

Hạnh Phúc Bi Thương

Contents

Hạnh Phúc Bi Thương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	22
4. Chương 4	32
5. Chương 5	40
6. Chương 6	50
7. Chương 7	59
8. Chương 8	66
9. Chương 9	75
10. Chương 10	82
11. Chương 11	91
12. Chương 12	102
13. Chương 13	108
14. Chương 14	118
15. Chương 15	128
16. Chương 16	136
17. Chương 17	144
18. Chương 18	153
19. Chương 19	164
20. Chương 20	170
21. Chương 21	179
22. Chương 22	187
23. Chương 23	197
24. Chương 24	207
25. Chương 25	216
26. Chương 26	227
27. Chương 27	234
28. Chương 28	244
29. Chương 29	252
30. Chương 30	262
31. Chương 31	269
32. Chương 32	277
33. Chương 33	286
34. Chương 34	296
35. Chương 35	303
36. Chương 36	308
37. Chương 37: Hết	309

Hạnh Phúc Bi Thương

Giới thiệu

Bộ truyện này tác giả sáng tác ra nhằm tiếp theo cái kết của tác phẩm “Mây Và Gió”. Nhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-bi-thuong>

1. Chương 1

Trước trung tâm thương mại V ở quận A, dưới ánh nắng của buổi xế chiều, trong lúc dòng người đang hối hả di chuyển trên đường, thì một anh chàng lại đang điềm tĩnh ngồi ăn kem. Anh mang áo sơ mi trắng, chiếc quần âu màu đen, ngồi bất chéo chân trên chiếc ghế đá nằm ở vỉa hè.

Giống như hơn chục năm qua, anh chàng vừa nhâm nhi cây kem ốc quế, vừa ngắm nhìn quan cảnh xung quanh. Tuy không còn trẻ nhưng thân hình anh vẫn săn chắc như năm nào, gương mặt vẫn điển trai như xưa, mặc dù bây giờ có thêm lia tía ria mép và trán xuất hiện thêm vài nếp nhăn. So với những người cùng tuổi thì anh vẫn trẻ hơn họ rất nhiều. Có khi người ta còn nhầm tưởng anh mới chừng ba mươi. Anh chính là Vương Tuấn Kiệt, chủ tịch tập đoàn V lớn nhất thời bấy giờ.

Sau lưng Tuấn Kiệt là một cửa hàng bán kem, thật ra là chiếc xe bán kem di động là đúng nhất. Chiếc xe màu hồng, bán nhiều loại kem ốc quế với các mùi khác nhau. Chủ cửa hàng kem mini này là bác Năm, bác năm nay khoảng chừng sáu mươi tuổi. Vỉa hè mà bác đứng bán, hiện đang thuộc quyền sở hữu của trung tâm thương mại V, nhưng vì Tuấn Kiệt cho phép nên bác mới được bán ở đây.

Nhiều người bán hàng khác thấy vậy liền đẩy xe vào, nhưng họ không ngờ lại bị một nhóm bảo vệ mời đi. Bác Năm bỗng nhiên trở thành độc quyền và người mua kem của bác lúc nào cũng đông nghịt. Vì không có bàn ghế nên bác Năm chỉ bán mua mang về, hoặc là mang ra các dãy ghế đá màu đen của trung tâm thương mại để ngồi thưởng thức.

Tuấn Kiệt quen bác Năm cách đây rất lâu rồi, vì thương xót cho tình cảnh của bác nên anh mới giúp đỡ. Trải qua bao nhiêu năm, mỗi lần anh tới ăn kem thì chả bao giờ bác Năm chịu lấy tiền. Tuấn Kiệt biết rõ nguyên do vì sao nhưng anh không thích điều đó chút nào. Nếu không phải vì kem của bác ngon thì anh đã bỏ đi mất dép từ lâu rồi.

“Cô thú nhồi bông kia.” Một anh chàng đang ăn kem gần đó nói.

Một chàng trai khác đáp lại. “Hải Minh ơi.”

Đang mải mê ăn kem thì Tuấn Kiệt bất ngờ thấy một cô nhóc mang bộ đồ thú nhồi bông đi tới, bộ đồ chú gấu bunny màu nâu. Cô nhóc cầm chiếc mũ to lớn ngồi bạch xuống bên cạnh Tuấn Kiệt. Đang ngạc nhiên thì Tuấn Kiệt lại hoảng hồn khi thấy cô nhóc đột nhiên bật khóc um sùm.

Mình quen nhau không, Tuấn Kiệt nói thầm trong đầu.

Tuấn Kiệt tiếp tục choáng váng tập hai khi thấy mọi người gần đó xúm ánh mắt nhìn về phía mình. Anh quay qua rồi quay lại, anh thấy ai ai cũng nhìn anh cả. Anh có làm gì đâu, chỉ là ngồi ăn kem thôi mà. Cuối cùng, để người ta khỏi nghi ngờ, Tuấn Kiệt liền giả ngơ nhìn thẳng ra đường và thưởng thức cây kem đang ăn dở.

Tiếng khóc tiếp tục vang lên và tiếng xầm xì bắt đầu nhiều hơn. Tuấn Kiệt muốn đi sang chỗ khác ngồi nhưng thấy đã hết chỗ. Quay qua cô nhóc, anh chợt điếng người, nhìn gương mặt cô nhóc, anh lại sực nhớ đến Thanh Vân lúc xưa. Anh nhìn xuống cây kem và chẳng còn muốn ăn nữa. Mắt anh tự nhiên đỏ hoe lên, đã nhiều năm trôi qua và anh không thể quên được hình bóng của họ.

“Chú có điện thoại không? Cho con mượn chút.” Cô nhóc đột nhiên lên tiếng.

Tuấn Kiệt quay sang và hơi bất ngờ. “Con mượn điện thoại của chú?” Anh chỉ ngón trỏ vào ngực mình.

“Chẳng lẽ con mượn điện thoại của con.” Cô nhóc thút thít rồi đưa tay lên quệt nước mắt.

Tuổi trẻ bây giờ thật là, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi móc điện thoại ra. “Đây.” Anh chỉ muốn trả lại không gian yên tĩnh cho mình nên đành đưa đại điện thoại.

Cô nhóc lấy điện thoại rồi bấm nhanh một loạt số. Một vài giây sau. “Tối trước trung tâm thương mại V chở con về với.” Một vài giây sau. “Nhanh nha.” Cô nhóc ấn nút kết thúc rồi đưa lại cho Tuấn Kiệt. “Cảm ơn chú nha.”

Đút điện thoại vào túi, Tuấn Kiệt chợt thấy cô nhóc nhìn hai cây kem của mình, nó đang đứng trong cái ly ở trên ghế. “Muốn ăn kem không?”

“Muốn.” Cô nhóc gật đầu rồi đưa cặp mắt long lanh nhìn Tuấn Kiệt.

Vừa mới quay lưng ra sau định kêu bác Năm thì Tuấn Kiệt chợt thấy cô nhóc thò tay qua lấy nhanh cây kem đưa lên miệng. Chưa kịp ứ ớ thì cô nhóc đã ăn ngấu nghiến với bộ mặt thần nhiên như không có chuyện gì.

Chú định kêu kem mà. Sao nhóc lại ăn cây kem của chú, Tuấn Kiệt buồn bã.

“Chị gái kia.” Một cô nhóc khác lao ra chống nạnh. “Sao chị lại ăn kem của chú Kiệt?”

Tuấn Kiệt nhanh chóng lên tiếng. “Thôi được rồi bé Ủn.”

“Chú này cho chị mà.” Cô nhóc không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuấn Kiệt quay ra sau nhìn bác Năm. “Bác Năm cho cháu cây kem khác đi.” Rồi anh nhìn xuống bé Ủn. “Chị ấy không biết, bé Ủn đừng trách chị.”

Bé Ủn liếc mắt nhìn cô nhóc hứ lên một tiếng rồi đi vào phụ ông nội mình. Tuấn Kiệt vừa quay sang thì lại thấy cô nhóc tiếp tục ăn nốt cây kem còn lại. Chỉ có điều lần này, cô nhóc vừa ăn, vừa khóc. Tuấn Kiệt thấy mặt mày cô nhóc lấm lem nên liền rút khăn giấy bên cạnh ra đưa.

“Này nhóc.” Tuấn Kiệt đưa khăn qua.

Cô nhóc lấy khăn lau miệng. Thấy cô nhóc chưa hiểu ý, anh liền đưa tờ khăn giấy tiếp theo. Cô nhóc vẫn lau miệng. Tờ thứ ba, cô nhóc nhìn chằm chằm vào Tuấn Kiệt nhưng vẫn rồi lau miệng.

Tuấn Kiệt lấy tờ thứ tư. “Lau nước mắt.” Anh nói nhanh khi cô nhóc liếc mắt qua.

Lần này thì cô nhóc hiểu ý, cô lau nước mắt rồi hỷ mũi. “Cảm ơn chú.”

“Sao nhóc lại khóc?” Tuấn Kiệt cảm thấy tò mò. Anh không biết điều gì khiến cho một cô nhóc xinh đẹp như vậy lại bật khóc.

“Cũng chả có gì.” Cô nhóc ôm chặt chiếc mũ gấu vào lòng.

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Chả có gì thì sao lại khóc.”

“Khóc vu vơ thôi.” Cô nhóc vừa nói, vừa nhu miệng ra.

“Chắc thất tình chứ gì.” Tuấn Kiệt ngầm đoán.

Cô nhóc nhìn sang Tuấn Kiệt với ánh mắt ngạc nhiên. “Sao chú biết?”

“Đoán thôi.” Tuấn Kiệt nhìn xa xăm.

Cô nhóc tò mò. “Chú thất tình hồi nào chưa?”

Tuấn Kiệt thở dài rồi ngẩng mặt lên trời. “Tất nhiên là rồi.” Anh khẽ cười. “Bị bỏ đá à?”

Cô nhóc lắc đầu. “Nếu có bồ thì tốt rồi.”

Tuấn Kiệt như hiểu ra. “Yêu đơn phương hay tỏ tình mà bị từ chối?” Anh lại đoán tiếp.

“Yêu đơn phương.” Cô nhóc nói thầm.

Tuấn Kiệt chỉ biết khẽ cười. Yêu đơn phương, anh cũng đã từng yêu đơn phương và gần hai mươi năm qua, nỗi đau đó vẫn còn dằn vặt anh mỗi ngày. Không phải là anh không vứt bỏ được, mà là vì anh không muốn quên.

“Có cách gì để người ta đáp trả lại tình cảm của mình không chú?” Cô nhóc muốn biết.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Có.” Anh khẽ cười. “Trừ khi người ta cũng có cảm tình với nhóc.”

“Nếu không?” Cô nhóc hỏi nhanh.

“Nếu không.” Tuấn Kiệt nhìn cô nhóc nhú mày. “Thì nhóc phải làm cho người ta thích mình.”

Cô nhóc lại cúi mặt xuống rồi vò tay mình lại. “Anh ta không thích con.”

“Ca này khó.” Tuấn Kiệt khuyên nhủ. “Vậy thì nhóc hãy quên cậu trai đó đi và yêu một người khác.”

Cô nhóc nhìn Tuấn Kiệt. “Nếu là chú, thì chú có quên được không?”

Tuấn Kiệt cười trong đau khổ. “Không.”

“Nếu vậy thì chú khuyên bảo tôi làm gì.” Cô nhóc cảm thấy hụt hẫng.

Tuấn Kiệt nói thật. “Vì muốn nhóc không như chú. Phải đau khổ và dằn vặt bản thân mấy chục năm qua.”

Cô nhóc hơi bất ngờ, thái độ của cô chuyển sang thương hại. “Tội nghiệp chú nhỉ.”

Bé Ủn mang kem ra cho Tuấn Kiệt. Anh nhận lấy rồi mỉm cười cảm ơn. Sau đó anh bất chợt thấy cô nhóc nhìn mình. Mà không, là đang nhìn cây kem của anh mới đúng. “Ăn nữa không?”

Cô nhóc gật đầu. “Nữa.”

Vậy luôn, Tuấn Kiệt cảm thấy thua. “Ngon không?” Thấy cô nhóc gật đầu nên anh cũng vui.

“Ngày mai con sẽ trả tiền lại cho chú.” Cô nhóc thản nhiên nói. “Cô con bảo không nên mắc nợ người ta.”

“Xem như là chú khao con ăn kem đi.” Tuấn Kiệt không muốn câu nệ như vậy.

Cô nhóc lắc đầu. “Không.” Cô phồng má lên.

Nhiều phút trôi qua và Tuấn Kiệt vẫn ngồi nhìn xa xăm với ánh mắt thắm đượm nỗi sầu. Tình yêu xem ra là thứ gì đó quá lớn mà anh không thể hiểu được. Anh ước gì nếu như năm đó, tình yêu của Thanh Vân cũng thực dụng như giới trẻ bây giờ, thì có lẽ tốt biết mấy.

“Chú ơi.” Cô nhóc đột nhiên tò mò. “Mình phải làm gì để người ta thích mình?”

Tuấn Kiệt quay sang khẽ cười. “Khi người ta đã không có tình cảm với mình. Thì dù mình có làm gì đi chăng nữa, cũng trở nên vô hình trong mắt người ta.”

“Thuốc độc còn có thuốc giải. Chẳng lẽ chuyện tình của con không có cách nào cứu chữa.” Cô nhóc bậm môi lại.

“Chỉ còn một cách là nhóc khiến người ta yêu mình.” Tuấn Kiệt an ủi.

“Bằng cách nào?” Cô nhóc không biết.

Tuấn Kiệt gượng cười. “Chú không biết. Cái đó nhóc phải hỏi lấy chính mình.”

“Cũng như không.” Cô nhóc đâm liên tục lên đầu con gấu. Rồi cô tò mò. “Năm nay chú bao nhiêu tuổi?”

Tuấn Kiệt âm ờ rồi nói láo. “Chú năm nay hai mươi chín.” Nói xong anh cảm thấy ngượng khi phải hạ tuổi mình xuống mười năm.

“Hai chín.” Cô nhóc ngạc nhiên. “Mà sao mặt chú già vậy?”

Tuấn Kiệt cảm thấy như ai đó vừa tát thẳng vào mặt mình. “Già trước tuổi.”

Cô nhóc gật gật đầu. “Ồ ha.” Cô chợt nhận ra. “Nếu vậy thì anh hơn tôi có bao nhiêu tuổi đâu.” Cô nhảm tính trong đầu. “Có tám tuổi chứ mấy. Mà thôi kêu anh là chú đi. Mặt già như vậy mà kêu anh thì mắc công người ta bảo tôi mất dạy.”

Tuấn Kiệt nghe mà sững cả người.

Đang trò chuyện thì tiếng còi vang lên, một chiếc xe hiệu Audi dừng ngay trước mặt hai người. Cô nhóc đứng dậy chào tạm biệt Tuấn Kiệt rồi lao đi. Xe lăn bánh, Tuấn Kiệt vẫn ngồi đó, chẳng biết tự lúc nào mà anh đã dút hai tay vào túi quần. Anh cũng không biết vì sao này giờ mình lại trò chuyện một cách thân nhiên với cô nhóc. Anh không biết có phải vì gương mặt cô nhóc gợi cho anh nhớ đến ai đó không. Đang thơ thẩn thì Tuấn Kiệt thấy bác Năm bán kem đi tới ngồi bên cạnh. Bác ngồi đối lưng ngược lại với anh.

“Lâu rồi tôi mới thấy cậu vui như vậy.” Bác Năm khẽ cười.

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Đâu có đâu bác. Chỉ là nói chuyện vu vơ với cô nhóc đó thôi.”

Bác Năm lắc đầu. “Tôi quen cậu hơn chục năm qua. Chưa bao giờ tôi thấy cậu cười như lúc này.”

“Con cười hoài mà. Chẳng qua là bác không thấy thôi.” Tuấn Kiệt chống chế cho mình.

Bác Năm bĩu môi. “Đúng là cậu cười nhiều, cười vui hơn.” Ông nhìn Tuấn Kiệt. “Nhưng toàn là những nụ cười gượng gạo và miễn cưỡng.”

Tuấn Kiệt đan tay lại với nhau. “Chắc tại con đồng cảm với cô nhóc ấy.”

Bác Năm đặt một tay lên vai Tuấn Kiệt. “Vậy tôi ước gì cậu gặp nhiều trường hợp đồng cảm như vậy hơn.” Ông thở nhẹ lên vai anh hai cái. “Hãy vui lên, con trai.”

Tuấn Kiệt khẽ cười như muốn thay lời cảm ơn. Sau đó anh chào từ biệt rồi lên xe đi về nhà. Chiếc xe của anh vừa lăn bánh thì có hai chiếc xe khác chạy theo sau. Ba chiếc xe nhãn hiệu Bentley màu đen vút nhanh trên đường giữa trời chập tối.

“Mẹ con đâu rồi dì Ba?” Vừa bước vào nhà thì Tuấn Kiệt liền mở lời.

Dì Ba đang lau bàn thì đứng dậy chào hỏi. “Cậu chủ mới về.” Bà chỉ tay lên phía trên lầu. “Mẹ cậu chủ đang ngủ trong phòng. Cậu chủ đói bụng chưa? Để tôi hâm nóng thức ăn lại.” Dì là người giúp việc trong nhà.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Chút nữa con xuống ăn sau ạ.” Dứt lời anh liền lao đi.

Mở cửa phòng ra, anh bước vào nhìn mẹ mình đang nằm thiếp đi trên giường. Khẽ tiến tới đặt một nụ hôn lên trán của bà, anh ngồi xuống bên cạnh và lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt thân thương của mẹ mình. Gương mặt nhăn nhúm theo thời gian của tuổi già và bệnh tật. Gương mặt xinh đẹp năm xưa của mẹ anh, giờ đây đã không còn nữa.

“Bà chủ mới ngủ đó cậu.” Dì Lan bước vào. “Hôm nay bà chủ nhắc cậu hai với cô hai nhiều lắm.” Dì là hộ lý chăm sóc đặc biệt mà Tuấn Kiệt thuê về từ lâu.

Tuấn Kiệt tò mò. “Mẹ con còn nói gì nữa không?”

“Bà nói cô hai đang ở đâu. Sao lâu rồi mà bà không thấy cô hai.” Dì Lan nói giọng buồn bã.

“Sức khỏe của mẹ con có đỡ hơn chút nào không?” Tuấn Kiệt lo lắng.

Dì Lan lắc đầu. “Sức khỏe của bà ngày càng yếu hơn. Thời gian gần đây bà chủ ngủ rất lâu mới thức dậy.” Dì Lan an ủi. “Cậu chủ cũng đừng lo quá. Cậu ăn uống gì chưa?”

Tuấn Kiệt gượng cười. “Dạ chút nữa con ăn. Mà dì Lan cũng nghỉ chút đi. Cả ngày nay dì cũng vất vả lắm rồi.”

Sau khi tắm rửa xong, Tuấn Kiệt đi sang phòng của Tuấn Phong và Thanh Vân. Anh ngồi xuống trên giường và đưa tay lấy cây đàn gác ở bên cạnh. Một thói quen mỗi đêm của anh suốt mấy chục năm qua.

“Em đàn cho anh chị nghe nha.” Tuấn Kiệt gãi vài nhíp. “Bài cũ nhé.”

Tuấn Kiệt căn chỉnh lại dây đàn và chuẩn bị hát bài “Không Tên #1” của ca sĩ Andiez. Một bài hát khá phù hợp với tâm trạng và nỗi lòng của anh.

“Phải chi em biết rằng, anh đã như thế nào. Anh đã phải cố gắng để sống, một cuộc sống mới. Phải chi em biết rằng, anh đã luôn đợi chờ. Để được nhìn thấy ánh mắt dịu dàng, cùng giọng nói ấm êm.” Tuấn Kiệt ngân nga.

Anh bắt đầu nhớ lại những ký ức xưa, những ký ức mà anh cùng Thanh Vân đi học. Những lúc cô cười và anh chỉ lén thầm nhìn từ phía sau. Lúc Thanh Vân đau khổ khi Tuấn Phong mất và anh đau đớn đến tận cùng khi cô lìa xa.

“Có hay không tận cùng cô đơn. Chắc anh đang tận cùng cô đơn. Vì chẳng tìm cho mình được cách để quên một người. Anh biết cố chấp chỉ mình anh đau. Nhưng em ơi anh lỡ tin phép màu. Sẽ mang cho anh một lần sau cuối.” Tuấn Kiệt cảm thấy cay mắt khi nhập tâm vào bài hát.

Anh nhớ lại những tháng ngày đau khổ rồi lại nghĩ tới những ngày tươi đẹp xưa kia. Anh ước gì mình vào phòng Thanh Vân sớm hơn, hoặc anh ước gì tất cả chỉ là giấc mơ. Khi đó anh thức dậy và Thanh Vân ở bên cạnh anh.

“Được bên em, xoa dịu nỗi nhớ người. Để nụ hôn nói thay, những khoảng cách ngăn tình ta. Nếu như anh biết, mình sẽ yêu người đến thế. Đường em đi, anh sẽ đi ngược lại. Thì hôm nay, anh chẳng đau thế này.”

Tuấn Kiệt ngân những lời cuối cùng.

Tiếng đàn vừa dứt thì bất chợt điện thoại của Tuấn Kiệt rung lên. Anh nhìn vào màn hình và thấy một dãy số lạ. Gió bên ngoài thổi mạnh khiến những tấm màn phảng phất bay.

Sáng hôm sau, Tuấn Kiệt lật đật bước sang phòng của Tuấn Phong. Anh mở tủ quần áo và lấy ra một chiếc áo sơ mi màu trắng. “Cho em mượn nha.” Câu nói quen thuộc của anh.

Suốt bấy nhiêu năm qua, Tuấn Kiệt vẫn vậy, anh vẫn mang đồ của Tuấn Phong. Từ quần áo đến giày dép hay những vật dụng khác, mọi thứ của Tuấn Phong sau khi mất đều giữ nguyên và được anh trưng dụng. Giờ thì Tuấn Kiệt đã hiểu vì sao anh mình lại thu hẹp bản thân hoặc có những sở thích quái dị.

Giống như ba anh, ông Tuấn Anh, sau khi em trai mình mất, ba anh trở nên lạnh lùng và ít khi mỉm cười. Tuấn Phong cũng vậy, sau khi ông nội qua đời, mọi thói quen hay phong cách của ông nội, Tuấn Phong đều bắt chước nguyên si. Giờ đây Tuấn Kiệt cũng như vậy, anh cũng lạnh lùng và bắt chước mọi thứ của Tuấn Phong.

Đơn giản là khi người chúng ta yêu thương nhất qua đời, chúng ta chẳng còn động lực để sống nữa. Mọi thú vui trên đời dường như trở nên tẻ nhạt trong mắt của bản thân.

Anh bước sang phòng mẹ mình, thấy bà Kim Xuân đang ngủ, anh lảng lảng đặt một nụ hôn lên trán bà. Tuấn Kiệt bước xuống phòng ăn, dì Ba liền đem đĩa thức ăn ra cho anh dùng.

“Cái này là của cậu hai, cái này là của cô hai.” Dì Ba đem đĩa thứ ba ra. “Cái này là của cậu chủ.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Cảm ơn dì Ba.” Anh nhìn sang đĩa thức ăn bên cạnh mình và nhìn sang chỗ ngồi của Thanh Vân lúc xưa, anh như muốn nói mời hai người dùng bữa.

Một hình ảnh quen thuộc của Tuấn Kiệt khi ăn. Tất cả mọi thứ từ cái bánh, đĩa cơm, thức ăn, hay thức uống đều được chia ra làm ba phần nhỏ như nhau. Tuấn Kiệt dùng xong phần của mình thì dùng sang hai phần kia. Một thói quen mà anh bắt chước theo Thanh Vân, lúc cô hay làm khi Tuấn Phong mới mất.

Sở dĩ không có đĩa thứ tư dành cho ông Tuấn Anh, là vì ông căn dặn không muốn Tuấn Kiệt làm như vậy. Nhiều năm sau khi Tuấn Phong và Thanh Vân mất, mẹ anh lâm bệnh nặng, ba anh cũng chìm vào men rượu để quên đi mọi nỗi sầu. Sau đó ba anh qua đời, mẹ anh càng tuyệt vọng hơn và nhanh chóng trở nên đáng sợ. Một mình Tuấn Kiệt phải chống chọi với sự bi thương của gia đình, không biết bao nhiêu đêm, anh phải khóc thầm trong nỗi đau đớn đến tận trời.

Tuấn Kiệt ăn xong thì bước ra xe đi tới văn phòng làm việc. Một anh chàng to lớn nhanh chóng xuống xe mở cửa cho anh. Chiếc xe lao đi và hai chiếc khác lẩn bánh theo sau. Họ là đội ngũ cận vệ mà Tuấn Kiệt thuê về làm cho mình.

Gần hai chục năm qua, với một cuộc sống bất hạnh như vậy nhưng Tuấn Kiệt vẫn chèo lái tập đoàn V ngày càng phát triển to lớn hơn và bỏ xa mọi đối thủ khác để đứng đầu đất nước. Nhắc đến tập đoàn V, không ai có thể phủ nhận sự cường thịnh và sức ảnh hưởng của tập đoàn này đối với nền kinh tế quốc gia. Chính vì lẽ đó nên sự an toàn của Tuấn Kiệt luôn được ban trợ lý đặt lên hàng đầu.

Sau khi Tuấn Phong qua đời, ban trợ lý chuyển sang hỗ trợ cho Tuấn Kiệt. Giống như những gì Tuấn Phong từng nói với ban trợ lý, Tuấn Kiệt em trai anh thông minh và tài giỏi hơn anh gấp nhiều lần. Do vậy, nên chỉ trong một thời gian, Tuấn Kiệt đã bắt kịp được công việc Tuấn Phong. Lúc đó thì ông Tuấn Anh vẫn giữ chức chủ tịch tập đoàn nên mọi cuộc thương thảo và gặp gỡ truyền thông thì ông đều đứng ra đại diện. Tuấn Kiệt lúc này đã được định hướng giấu kín bản thân nên anh không bao giờ lộ diện trước công chúng.

Tuấn Kiệt có một phòng truyền thông và công việc của phòng này là hạn chế, ngăn ngừa, đánh sập thông tin hoặc điều hướng thông tin sang một ngã khác. Tất cả để nhằm tránh những tác động xấu đến tập đoàn V nói chung và gia đình anh nói riêng.

Sau khi ông Tuấn Anh qua đời, ban trợ lý cũng đã được tái lập lại bằng những người kế thừa trẻ tuổi và tài giỏi hơn. Chức vụ chủ tịch lúc này được mẹ anh là bà Kim Xuân nắm giữ, mặc dù người điều hành xưa nay vẫn là anh. Khi mẹ anh bắt đầu lâm bệnh, hội đồng quản trị được triệu tập kín và anh tạm giữ “quyền chủ tịch” để tiếp tục điều hành tập đoàn. Trên pháp lý, về mặt giấy tờ thì mẹ anh vẫn là chủ tịch, còn anh vẫn tiếp tục ẩn mình giữa hàng triệu luồng ý kiến của dư luận. Mọi vấn đề về truyền thông, thông cáo báo chí hay gặp gỡ mọi người, đều được đại diện truyền thông, phát ngôn viên hay bộ phận ngoại giao sẽ ra mặt đảm nhận.

Chính vì thế nên rất nhiều năm qua, Tuấn Kiệt luôn là một đề tài nóng hổi với cánh báo chí và người dân. Người ta luôn tò mò và muốn biết mặt con trai của chủ tịch tập đoàn V là như thế nào. Người được gắn biệt danh “người vô hình trong thế giới hữu hình” hay “gã nắm giữ quyền lực tối cao” ra sao. Và “kẻ biến thái” là cái nickname dễ thương mà giới trẻ đặt cho anh, vì những vụ việc biến thái được thêu dệt lên trên mạng.

2. Chương 2

Ba chiếc xe Bentley màu đen chậm chậm đi trên đường, đèn xi nhan xin được rẽ trái nhấp nháy liên tục. Cảm thấy an toàn, ba chiếc xe lần lượt đánh tay lái vào trụ sở của tập đoàn V.

Trụ sở là một quần thể kiến trúc to lớn, bao gồm một tòa nhà hai mươi một tầng nằm ở giữa. Và bốn tòa nhà nhỏ hơn với mười lăm tầng nằm ở bốn góc. Quần thể kiến trúc được xây dựng và thiết kế bởi tổng công ty xây dựng V, một công ty nổi tiếng của tập đoàn V.

Về trụ sở, bốn tòa nhà xung quanh là nơi tọa lạc của các tổng công ty nổi tiếng như, công ty xây dựng V, công ty tài chính V, công ty kỹ thuật V và công ty thương mại V. Còn tòa nhà ở giữa là nơi tập trung của các văn phòng nhân viên quản lý cấp cao. Nơi đây là trụ sở quản lý và điều hành chính của tập đoàn V đối với các văn phòng, công ty trực thuộc trên mọi miền của tổ quốc.

Trụ sở có bốn cổng ra vào, nằm ở bốn mặt tiền đường. Những khoảng không gian còn lại là các khuôn viên cây xanh và những vườn hoa rực rỡ. Ở tại mỗi cổng sẽ có một chốt kiểm soát với những thanh chắn barrier tự động và các nhân viên an ninh cảnh vệ. Sau khi bước qua cổng kiểm soát là đến nơi bãi đỗ xe dành cho khách hàng, hoặc những người không làm việc ở trụ sở. Nhân viên và những người làm việc ở năm tòa nhà sẽ đánh xe đi xuống bãi đỗ xe ngầm ở phía dưới. Mỗi tòa nhà đều có một bãi đỗ xe ngầm riêng.

“Cận vệ gọi phòng an ninh.” Một cận vệ ngồi trước Tuấn Kiệt nói vào đàm. “Chủ tịch đang đi vào.” Một giây lát sau. “Ok.”

Phòng an ninh của tòa nhà cho phép đoàn xe đi tiếp, khi họ đã đảm bảo được độ an toàn cần thiết. Ba chiếc xe tiếp tục chạy xuống bãi đỗ xe ngầm và dừng lại trước một thang máy rộng lớn. Xung quanh là những an ninh khác đang ăn mặc chỉnh tề và trang bị đầy đủ các công cụ hỗ trợ được chuẩn y bởi nhà nước.

Một an ninh bước tới nói gì đó vào đàm rồi mở cửa xe cho Tuấn Kiệt. Anh bước ra và đập tay lên vai người an ninh như muốn cảm ơn. Thang máy được một người an ninh khác gọi xuống từ trước. Đây là thang máy dành riêng cho chủ tịch tập đoàn, những cận vệ và ban trợ lý. Những người khác khi không được cho phép thì không thể sử dụng. Mỗi tầng trong tòa nhà đều có một chốt an ninh bảo vệ trước thang máy này để nhằm ngăn ngừa những trường hợp xấu có thể xảy ra.

Tuấn Kiệt đứng trong thang máy với bảy cận vệ xung quanh. Ba cận vệ khác đang đánh xe đi đầu, họ là những tài xế của ngày hôm nay. Cứ qua một ngày thì đội cận vệ gồm mười hai người sẽ luân đổi vị trí cho nhau. Riêng Quốc Anh, đội trưởng của đội cận vệ thì sẽ mặc định đi theo sát Tuấn Kiệt như hình với bóng. Đội cận vệ này được ban trợ lý ngày xưa tuyển chọn riêng cho Tuấn Kiệt, họ gồm những quân cảnh đặc nhiệm đã giải ngũ. Với chiều cao tối thiểu hơn 1m75, được huấn luyện những kỹ năng chiến đấu đặc biệt, đội cận vệ này chẳng khác gì các đặc vụ của nhà nước.

Thang máy di chuyển lên tầng hai mươi mốt, nơi văn phòng làm việc của Tuấn Kiệt tọa lạc. Tòa nhà tập đoàn V xưa cũ, nay đã chuyển hóa thành khu trưng bày lưu niệm các tác phẩm nghệ thuật. Chẳng lạ gì khi tập đoàn V là nhà quyền góp chính trong việc sáng lập nên khu nghệ thuật này.

Tiếng thang máy báo dừng tầng vang lên, hai cận vệ Văn Bình và Hữu Nam lao ra trước như nghiệp vụ đã được huấn luyện, Tuấn Kiệt cùng những người khác đi theo sau. Sáu đặc vụ sẽ ngồi ở phòng nghỉ, chỉ duy Quốc Anh là tiếp tục đi theo Tuấn Kiệt. Tầng hai mươi mốt này được chia làm ba gian, một phòng nghỉ của các cận vệ, một phòng làm việc của các trợ lý và phòng cuối cùng của Tuấn Kiệt.

Cánh cửa vừa mở ra, mười hai người khác đang nghiêm túc làm việc ở bên trong. Họ là những người nằm trong ban trợ lý của Tuấn Kiệt, những người tài giỏi và siêu việt trong công việc của mình. Mỗi người trợ lý sẽ đảm nhận một công việc riêng và tất cả họ đều phải phối hợp với nhau để cho bộ máy được trôi chảy và nhuần nhuyễn một cách phải gọi là hoàn mỹ.

“Đại ca.” Thành Mỹ, trợ lý cấp cao nói lớn.

“Gì đó?” Tuấn Kiệt nói trong lúc đi.

Thành Mỹ hớn hở. “Chiều nhậu đại ca.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Ok.” Anh mở cửa đi vào phòng.

“Em có chuyện này hay lắm. Bảo đảm đại ca sẽ thích cho xem.” Thành Mỹ vừa nói, vừa đi theo sau.

Quốc Anh bất ngờ quay người lại. Anh chàng đối mặt với Thành Mỹ đang đi tới. “Chủ tịch phải làm việc.”

“Ồ hay.” Thành Mỹ bực bội trong người. “Tránh ra coi.”

Quốc Anh khoanh tay lại. Thân hình và chiều cao của anh chàng hơn hẳn Thành Mỹ, nên trông chả khác gì một anh chàng lực sĩ đang nhắm nhe cậu bé tí hon.

Quốc Anh cúi mặt xuống. “Không thì sao.” Anh nhú mày đợi câu trả lời.

“Người ta đang làm việc. Sao ông lại cản đường?” Thành Mỹ bực bội hơn.

“Cản gì đâu.” Quốc Anh dịu mặt xuống. “Chỉ là nguyên tắc công việc thôi.” Anh nhích sang phải.

Thành Mỹ thấy vậy nên liền đi vào. “Mới sáng đã thấy bực bội.”

Tuấn Kiệt lúc này đang cởi chiếc áo khoác đen bỏ lên ghế. Anh thấy được câu chuyện diễn ra nên chỉ khẽ cười. Sáng nào cũng vậy, những chuyện nho nhỏ này là động lực nhỏ nhoi cứu vớt cuộc sống tẻ nhạt của anh.

Trong mười hai người trợ lý, Thành Mỹ được anh đánh giá là giỏi nhất. Tuy về năng lực từng chuyên môn, Thành Mỹ có thể không giỏi bằng từng người, nhưng cái giỏi của anh chàng này là biết nhiều chuyên môn hơn những người khác. Tính tình của Thành Mỹ khá hài hước nên anh chàng rất được nhiều người yêu mến và người yêu mến nhất đó chính là Quốc Anh.

“Đại ca, em có cái này hay lắm.” Thành Mỹ móc điện thoại ra.

Tuấn Kiệt ngồi xuống. “Cái gì, nói nghe xem.” So với những người gọi anh là chủ tịch, thì chỉ riêng Thành Mỹ gọi anh là đại ca.

“Đây.” Thành Mỹ giơ hình con mèo ra. “Đại ca thấy mắc cười không?”

Tuấn Kiệt nhếch môi như muốn cười cũng không nổi. “Vui ha.”

“Không vui sao.” Thành Mỹ quay điện thoại lại xem. “Em thấy vui mà.” Cậu chợt nhận ra mình đang đưa ảnh tự sướng cho Tuấn Kiệt. “Ấy, em nhầm.” Cậu lướt qua tấm ảnh khác. “Đây mới đúng này.”

Tuấn Kiệt gắng đưa mắt liếc qua nhìn. “Con mèo có gì đâu.”

“Đại ca không thấy sao?” Thành Mỹ gắng hỏi.

“Thấy gì?” Tuấn Kiệt nhìn vào màn hình máy tính.

Thành Mỹ u sầu. “Em là con mèo đó.”

Tuấn Kiệt bật cười. “Cậu lảm nhảm cái gì vậy.”

Thành Mỹ khẳng định. “Con mèo này là em đó.”

Tuấn Kiệt không thể tiếp tục làm việc. “Cậu nghĩ gì mà nói con mèo này là cậu?”

Thành Mỹ hớn hở. “Đây là phần mềm mới do công ty game V mới sáng tạo. Ứng dụng game này mô tả hóa thân của bạn là con gì. Họ đang khởi chạy để xem thử và em liền vào test.”

Tuấn Kiệt nhú mày. “Dù là vậy, thì sao cậu lại nghĩ mình là con mèo này?”

Thành Mỹ khê cười. “Ứng dụng game này được tạo lập rất đơn giản. Đại ca chỉ cần bật camera trước để chụp hình khuôn mặt. Sau đó phần mềm tự chạy thuật toán dựa trên các điểm xác định từ trước trên gương mặt của đại ca. Rồi phân chuyển thành các kết quả tương ứng.”

“Làm sao để biết hóa thân của cậu sẽ là con mèo?” Tuấn Kiệt hơi tò mò.

“Dễ lắm.” Thành Mỹ chỉ tay vào mặt mình. “Gương mặt của đại ca sẽ được chạy thuật toán dựa trên nền tảng nhân tướng học. Ví dụ như mắt nhỏ là biểu hiện cái gì. Miệng rộng là biểu hiện như thế nào. Mỗi điểm sẽ biểu trưng cho một tính cách nào đó. Rồi dựa vào đó để tính xác suất cao nhất và cho ra kết quả con vật gần tương ứng.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Chả có gì để chắc chắn cả.”

“Đúng rồi.” Thành Mỹ gật đầu tán thành. “Đây là game không phải là đời thật. Game được làm ra để nhằm tạo cho người chơi một sự phấn khích hay vui thú nào đó. Giúp cho người chơi cảm thấy thoải mái và giải nhiều stress trong người. Do vậy ứng dụng game này đã thiết kế ra các hình con vật ngộ nghĩnh và đầy dễ thương.”

À ha, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi nói. “Thế vì sao khi biết mình là con mèo, cậu lại vui như vậy?”

“Đại ca thấy con mèo này dễ thương không?” Thành Mỹ lại giơ điện thoại lên.

Tuấn Kiệt nhú mày rồi ầm ờ. “Công nhận cũng dễ thương thật.”

“Dễ thương giống như em vậy đó.” Thành Mỹ mỉm cười. “Con mèo dễ thương quá trời luôn.”

“Mèo nào mà dễ thương vậy?” Quốc Anh bước vào nói vọng tới.

Thành Mỹ nghe được nên liền rút điện thoại lại. “Mất cả hứng.” Anh thì thầm.

Quốc Anh khẽ cười. “Con mèo nào vậy? Cho tôi xem với.”

Thành Mỹ dứt điện thoại vào quần. “Thứ nhiều chuyện.” Anh cúi mặt rồi lao nhanh ra khỏi phòng.

Quốc Anh đặt ly cà phê trên bàn. “Cà phê của chủ tịch.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Cảm ơn cậu.”

“Chủ tịch và cậu ta nói chuyện gì vậy?” Quốc Anh tiếp tục tò mò về con mèo.

Tuấn Kiệt cầm tách cà phê. “Chuyện vu vơ ấy mà.”

“Sao em vào thì mọi người lại không nói nữa?” Quốc Anh cảm thấy mình như người thừa.

“Do con mèo của cậu làm Thành Mỹ khiếp sợ.” Tuấn Kiệt gượng nín cười.

Quốc Anh vẫn không hiểu. “Con mèo nào? Em làm gì có con mèo nào đâu.”

Trong lúc đó thì Thành Mỹ vừa bấm chuột, vừa thì thầm. “Con mèo đáng ghét, con mèo khó ưa.” Cậu xả giận lên con chuột máy tính.

Việt Ân ngồi bên cạnh nghe thấy tiếng bấm chuột vang to nên liền nói khía. “Phá chuột như vậy. Nếu hư rồi thì lấy gì mà dùng.”

Vũ Huy ngồi gần đó cũng chen vào. “Lo gì ông ơi. Có Anh hậu thuẫn, Mỹ ngại gì mà không càn phá.”

“Lo làm việc đi.” Thành Mỹ nói lớn.

Việt Ân bật cười. “Tụi em đang bàn luận thời sự chiến tranh quốc tế. Sao anh lại căng thẳng như vậy?”

“Hình như có người hiểu lầm.” Vũ Huy cười ha hả.

Thành Mỹ im lặng đến hết giờ làm.

Buổi chiều, đang tập trung làm việc thì điện thoại di động của Tuấn Kiệt vang lên. Đưa máy lên xem, anh chợt nhận ra đó là hàng số lạ hôm qua. Ngẫm nghĩ giây lát, anh quyết định bắt máy.

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

Cô nhóc ăn kem hôm bữa nói lớn. “Sao trễ gần mười phút rồi mà ông chú chưa tới?”

Tuấn Kiệt ầm ừ. “Ồ thì, chú đang cần một chút việc.”

Chưa đợi anh nói hết thì cô nhóc đã cướp lời. “Khi nào thì chú xong?”

Tuấn Kiệt tiếp tục ầm ừ. “Cũng sắp xong rồi.”

“Vậy khi nào chú xong thì tới nha. Tôi đợi ở quán kem trước trung tâm thương mại á.” Nói xong cô nhóc cúp máy.

Tuấn Kiệt vẫn ngồi ngẩn người. Anh thở dài rồi tiếp tục làm việc. Nhưng rồi anh chợt nhận ra là anh không thể tập trung được nữa. Trong lòng anh như có cái gì đó sôi sùng sục và nó hối thúc khiến anh đứng ngồi không yên. Cảm giác của anh giống như đang nôn nóng muốn làm việc gì đó.

“Thoải được rồi, được rồi.” Tuấn Kiệt nói một mình. “Để em đi được chưa.”

Tuấn Kiệt đứng dậy lấy áo khoác ra khỏi phòng. Được vài bước thì anh nhớ mình quên tắt máy tính. Thế là anh quay lại làm nhấp vài cái chuột rồi bước ra. Quốc Anh đang ngồi đọc báo thì đứng dậy ngay tức khắc.

“Chủ tịch di chuyển.” Quốc Anh nói vào đàm.

Các cận vệ ngồi ở phòng nghỉ đều sẵn sàng khi Tuấn Kiệt bước tới thang máy. Xe được khởi động chờ sẵn ở phía dưới. Phòng an ninh liên tục nói vào đàm để liên hệ với các an ninh khác. Nếu như xuất hiện điều gì đó bất thường, phòng an ninh sẽ thực hiện các nghiệp vụ của mình.

Tuấn Kiệt ngồi trên xe và nhớ lại cuộc gọi điện đêm qua của cô nhóc.

“Alo.” Tuấn Kiệt khẽ nói.

“Ông chú hả? Tôi đây.” Cô nhóc hớn hở.

Tuấn Kiệt ngỡ ngợ. “Tôi là ai?”

“Tôi là người mượn điện thoại của ông chú để gọi về nhà và ăn kem của ông chú á.” Cô nhóc hơi bực khi Tuấn Kiệt không nhận ra giọng nói của mình.

Tuấn Kiệt sực nhớ ra. “À, sao nhóc có số của chú?”

“Số ông chú lưu trong máy của mẹ tôi.” Cô nhóc cảm thấy ông chú này hơi ngốc.

“À, chú quên mất. Mà nhóc điện chú có chuyện gì không?”

Cô nhóc ầm ờ. “Thì chẳng phải tôi đã nói không muốn nợ người ta sao. Nên giờ tôi gọi chú để trả lại tiền.”

“Thôi, chuyện nhỏ ấy mà.” Tuấn Kiệt cảm thấy mệt mỏi.

Cô nhóc không chịu. “Nếu không thì để tôi khao chú ăn kem lại.”

“Thôi, không cần đâu nhóc.”

“Thôi cái gì mà thôi. Tôi không muốn mang nợ người ta, mà cô tôi cũng dạy như vậy. Chiều mai năm giờ, tôi chờ ông chú ở quán kem đó. Vậy nha, chúc ông chú ngủ ngon.”

Trở lại với thực tại, xe lúc này đã dừng bánh trước trung tâm thương mại. Tuấn Kiệt ngồi trong xe và thấy cô nhóc đang mặc chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần ngắn màu đen. Cô nhóc khoác bên mình chiếc túi xách màu gì đó mà anh chưa nhìn rõ.

“Để tụi em đi ra trước nha chủ tịch.” Quốc Anh quay người lại.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Thôi không cần đâu. Chỉ là ăn kem bình thường thôi mà.”

“Nhưng mà chúng em sợ nguy hiểm.” Quốc Anh lo lắng.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Có ai biết mặt tôi đâu mà cậu lo.” Anh dứt lời rồi mở cửa xe ra ngoài.

Bé Ủn đang giúp ông nội thì bỗng thấy được. “Á, chú Kiệt.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Bé Ủn.” Anh nhìn sang bác Năm. “Chào bác.”

“Chào con trai.” Bác Năm giơ tay lên trán chào như kiểu quân đội.

Tuấn Kiệt ngồi xuống bên cạnh cô nhóc. Lúc này anh mới thấy túi xách cô nhóc đeo là màu xanh dương. Chiếc túi được may bởi công ty thời trang V và nhà thiết kế không ai khác là Nhật Thanh.

“Nhóc đợi lâu chưa?” Tuấn Kiệt không biết nói gì.

Cô nhóc quay lại. “Vài chục phút nữa là đủ một tiếng.” Cô tỏ vẻ không thích.

“Chú xin lỗi, tại bận việc quá nên không thể tới sớm được.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo.

“Ông chú làm nghề gì?” Cô nhóc hỏi.

Tuấn Kiệt âm ờ, anh khẽ nhìn qua xe mình đang đậu nên liền nhanh trí. “Chú làm tài xế.”

“Làm tài xế mà sao chú có vẻ hơn hớ vậy?” Cô nhóc nhú mày.

Tuấn Kiệt cảm thấy mình hơi lố nên lấy lại bình tĩnh. “À không, tại nhiều người coi thường cái nghề của chú ấy mà.”

“Có gì đâu mà lại xem thường. Nghề nào chả lại là nghề, miễn đừng vi phạm pháp luật là được rồi.” Cô nhóc chống tay xuống ghế và đung đưa chân mình lên xuống.

Ủa nhóc con này không biết mình thật sự. Hay là giả vờ, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi nói. “Hôm nay nhóc không đi làm sao?” Khi nhìn sang cô nhóc, thấy điệu bộ đung đưa đôi chân, anh lại như muốn phát điên.

“Làm gì?” Cô nhóc ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt giật mình. “Thì làm cái nghề gì mà mang đồ thú bông đấy.” Anh chợt quên mất nghề đó tên gì. “Bữa chú thấy nhóc mang mà.”

Cô nhóc đáp nhanh. “Nghỉ rồi.”

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. “Sao nhĩ?”

Cô nhóc vò tay lại với nhau. “Tôi có định làm nghề đó đâu. Chẳng qua muốn anh ấy yêu mình nên mới cần rằng đi làm thôi.”

Tuấn Kiệt như hiểu ra. “Nhóc muốn cậu ta để ý mình. Nên mới đi làm để gặp cậu ta.”

Cô nhóc lắc đầu. “Cũng không hẳn là vậy. Anh ấy kêu tôi là con nít. Kêu tôi nhõng nhẽo, với tiểu thư nên anh ta không thích. Tôi thấy vậy nên mới đi làm để cho anh ấy thấy tôi là người lớn, thấy tôi thật sự nghiêm túc thích anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn chẳng đoái hoài gì đến tôi. Còn nói tôi là đồ ngốc rồi bỏ đi. Thế là tôi không làm nữa.”

Tuấn Kiệt cảm thấy thắc mắc. “Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

Cô nhóc nhìn ra đường. “Anh ấy hai mươi lăm tuổi. Lớn hơn tôi bốn tuổi.”

“Kem của chú này.” Bé Ủn mỉm cười mang ba cây kem tới. Chúng được để trong một cái ly. Thấy bà chị nhìn mình, bé Ủn thu ly lại rồi để sang bên kia của Tuấn Kiệt. “Không cho chị ăn đâu.”

“Chị có ăn đâu.” Cô nhóc tỏ vẻ mình bị hàm oan.

“Bữa trước chị ăn rồi còn gì.” Bé Ủn tỏ vẻ nghiêm túc.

Cô nhóc không hiểu. “Sao nhóc có vẻ ghét chị vậy?”

Tuấn Kiệt chen vào. “Bé Ủn ngoan mà. Bé Ủn không ghét ai hết đúng không?”

“Dạ.” Bé Ủn mỉm cười.

“Bé Ủn thích gì nào?” Tuấn Kiệt xoa đầu bé nhóc.

Bé Ủn chấp tay ra sau lưng. “Bé Ủn thích chú Kiệt.”

Tuấn Kiệt bật cười. “Chú Kiệt cũng thương bé Ủn. Bé Ủn mau ăn chóng lớn để phụ ông nội nha.”

“Dạ.” Bé Ủn nhìn sang bà chị. “Em không ghét chị đâu. Em chỉ không thích chị ăn kem của chú Kiệt thôi.”

“Chị có ăn đâu.” Cô nhóc nói.

Tuấn Kiệt thấy vậy liền giải vây. “Ấy có khách kìa. Bé Ủn vào giúp ông nội đi.”

“Dạ.” Bé Ủn mỉm cười lao đi.

Tuấn Kiệt vừa ăn kem, vừa nói. “Nhóc đừng để bụng gì hết nha.”

Cô nhóc lắc đầu. “Tôi có để bụng đâu. Có điều tôi thấy chú có vẻ thương nhóc con đó.” Cô nhóc tỏ vẻ nguy hiểm, cô chỉ ngón trỏ về phía Tuấn Kiệt. “Có khi nào chú là cha của nó không?”

Tuấn Kiệt sững người. “Nhóc nói bậy gì vậy. Chẳng qua chú thương cho hoàn cảnh của hai ông cháu thôi.”

“Thật không?” Cô nhóc nghi hoặc.

Tuấn Kiệt nhìn sang hai ông cháu. “Bác ấy là bác Năm. Vợ bác ấy mất sớm, nên bác phải nuôi con một mình. Sau đó cậu con trai lấy vợ, trong lúc làm việc thì xảy ra tai nạn. Vợ cậu ấy bỏ đi, thế là bác Năm phải vừa nuôi con trai, vừa nuôi bé Ủn. Một mình xe kem đó phải nuôi ba người.”

“Con trai bác Năm đâu?” Cô nhóc chạnh lòng.

Tuấn Kiệt quay sang thấy vẻ mặt buồn của cô nhóc. “Con trai bác sau khi khỏi bệnh thì đi làm bên xây dựng. Nhưng sau tai nạn, sức khỏe của cậu ấy không được như trước, nên chú giới thiệu cậu ấy vào làm bảo vệ của trung tâm thương mại này. Sau khi tan ca thì cậu ấy sẽ ra dọn hàng kem cùng ba mình.”

Cô nhóc nhìn Tuấn Kiệt với ánh mắt ngưỡng mộ. “Chú tốt quá ha.” Cô chợt nhận ra. “Mà sao chú lại giới thiệu được chú kia vào làm bảo vệ.”

Tuấn Kiệt âm ờ. “Thì chú làm tài xế cho một ông sếp lớn. Nhờ ông ấy nói vào vài tiếng.” Anh lái sang chuyện khác. “Mà nhóc tên là gì?”

“Tôi tên Uyên Phương. Đặng Thị Uyên Phương.”

Lúc này Tuấn Kiệt mới nhìn kỹ khuôn mặt và thấy Uyên Phương hơi có nét giống Bích Hân. Anh định hỏi nhưng rồi lại thôi.

“Còn chú tên gì?” Uyên Phương hỏi.

“Chú tên.” Tuấn Kiệt âm ờ rồi nói láo. “Chú tên Quốc Anh.”

Uyên Phương cảm thấy lạ lùng. “Sao tên mình mà chú cũng có vẻ hớn hở vậy?”

“Tại ít ai hỏi tên chú.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Lúc nào họ cũng gọi là anh tài, bác tài. Nên lâu lâu có người hỏi làm chú phần khởi trong người.” Anh lấy lại sự điềm tĩnh. “Nhóc còn đi học không?”

Uyên Phương lắc đầu. “Ra trường rồi.”

“Nhóc tốt nghiệp trường nào?” Tuấn Kiệt gọi chuyện.

“Đại học R, ngành quản lý và kinh doanh thời trang.” Uyên Phương tự hào về bản thân.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Thế sao nhóc không đi theo nghề?”

“Không thích.” Uyên Phương lắc đầu.

“Vì sao?” Tuấn Kiệt nhú mày.

Uyên Phương bậm môi lại. “Vì yêu.”

Tuấn Kiệt ăn cây kem thứ hai. “Thế giờ có định đi làm không?”

“Cũng chưa biết nữa.” Uyên Phương quay sang Tuấn Kiệt. “Làm sao để người ta thích mình hả chú?”

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Thì ra đòi gặp tôi là để hỏi chuyện này.”

Uyên Phương gật đầu rồi lắc đầu. “Không có. Trước trả nợ, sau để hỏi chuyện.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Thiếu gì người hỏi. Mà lại đi hỏi tôi.”

“Vì chẳng ai thất tình lâu như chú cả.” Uyên Phương khẽ cười. “Do vậy chú ắt sẽ có nhiều kinh nghiệm. Với lại tôi cũng hỏi nhiều người khác rồi, chẳng có ai hiểu biết về tình yêu bằng chú hết.”

Tuấn Kiệt nhìn nụ cười, anh lại chợt nhận ra, nó rất giống cái nụ cười mà đã làm anh xao xuyến mấy chục năm qua. Anh ngẩn người nhìn Uyên Phương mà cứ ngỡ như là Thanh Vân đang ngồi bên cạnh mình.

“Chú sao vậy?” Uyên Phương thấy Tuấn Kiệt nhìn mình chằm chằm.

Khi chúng ta yêu ai đó quá sâu đậm, mọi hình bóng, cử chỉ, lời nói của họ sẽ hằn sâu trong tâm trí của mình. Để nhiều năm sau khi chúng ta vô tình lướt qua một hình bóng nào đó, chúng ta chợt thắc mắc rằng, phải chăng là người ấy.

Tuấn Kiệt cũng vậy, giờ đây anh chợt nhận ra hình ảnh của Thanh Vân chỉ là sự nhầm tưởng của anh mà thôi. Cô đã đi và không thể trở lại. Người ngồi cạnh anh hiện giờ là một người khác. Sự giống nhau đó chỉ là một khoảnh khắc loáng qua trong tâm trí anh mà thôi.

Sẽ chẳng có ai thay thế được hình bóng của người mình yêu. Chúng ta chỉ có thể yêu người sau bằng một cách khác. Mọi sự gắn ghép trong tình yêu đều không thể khiến hai người thật sự hạnh phúc.

“Chú hơi bất ngờ ấy mà.” Tuấn Kiệt chống chế. “Sao nhóc lại đi tìm người thất tình để tư vấn tình yêu?”

Uyên Phương nói thật. “Chỉ có chú mới nghe tôi khóc và kể lể. Những người khác lúc nào cũng chỉ giả vờ an ủi, rồi nói đại vài ba câu nào đó.”

Tuấn Kiệt cảm thấy vui. “Vậy ý nhóc nói chú chân thật á?”

Uyên Phương gật đầu. “Đúng rồi.” Cô nhỏn miệng lại trông rất dễ thương. Rồi cô chợt nghiêm mặt lại. “Nhưng mà chú vẫn chưa trả lời cho tôi.”

“Trả lời gì?” Tuấn Kiệt ngơ ngác.

“Làm sao để người ta thích mình?” Uyên Phương nhú mày.

Tuấn Kiệt trầm ngâm giây lát. “Chú không biết. Hay là nhóc cứ tiếp tục theo đuổi cậu trai đó đi.”

Uyên Phương gặng hỏi. “Bằng cách nào. Anh ấy lúc nào cũng đi làm cả. Làm sao tôi gặp được anh ấy?”

“Thế lúc trước sao nhóc gặp được cậu ta?” Tuấn Kiệt tò mò.

“Anh ấy dạy kèm cho tôi hồi cấp ba.” Uyên Phương nói thật.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Yêu thăm thầy giáo hả?”

Uyên Phương đỏ mặt. “Anh ấy có phải thầy giáo đâu. Lúc đó anh ấy đang là sinh viên mà.”

Tuấn Kiệt hiểu ra mọi chuyện. “Vậy nhóc yêu thăm cậu ta từ đó đến giờ?” Anh tò mò. “Ừ mà lên đại học nhóc không thích người khác hả?”

Uyên Phương lắc đầu. “Sau khi lên đại học, tôi vẫn theo đuổi anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn chả thèm đái hoài gì đến tôi cả. Lúc nào cũng bảo tôi là trẻ con.”

“Vậy thì nhóc tiếp tục theo đuổi đi.” Tuấn Kiệt khuyên nhủ. “Đẹp trai không bằng chai mặt.” Anh nhìn cô nhóc. “Ngày xưa ông bà hay nói như vậy. Tuy nhóc là con gái nhưng trường hợp này vẫn áp dụng được.”

“Làm sao để theo đuổi?” Uyên Phương muốn biết.

“Thì nhóc vào làm chung với cậu ta.” Tuấn Kiệt nói. “Rồi nhân tiện lợi dụng cùng chỗ làm để tiếp cận.” Anh sực nhớ lại. “Nhất cự ly, nhì cường độ.” Anh mỉm cười khích lệ. “Chú tin nhóc sẽ làm được.”

Uyen Phương xụ mặt xuống. “Nhưng tôi đâu biết anh ấy làm ở chỗ nào?”

Tuấn Kiệt cảm thấy choáng váng. “Thế không phải cậu ta làm trong trung tâm thương mại à?”

“Không.” Uyên Phương cúi mặt xuống. “Lúc đầu tôi hỏi, thì bạn anh ấy bảo vậy. Do đó tôi mới xin vào làm “mascot” ở trung tâm thương mại. Ai ngờ anh ấy không làm ở đó.”

“Thì nhóc điện thoại hỏi cậu ta. Không thì hỏi những người quen khác xem thử.” Tuấn Kiệt chỉ cách.

Uyen Phương khẽ cười. “Ồ ha. Chú tài ghê.” Cô vỗ nhẹ vào vai Tuấn Kiệt như vỗ vai bạn mình. “Cảm ơn chú nha. Chú giỏi quá, nếu hỏi được thì tôi có cần ngồi đây không.”

Giới trẻ bây giờ đây sao, Tuấn Kiệt đang mỉm cười thì mới biết té ra là mình đang bị chê ngốc. Mặt anh bỗng tối sầm lại.

“Lâu rồi mới thấy chủ tịch vui như vậy.” Thanh Sơn, cận vệ đang lái xe lên tiếng.

Quốc Anh hạ ống nhòm xuống. “Ừm, rất lâu rồi.”

3. Chương 3

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

Uyen Phương hét lên. “Ông chú.” Cô hớn hở nói lớn. “Tôi biết anh ta làm việc ở đâu rồi.”

“Thế cậu ta làm việc ở đâu?” Tuấn Kiệt không biết vì sao Uyên Phương lại thông báo cho mình. Nhưng rồi anh cũng chẳng quan tâm, anh cảm thấy rất vui khi được nghe giọng của cô nhóc.

“Anh ta làm việc ở công ty tài chính V.” Uyên Phương mừng rỡ.

Tuấn Kiệt ngừng nhìn tài liệu, anh ngã người ra sau ghế. “Công ty tài chính V?” Anh thắc mắc. “Sao nhóc biết?”

“Bí mật. Tôi không nói với chú đâu.”

Tuấn Kiệt tò mò. “Thế cậu ta tên gì?”

Uyên Phương đọc rõ từng chữ. “Lê Quốc Bình.”

“Vậy thì chúc mừng nhóc.”

“Chúc mừng cái gì. Tôi còn phải nộp hồ sơ xin vào đó làm nữa. Lúc đó được nhận thì chú hãy chúc mừng sau.”

Lúc thì chú, lúc thì ông chú, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi nói. “Vậy thì nhóc nộp hồ sơ đi. Biết đâu người ta nhận thì sao.”

“Chiều nay tôi định đi nộp đây.”

Tuấn Kiệt ừm một tiếng.

Uyên Phương ngập ngừng. “Chiều nay chú đi ăn kem với tôi không?”

“Chiều nay chú sợ bận việc rồi.”

“Sao chú bận hoài vậy. Mấy bữa nay tôi có thấy chú đến ăn kem đâu.” Uyên Phương nói giọng buồn bã.

Ủa mấy bữa nay nhóc con này tới bác Năm ăn kem à, Tuấn Kiệt nghĩ rồi ầm ờ. “Chú không có nhiều tiền, nên lâu lâu mới ghé ăn kem ủng hộ bác Năm thôi.”

“Tưởng gì. Chiều nay chú tới chỗ bác Năm đi. Tôi khao chú ăn kem. Vậy nha, tạm biệt chú.” Uyên Phương cúp máy ngay sau đó.

Cô nhóc này, Tuấn Kiệt cười một mình.

Tiếp tục cắm cúi làm việc, một lát sau thì Tuấn Kiệt chợt nhận ra một điều. Anh liền nhanh chóng ấn nút trên điện thoại bàn.

“Hoàng Dũng, cậu vào gặp tôi có chút chuyện.” Tuấn Kiệt nói.

“Dạ.” Một giọng nam vang ra từ điện thoại.

Một giây lát sau, một anh chàng bước vào phòng. “Dạ chủ tịch kêu em.”

Tuấn Kiệt nhìn Hoàng Dũng. “Cậu tìm cho tôi thông tin của nhân viên tên.” Anh lục lại trí nhớ. “À, Lê Quốc Bình, làm việc ở bên công ty tài chính V.”

Hoàng Dũng gật đầu. “Dạ vâng.” Anh là trợ lý đảm nhận về mảng quản lý nhân sự của tập đoàn.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Xong rồi, cảm ơn cậu.”

“Dạ em xin phép chủ tịch.” Hoàng Dũng lễ phép lui ra.

Tuấn Kiệt ngồi trên ghế và tủm tỉm cười một mình khi nhớ lại chuyện hôm trước. Lúc đó anh ngầm đoán Uyên Phương là cháu gái của Bích Hân nên liền điện thoại để hỏi.

Bích Hân bắt máy. “Hi, Kiệt.”

“Chào bà chị xinh đẹp.” Tuấn Kiệt khẽ cười đáp lại.

“Điện cho Hân có việc gì vậy. Rủ đi ăn à?”

Tuấn Kiệt nói. “Không, Kiệt điện chỉ hỏi một chuyện ấy mà.”

“Chuyện gì?” Bích Hân tò mò.

“Hân có một người cháu nào tên Uyên Phương không?”

Bích Hân ngạc nhiên. “Có. Mà sao Kiệt?”

Tuấn Kiệt ầm ờ. “Chiều nay Kiệt mới gặp cô nhóc. Thấy gương mặt hơi giống Hân nên liền điện cho Hân để hỏi đây.”

“Sao Kiệt lại gặp được nó?” Bích Hân nói. “Mà nó có biết Kiệt là bạn của Hân không?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Chuyện dài lắm. Kiệt giả vờ nói láo mình tên Quốc Anh. Làm nghề tài xế. Hình như cô nhóc không biết Kiệt là ai thì phải.”

“Sao lại nói láo? Muốn lừa tình cháu tôi à?” Bích Hân bật cười.

Tuấn Kiệt đáp nhanh. “Không phải.”

“Hân biết rồi, chẳng qua Hân đùa thôi.”

Nói chuyện thêm một lúc rõ lâu, Tuấn Kiệt kể lại mọi chuyện cho Bích Hân nghe và anh cũng được Bích Hân kể lại nhiều chuyện. Té ra, Uyên Phương là cô nhóc mà Tuấn Kiệt hay bông bẽ lúc xưa, khi anh tới nhà Bích Hân. Tuấn Kiệt cảm thấy thời gian trôi nhanh thật, xem vậy chứ cũng đã mười mấy năm. Bích Hân còn nói sẽ giữ bí mật của Tuấn Kiệt với Uyên Phương. Còn việc anh và cô nhóc như thế nào, Bích Hân không quan tâm. Tuấn Kiệt nghe xong mà cảm thấy há hốc nói không nên lời. Làm như anh đang tán tỉnh cô nhóc không bằng.

Trở lại với thực tại, buổi chiều đúng như lời hẹn, Tuấn Kiệt hớn hở đi gặp cô nhóc. Ba chiếc xe tiếp tục vi vu trên đường. Vừa lái xe, cận vệ Duy An vừa ngân nga ca hát những bài yêu đời. Tuấn Kiệt thấy anh chàng cũng phải bật cười.

“Có chuyện gì vui vậy Duy An?” Tuấn Kiệt tò mò.

“Dạ em mới hẹn được bạn gái đi chơi.” Duy An thành thật.

Tuấn Kiệt hỏi. “Khi nào đi?”

“Dạ cô ấy bảo em tối nay và tối mai rảnh. Em có thể chọn một trong hai ngày.” Duy An nhìn chủ tịch qua gương.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tối nay với tối mai cậu nghỉ đi.”

“Ấy dạ thôi.” Duy An tỏ vẻ sợ hãi.

“Sao lại thôi?” Tuấn Kiệt nhún mày.

Quốc Anh quay người lại. “Mấy hôm nay chủ tịch đã cho tụi em nghỉ nhiều rồi. Thằng An mà nghỉ nữa thì nguy mất.”

Tuấn Kiệt nhếch môi. “Nguy gì mà nguy. Các cậu cứ làm quá lên hoài à.”

Duy An chêm vào. “Dạ thôi chủ tịch ơi. Mấy hôm nay đội cận vệ chỉ còn có sáu người. Em mà nghỉ nữa thì chết thật đó.”

“Tôi thấy vẫn còn đông mà.” Tuấn Kiệt không muốn mình vướng bận quá nhiều đến cuộc sống của mọi người.

“An toàn của chủ tịch là trên hết. Tụi em biết chủ tịch thương tụi em. Nhưng việc cắt giảm cận vệ sẽ gây ra rất nhiều nguy hiểm.” Quốc Anh nói ra những suy nghĩ của mình.

Tuấn Kiệt cương quyết. “Các cậu nghe lời tôi đi. Tối nay và ngày mai cứ cho Duy An nghỉ.” Anh chống chế. “Đang trong giai đoạn khó khăn, tôi cần phải cắt giảm chi tiêu. Cậu ta nghỉ hai hôm, thế là tôi đỡ phải mất cả đồng tiền.”

Đội cận vệ này do ban trợ lý tuyển dụng, họ đa phần là những người không vướng bận chuyện tình cảm và gia quyến. Mục đích là để toàn tâm, toàn ý bảo vệ cho Tuấn Kiệt. Ban ngày thì sẽ luôn có mười hai cận vệ túc trực. Ban đêm thì sẽ có bốn người tá túc lại nhà của anh. Qua mỗi đêm thì sẽ luân phiên thay đổi các cận vệ với nhau. Nhưng nhiều năm trở lại đây, Quốc Anh, Văn Bình và Duy An đã tá túc luôn tại nhà của Tuấn Kiệt, thế nên không cần thay phiên nữa. Dù vậy nhưng Tuấn Kiệt thường xuyên cho các cận vệ nghỉ ngơi, anh muốn họ dành thời gian cho cuộc sống cá nhân của mình. Và đây chính là điều mà mọi người lo lắng.

Nói về các cận vệ thì Quốc Anh là người thân nhất với Tuấn Kiệt. Do lớn lên ở trong cô nhi viện, nên Quốc Anh là người thường xuyên ở bên Tuấn Kiệt nhất so với những người khác.

Xe dừng lại, Tuấn Kiệt bước tới chỗ Uyên Phương đang ngồi. Hôm nay cô nhóc mang áo sơ mi màu xám và quần dài màu đen. Tuấn Kiệt nghĩ bụng chắc cô nhóc mới đi xin việc về. Vừa thấy Tuấn Kiệt thì Uyên Phương vội mừng rỡ vẫy tay.

Tuấn Kiệt đi ngang qua xe kem, anh giơ tay lên chào bác Năm và bé Ủn. “Sao rồi?” Tuấn Kiệt ngồi xuống. “Đi xin việc rồi người ta nói sao?”

Uyên Phương vừa ăn kem, vừa nói. “Người ta mới nhận hồ sơ của tôi. Họ bảo khi nào hồ sơ trúng tuyển thì họ sẽ điện đi phỏng vấn.”

“Ngày nào nhóc cũng ăn kem ở đây hả?” Tuấn Kiệt tò mò.

Uyên Phương gật đầu. “Tôi còn kêu bạn bè mình tới ủng hộ cho bác Năm nữa đó.”

Tuấn Kiệt cảm thấy lo lắng. “Ăn kem nhiều không tốt lắm đâu.”

“Tôi biết mà.” Uyên Phương khẽ cười.

“Biết rồi mà sao vẫn ăn.” Tuấn Kiệt ngạc nhiên.

Uyên Phương thản nhiên đáp. “Vì thích.” Cô khẽ cười. “Cũng giống như việc tôi thích anh ấy vậy thôi. Biết đau nhưng vẫn cố đâm đầu vào.”

Tuấn Kiệt bật cười. “Sao bữa nay nhóc tâm trạng vậy?” Anh định nói “sến” nhưng mà thôi.

“Hôm nay là ngày vui của tôi mà.” Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. “Ông chú làm việc ở đâu vậy?”

Tuấn Kiệt cảm thấy ngờ ngợ. “Ừa, chiều nay rủ tôi đi ăn kem là để phanh phui chuyện này à.” Anh không biết vì sao mình lại thay đổi cách xưng hô.

Uyên Phương quay sang lắc đầu. “Không phải.”

Tuấn Kiệt lúc này mới nhìn kỹ gương mặt của cô nhóc. Đôi mắt, cặp môi, làn da trắng mịn màng, mái tóc đen đang được búi cao. Rồi anh vô thức hướng ánh mắt xuống phía dưới ngực.

“Ông chú sao vậy?” Uyên Phương nhúm mày.

Biến thái, biến thái quá đi, Tuấn Kiệt giật mình rồi giả vờ đưa tay lên ho nhẹ vài tiếng. “Té ra mình bị lợi dụng.”

“Đã bảo là không phải rồi mà.” Uyên Phương đánh nhẹ vào vai Tuấn Kiệt. Cô lạnh lùng đánh mặt đi. “Không nói thì thôi.”

Tuấn Kiệt đáp nhanh. “Tôi làm ở trụ sở tập đoàn V.” Anh không hiểu nổi bản thân của mình lúc này. Sao tự nhiên lại đi nói thật kia chứ.

“Ý.” Uyên Phương hớn hở. “Vậy là ông chú làm cùng chỗ với anh Quốc Bình rồi.” Cô khẽ cười. “Ít bữa nữa, tôi cũng được làm chung với anh ấy.”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Đâu cùng chỗ.”

“Cùng chỗ mà.” Uyên Phương khẳng định. “Anh ấy làm ở công ty V, thì nằm trong trụ sở tập đoàn V rồi còn gì.”

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Cậu ta làm ở văn phòng. Tôi làm tài xế phải đứng ở ngoài đường. Cùng chỗ là thế nào.”

Uyên Phương thở dài thành tiếng. “Ông chú rõ là ngớ ngẩn rồi. Ý tôi nói là hai người cùng làm tại một tập đoàn. Chứ có nói hai người cùng làm với nhau ở trong phòng đâu.”

“Kem của cậu này.” Bác Năm đi tới.

Tuấn Kiệt quay lại. “Ủa bé Ủn đâu rồi bác?”

Bác Năm khẽ cười. “Nó mới đi chơi với ba nó rồi.” Ông nói nhanh. “Cậu ngồi chơi nha. Tôi phải làm kem cho khách nữa.”

Tuấn Kiệt gật đầu. “Dạ.”

Hai người nói chuyện với nhau thêm một lát nữa thì đi về. Tuấn Kiệt ngồi đợi cô nhóc đi hẳn rồi mới bước tới xe. Mặt anh xụ xuống hẳn so với lúc mới tới. Quốc Anh quay lại thấy được nhưng không dám hỏi. Duy An cầm kem hồi hã không kịp ăn, anh bắt đầu nổ máy đạp ga vút xe đi. Được vài phút thì điện thoại của Tuấn Kiệt vang lên.

“Nghe đây cậu nhỏ.” Tuấn Kiệt nói vào

Thành Mỹ nói trong điện thoại. “Nhậu đại ca ơi.”

Tuấn Kiệt cảm thấy buồn nên liền đồng ý. “Mấy giờ?”

“Giờ luôn. Ở nhà hàng C nha đại ca.” Thành Mỹ chốt hẹn.

“Ok, tôi tới đây.” Tuấn Kiệt cúp máy rồi nhìn Duy An. “Chạy qua nhà hàng C nha An.”

Duy An tò mò. “Nhậu với Thành Mỹ hả chủ tịch?”

Tuấn Kiệt gật đầu. “Ừm, mà sao cậu biết?”

Duy An tự hào về bản thân. “Theo ngài bao nhiêu năm. Chẳng lẽ không biết biệt danh của anh Mỹ là cậu nhỏ sao.”

“Thế mà có người không biết đó.” Tuấn Kiệt cố tình chọc ghẹo.

Quốc Anh mặt đỏ bừng. “Coi chừng xe kìa.” Anh giận cá chém thớt. “Không lo tập trung chuyên môn. Lo chuyện đầu đầu không.”

Duy An nhếch môi cười. “Thế ai đó có muốn lo không?”

“Có người cũng đâu có lo chuyên môn của mình.” Tuấn Kiệt nói theo.

Quốc Anh cầm bật không nói gì nữa.

Tới nhà hàng C, cận vệ Hải Minh xông pha đầu tiên. Cậu đi qua từng ngõ ngách, quan sát từng đối tượng trong bán kính gần khu vực của mình. Cảm thấy an toàn và không có đối tượng khả nghi, Hải Minh thông báo tình hình cho mọi người.

“An toàn các anh ơi.” Hải Minh nói vào đàm. Một thiết bị tinh vi và hiện đại được gắn trong hốc tai của các cận vệ.

Quốc An ngồi trong xe. “Thành Nhân, tình hình thế nào em?”

Thành Nhân đáp lại trong đàm. “Có một đối tượng khả nghi anh ơi.”

Nhịp tim của Quốc Anh bỗng đập nhanh. “Nói rõ tình hình đi em.”

“Dạ.” Thành Nhân bước nhẹ tới chỗ người đàn ông đang ngồi. “Đối tượng rất quen. Chúng ta đã gặp qua nhiều lần. Em nghĩ đối tượng này rất nguy hiểm đó anh.”

“Mô tả ngoại hình đối tượng và các đặc điểm khả nghi.” Quốc Anh ra lệnh. Mặt anh chàng trở nên lạnh lùng đầy băng giá.

Tuấn Kiệt ngồi sau xe nghe rõ từng chi tiết. Anh móc điện thoại ra định điện cho Thành Mỹ để hủy cuộc nhậu. Bất chợt, anh thấy nét mặt Duy An có gì đó gian xảo, anh ngầm hiểu ý nên lại cất điện thoại lại vào trong túi áo.

Thành Nhân bưng cốc bia của người đàn ông uống một hơi. “Đối tượng là nam giới, trẻ tuổi, đẹp trai nhưng lại không mê gái.”

Quốc Anh không hiểu. “Là sao?”

“Nói gì vậy.” Thành Mỹ liếc mắt.

Âm thanh lọt vào trong đàm, Quốc Anh nghe rõ từng chữ và chợt nhận ra. “Cái thằng khùng này.”

“Anh mắng em hay mắng đối tượng?” Thành Nhân bật cười.

Mọi cận vệ khác đều bật cười ha hả vì lừa Quốc Anh được một vỏ. Tuấn Kiệt cũng không chịu nổi cái trò đùa ác ý này. Chỉ có Quốc Anh là như muốn vỡ òa cảm xúc, không phải vì bị trêu đùa, mà là vì chuyện này không thể đùa được. Mọi sơ xuất có thể dẫn đến nguy hiểm cho Tuấn Kiệt nên anh cần phải cẩn thận từng chút một.

Quốc Anh bực tức trong đám. “Chuyện này đâu có thể đùa.”

Thành Nhân nói thật. “Tụi em có muốn đùa đâu. Chẳng qua muốn anh với chủ tịch vui lên một chút thôi. Chứ nếu có đối tượng khả nghi là em đã nhắc anh gọi đội an ninh tới rồi.”

Tuấn Kiệt tuy không nghe được cuộc hội thoại trong đám, nhưng anh thấy nét mặt của Quốc Anh nên mới chen vào vài lời. “Tôi còn biết tụi nó đùa mà. Do cậu lo tập trung chuyên môn quá thôi. Vào nhậu thôi.”

“Dạ.” Quốc Anh lúc này mới hạ lửa.

Tuấn Kiệt bước lên lầu cùng với những cận vệ. Người ngoài nhìn họ chẳng khác gì dân văn phòng đi nhậu, quần đen, áo sơ mi trắng, một số cận vệ thì khoác thêm chiếc áo vest đen. Trên lầu có bốn chiếc bàn nằm ở bốn phía. Ở giữa nhà hàng là một khoảng không rộng lớn với chùm đèn trang trí được gắn ở trên trần cao.

Nếu như ở tầng trệt được bày bố rất nhiều bàn, thì ở trên tầng hai và tầng ba, mỗi tầng chỉ có bốn bàn và những bàn này là bàn VIP. Bàn của Thành Mỹ và Thành Nhân đang ngồi, hiện nằm ở trên tầng ba. Đối diện với họ là một bàn khác đang tổ chức tiệc sinh nhật. Thành Nhân vừa ngồi ăn đậu phộng rang, vừa chăm chú quan sát cử chỉ của từng người. Tuy cách một khoảng không nhưng Thành Nhân có thể nhìn rõ từng biểu hiện của họ. Mặc dù thích đùa giỡn nhưng khi vào công việc thì mọi người đều rất nghiêm túc.

Tuấn Kiệt bước tới ngồi ở đầu bàn. Hải Minh định ngồi đối diện với Thành Mỹ nhưng nhanh chóng rời đi chỗ khác. Thành Mỹ thấy Quốc Anh đi tới thì liền tỏ vẻ không thích.

“Thằng kia đi đâu vậy?” Thành Mỹ nhìn Hải Minh.

“Em qua ngồi với Thành Nhân.” Hải Minh đáp nhanh.

Thành Mỹ chỉ tay qua phía đối diện mình. “Sao không ngồi ở đây?”

“Chỗ đó dành cho Quốc Anh.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

“Tại sao?” Thành Mỹ nhíu mày.

Tuấn Kiệt nhìn mọi người. “Vì cậu ấy cần phải chăm sóc đối tượng khả nghi.” Anh đã hình dung được ai là đối tượng mà các cận vệ đùa với nhau.

Duy An bật cười. “Chủ tịch quả là xuất sắc.”

“Đối tượng khả nghi nào? Đại ca nói gì vậy?” Thành Mỹ không biết mình bị đem ra làm trò đùa.

Tuấn Kiệt hất đầu qua bên phải. “Em hỏi Quốc Anh đi.”

Thành Mỹ liếc mắt sang rồi hứ lên một tiếng. “Chuyện gì vậy Duy An?”

Duy An nhanh nhẩu. “Em không biết. Đối tượng này chỉ có anh Quốc Anh mới trị được.”

“Im đi thằng kia.” Quốc Anh giơ tay lên giả vờ hù đánh.

“Thứ đàn ông bạo lực.” Thành Mỹ như bắt được cơ hội để dìm hàng.

Quốc Anh thu nhanh tay lại rồi nhìn sang Thành Mỹ. “Nếu để bảo vệ người anh yêu, mà cần dùng đến bạo lực, thì anh sẽ làm người bạo lực nhất thế giới.”

“Sến.” Thành Mỹ đỏ mặt nốc cạn ly bia.

Mọi người bật cười ha hả, duy chỉ Thế Hải là lạnh lùng quan sát xung quanh. Tuấn Kiệt hối thúc mọi người rót bia để nâng ly. Thức ăn được mang lên, mọi người bắt đầu trò chuyện hăng say, từ chuyện công việc sang chuyện cá nhân. Mọi chuyện chả có gì cho đến khi món tôm hấp xuất hiện.

Quốc Anh cẩn thận bóc vỏ tôm rồi thản nhiên đưa sang cho Thành Mỹ. “Này.”

Thành Mỹ chết lặng.

Mọi người đang ăn uống liền dừng lại ngay tức khắc. Tất cả ánh mắt đều quay về một hướng. Tuấn Kiệt cũng ngưng thở. Giống như một đoạn video được bấm nút “pause” để tạm ngưng.

“Đâu cần.” Thành Mỹ giả vờ lạnh lùng. “Tôi có tay, tôi tự làm được.”

“Vấn đề là Anh muốn làm cho Mỹ.” Quốc Anh nuốt nước bọt.

Thành Mỹ cúi mặt xuống. “Không cần.”

“Thành Mỹ không thích ăn tôm. Thành Mỹ chỉ thích bóc vỏ tôm thôi.” Thế Hải nói một câu xanh rờn.

Mọi người tiếp tục bật cười, duy chỉ Quốc Anh và Thành Mỹ là e thẹn ngượng ngừng nói không nên lời. Quốc Anh đành im lặng đến hết buổi. Thành Mỹ liên tục nốc bia như muốn nhanh say để quên đi mọi chuyện. Tuấn Kiệt vô thức nhìn sang bàn đối diện, anh chợt thấy cô gái bên đó rất giống một người, đó là cô nhóc, Uyên Phương.

4. Chương 4

“Chủ tịch đang vào.” Một an ninh gác cổng nói vào đàm. Anh chàng mặc bộ đồ cảnh vệ màu đen và giắt bên hông nhiều công cụ hỗ trợ.

Tại phòng an ninh ở trụ sở tập đoàn V, một người chỉ huy đang đứng trước một màn hình theo dõi. Bên trong màn hình là những hình ảnh được thu về từ các chiếc camera an ninh theo dõi được bố trí trong tòa nhà. Nhiều nhân viên an ninh khác đang ngồi trước máy tính, bên cạnh họ là những chiếc bộ đàm màu đen.

“Phóng to khu vực đỗ xe của chủ tịch lên.” Người chỉ huy chỉ tay vào góc phải của màn hình.

Nhân viên an ninh B nghe thấy liền gõ vài phím cơ bản. Màn hình chiếu bãi đỗ xe được phóng lớn lên ngay lập tức. Gã chỉ huy bước tới hai bước, gã khoanh tay và nhìn kỹ vào chiếc xe Toyota màu đen đang di chuyển chậm chậm bên trong.

“Báo cho đội an ninh dưới bãi đỗ xe.” Gã chỉ huy ra lệnh. “Kiểm tra chiếc xe Toyota màu đen có dấu hiệu khả nghi đó.”

Nhân viên A nghe thấy liền cầm bộ đàm lên và chuyển công tắc tần số. “Phòng an ninh đây.”

Tiếng bộ đàm phát ra. “An ninh bãi xe nghe rõ.”

“Các anh hãy kiểm tra chiếc xe khả nghi mang nhãn hiệu Toyota màu đen đang di chuyển qua khu vực B1.”

Trong lúc này thì nhân viên B tiếp tục thực hiện các thủ thuật của mình để phóng to biển số của chiếc xe lên.

Nhân viên A nhìn lên màn hình và đọc rõ từng chữ. “Biển số XXXX – YYYY.”

“Đã rõ.” Tiếng bộ đàm lại phát ra.

Trong lúc nhân viên A đang đàm thoại với an ninh dưới bãi đỗ xe, thì nhân viên C ngồi bên cạnh cũng đồng thời lấy bộ đàm ra liên lạc.

“Phòng an ninh gọi đội cận vệ.” Nhân viên C nói.

Giọng của Quốc Anh phát ra. “Đội cận vệ nghe.”

“Đang có tình huống khẩn cấp. Các anh hãy di chuyển đoàn xe.” Nhân viên an ninh vừa nói, vừa nhìn lên màn hình. “Tạm nấp vào khu vực A2 để chờ thông báo mới.” Trên màn hình là khu vực A2 với nhiều chỗ trống, thuận tiện cho việc đậu xe.

Quốc Anh đáp. “Ok.”

Trong lúc đó dưới bãi đỗ xe, đội an ninh gồm bốn người mang những công cụ hỗ trợ đi nhanh tới chiếc xe khẩn cấp. Với những thông tin từ phòng an ninh liên lạc qua đàm, đội an ninh nhanh chóng tìm được vị trí hiện tại của chiếc xe.

Bốn người chia ra làm hai đội, một đội chặn trước đầu xe, một đội khóa ở phía sau. Một người bước tới cửa xe, ba an ninh còn lại thì chăm chú quan sát. Cả bốn người đều đưa tay nắm hờ vào khẩu súng hoặc công cụ hỗ trợ giắt bên hông.

Người điều khiển chiếc xe hạ cửa kính xuống sau khi một an ninh gõ tay lên. Vì chiếc xe được lắp toàn gương đen nên người ngoài không thể nhìn vào bên trong. Chính vì vậy nên tình huống này khiến các an ninh cẩn thận hơn bao giờ hết.

“Có chuyện gì không anh trai?” Một anh chàng trẻ tuổi đeo kính cận khẽ cười.

Người an ninh đáp. “Chúng tôi là an ninh của tòa nhà. Đề nghị anh cho chúng tôi kiểm tra thẻ nhân viên hoặc thẻ thông hành của mình.”

“Em lỡ để quên thẻ ở nhà mất rồi” Anh chàng vẫn tươi cười.

Người an ninh lạnh lùng hơn. “Nếu vậy thì xin anh cho chúng tôi xem giấy tờ tùy thân.”

“Vì sao? Các anh đâu phải là công an mà đòi xem.” Anh chàng thay đổi sắc mặt. Vì anh biết từ những thông tin trên giấy tờ, họ có thể tra cứu anh có phải là nhân viên hay không.

“Đây là nghiệp vụ của chúng tôi. Nếu anh không hợp tác, chúng tôi đành yêu cầu anh bước ra khỏi xe.” Người an ninh nói nhanh. “Nếu anh tiếp tục hỏi vì sao, thì tôi xin trả lời.” Người an ninh trợn mắt như muốn nuốt chửng. “Nhìn dáng vẻ của anh rất khẩn cấp và rất có thể gây hại cho an ninh của tòa nhà. Chúng tôi bắt buộc phải thực hiện theo nghiệp vụ quy định để nhằm đảm bảo an toàn cho mọi người.”

Anh chàng mang mắt kính đưa nhanh chiếc thẻ ra. Vì nếu không, anh chàng biết mình sẽ bị lôi ra. “Tôi là phóng viên. Các anh dựa vào điều luật nào để nói như vậy.”

Người an ninh cầm tấm thẻ và đưa cho đồng đội của mình để chụp hình. Sau đó anh chàng nhìn thẳng vào mắt người phóng viên. “Nếu anh thắc mắc, anh có thể liên lạc với văn phòng chính phủ.” Sau đó người an ninh nói vào đàm. “Xuất hiện tình huống xâm nhập trái phép. Xin phòng an ninh cử đội vận chuyển tới khu vực B5.” Nhận lại tấm thẻ từ đồng đội, người an ninh đưa lại cho gã phóng viên.

Anh chàng phóng viên nhận lại thẻ xong liền đánh ánh mắt bức bối. “Thế giờ tôi đi được chưa?”

Người an ninh đáp. “Chưa được.”

“Tại sao không được?” Anh chàng phóng viên nói lớn. “Tôi còn phải đi gặp anh Long ở trên văn phòng để làm việc nữa.”

“Nếu anh là phóng viên, anh muốn vào tòa nhà để làm việc, thì anh cần phải liên hệ trước với phòng truyền thông. Bây giờ anh không có thẻ thông hành, chúng tôi bắt buộc anh phải di chuyển ra khỏi tòa nhà.”

Anh phóng viên bức bối hơn. “Vậy các anh tránh ra để tôi đánh xe ra lại.”

Người an ninh lắc đầu. “Anh đừng nôn nóng. Sẽ có người hỗ trợ anh đi ra khỏi tòa nhà.”

Chưa đầy vài phút sau, một chiếc xe cứu hộ giao thông đi tới và kéo chiếc Toyota dẫn ra ngoài. Anh phóng viên tức giận nhưng trước lực lượng an ninh dày đặc, anh chàng đành phải cắn răng chịu đựng.

Gã phóng viên đâu biết rằng, sau khi đỗ xe ở bãi xe ngầm, để đi lên được tòa nhà thì cần phải đi thang máy hoặc thang bộ. Và ở tại những nơi này đều có chốt kiểm soát. Nếu như không có thẻ hay để quên thẻ ở nhà, thì mọi trường hợp đều được các an ninh xử lý theo nghiệp vụ quy định.

“Gửi hình ảnh chiếc thẻ phóng viên, biển số xe và gương mặt hấn ta sang cho bộ công an.” Gã chỉ huy trên phòng an ninh ra lệnh. “Đưa hấn ta vào danh sách đen, cấm hấn bước vào tất cả các tòa nhà, trụ sở, văn phòng của tập đoàn. Thông báo cho đội cận vệ có thể tiếp tục di chuyển.”

Quốc Anh đang trò chuyện với chủ tịch Tuấn Kiệt thì nhận được thông báo được phép di chuyển. Ba chiếc xe tiếp tục lăn bánh tới bãi đỗ dành cho chủ tịch. Thang máy đã chờ sẵn từ trước.

Tuấn Kiệt bước vào văn phòng của mình, Thành Mỹ liền lao đi theo sau. Quốc Anh vẫn như hôm nào, anh chàng ở phòng nghỉ pha cà phê cho Tuấn Kiệt. Việt Ân đi ra thấy vậy nên nhờ Quốc Anh pha giúp cho mình một ly.

“Sao dạo này đại ca có vẻ buồn vậy?” Thành Mỹ khẽ cười. “Tối nhậu đại ca.”

Tuấn Kiệt ngồi xuống. “Ok, tối nhậu.” Anh nhìn Thành Mỹ. “Mới có mấy ngày mà thích ăn tôm lại rồi hả?”

“Đại ca kì quá.” Thành Mỹ nhăn nhó.

Tuấn Kiệt tiếp tục chọc. “Tình hình sao rồi?”

“Tình hình gì đại ca?” Thành Mỹ vẫn chưa hiểu.

Tuấn Kiệt nhếch môi. “Tình hình chiến sự giữa Anh và Mỹ.” Anh ngược mắt lên thấy Thành Mỹ đang nhìn mình chăm chăm nên liền khẽ cười. “À quên, cậu không thích xem thời sự.”

“Em có xem nha.” Thành Mỹ khẳng định.

Tuấn Kiệt tỏ vẻ ngạc nhiên. “Ồ có xem luôn. Vậy tình hình sao rồi?”

Thành Mỹ tỏ ra hiểu biết. “Thì Anh với Mỹ vẫn vậy, vẫn là liên minh trên mọi mặt, từ kinh tế thương mại cho đến quân sự.”

Tuấn Kiệt bĩu môi gật đầu. “Vậy Anh với Mỹ có giao thương.” Ánh mắt Tuấn Kiệt trở nên nham hiểm. “Có xuất nhập khẩu hay mậu dịch với nhau không?” Anh nhấn mạnh từng chữ.

“Tất nhiên là có.” Thành Mỹ trả lời đại.

“Vậy sao tôi lại không thấy điều đó?” Tuấn Kiệt nhếch môi cười.

Thành Mỹ nói lớn. “Chẳng lẽ người ta lại đi thông báo cho đại ca.” Thấy ánh mắt của Tuấn Kiệt đầy nguy hiểm, Thành Mỹ dường như hiểu ra các nghĩa bóng ẩn chứa đằng sau những lời nói. “Đại ca chơi em nha.”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Cái đó cậu phải hỏi Quốc Anh, tôi nào đâu dám.”

Thành Mỹ giả vờ tức giận. “Em không nói chuyện với đại ca nữa.”

Bước nhanh ra khỏi phòng của chủ tịch, Thành Mỹ đột nhiên thấy Quốc Anh pha cà phê cho Việt Ân. Lòng dâng trào phẫn nộ, Thành Mỹ nghiêng răng đi về chỗ ngồi và bắt đầu chuốc giận lên bàn phím. May là bàn phím tốt, chứ không thì hoặc là bung nút, hoặc là lủng vài lỗ bởi tác động cực mạnh từ các ngón tay Thành Mỹ gõ xuống.

Việt Ân không hiểu chuyện gì nên thản nhiên quay qua. “Uống cà phê không anh?”

“Cậu uống cho chết luôn đi.” Thành Mỹ đáp.

“Sáng nay anh bị gì vậy?” Việt An ngơ ngác.

Vũ Huy khẽ cười chêm vào. “Không biết cũng là một cái tội đấy cậu à.”

Chiều hôm đó Vũ Huy vừa làm việc, vừa oán trách bản thân. Cái miệng hại cái thân, giờ thì Vũ Huy mới thấm thía câu nói đó. Không biết vì sao công việc hôm nay của anh lại nhiều đến không xuể.

Nói về Tuấn Kiệt, sau khi tan ca, anh cùng mọi người đi nhậu với Thành Mỹ như đã hẹn. Hai xe chạy ngang qua trung tâm thương mại ở quận A, Quốc Anh nháy mắt với Thế Hải giảm tốc độ lại.

Tuấn Kiệt chợt thấy Uyên Phương, cô nhóc đang ăn kem cùng với bạn. Tuấn Kiệt có thể cảm nhận được tim mình đang đập mạnh như thế nào. Anh thấy cô nhóc đang mỉm cười, chắc là có gì đó khiến cô vui nên mới như vậy.

Quốc Anh khẽ nói. “Nếu chủ tịch muốn ăn kem, em có thể bảo mọi người dừng xe lại.”

Tuấn Kiệt nhìn Quốc Anh lắc đầu. “Không.” Anh thở dài. “Cậu cứ cho xe chạy tiếp đi.”

Quốc Anh nhin không được nên đành nói. “Không phải em nhiều chuyện. Nhưng nhiều năm ở bên cạnh chủ tịch, đây là lần đầu tiên em thấy chủ tịch vui đến như vậy.”

Tuấn Kiệt nhếch môi. “Bình thường tôi hay cười đùa với các cậu lắm mà.”

Quốc Anh quay người lại nhìn Tuấn Kiệt. “Em đã thấy chủ tịch gặp rất nhiều hoa hậu, siêu mẫu, hay ngay cả vợ của chủ tịch cũng vậy.” Anh nói thật. “Em chưa bao giờ thấy chủ tịch cắt ngang công việc, hay bỏ ngang lại mọi thứ để đi gặp họ cả.”

Tuấn Kiệt hiểu ý nên liền cướp lời. “Tôi hiểu ý của cậu.” Anh nhìn ra ngoài đường. “Nhưng cô nhóc ấy và tôi là điều không thể.”

“Không có gì là không thể. Chỉ là muốn hay không mà thôi.” Thế Hải đột nhiên chêm vào. Anh chàng khẽ cười. “Em hay nghe họ nói như vậy.”

Tuấn Kiệt gượng cười. “Không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Em thấy cô bé rất dễ thương. Mỗi khi gặp cô bé thì nhìn chủ tịch trông rất vui.” Quốc Anh nói.

Tuấn Kiệt liền cướp lời. “Tôi cũng thấy mỗi lần cậu gặp Thành Mỹ, trông cậu rất vui.”

Quốc Anh nhú mày. “Chủ tịch à.”

Tới nhà hàng, đội cận vệ gồm bốn người và Tuấn Kiệt đã ngồi sẵn ở trên lầu chờ mọi người. Quốc Anh tỏ vẻ không thích khi đội cận vệ liên tục bị Tuấn Kiệt bắt buộc nghỉ phép. Thành Mỹ sau đó tiếp tục là tâm điểm của buổi nhậu. Lần này thì mọi người cũng ăn tôm nhưng Quốc Anh không còn bóc vỏ nữa. Trong khi có ai đó đang trông chờ người nào đó bóc vỏ tôm cho mình. Văn Thanh sau khi bia vào thì bắt đầu bàn chuyện rôm rả và ép Tuấn Kiệt uống bia. Những trợ lý khác thấy vậy liền can ngăn.

“Chủ tịch.” Trợ lý Văn Thanh bắt đầu nhè. “Em thương chủ tịch nhất. Nhất, nhất luôn.” Anh hôn lên má Tuấn Kiệt. “Chủ tịch uống với em một ly đi.”

Thành Mỹ bực trong người. “Thằng điên này mỗi lần bia vào là vậy đó. Đã bảo đừng xưng chủ tịch rồi mà lại.” Khi giao tiếp ở bên ngoài thì mọi người đều phải xưng Tuấn Kiệt bằng “anh”.

Ngọc Dương trợ lý liền chen vào. “Ước gì ai đó cũng điên nhỉ.” Anh chàng đá xéo việc Văn Thanh “điên” nên mới hôn chủ tịch.

Tuấn Kiệt nhìn Văn Thanh. “Nghe nói cậu mới bị thất tình?”

Mặt Văn Thanh xụ xuống. “Ai kể với anh vậy?”

“Tôi cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết ai đó kể hết cho mọi người ở văn phòng của tôi.” Tuấn Kiệt nói khịa việc Văn Thanh đi tâm sự với đồng nghiệp.

Quốc Anh lên tiếng. “Nó bị gái bỏ đó anh.”

“Rành quá ha.” Thành Mỹ liếc mắt nhìn sang ai đó ở đối diện.

“Sao lại bỏ?” Tuấn Kiệt tò mò.

Văn Thanh kéo một chiếc ghế khác tới bên cạnh Tuấn Kiệt. “Nó chê em lúc nào cũng công việc, công việc. Không có thời gian quan tâm cho nó.”

Tuấn Kiệt ừm một tiếng. “Bình thường một ngày các cậu làm việc mấy tiếng?” Anh nhìn mọi người.

“Không phải chuyện đó đâu anh.” Hoàng Dũng nhìn Tuấn Kiệt. “Nói trắng ra là nó chê cậu Thanh không lãng mạn trong chuyện tình cảm.”

Cận vệ Văn Bình khẽ cười. “Làm marketing mà không hiểu tâm lý của phụ nữ.”

“Nói vậy là không đúng.” Thành Mỹ bênh vực ban trợ lý của mình. “Trong tình yêu, khi chưa vấp phải thì các cậu lúc nào cũng khôn ngoan. Nhưng khi đã vướng phải lưới tình thì mọi sự sáng suốt đều trở nên lu mờ thôi.”

Duy An cậ vệ cười đắc ý. “Em thấy anh Thành Mỹ nói câu này rất đúng.” Thành Mỹ vừa mỉm cười thì Duy An liền lên tiếng. “Em thấy anh quá mù mờ.”

Tuấn Kiệt nhìn Văn Thanh. “Thế người yêu bỏ cậu vì chê cậu không tình cảm?”

Văn Thanh lắc đầu. “Dạ không, nó chê em nghèo.”

Thế Hải sững sốt. “Liên quan ghê.”

Văn Thanh nói thật. “Vài ngày sau khi chia tay em, nó đã có người yêu mới. Thằng đó làm ở công ty tài chính V.”

Quốc Anh an ủi. “Anh thấy cô gái đó sai rồi. Xem ra thì cậu giàu hơn anh chàng kia mới đúng.”

Tuấn Kiệt sực nhớ đến Uyên Phương rồi nhìn sang Văn Thanh. “Cậu trai đó làm ở bộ phận nào?” Anh sợ đôi khi duyên số đưa đẩy đến hai chữ “Quốc Bình”.

“Em không biết nữa. Nghe đâu làm trưởng phòng gì đó.” Văn Thanh âm ờ.

Hoàng Dũng nhìn Văn Thanh. “Mình tra thông tin cho cậu rồi. Anh ta lớn hơn cậu sáu tuổi, hiện đang đảm nhận chức phó phòng tín dụng.”

Vậy là không phải cậu ta rồi. May quá, Tuấn Kiệt nghĩ thầm.

“Đã nói rồi. Phải tìm hiểu kỹ càng một chút. Mới gặp nhau chưa được bao lâu đã yêu với đương.” Thành Mỹ nhấn nhó.

Quốc Anh nhìn sang bên đối diện. “Vậy Mỹ muốn phải tìm hiểu lâu lâu mới đi đến việc quen nhau hả?” Cậu muốn dò hỏi đối phương.

Thành Mỹ bẽn lễn. “Tất nhiên rồi.” Cậu lái sang chuyện khác. “Đại ca có ý kiến gì không? Trong tất cả mọi người thì đại ca am hiểu về tình yêu nhất.”

Tuấn Kiệt nhú mày. “Tôi chịu.” Anh nói thật. “Tôi chỉ biết tình yêu phải xuất phát từ sự chân thành.” Anh nhìn Văn Thanh. “Mà tôi thấy hai cô cậu này, chả ai yêu ai thật lòng cả.”

“Làm gì có anh?” Văn Bình ý muốn nói mình thật lòng.

“Nếu cả hai đã yêu nhau thật lòng, thì sẽ không bao giờ chia tay vì lý do ngờ nghệch như vậy.” Tuấn Kiệt nói. “Yêu là phải biết hy sinh cho lẫn nhau. Phải vì nhau mà nhường nhịn và san sẻ.” Anh nhìn Văn Thanh. “Và tôi thấy cậu cũng không có một chút nín nhịn gì với cô gái kia cả.”

Mọi người tiếp tục bàn luận thêm một lúc nữa thì về lại nhà. Tuấn Kiệt bước vào và nhận ra mẹ mình vẫn đang ngồi trong phòng khách. Bên cạnh bà Kim Xuân là dì Lan hộ lý và dì Như giúp việc.

Vừa thấy Tuấn Kiệt đi vào thì bà Kim Xuân khẽ nói. “Tuấn Phong, con đi đâu giờ này mới về?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Dạ con mới đi làm về mẹ ạ.” Anh quỳ xuống nhìn mẹ mình. “Mẹ ăn gì chưa?”

Bà Kim Xuân gắng nở nụ cười. “Mẹ ăn rồi. Bé Vân với thằng Kiệt đâu?”

“Dạ hai người họ đi chơi với bạn rồi mẹ.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo.

Bà Kim Xuân buồn bã. “Sao mấy bữa nay mẹ không thấy bé Vân đâu cả?”

“Mẹ quên rồi sao.” Tuấn Kiệt sờ má mẹ mình. “Thanh Vân mới nói chuyện với mẹ lúc trưa rồi còn gì.”

“Có không?” Bà Kim Xuân nói khẽ.

Tuấn Kiệt giả vờ gật đầu. “Dạ có.” Mắt anh bỗng đỏ hoe.

Sau đó anh cùng dì Lan đưa mẹ mình lên phòng nằm nghỉ. Bao năm qua vẫn vậy, mẹ anh bị đãng trí, bà luôn nhìn anh và kêu là Tuấn Phong. Anh không thấy buồn lòng, mà ngược lại là đau lòng. Vì nỗi đau mà gia đình anh phải gánh chịu những hậu quả như vậy.

Giờ đây, Tuấn Kiệt đang ngồi trong phòng của Tuấn Phong đánh đàn và ngân lên những lời ca đau buồn. Đau buồn vì người ra đi là một, đau lòng cho người ở lại chẳng thể nào quên là mười.

Có những nỗi đau không thể nào quên và cũng có những nỗi đau muốn quên nhưng chẳng thể được. Bởi vì khi quên, người ta sẽ không còn hiện diện trên thế giới này nữa. Ký ức là chút mỏng manh lưu giữ người ta ở lại với mình.

Điện thoại Tuấn Kiệt vang lên, anh nhìn vào thì thấy “cô nhóc ăn kem” đang điện. “Alo.” Anh nói khẽ.

“Ông chú hả.” Uyên Phương nói lớn.

Tuấn Kiệt ồm một tiếng. “Sao khuya rồi còn chưa ngủ?”

“Tôi chờ chú chứ sao.”

Tuấn Kiệt ngạc nhiên. “Chờ chú làm gì?”

Uyên Phương nói. “Thì chờ chú đi làm về để điện thoại. Tôi sợ chú bận lái xe nên không nghe máy được.”

Nhóc này ngốc thật, Tuấn Kiệt khẽ cười trong vui sướng. “Điện chú có việc gì vậy? Sao, xin được việc chưa?”

“Chưa, người ta không điện cho tôi đi phỏng vấn.” Uyên Phương nói giọng buồn bã.

Tuấn Kiệt nhẩm tính cũng đã được khoảng một tuần. Thường chiếu theo quy tắc thì hồ sơ của cô nhóc đã bị đánh rớt. “Chắc người ta chưa điện thôi. Biết đâu nay mai họ điện cho nhóc thì sao.” Anh an ủi.

“Tôi cũng mong vậy.”

“Sao nghe giọng buồn vậy.”

Uyên Phương nói thật. “Thì nếu họ không nhận thì tôi đâu có được làm việc cùng với anh Quốc Bình. Như vậy thì làm sao tôi khiến anh ta thích mình được.”

Tuấn Kiệt cũng bắt đầu buồn. “Người ta nhận ấy mà. Nhóc lo gì chứ.”

“Nếu mà tôi được nhận, tôi sẽ khao chú ăn kem.”

Tuấn Kiệt bỗng thấy vui. “Ừm, nhóc hứa rồi đó nha.”

Sau khi hồi thức cô nhóc cúp máy để đi ngủ thì Tuấn Kiệt ngồi trên giường mỉm cười một mình. Dường như tình yêu khiến người ta cảm thấy cuộc sống vui vẻ và mơ mộng hơn. Tuấn Kiệt tất nhiên là vẫn chưa biết rõ điều đó, cảm xúc lúc này của anh đang ở trong giai đoạn mà người ta hay gọi là chớm nở.

5. Chương 5

Tuấn Kiệt ngồi xuống ghế rồi nhanh chóng gọi cho Hoàng Dũng. Anh muốn biết chắc chắn kết quả phỏng vấn của Uyên Phương. Một lát sau thì Hoàng Dũng bước vào văn phòng, theo sau là Quốc Anh đang cầm ly cà phê mới pha trên tay.

Hoàng Dũng đứng trước bàn làm việc của Tuấn Kiệt. “Dạ thưa chủ tịch, hồ sơ của cô Uyên Phương đã bị bên tuyển dụng đánh rớt.”

“Cà phê của chủ tịch ạ.” Quốc Anh đặt ly xuống rồi đứng bên cạnh Hoàng Dũng.

Không nằm ngoài những gì mình phỏng đoán, Tuấn Kiệt thở dài. “Cậu điện cho bên đó xem thử còn thiếu vị trí nào không?”

Hoàng Dũng khẽ cười. “Hiện tại phòng tín dụng đó đã dư người.” Anh nhìn Tuấn Kiệt. “Nhưng nếu chủ tịch muốn, em sẽ bảo người ta kê thêm bàn.”

“Như vậy thì liệu có được không?” Tuấn Kiệt nhíu mày.

Hoàng Dũng khẳng khái nói. “Chỉ cần chủ tịch gật đầu, em sẽ cho người sang nói rộng phòng tín dụng ra. Cần thiết thì em sẽ lấy luôn tầng đó làm phòng tín dụng.”

Tuấn Kiệt hoảng hồn. “Thôi.” Anh e thẹn. “Chỉ cần kê thêm một cái bàn là được rồi.”

Hoàng Dũng khẽ cười. “Dạ em hiểu rồi.” Anh ngập ngừng. “Còn cậu Quốc Bình đó thì sao ạ. Chủ tịch cần đánh dấu x, hay gạch đỏ tên cậu ta không?”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Không, không.” Ánh mắt của Tuấn Kiệt như muốn bảo để anh chàng đó yên.

“Dạ em xin phép chủ tịch.” Hoàng Dũng lễ phép lui ra.

Đợi anh chàng trợ lý đi ra ngoài thì Quốc Anh mới khẽ nói. “Em thấy phòng trợ lý mình đang thiếu người đó chủ tịch.”

“Mười hai người rồi còn thiếu gì nữa.” Tuấn Kiệt thần nhiên đáp.

Quốc Anh khẽ cười. “Thiếu nữ thư ký ạ.”

Tuấn Kiệt như hiểu ra cặn vế mình muốn nói gì. Anh đỏ mặt. “Thư ký gì chứ. Tôi có hai mươi bốn người thư ký các cậu rồi.”

Quốc Anh nói thật. “Nhưng hai mươi bốn người chúng em không thể làm cho chủ tịch vui. Không thể quan tâm và chăm sóc cho chủ tịch từ bữa ăn đến giấc ngủ.” Quốc Anh e thẹn. “Hay những chuyện khác.” Cậu đưa tay lên miệng ho nhẹ.

Tuấn Kiệt giả vờ chống chế. “Cậu thôi đi. Bộ pha cà phê cho tôi mỗi sáng vất vả lắm hả?”

Quốc Anh biết Tuấn Kiệt đang né tránh câu chuyện. “Cà phê em pha không ngon bằng cô bé.” Quốc Anh ngập ngừng suy nghĩ. “Tên gì nhỉ?” Anh sức nhớ. “À cô Uyên Phương.”

Trong lúc đó thì ở bên ngoài, Hoàng Dũng đang căng thẳng nói chuyện điện thoại. “Kê thêm một cái bàn bộ khó lắm hả?”

Đầu dây bên kia đáp lại. “Không phải là chuyện đó. Ý của tôi là phòng này đang dư người.”

Hoàng Dũng “thị uy” quyền lực ngay lập tức. “Thế bây giờ ngài muốn tôi chuyển cái ghế của ngài ra khỏi phòng để cho bớt một người, sau đó đưa cô ấy vào phòng không?”

“Ấy, cậu không cần phải như vậy. Chuyện này để tôi cố gắng là được ấy mà. Khó quá thì tôi chuyển người khác đi cũng được.”

Hoàng Dũng dịu giọng lại. “Chuyện này chỉ có tôi và ngài biết. Những người còn lại ở trong phòng không ai được nghe đến chuyện này. Cứ cư xử bình thường với cô ấy là được.”

“Tôi hiểu ý cậu rồi.”

Ngọc Dương nghe Hoàng Dũng nói chuyện điện thoại. Cậu không biết ngọn nguồn ra sao nhưng liền chạy vào phòng Tuấn Kiệt. “Dạ thưa chủ tịch.”

Tuấn Kiệt đang nói chuyện với Quốc Anh thì ngược mắt sang. “Chuyện gì vậy Dương?”

“Em nghe nói phòng tín dụng bên công ty V đang lấn cán chỗ ngồi.” Ngọc Dương hớn hở. “Chủ tịch có muốn em sang đó sửa chữa với thiết kế lại không ạ?”

Tuấn Kiệt ngầm đoán ra việc Ngọc Dương biết được chuyện. “Sao cậu biết bên đó đang chật chội?”

“Em nghe Hoàng Dũng nói chuyện điện thoại.” Ngọc Dương nói thật.

Tuấn Kiệt dò hỏi. “Thế mọi việc sao rồi?”

Ngọc Dương nhớ lại rồi thưa. “Dạ Hoàng Dũng sắp xếp được rồi chủ tịch. Nhưng em nghĩ nhồi nhét như vậy là không tốt cho lắm.” Cậu gãi đầu. “Với em lại đang rảnh nên muốn kiếm việc gì đó để làm.”

Tuấn Kiệt ngẫm nghĩ giây lát. “Thế này, chiều nay cậu cùng với Vũ Huy sang bên đó.” Anh khẽ cười.

“Không cần phải sửa lại phòng đâu. Chỉ là cậu đánh tiếng cho gã trưởng phòng bên đó biết là cậu qua để giám sát thôi.”

“Dạ.” Ngọc Dương hớn hờ.

Tuấn Kiệt nảy ý. “À còn nữa. Cậu cùng với Vũ Huy, xem thử cần thay trang thiết bị gì không. Nếu muốn thì cậu cho sơn sửa gì đó lại cũng được.”

“Em hiểu rồi, thưa chủ tịch.” Ngọc Dương chào rồi lui ra.

Quốc Anh khẽ cười. “Em thấy bên đấy môi trường làm việc không tốt đâu. Phải để cô bé sang bên này mới tốt.”

Tuấn Kiệt ngượng ngùng. “Cậu đừng dụ khỉ tôi nữa.”

Thế là chiều hôm đó, gã trưởng phòng tín dụng thấy Ngọc Dương và Vũ Huy đi sang thì liền tái mặt. Chưa hết, Ngọc Dương còn tỏ vẻ lạnh lùng nói lớn xem thử cần đập phòng để xây rộng hơn hay không. Vũ Huy thì nhanh trí bảo nên thay bàn ghế cho mới hơn. Nghĩ cậu ta nói khía đến việc dời ghế của mình, gã trưởng phòng mặt không còn giọt máu, miệng luôn găng cười cười bảo chưa cần. Rồi sau đó dẫn hai người họ đi tham quan quanh tầng lầu. Gợi ý thay một số thứ cho hai người quên đi việc đập phòng tín dụng. Gã trưởng phòng cảm thấy không nên đắc tội với cô gái Uyên Phương này.

Trở lại với Tuấn Kiệt, anh được Hoàng Dũng thông báo đã sắp xếp xong mọi việc. Uyên Phương cũng đã được thông báo gọi đi làm. Tuấn Kiệt mừng thầm trong bụng và nghĩ đến việc sắp được khao kem. Nhưng chuyện dời đầu có như vậy, cả buổi chiều ngồi chờ điện thoại tới, rất nhiều cuộc gọi, duy chỉ của cô nhóc Uyên Phương là không thấy đâu.

Tự huyễn hoặc bản thân chắc cô nhóc bận. Tuấn Kiệt chờ đến sáng hôm sau nhưng cũng chẳng thấy tăm hơi gì, ngay cả một tin nhắn cũng không, anh buồn rầu đến thúi ruột. Quốc Anh thấy vậy nên liền đi tới chỗ của Thành Mỹ.

“Mỹ.” Quốc Anh hơi cúi người xuống.

Thành Mỹ lạnh lùng nói lớn. “Chuyện gì?”

“Mỹ vào xem thử chủ tịch có chuyện gì vậy. Anh thấy chủ tịch hơi buồn.” Quốc Anh nói thật.

Thành Mỹ dừng công việc lại. “Trước giờ đại ca có vui lúc nào đâu. Chắc đại ca suy nghĩ về cuộc họp cổ đông chiều nay thôi.”

Quốc Anh lẩm bẩm. “Có lúc nào họp mà vẻ mặt chủ tịch như vậy đâu.”

Chiều hôm ấy, Tuấn Kiệt cùng một vài người đi xuống tầng mười chín để dự cuộc họp với cổ đông. Mọi thứ đã được Thành Mỹ sắp xếp trước, từ tài liệu, văn bản đến những thứ khác. Đội cận vệ gồm bốn người, Anh Quân, Thanh Sơn, Việt Cường và Hải Minh sẽ lo các thủ tục an ninh cần thiết.

Khi các cổ đông tới, Anh Quân và Thanh Sơn sẽ yêu cầu mọi người bỏ tất cả điện thoại và thiết bị điện tử khác ở bên ngoài. Việt Cường với Hải Minh đứng sau lưng cầm khay để đựng các vật dụng. Ngoài ra, trước khi bước vào phòng họp, Anh Quân và Thanh Sơn tiếp tục dùng máy dò kim loại cầm tay và lục soát từng người một để nhằm đảm bảo an toàn.

Sau khi tiến hành xong các thủ tục, các cổ đông đã tới đầy đủ thì Tuấn Kiệt cùng với Quốc Anh và những cận vệ khác sẽ đi xuống. Tuấn Kiệt cũng bỏ điện thoại ở bên ngoài như các cổ đông, vì trong phòng họp có các loại máy phá sóng, phá tần số hoặc nhiễu âm mà bộ phận an ninh lắp đặt từ trước. Ngay cả máy ghi âm tinh vi cũng không thể hoạt động.

Cuộc họp diễn ra một hồi thì điện thoại của Tuấn Kiệt bỗng vang lên. Anh Quân đang đứng gần khay đựng di động của Tuấn Kiệt thấy được nên liền nói vào đàm.

“Anh Quốc Anh ơi.”

Quốc Anh đặt tay lên tai phải, nơi con “chip” nằm ở đó. “Sao em?”

“Có điện thoại của chủ tịch.”

Quốc Anh nhú mày. “Ai điện vậy?”

Anh Quân nhìn lại vào màn hình điện thoại Tuấn Kiệt. “Cô nhóc ăn kem.”

Quốc Anh ngẫm nghĩ giây lát. “Anh biết rồi, để anh nói lại chủ tịch.” Lúc này Quốc Anh thấy Tuấn Kiệt đang ngồi chễm chệ nhìn mọi người. Anh liền tiến tới ghé sát vào lỗ tai của ngài. “Chủ tịch có điện thoại.” Anh dùng tay phải che miệng mình lại khi nói.

“Ai vậy?” Tuấn Kiệt nhú mày.

“Là cô bé.” Quốc Anh khẽ nói.

Lúc này lòng đang buồn thiu nhưng nghe vậy thì Tuấn Kiệt tươi rói ngay lập tức. “Xin lỗi các vị.” Tuấn Kiệt đứng dậy ra hiệu xin phép ra ngoài.

Việt Ân đang đứng báo cáo tài chính thấy vậy nên liền nói lớn để thu hút sự tập trung của mọi người. Tuấn Kiệt ra khỏi phòng thì điện lại ngay cho Uyên Phương. Chuông reo một hồi nhưng không thấy bắt máy, Tuấn Kiệt càng lo lắng hơn. Anh đi qua, đi lại trước phòng với bộ dạng lo âu hiện rõ. Các cận vệ thấy vậy

cũng lo lắng theo.

“Alo, ông chú hả.” Uyên Phương bắt máy.

Tuấn Kiệt mừng rỡ. “Nhóc điện tôi có việc gì vậy?”

“Tôi được họ nhận vào làm rồi. Nên tôi điện rủ chú đi ăn kem.” Uyên Phương nói giọng buồn bã. “Tôi ngồi chờ chú này giờ.”

Tuấn Kiệt chạnh lòng. “Chú xin lỗi.”

“Chú tới đi.” Uyên Phương nói.

Tuấn Kiệt đáp nhanh. “Nhóc chờ chút, tôi tới giờ.” Anh cúp máy và quay lại nhìn Anh Quân. “Cậu nói với Thành Mỹ giúp tôi chủ trì cuộc họp. Tôi có việc phải đi đây chút.”

Quốc Anh liền đi tới bấm thang máy rồi chuyển tần số bộ đàm. “Cận vệ gọi an ninh.”

“Phòng an ninh nghe.”

Quốc Anh bước vào trong thang máy trước. “Chủ tịch chuẩn bị di chuyển.”

“Phòng an ninh rõ.”

Tuấn Kiệt ngồi trong xe mà lòng đầy thấp thỏm. “Chỉ muốn hay là không mà thôi”, anh thấy câu nói của cận vệ Thế Hải rất đúng. Rồi anh chợt thấy Quốc Anh cũng nói rất chí phải, cô nhóc là một trường hợp đặc biệt khiến anh phải cắt ngang công việc chỉ để tới ăn kem có vài phút.

Xe phanh lại trước trung tâm thương mại nhưng Tuấn Kiệt không thấy cô nhóc đâu cả. Anh không biết có phải do kẹt đường lúc này, hay là do ngồi họp quá lâu nên cô nhóc đi mất hay không. Anh mở cửa xe ra ngoài và rút nhanh điện thoại trong túi quần ra quay số Uyên Phương.

“Nhóc đâu rồi?” Tuấn Kiệt nói nhanh.

Uyên Phương đáp. “Tôi chờ chú lâu quá nên đi rồi.”

“Nhóc về rồi sao?” Tuấn Kiệt cảm thấy như trời sụp.

“Đâu có đâu.” Uyên Phương mỉm cười. “Tôi đang ở trong trung tâm thương mại đi dạo. Chứ tới rồi à, để tôi đi ra.”

Tuấn Kiệt nói nhanh. “Khỏi cần, nhóc đang ở đâu để tôi chạy tới.”

Uyên Phương ằm ở giây lát. “Ồ chỗ gần hàng nữ trang. Để xem nào.”

Tuấn Kiệt cảm thấy bồn chồn. “Tôi biết rồi, nhóc ở yên đó đi, tôi tới giờ.” Anh cúp máy rồi lao đi.

Quốc Anh thấy vậy nên liền chạy theo rồi nói vào đàm. “Chủ tịch đang di chuyển.”

Ngay lập tức năm cận vệ đang ở trong hai chiếc xe liền lao ra. Họ bắt đầu chạy nhanh tới phía trước để cảnh giác an toàn cho Tuấn Kiệt. Một đội ngũ chiến thuật được hình thành trong chốc lát. Việt Cường và Anh Quân đi phía trước. Quốc Anh đi sau Tuấn Kiệt vài bước. Hồng Thái và Xuân Đức đi sau cùng. Tất cả cận vệ đều không ngừng quan sát xung quanh. Quốc Anh cảm thấy bất an khi lúc này không điều thêm những cận vệ khác đi theo.

Tuấn Kiệt bước vào trung tâm thương mại và nhìn quanh để định hình. Cái khó là hàng nữ trang có ở rất nhiều tầng. Và cái khó hơn là lúc này do vội cúp máy nên anh không biết cô nhóc đang đứng gần quầy hàng nào.

Một vài phút sau khi đi tìm thì anh cũng thấy Uyên Phương đang đứng phía trước. Cô nhóc mặc chiếc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, chiếc quần ngắn màu xanh dương và đang cầm chiếc túi xách màu đen đựng đưa qua lại.

Tuấn Kiệt nói lớn. “Uyên Phương.” Lần đầu tiên anh gọi tên cô.

Uyên Phương ngẩng mặt lên. “Ông chú.” Cô khẽ cười.

Tuấn Kiệt lúc này cảm thấy như thế giới chỉ tồn tại hai người. Anh vừa nhìn cô nhóc, vừa thở liên tục. Thật tình lúc này nếu như anh không kìm lại được bình tĩnh, thì có lẽ anh đã ôm chầm lấy cô nhóc. Uyên Phương đưa mắt nhìn Tuấn Kiệt, đôi mắt đen long lanh đầy cuốn hút, cùng với đó là đôi môi đỏ hồng đẹp như hoa.

Tại sao khi chúng ta yêu ai đó, người ấy lại đẹp đến lạ lùng. Từng cử chỉ, từng điệu bộ, ngay đến cả thở thôi thì cũng đủ thấy đẹp. Cái nét đẹp mà dù người ấy đang đứng giữa một rừng người xinh như hoa cũng nổi bật hơn cả.

“Ông chú sao vậy?” Uyên Phương chồm mặt sát tới.

Tuấn Kiệt cảm thấy muốn bùng cháy. Chưa bao giờ anh nhìn kỹ gương mặt của Uyên Phương như lúc này.

Đôi má như trái mận hồng đào khiến ăn muốn cắn một cái, à không phải cắn nhiều cái mới thôi.

Tuấn Kiệt giả vờ chống chế cho bớt ngượng. “Sao nhóc đi đâu lên tận trên tầng hai này?”

Uyên Phương đứng thẳng người lại. “Thì tôi đi dạo. Ai bảo chú tới lâu quá làm gì.”

“Tại chú mắc chờ sắp đi gặp khách.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo.

Lúc này thì các cận vệ đứng xung quanh giả vờ như đang nhìn ngắm hàng trang sức. Việt Cường đang giả vờ đeo thử đồng hồ. Quốc Anh thì thật sự đang nhìn các chiếc nhẫn lung linh. Anh Quân thì đang đứng trước quầy nội y nữ và giả vờ đang chọn lựa.

“Mua tặng người yêu hay vợ vậy anh trai?” Chị nhân viên niềm nở.

Anh Quân vẫn đang chăm chú quan sát động tĩnh nên không để ý. “Mua cho anh, chứ tặng vợ gì.”

Chị nhân viên như muốn chết lặng. “Anh nói, anh mua cho anh?”

“Chứ chẳng lẽ anh mua cho em.” Anh Quân lúc này mới quay mặt lại. “Á.” Anh hét lên một tiếng rồi thả tay ra khỏi đồng nội y. “Xin lỗi chị, tôi nhầm.” Anh cúi đầu xuống tạ tội rồi lao đi sang chỗ khác.

“Bây đặt nhầm đồ. Sờ này giờ.” Chị nhân viên liếc mắt. “Mà còn bảo nhầm. Thứ gì đâu.”

“Hôm nay ông chú sao vậy?” Uyên Phương nhú mày.

Tuấn Kiệt nói nhanh. “Có sao đâu.”

“Đói bụng đúng không?” Uyên Phương chỉ tay vào Tuấn Kiệt.

“Ồ, đói bụng.” Tuấn Kiệt cảm thấy như vậy là tốt nhất.

Uyên Phương nãy ý. “Vậy để tôi dẫn chú đi ăn.”

“Ồi mình đi.” Tuấn Kiệt quay lại bước đi.

Uyên Phương lao theo kéo tay Tuấn Kiệt lại. “Ông chú đi đâu vậy?”

“Thì đi ăn.” Tuấn Kiệt ngơ ngác.

Uyên Phương nhăn nhó. “Ăn gì ở phía đó.”

Tuấn Kiệt chỉ tay ra phía ngoài đường. “Thì đi ăn kem.”

“Đang đói bụng mà đi ăn kem cái gì.” Uyên Phương nắm tay Tuấn Kiệt dắt đi. “Đi theo tôi. Có quán này bán lẩu ngon lắm.”

Thế là đội cận vệ phải đi vào nhà hàng G cùng với Tuấn Kiệt. Hai người họ ngồi đằng trước. Năm người ngồi ở phía sau và không ngừng cảnh giác. Uyên Phương kêu lẩu và các món khác cho Tuấn Kiệt ăn. Không đói và bị ép ăn nên bộ mặt Tuấn Kiệt giống như đứa trẻ muốn òa lên khóc. Lẩu có thì rượu kề bên, anh và cô nhóc bắt đầu thi tài. Và tất nhiên thì tử lượng của cô nhóc thua anh xa.

Uyên Phương lúc này đã ngà say. “Để tôi nói cho ông chú một bí mật.”

“Bí mật gì?” Tuấn Kiệt rót rượu cho mình.

Uyên Phương khê cười. “Thật ra tôi biết ông chú từ lâu rồi.”

Tuấn Kiệt ngạc nhiên. “Vậy sao?”

Uyên Phương gật đầu. “Tôi gặp ông chú cách đây lâu rồi. Chẳng qua là ông chú không nhớ tôi thôi.”

“Gặp hồi nào?” Tuấn Kiệt tò mò. Anh không ngờ là Uyên Phương nhớ mình.

Uyên Phương giơ ngón trỏ lên. “Lần đầu tiên.” Cô nắc lên một tiếng. “Cách đây lâu rồi, tôi gặp ông chú ở buổi từ thiện ở cô nhi viện. Lúc đó tôi quá nên tôi bị lạc đường và tình cờ gặp ông chú đi hướng ngược lại. Khi tôi hỏi đường ra cổng thì không những ông chú hướng dẫn. Mà ông chú còn đi cùng tôi ra đó, sau đó lại đi ngược vào trong.”

“Thật không, sao tôi không nhớ?” Tuấn Kiệt khê cười khi cô nhóc vẫn không biết mình là bạn của Bích Hân.

Uyên Phương gật đầu. “Thật.” Cô nắc thêm cái nữa. “Lần thứ hai, tôi gặp ông chú ở trung tâm triển lãm nghệ thuật.”

Trụ sở cũ của mình đây mà, Tuấn Kiệt nghĩ thầm.

“Lúc ấy trời đang mưa. Tôi đang đứng ngoài cửa đợi xe thì ông chú đi tới bên cạnh.” Uyên Phương nhớ lại. “Ông chú tự nhiên đưa cho tôi chiếc ô rồi bước đi.”

Tuấn Kiệt lấy khăn giấy lau miệng cô nhóc. “Lúc đó là khi nào?”

“Là năm ngoái.” Uyên Phương khẽ cười.

Tuấn Kiệt sực nhớ năm ngoái đúng là anh có đưa chiếc ô cho một cô nhóc. “Thì ra cô nhóc đó là nhóc sao?”

Uyên Phương gật đầu lia lịa. “Ông chú nhớ rồi.” Cô chỉ tay về phía Tuấn Kiệt. “Và lần thứ ba là ở quán kem bác Năm.” Cô thu tay lại rồi đan hai tay với nhau. “Ông chú thấy tại mình có duyên không?”

“Thì ra là do vậy nên nhóc hay rủ tôi đi ăn kem chứ gì.” Tuấn Kiệt như hiểu ra. Nỗi buồn không tên nào đó lại gõ cửa.

Uyên Phương khẽ cười. “Đúng rồi. Chứ không, tôi rủ chú đi ăn kem làm gì.”

Buổi nói chuyện từ đó đối với Tuấn Kiệt trở nên buồn bã. Hai người ngồi một lúc nữa thì ra về. Cảm thấy cô nhóc cũng đã say, Tuấn Kiệt không an tâm nên liền nghĩ ý chở về. Uyên Phương khẽ cười rồi gật đầu đồng ý.

“Có khi nào ông chú chở tôi đi bán không?” Uyên Phương nói với ánh mắt đa nghi.

Tuấn Kiệt liếc mắt. “Thôi để tôi kêu taxi.”

“Tôi giống ấy mà. Chú mau giận vậy.” Uyên Phương quơ túi xách vào lưng ông chú.

Tuấn Kiệt cố tình nói lớn. “Xe của tôi đó kìa. Lên xe tôi chở nhóc về.”

Quốc Anh hiểu ý nên liền nói vào đám. Anh Quân, tài xế hôm nay của Tuấn Kiệt nghe xong liền đi nhanh tới. Cậu đưa chìa khóa xe vào tay Tuấn Kiệt rồi lao đi như không có chuyện gì.

“Tới nhà rồi.” Uyên Phương vẫy tay. “Thôi tôi vô nhà đây. Ông chú lái xe về an toàn nha.”

Tuấn Kiệt ồm một tiếng.

Vừa lái xe chạy về nhà, Tuấn Kiệt vừa nghĩ vu vơ. Anh không biết ngày mai có nên đi mua quần áo với cô nhóc như đã hẹn hay không. Rồi anh chợt cười khẩy bản thân, chẳng phải cô nhóc đã lên tiếng thích cậu Quốc Bình rồi sao. Tuấn Kiệt cảm thấy dường như anh hơi bị ảo tưởng. Lắc đầu ngán ngẫm, anh nhấn

mạnh ga vút đi.

6. Chương 6

“Ông chú đang ở đâu vậy?” Uyên Phương nói trong điện thoại.

Tuấn Kiệt lúc này đang ngồi trong văn phòng. “Đang đi làm. Có chuyện gì không nhóc?”

Uyên Phương nói lớn. “Ông chú hẹn sáng nay đi mua quần áo với tôi mà.”

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Chú mắc lái xe chở sếp đi rồi. Chú xin lỗi, chú đi không được.” Thật ra là anh không muốn cái tình cảnh đâm đầu vào vách đá này tiếp diễn.

“Đã hẹn nhau rồi mà.” Uyên Phương nói giọng buồn bã. “Giờ sao đây.”

“Nhóc sao vậy?” Tuấn Kiệt cảm thấy lo lắng.

Uyên Phương đáp. “Vây thôi, chú làm đi.” Cô cúp máy.

Tuấn Kiệt buồn bã đặt điện thoại xuống bàn. Anh thở dài rồi tiếp tục làm công việc đang dang dở trước mặt. Những con số, những kí hiệu trước mắt không thể nào chui vào đầu anh được. Hình ảnh của Uyên Phương cứ ngập tràn mãi trong đó. Nói trắng ra là, mặc dù mắt anh nhìn vào xấp giấy tờ đang cầm, nhưng đầu anh thì lại đang nghĩ về cô nhóc.

Quốc Anh lau bàn tiếp khách xong thì đứng dậy. “Sao chủ tịch không đi gặp cô bé?”

Tuấn Kiệt giật mình trở lại với hiện thực. “Sao cậu biết?”

“Nghề của em mà chủ tịch. Mặc dù nãy giờ em đang lau bàn, nhưng em vẫn thấy chủ tịch cứ nhìn xấp giấy đó mơ màng mãi.” Quốc Anh khẽ cười. “Nếu trong lòng đã nhung nhớ, thì chỉ bằng đi gặp cô ấy cho với nỗi sầu.”

Tuấn Kiệt nhú mày. “Ai dạy cậu những lời đó vậy?”

“Chủ tịch chứ ai.” Quốc Anh đáp nhanh.

Tuấn Kiệt ầm ờ. “Cậu cứ suốt ngày dụ khỉ tôi hoài.” Anh liếc mắt.

Quốc Anh nói thật. “Vì em muốn thấy chủ tịch vui. Chưa bao giờ em thấy chủ tịch vui như hôm qua.”

“Thôi đi” Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Nghề của cậu cũng có dụ khỉ người ta nữa à.”

“Dụ khỉ đực tới với khỉ cái, đó cũng là một nghiệp vụ mềm.” Quốc Anh cúi mặt e thẹn.

Tuấn Kiệt nói lớn. “Thôi được rồi, được rồi. Tôi đi cho cậu vừa lòng.”

Quốc Anh mỉm cười. “Dạ.” Anh chàng nói vào đàm. “Chủ tịch chuẩn bị di chuyển.”

Một lát sau, Tuấn Kiệt bước vào trung tâm thương mại. Anh bắt đầu đi tới quán cà phê C, nơi anh bảo cô nhóc ngồi đợi mình. Đội cận vệ tiếp tục di chuyển xung quanh để cảnh giới an toàn cho Tuấn Kiệt. Anh Quân tiếp tục đưng mặt với chị nhân viên hôm qua.

“Lại đi mua nội y nữa hả?” Chị nhân viên liếc mắt.

Anh Quân giật mình rồi sức nhớ lại chuyện hôm qua. “Đã bảo tôi nhầm rồi mà lại.”

“Vâng.” Chị nhân viên bĩu môi. “Sự nhầm lẫn có tính toán.” Nói xong chị nhân viên đi tới gian hàng của mình.

Anh Quân lắc đầu. “Đúng là phụ nữ.”

“Nói gì đó?” Chị nhân viên nghe được nên quay lại.

Anh Quân liền nhanh trí. “Đẹp nên nói gì cũng đẹp.” Anh mỉm cười tươi như hoa.

Chị nhân viên cười e thẹn. “Coi chừng đó.”

Trở lại với Tuấn Kiệt, anh thấy Uyên Phương đang ngồi bấm điện thoại. Hôm nay cô nhóc mặc chiếc quần ngắn màu trắng và áo sơ mi trễ vai màu xanh dương. Bên cạnh cô nhóc là ly cà phê đã vơi đi một nửa.

“Nhóc.” Tuấn Kiệt định kêu là Uyên Phương nhưng mà thôi.

Uyên Phương ngẩng mặt lên. “Ông chú uống cà phê chưa?”

“Uống rồi.” Tuấn Kiệt gật đầu.

Uyên Phương đập tay lên chiếc ghế bên cạnh. “Ông chú ngồi đây đi. Đợi tôi một chút.”

Tuấn Kiệt miễn cưỡng ngồi xuống. Đội cận vệ thấy vậy cũng liền tức tốc điều ba người đi vào, hai người khác đứng canh vệ từ phía xa. Một nam nhân viên phục vụ đi tới chỗ Tuấn Kiệt, Quốc Anh thấy vậy liền đi theo. Cậu nhân viên thò tay vào tạp dề móc gì đó, Quốc Anh liền nhanh chóng đưa tay vào trong áo để lấy vũ khí. Không khí bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Anh dùng gì ạ?” Cậu nhân viên móc ra cuốn menu.

Quốc Anh thấy vậy nên bỏ tay ra ngoài, anh tiếp tục đi tới chiếc bàn trống phía trước. “Duy An, quan sát cậu trai đó.” Anh nói khẽ vào đàm.

Lúc này Tuấn Kiệt nhìn cuốn menu. Anh nhú mày không biết chọn gì. Cà phê thì đã uống hai ly, một ly ở nhà và một ly ở văn phòng. Sinh tố, sữa chua, anh cảm thấy mình già rồi. Trà, anh không tin tưởng lắm, với lại ở văn phòng đã có trà thượng hạng rồi. Nước ép trái cây, anh chả biết uống gì. Đang phân vân thì cô nhóc lên tiếng làm anh giật mình.

Uyên Phương đặt tay lên vai Tuấn Kiệt. “Mình đi thôi.”

Tuấn Kiệt cảm thấy cứu cánh, anh nhìn lên cậu nhân viên. “Anh xin lỗi, anh phải đi rồi.”

Cậu nhân viên khẽ cười. “Dạ không sao ạ.”

Tuấn Kiệt đứng dậy móc ví ra rồi kẹp vào cuốn menu một tờ tiền mệnh giá lớn. “Xem như là tiền tip nha.” Anh khẽ cười rồi đưa cuốn menu lại cho cậu nhân viên.

Uyên Phương đi ra khỏi cửa hàng thì mới nhìn Tuấn Kiệt với ánh mắt ngưỡng mộ. “Ông chú sang dữ. Làm tài xế xem bộ nhiều tiền ha.”

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Có nhiều đâu. Chẳng qua mới được sếp thưởng.”

“Chú làm tài xế cho ông sếp nào vậy? Chắc là sếp lớn lắm nhỉ.” Uyên Phương tò mò.

Tuấn Kiệt nói trong tự hào. “Cũng không lớn lắm. Chỉ là con trai của chủ tịch tập đoàn V nho nhỏ thôi.”

“Cái gì?” Uyên Phương nói lớn. Cô há hốc không tin vào sự thật.

Tuấn Kiệt khẽ cười trong vui sướng. “Sao nhóc có vẻ ngạc nhiên dữ vậy?” Anh đang nghĩ cô nhóc chắc đang “sùng bái” mình.

“Ông chú làm tài xế cho gã biến thái đó hả?” Uyên Phương mở to mắt.

Tuấn Kiệt nghe như sét đánh ngang tai. Anh liếc mắt qua. “Cái gì biến thái?”

“Thì gã biến thái con chủ tịch đó.” Uyên Phương tỏ vẻ am hiểu. “Ông chú không nghe mọi người trên mạng nói à.”

Đi về, Tuấn Kiệt cảm thấy mất vui. Anh hết muốn đi chơi rồi, anh muốn quay về.

“Ông chú đi đâu vậy?” Uyên Phương bất ngờ khi thấy Tuấn Kiệt quay người lại. “Cửa hàng thời trang nằm ở đằng trước mà.” Cô kéo tay Tuấn Kiệt, mặc cho vẻ mặt anh lúc này như đang muốn đi ngủ.

Mình biến thái đến vậy sao, Tuấn Kiệt nghĩ thầm trong lúc đi.

Uyên Phương dắt Tuấn Kiệt vào gian hàng quần áo của hãng thời trang V. Nhân viên tiếp tân đang đứng ở cửa trông thấy liền niềm nở đi tới hướng dẫn. Đội cận vệ cũng phải miễn cưỡng vào trong. Người giả vờ đi mua quần áo, người thì giả vờ nghe điện thoại, kẻ thì giả vờ ngồi nghỉ chân.

“Sao nhóc mua toàn váy đen với áo sơ mi trắng vậy?” Tuấn Kiệt nhú mày khi thấy cô nhóc chỉ chăm lựa những bộ quần áo như thế này.

Uyên Phương đang đứng trước gương để ướm thử áo. “Thì tôi mua đồng phục đi làm mà.” Cô đưa chiếc áo khác lên.

Tuấn Kiệt vội chống chế. “Đồng phục thì cũng cần mua vài bộ là đủ rồi. Có cần mua hết cả cửa hàng như vậy không?” Tự nhiên anh cảm thấy nóng trong người. Chắc tại vì gã biến thái nào đó gây ra.

Uyên Phương liếc mắt. “Tôi mua về để cho có đồ thay. Ông chú không biết gì hết.”

Tuấn Kiệt thấy nữ nhân viên đang đứng bên cạnh che miệng cười. Anh bỗng đỏ mặt. “Thì mua vừa đủ thay thôi. Giặt xong thì lại mang vào.”

Uyên Phương lắc đầu. “Thôi mệt lắm, mỗi lần giặt xong phải ủi, rồi phải nhiều thứ khác nữa. Mua luôn một lần, lỡ giặt không kịp cũng không lo.” Cô nhóc phân tích.

Sau một hồi lựa quần áo xong thì Uyên Phương đi sang gian trưng bày giày dép. Thật ra đây là lần đầu tiên Tuấn Kiệt quan sát gian hàng thời trang của công ty mình. Mọi khi anh chỉ xem qua hình ảnh hoặc video nên không có cái nhìn thiết thực như thế này.

Tuấn Kiệt nghĩ cũng hay, cả năm anh mới đi sắm đồ một lần, đó là mua quà sinh nhật để tặng cho người

khác. Còn riêng anh, mọi ngày đều sang phòng anh mình và lấy áo mang ké. Mà tủ quần áo của Tuấn Phong thì chỉ toàn là áo sơ mi trắng, nên anh cũng chẳng cần phải sắm thêm. Sau này thì Tuấn Kiệt mới nhận ra sở thích quái đản của anh mình. Không phải vì gu thời trang cổ điển, mà là vì anh trai anh chẳng tha thiết đến vật chất bên ngoài của bản thân. Chỉ muốn thứ gì đó đơn giản, đơn sơ và gợi chút ký ức về người mình thương đã ra đi.

Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương đang ngồi thử các kiểu giày cao gót. Cô nhân viên thì đang ở bên cạnh tư vấn và giới thiệu những mẫu giày đang được ưa chuộng nhất hiện nay.

Uyên Phương mang thử một đôi rồi đứng dậy. Lúc này thì chiều cao của cô được đôn lên rất nhiều. “Ông chú thấy thế nào?” Cô khẽ cười.

Tuấn Kiệt thấy mình cao hơn 1m75, nên anh đoán cô nhóc tầm hơn 1m65. “Không hợp.” Anh lắc đầu.

“Vì sao?” Uyên Phương xụ mặt xuống.

Tuấn Kiệt lý giải ý kiến của mình. “Vì nhóc làm ở một môi trường năng động như vậy. Việc mang giày cao gót sẽ khiến nhóc đau chân và khó di chuyển.” Anh nhún vai. “Nên tôi thấy không hợp.”

Uyên Phương lúc này như hiểu ra. “Ồ ha.”

Chị nhân viên khẽ cười. “Anh ấy nói đúng đấy thưa chị. Nếu tính chất công việc phải di chuyển nhiều.” Chị nhân viên chỉ sang kệ trưng bày kế bên. “Thì chị có thể mang kiểu giày búp bê này. Vừa xinh xắn, lại vừa đoan trang.”

“Liệu có được không?” Uyên Phương ngờ vực.

Chị nhân viên gật đầu. “Dạ được ạ. Vì chị cũng khá cao nên mang giày này rất hợp. Mà bên em cũng có các mẫu giày búp bê có đế cao.” Chị nhân viên lại chỉ tay vào dãy giày trước mặt. “Tuy không cao lắm nhưng cũng khá ổn.”

“Ông chú thấy sao?” Uyên Phương muốn Tuấn Kiệt tư vấn.

Tuấn Kiệt đáp. “Mang thử xem.”

Chị nhân viên khẽ cười. “Chị mang size số mấy ạ?”

Uyên Phương nhu mì. “Không biết nữa.”

“Vậy chị thử đôi này xem thử.” Chị nhân viên lấy ra một đôi.

Uyên Phương nhăn nhó gắng đưa chân vào. Chiếc giày quá nhỏ so với kích cỡ chân của cô. Tuấn Kiệt đứng bên cạnh rõ thấy là mang không vừa, nhưng anh không biết vì sao cô nhóc vẫn cố.

Uyên Phương cuối cùng cũng mang lọt. “Chật quá, chị lấy size lớn hơn giúp em với.” Cô nhăn nhó mặt mày.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Đến cả size giày của mình mà cũng không nhớ.”

Uyên Phương ngược mặt lên. “Thế ông chú có nhớ size giày của mình không?”

Tuấn Kiệt cảm thấy mình ngu. “Không.”

“Thì đó.” Uyên Phương cúi xuống tháo giày ra. “Với lại size giày đâu có quy chung đâu. Cứ tới mang thử vừa thì mua thôi.”

Tuấn Kiệt kiếm chuyện khác để gỡ gạc. “Thế biết mang không vừa rồi, sao lại còn cố?” Anh khoanh tay lại trước ngực.

Uyên Phương vẫn chưa gỡ được chiếc giày ra khỏi chân mình. Không phải vì cô yếu, mà là vì cô thấy đau. “Thì cũng giống như tình yêu vậy thôi.” Cô dừng lại. “Dù biết chuyện tình cũng sẽ chẳng tới đâu nhưng người ta vẫn cứ muốn thử.”

Lý luận kiểu gì vậy, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi đi tới. Anh quỳ một chân xuống rồi lấy tay tháo giúp chiếc giày của Uyên Phương. Một tay anh nắm nhẹ bàn chân của cô, tay còn lại thì nhẹ nhàng gỡ chiếc giày ra.

“Nhưng ướm vào thấy chật thì nên thôi đi. Còn cố nữa.” Tuấn Kiệt thua cho sự cứng đầu của cô nhóc.

Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. “Đâu phải tình yêu nào cũng dễ dàng. Đôi lúc gặp những trở ngại, khó khăn thì ta phải cố gắng chứ.” Cô khẽ cười. “Mang giày cũng như vậy đó. Thấy chật là đôi khi do ta mang giày rộng quá lâu. Chịu khó một xíu thì biết đâu sẽ mang vừa. Chưa kể việc chúng ta mang giày một thời gian, ta sẽ cảm thấy quen và không còn thấy chật nữa.” Cô hớn hở khi nói về chủ đề này.

“Hay quá ha.” Tuấn Kiệt ngược mặt lên. “Xong rồi đó.” Anh cũng đã tháo được chiếc giày ra khỏi chân cô nhóc.

Giây phút đó, mắt nhìn mất, mặt kè sát mặt, Uyên Phương dường như thấy mọi vật trở nên bất động. Cô thấy có gì rất lạ trong người mình. Một cảm giác khiến cô thốn thức khó hiểu.

Tuấn Kiệt một lần nữa được nhìn mặt cô nhóc gần như thế này. Mái tóc đen dài xõa bên vai, đôi mắt long lanh nhìn anh trêu mếu. Tay anh vẫn đang nắm bàn chân của Uyên Phương không chịu thả. Cứ mỗi lần như thế này thì anh chỉ muốn hôn lên bờ môi đỏ hồng của cô nhóc.

Uyên Phương nói nhanh. “Cảm ơn ông chú.” Cô đứng dậy vì e thẹn. Đúng lúc đó thì Tuấn Kiệt cũng đứng lên, thế là đầu hai người đập vào nhau. “Á.” Cô hét lên.

Tuấn Kiệt thì bật ngã ra sau.

Quốc Anh nghe thấy liền lao nhanh về phía Tuấn Kiệt. Thấy chủ tịch đang xoa xoa trán, Uyên Phương cũng đang xuyt xoa đầu mình. Quốc Anh như hiểu sơ được vấn đề. “Không sao, mọi chuyện vẫn bình thường.” Anh nói vào đám.

Tuấn Kiệt thấy cô nhóc ôm đầu nên anh lo lắng. “Nhóc không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Uyên Phương mắt nhắm, mắt mở. “Xin lỗi ông chú nha.”

Một vài phút sau thì Tuấn Kiệt hai tay xách đầy đồng túi quần áo bước ra khỏi cửa hàng. Một vài cận vệ hơi sững lại vì ngạc nhiên nhưng sau đó nhanh chóng tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Uyên Phương lúc này vẫn còn ngại ngùng nên nắm chặt hai tay lại. “Nặng không, để tôi xách giúp cho?”

Tôi nhớ đồng đồ này của nhóc mà. Để tôi giúp cho đồ, Tuấn Kiệt nói thầm trong đầu rồi lắc đầu. “Xách quen rồi nên không sao.”

Uyên Phương tò mò. “Mọi bữa chú cũng hay xách đồ cho gã biến thái đó hả?”

Tuấn Kiệt liếc nhanh mắt. “Cái gì mà biến thái.”

Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. “Thì chú bảo xách quen rồi. Chú không xách đồ cho gã biến thái đó, thế thì xách cho ai?”

Tuấn Kiệt hiểu ý nên giả vờ nói láo. “Xách cho người nhà của xếp. Chứ xếp có bao giờ đi mua quần áo như ai đó đâu.”

Uyên Phương liếc mắt vì biết mình đang bị nói khứa. “Nói gì đó?”

“Có nói gì đâu.” Tuấn Kiệt giả ngơ nhìn về phía trước.

Uyên Phương lúc này không còn ngại nữa. Cô đã lấy lại thần thái nhí nhảnh của mình như mọi lúc. “Ông chú lái xe cho gã biến thái đó lâu chưa?”

“Sao cô cứ kêu người ta là biến thái hoài vậy.” Tuấn Kiệt nhăn nhó.

“Ừa tôi nói sếp chú biến thái, chứ có nói chú đâu.” Uyên Phương không hiểu. “Tự nhiên chú lại tức giận.”

Tuấn Kiệt âm ờ. “Thì nghe sếp mình bị mắng nên không thích.” Anh lái sang chuyện khác. “Giờ đi đâu đây?”

“Đi mua nội y.” Uyên Phương khẽ cười.

Đi làm thì mua nội y làm gì. Chẳng lẽ để tán tỉnh đồng nghiệp, Tuấn Kiệt như hiểu ra vấn đề. Mặt anh xụ xuống khi nghĩ đến hai từ “Quốc Bình”.

Quốc Anh thấy Tuấn Kiệt cầm hai xách đồ to lớn đứng ngoài cửa hàng nội y, nên anh liền đi tới đứng bên cạnh. “Có cần em xách giúp không?”

Tuấn Kiệt liếc mắt qua. “Vì ai, vì ai mà tôi phải ra nông nổi như thế này.” Anh nói khứa việc Quốc Anh bắt mình đi chơi.

“Sao chủ tịch lại hỏi em. Chủ tịch phải hỏi cô bé nào trong kia chứ.” Quốc Anh khẽ cười.

Tuấn Kiệt nhếch môi lên. “Được lắm.” Anh dụ giọng lại. “Mà sao cậu đứng đây? Mọi bữa đâu có áp sát như thế này?”

Quốc Anh đút hai tay vào túi quần. “Em đang đứng chờ người yêu vào trong mua nội y. Cũng giống như ai đó vậy thôi.”

“Được lắm.” Tuấn Kiệt cười khẩy.

Nhiều khách nữ ra vào cửa hàng, thấy hai anh chàng đẹp trai tuấn tú đứng chờ trước cửa thì liền che miệng cười. Họ không biết cô nào tốt số mà vợ được những anh chàng như vậy. Hai người thì tưởng người ta đang chọc quê mình nên ai nấy đều đỏ mặt vì ngượng. Chịu nhiều ánh mắt soi mói và những lời bàn tán thì Uyên Phương cũng đi ra.

Tuấn Kiệt lúc này vội nói. “Sao lúc này ở cửa hàng V không mua nội y? Lại đi sang đây.”

Uyên Phương bĩu môi. “Mắc gì phải làm giàu cho gã sếp biến thái của chú.”

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Nhóc không thể thay đổi từ nào khác được hả?”

“Được.” Uyên Phương đánh mặt đi đây về kiêu ngạo. “Nhưng không thích.”

Tuấn Kiệt bặm môi, bặm miệng như muốn nhào tới cắn cô nhóc. Uyên Phương vừa quay lại thì anh liền thay đổi sắc mặt lạnh lùng như băng.

Uyên Phương bất ngờ khoác tay Tuấn Kiệt. “Đi ăn nào.” Cô mỉm cười.

“Tự nhiên lại đi ăn?” Tuấn Kiệt ngơ ngác không hiểu. Anh thấy vẫn còn sớm mà.

“Thì ông chú xách đồ mệt.” Uyên Phương nói láo. “Nên dẫn ông chú đi ăn để trả nợ.”

Tuấn Kiệt nhếch môi. “Thì ra là vậy.”

Thế là hai người kéo nhau tới khu ẩm thực, nơi tập hợp những nhà hàng và quán ăn nổi tiếng. Trên đường đi, hai người lướt qua một gian hàng, nơi bày bán các thực phẩm, thức ăn đặc trưng và nổi tiếng dành cho các thực khách. Tất cả được chế biến bởi các đầu bếp tuyệt đỉnh của trung tâm thương mại và trước mỗi quầy hàng đều có thức ăn dùng thử “không giới hạn” dành cho mọi người.

Uyên Phương đã đến đây nhiều lần nên cô liền kéo Tuấn Kiệt đến quầy xúc xích nướng. Cô nhanh chóng lấy tấm đựng trong ống nhựa nhỏ ở bên cạnh, rồi xiên một miếng xúc xích sốt cay đưa lên miệng. Tuấn Kiệt trông thấy thì liền khẽ cười vì điệu bộ hồn nhiên và ngây thơ của cô nhóc.

Uyên Phương xiên một miếng xúc xích khác. “Ông chú thử đi. Ngon lắm.” Thấy Tuấn Kiệt hai tay đều bận nên cô liền đưa lên miệng. “Chú há miệng ra nào.”

Tuấn Kiệt ăn xong thì phát biểu. “Cũng khá ngon.”

“Miếng nữa nha.” Uyên Phương khẽ cười rồi xiên một miếng khác đút cho Tuấn Kiệt.

Đội cận vệ lúc này cũng trà trộn vào ăn như những thực khách. Có vẻ bụng khá trống nên họ nhập vai hơi quá mức. Hồng Thái đứng chầu chực ở quầy thịt gà. Xuân Đức thì ở bên quầy nội tạng động vật, một tay gấp lòng heo nướng, tay còn lại thì nhom nhem miếng gan heo rim. Thanh Sơn thì đứng án ngữ bên quầy hải sản, nơi những con tôm luộc to chà bá hay những con nghêu hấp tràn ngập mùa sả.

Uyên Phương khoác tay Tuấn Kiệt đi tới quầy thịt gà. Cô gấp cho Tuấn Kiệt miếng gà kho sả. “Ngon không?”

“Ngon lắm.” Tuấn Kiệt gật đầu.

Hồng Thái đang đứng bên cạnh liền chen vào. “Ngon ha.” Anh chỉ tay vào khay gà bóp muối tiêu. “Em thử món đó đi. Chủ tịch thích món đó lắm.” Nói xong anh chàng vẫn không biết mình bị hớ.

Uyên Phương khẽ cười rồi chưng lại. “Chủ tịch nào?”

Hồng Thái liền nhanh trí. “Chủ tịch nào. Ý anh nói là tôi cực thích món đó lắm.” Hồng Thái nói láo. “Chắc tôi nói lúc đang ăn nên em nghe nhầm ấy mà.”

Uyên Phương gật đầu rồi quay lại. “Chú thử món này xem.” Cô thấy miệng Tuấn Kiệt lem chút dầu mỡ nên liền lấy khăn giấy cạnh đó lau giúp.

Tuấn Kiệt đứng như trời chồng. Anh thấy ngượng nên liền nói. “Sao nhóc không ăn?”

Uyên Phương phụng phịu. “Phải để bụng đi ăn lẩu nữa chứ.”

Tuấn Kiệt tò mò. “Thức ăn đây ngon mà. Vào nhà hàng làm gì?”

Uyên Phương đáp nhanh. “Thì ngon nhưng phải để phần cho người khác nữa.”

Hồng Thái nói vào đám. “Chủ tịch di chuyển tới phía nhà hàng.”

Thành Nhân vừa di chuyển, vừa ăn nốt con tôm mới lột vỏ. Xuân Đức cố gắng ăn thêm vài miếng. Quốc Anh thì lau nhanh tay rồi bước đi. Thế Hải thì đã ăn xong nên liền theo sau chủ tịch. Mọi cận vệ đều ngưng nhập vai thực khách và trở lại với hiện thực.

7. Chương 7

“Cậu gọi Lê Phúc vào giúp tôi.” Tuấn Kiệt ra lệnh cho Quốc Anh.

“Dạ vâng.” Quốc Anh đi ra phòng trợ lý. Anh đi đến chỗ của Lê Phúc. “Chủ tịch muốn gặp cậu.”

Lê Phúc liền đứng dậy ngay tức khắc. Anh chàng đi vào phòng và thấy chủ tịch đang đứng bên khung kính nhìn xuống. Một tay cầm tách cà phê, một tay đút vào túi quần, Lê Phúc thấy chủ tịch rất trầm tư.

“Chủ tịch gọi em ạ.” Lê Phúc đứng thẳng đầy nghiêm chỉnh.

Tuấn Kiệt quay người lại. “Cậu ngồi đi. Tôi có việc muốn hỏi cậu.”

Lê Phúc khẽ cười. “Dạ.” Anh chàng ngồi xuống. “Chủ tịch muốn hỏi gì ạ?”

“Cậu thấy tôi có biến thái lắm không?” Tuấn Kiệt tò mò muốn biết.

Lê Phúc mở to mắt đầy vẻ hoảng hốt. “Dạ không có. Đối với em, chủ tịch như một người anh cả đầy thân thiện.” Lê Phúc nói thật những gì mình suy nghĩ.

Tuấn Kiệt lắc đầu rồi cướp lời. “Không phải ý đó.” Anh đặt ly cà phê xuống bàn. “Cậu là người đảm nhận về mặt truyền thông. Nên tôi muốn hỏi cậu về những gì người ta bàn tán về tôi.”

Lê Phúc, trợ lý của Tuấn Kiệt, người chịu trách nhiệm quản lý về mặt truyền thông. Với lượng nhân viên đông đảo, Lê Phúc là người thực hiện các chiến dịch PR hoặc nhấn chìm những tin tức có thể làm tổn hại đến tập đoàn nói chung và Tuấn Kiệt nói riêng. Đã có nhiều trường hợp anh cho người đánh sập trang web hoặc bắt xóa những bài viết không hay về Tuấn Kiệt. Nói chung, nhiệm vụ chính của Lê Phúc là khiến Tuấn Kiệt trở nên mất tích trên mặt trận truyền thông. Mọi hình ảnh, bài viết về Tuấn Kiệt khi được đăng lên mạng đều bị anh xóa bỏ bằng nhiều cách khác nhau.

“Ý chủ tịch là dư luận của xã hội?” Lê Phúc như hiểu ra.

“Đại khái như vậy.” Tuấn Kiệt ngồi xuống và bắt chéo chân. Hai tay anh đan lại với nhau đặt trước bụng. Khí thái đầy lịch lãm và quyền quý. “Tôi muốn cậu nói sự thật.”

Lê Phúc chậm rãi thưa. “Người ta bàn tán rất nhiều về chủ tịch. Chủ yếu là sự tò mò về chủ tịch là ai, sống ra sao và tiêu tiền như thế nào.” Cậu khẽ cười. “Giới doanh nhân và các đối thủ của chúng ta, bề ngoài thì không có gì nhưng bên trong là đầy rẫy sự nguy hiểm. Có cơ hội là sẽ đánh tiếng dim hàng, bôi xấu chủ tịch ngay.”

Tuấn Kiệt không muốn nghe đến những khía cạnh này. Anh chỉ thắc mắc về một vấn đề duy nhất. “Chuyện đó thì tôi không quan tâm. Tôi muốn cậu nói về sự biến thái của tôi ấy.”

Trong lúc Lê Phúc đang ngờ ngợ thì Quốc Anh hiểu ra vấn đề. “Chủ tịch muốn hỏi về những lời đồn đãi ấy là gã biến thái.”

“À.” Lê Phúc nở một nụ cười đầy nhẹ nhõm. “Cái biệt danh gã biến thái của chủ tịch, thực chất là xuất phát từ một bài báo.” Lê Phúc lục lại trí nhớ. “Tiêu đề của bài viết ấy là.” Anh nhìn Tuấn Kiệt. “Người lập dị hay gã biến thái.”

“Nhiều năm trước tôi có nghe bài báo đó.” Tuấn Kiệt gật đầu.

Lê Phúc kể tiếp. “Dạ vâng. Tên phóng viên đó chủ yếu bôi xấu ngài có những thói quen khác người. Lúc đó thì em có nghe trợ lý cũ về mảng truyền thông đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa và bài viết sau đó đã bị tháo gỡ khỏi các trang mạng. Tuy nhiên, biệt hiệu gã biến thái đã nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, bất chấp sự kiểm duyệt của phòng truyền thông lúc đó.”

“Vì sao họ lại gọi tôi là gã biến thái?” Tuấn Kiệt âm ờ. “Nhất là giới trẻ.”

“Chủ tịch biết mà.” Lê Phúc lắc đầu ngán ngẫm. “Vô công rồi nghề, các cô cậu ấy giết thời gian bằng cách tụ tập bàn chuyện phím với nhau. Rồi thêu dệt nên những chuyện không hay về chủ tịch để câu view.”

Tuấn Kiệt cảm thấy tò mò về mình. “Những chuyện như thế nào?”

“Chẳng hạn như đồn ngài là gay. Lúc nào cũng cặp kè với các chàng trai.” Lê Phúc bật cười. “Rồi mắc chứng sợ bẩn, hội chứng thích sạch. Trọng phú, khinh bần.” Sắc mặt Lê Phúc bỗng e sợ. “Nói ngài có tình cảm loạn luân với anh trai mình. Là người lương tính, vừa yêu anh trai, vừa thích chị dâu.”

Tuấn Kiệt cảm thấy bất ngờ. “Có lửa, mới có khói. Phải có gì đó thì bọn họ mới bàn tán như vậy chứ.”

“Chủ yếu là do những lời thêu dệt từ những bạn bè của chủ tịch, hoặc của các đối thủ kinh doanh. Còn chuyện biến thái loạn luân là do phát ngôn của vợ chủ tịch. Bài báo đó cũng từ vợ ngài mà ra.” Lê Phúc vội an ủi. “Nhưng những chuyện đó xảy ra cách đây lâu rồi. Mọi người cũng không còn bàn tán về ngài nhiều nữa. Nhất là sau khi chúng ta tung tin ngài đi sang Mỹ định cư rất nhiều năm về trước.”

Tuấn Kiệt trầm ngâm. “Bọn họ cứ đồn thổi nhiều chuyện như vậy, liệu có khi nào bọn họ biết mặt tôi không?” Anh thắc mắc vấn đề này không phải là vì dư luận, mà là vì Uyên Phương.

Lê Phúc ngẫm nghĩ giây lát. “Em nghĩ đa số là không. Trừ những người thân quen, những người chủ tịch hay giao tiếp và biết mặt ngài.”

“Có đúng không?” Tuấn Kiệt tỏ vẻ không tin.

Lê Phúc rút điện thoại ra và hai tay bấm lia lịa. Một vài giây sau, cậu quay màn hình cho Tuấn Kiệt xem. “Đây là những bức hình duy nhất của ngài trên mạng.”

Tuấn Kiệt lấy điện thoại xem. Đầu tiên là những hình ảnh anh chụp chung với bạn bè lúc đi học. Anh nghĩ các bức hình này chụp cách đây đã hơn mười lăm năm, lúc giai đoạn bi thương nhất của cuộc đời anh. Lướt sang tiếp là những bức hình lúc anh đám cưới với vợ. Và những bức cuối cùng là lúc anh gặp gỡ các đối tác tại một vài buổi tiệc. Đúng thật là nhìn người trong hình và gương mặt anh bây giờ, khá khó để nhận ra. Huống hồ là chả ai quan tâm đến mức giữ hình anh bên cạnh để đem ra so sánh.

Tuấn Kiệt nhớ lại quãng thời gian lúc đầu, ban trợ lý cũ lúc đó dùng tiền bạc và quyền thế của mình, cùng với việc nhờ vả bên chính quyền để nhanh chóng dập tắt các làn sóng truyền thông. Giai đoạn này Tuấn Kiệt bắt đầu hành trình mất tích của mình. Mọi hình ảnh của anh đều được giấu kín với xã hội. Ngay cả đám cưới của anh, một đám cưới được ban trợ lý sắp xếp từ trước. Ngay cả những thợ chụp hình cũng đều là người của phòng an ninh.

Lê Phúc thắc mắc. “Em tưởng chủ tịch trước giờ không quan tâm đến những chuyện thị phi này.”

Quốc Anh vừa rót trà, vừa nói móc. “Đúng rồi. Chủ tịch đâu quan tâm họ nghĩ gì về mình. Chủ tịch chỉ quan tâm cô bé đó nghĩ gì thôi.”

“Là sao?” Lê Phúc không hiểu.

Tuấn Kiệt gằng giọng một tiếng. “Này.”

Quốc Anh khẽ cười. “Em có nói gì đâu.” Anh muốn nói mình vô tội.

Thực chất sáng nay Tuấn Kiệt hỏi những chuyện này là vì cuộc đối thoại của trưa hôm qua với Uyên Phương. Lúc đó hai người đang ăn lẩu tại một nhà hàng sang trọng.

“Ông chú.” Uyên Phương sức nhớ. “Ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Câu hỏi gì?” Tuấn Kiệt vẫn đang cắm cúi ăn.

Uyen Phương khẽ cười. “Ông chú làm tài xế cho gã biến thái ấy lâu chưa?”

Tuấn Kiệt cảm thấy nuốt không nổi, anh ngước mắt lên. “Nhóc không thể nói từ khác được sao. Chẳng hạn như sếp ông chú hay con chủ tịch cũng được.”

“Biến thái thì nói biến thái thôi.” Uyên Phương bĩu môi.

Tuấn Kiệt cũng muốn biết sự thật. “Bộ nhóc ghét ông ta hả?”

Uyen Phương gật đầu. “Tất nhiên rồi. Ai lại đi thích kẻ biến thái bao giờ.”

Tuấn Kiệt cảm thấy hết cơ hội, anh sớm bị đánh thức khỏi cơn mộng mơ. “Vậy sao.” Anh nói giọng buồn bã.

“Sao nhìn mặt chú buồn vậy?” Uyên Phương chớp chớp mắt.

“Có buồn đâu.” Tuấn Kiệt cảm thấy ăn không vào.

Uyen Phương gặng hỏi. “Chú làm tài xế cho gã biến thái ấy bao lâu rồi?”

“Lâu rồi, không nhớ nữa.” Tuấn Kiệt rót bia vào ly.

Uyên Phương nói thật. “Hay chú về làm tài xế của tôi đi.”

“Nói gì vậy.” Tuấn Kiệt nhú mày.

Uyên Phương nhún vai. “Nói giỡn thôi, ông chú không thích thì thôi.” Cô thấy sắc mặt của Tuấn Kiệt đầy vẻ lạnh lùng. Về mặt thật đáng sợ. Cô lái nhanh sang chuyện khác. “Cô nhỏ của tôi cũng biết gã biến thái.”

Tuấn Kiệt giả vờ ngây ngô. “Vậy cô nhỏ của nhóc nói gì về ông ta?”

Uyên Phương ầm ờ. “Ít lắm. Chủ yếu nói về chồng hụt của cô thôi.”

“Chồng hụt nào?” Tuấn Kiệt đang nghĩ tới Tuấn Phong.

“Chồng hụt của cô nhỏ là anh trai của gã biến thái ấy.” Uyên Phương hớn hỏ. “Cô nhỏ nói, nếu số phận hai người khác đi một tý thôi, thì có lẽ hai người đã trở thành vợ chồng rồi.”

Tuấn Kiệt khề cười. “Thế cô nhỏ có nói vì sao không cưới được anh ta không?”

Uyên Phương buồn bã. “Cô nhỏ nói chú ấy bị bệnh rồi mất lúc khá trẻ. Cô nói cũng vì vậy mà gã biến thái ít gặp cô.”

“Ông ấy có gặp cô nhỏ của nhóc mà.” Tuấn Kiệt muốn nói mình hay gặp Bích Hân.

Uyên Phương bĩu môi. “Gặp cái gì mà gặp. Sinh nhật của cô nhỏ, gã biến thái không thèm tới, chỉ sai người đi tặng quà. Mà ông chú biết đấy, sinh nhật người ta cần gì đồ quà cáp đó. Cái người ta cần là gặp mặt nhau. Quan trọng là cái tâm, chứ không phải là mấy cái vật chất rẻ tiền.”

Tuấn Kiệt thanh minh cho mình. “Lỡ ông ấy mắc bận thì sao. Chẳng hạn như công việc hoặc ông ấy ngại đám đông.”

“Chính vì vậy nên mới gọi là biến thái.” Uyên Phương đáp nhanh.

Tuấn Kiệt cố gắng mình oan thêm lần nữa. “Ông ấy biết không thể tới dự sinh nhật, nên có chủ động hẹn gặp cô nhỏ của nhóc trước đó mấy bữa mà.”

“Ông chú đừng bao biện cho gã biến thái đó nữa.” Uyên Phương nhếch môi. “Gã đó cho chú tiền nên chú bênh vực chứ gì.”

Tuấn Kiệt nghiêm mặt lại. “Này.”

Uyên Phương vội che miệng cười. “Xin lỗi, tôi không có ý đó.” Cô gấp thức ăn vào chén Tuấn Kiệt. “Ông chú ăn đi.” Cô hơi cúi mặt xuống, mắt hơi ngược lên. “Mà gã ấy biến thái thật đúng không?” Thấy Tuấn Kiệt trợn mắt, cô liền nói. “Đùa ấy mà, ông chú ăn đi.”

“Chủ tịch có muốn em bảo phòng truyền thông thực hiện chiến dịch xóa bỏ biệt danh ấy không?” Lê Phúc xin ý kiến.

Trở lại với thực tại, Tuấn Kiệt thoát ra khỏi suy nghĩ và lắc đầu. “Không cần thiết đâu. Tôi chả quan tâm người ta nghĩ gì về mình.” Anh nhìn Lê Phúc. “Chúng ta sinh ra không phải để làm hài lòng người khác.” Anh chỉ quan tâm cô nhóc nghĩ gì về mình và giờ anh biết mình khó có cửa. Anh nên trở lại với mình như xưa là tốt nhất.

Sau khi đợi Lê Phúc bước ra, Quốc Anh vội nói. “Em nghĩ cô bé không có thành kiến gì với chủ tịch đâu.”

“Nếu cô nhóc ấy biết tôi là gã biến thái thì sao?” Tuấn Kiệt dò hỏi.

Quốc Anh nói thật. “Tất nhiên là cô bé biết rồi. Chẳng lẽ chị Bích Hân không to nhỏ với cô bé về chủ tịch sao. Vấn đề là cô bé chưa thích và chỉ muốn đùa với chủ tịch. Sau này nếu cô bé thích rồi, thì dù chủ tịch có biến thái hay đê tiện thì cô bé vẫn thích chủ tịch thôi.”

“Mọi năm sinh nhật Bích Hân, cậu là người mang quà tới phải không?” Tuấn Kiệt nhấp ngụm cà phê.

Quốc Anh châm trà thêm cho chủ tịch. “Dạ vâng. Ngoài em ra thì Thanh Sơn cũng hay đảm nhận một vài lần.” Quốc Anh ngầm đoán. “Chủ tịch đang nghĩ, nếu cô nhóc gặp em thì có nhận ra hay không chứ gì?”

“Sao cậu có thể.” Tuấn Kiệt nhếch môi. “Tôi quên mất, nghề của em mà.” Anh nói khứa câu hôm trước.

Quốc Anh khẽ cười. “Cô bé không nhận ra em đâu. Vì chả ai thèm để ý đến thân phận tiểu tốt của bọn em cả, trừ anh ra.” Quốc Anh bỏ từ “chủ tịch” vì muốn nói lên độ thân thiết. “Vấn đề là cô bé biết anh rồi thì sao?”

“Lại định dụ ngọt tôi làm gì nữa đây.” Tuấn Kiệt hứ lên một tiếng.

Quốc Anh khuyên nhủ. “Em nghĩ chủ tịch nên dò hỏi cô bé đi. Ví dụ như em có thích người lớn tuổi hơn không. Em nghĩ thế nào về tình yêu tuổi tác. Nếu gã biến thái muốn làm bạn với em, hoặc kêu em về làm thư ký thì sao.”

Tuấn Kiệt cảm thấy phát hoảng. “Thôi đi, ề mà còn đi tư vấn tình yêu cho người khác.”

Quốc Anh thần nhiên đáp. “Em ề, bởi vì em chưa tìm ra người thích hợp để yêu và cũng chưa ai tìm thấy em để yêu. Chứ ề không phải là một cái tội, cũng không phải là không biết gì về tình yêu.” Cậu nhìn Tuấn

Kiệt. “Và cho dù em không biết gì về tình yêu đi. Nhưng em cũng thừa thấy từ khi gặp cô bé, chủ tịch đã vui hẳn lên như thế nào. Chủ tịch không còn khép mình như xưa nữa.”

“Thế Thành Mỹ có phải là người thích hợp không?” Tuấn Kiệt nói móc lại.

Quốc Anh sững người trong hai giây. “Ồ thì cậu ấy là người em tìm kiếm bấy lâu. Nhưng đâu phải chủ tịch thích người nào, thì người ấy cũng sẽ thích chủ tịch lại như vậy.”

“Đó, là cậu nói đó nhé.” Tuấn Kiệt bắt được điểm chết. “Đâu phải tôi thích cô nhóc, là cô nhóc thích lại tôi. Vậy tại sao cậu còn bắt ép tôi nữa làm gì?”

Quốc Anh đáp nhanh. “Vì thà như chủ tịch thích cô bé, mà cô bé từ chối là chuyện khác. Còn đằng này, chủ tịch thích cô bé, nhưng chủ tịch lại không dám thổ lộ, không dám nghe theo những gì con tim mình mách bảo.”

Tuấn Kiệt cười khẩy. “Thế cậu có dám thổ lộ với Thành Mỹ không?” Thấy nét mặt của Quốc Anh hoảng hốt, Tuấn Kiệt tiếp tục tấn công. “Khi nào cậu hiểu được cái cảm giác của người trong cuộc rồi hãy nói. Cậu ở bên ngoài, cậu cứ nghĩ mọi chuyện dễ dàng như ăn bánh nên cứ xúi giục tôi.” Tuấn Kiệt nhướn mày. “Nói cho cậu biết, vỏ ngoài là bánh nhưng nhân bên trong là sắt đá bê tông đó. Không phải dễ ăn đâu.”

“Đại ca nói chuyện gì mà vui vậy?” Thành Mỹ bước vào phòng.

Tuấn Kiệt nhìn qua Quốc Anh. “Cậu thổ lộ đi.”

Quốc Anh nở nụ cười nham hiểm. “Nếu em thổ lộ thì chủ tịch cũng phải thổ lộ nha. Chúng ta cược không?”

“Cược gì vậy?” Thành Mỹ ngồi xuống.

“Tình yêu không phải là thứ để đem ra đánh cược.” Tuấn Kiệt lắc đầu.

Quốc Anh tiếp tục. “Chủ tịch cược với em, chứ đâu phải cược với cô bé. Nên tình yêu liên quan gì ở đây.”

Thành Mỹ tò mò. “Cô bé nào vậy?”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Cậu đừng dụ khỉ tôi.”

“Vấn đề là chủ tịch không tự tin vào bản thân mình.” Quốc Anh tỏ vẻ am hiểu. “Mọi tình yêu trên đời này phải đều có niềm tin trong đó.”

“Miệng mồm bữa nay ghê ha.” Tuấn Kiệt bĩu môi.

Thành Mỹ tức giận. “Hai người coi em là người vô hình sao?” Cảm giác bị lơ khiến Thành Mỹ không thể chịu nổi.

Tuấn Kiệt lúc này mới để ý đến Thành Mỹ. “Sao hôm nay không thấy Thành Mỹ ta?” Anh giả vờ chọc tức.

Thành Mỹ liếc mắt qua Quốc Anh răn đe. “Nói đi, tung hứng với đại ca đi.”

“Chủ tịch hỏi Mỹ kia.” Quốc Anh nói trong ngưỡng ngượng.

Tuấn Kiệt tiếp tục. “Mỹ đâu, sao tôi không thấy. Đạo này bế quan luyện thuật vô hình rồi hả?”

“Đại ca.” Thành Mỹ ngân dài tiếng. May là phòng cách âm nên những người khác không nghe thấy.

Lúc này thì Vũ Huy ngồi bên ngoài chợt lên tiếng. “Mèo nào kêu phải không ta.”

Ngọc Dương cười khẩy. “Mèo nào ở đây kia chứ. Đồ điên, lo làm việc đi.”

“Rõ ràng là mình nghe thấy tiếng mèo mà.” Vũ Huy lắc đầu khó hiểu. Anh chặc lên một tiếng rồi tiếp tục làm việc.

8. Chương 8

Bên trong trung tâm thương mại V ở quận A, một chàng trai trẻ mang áo sơ mi xanh dương và quần âu đen vội vã bước nhanh ra cửa chính. Nước da ngăm đen, gương mặt đẹp trai và đầy vẻ lạnh lùng, chàng trai bước đi trong những ánh mắt và lời bàn tán trầm trồ của các cô gái.

Bỗng từ đâu một con gấu bunny màu nâu to lớn bay ra chặn đường chàng trai. Hơi hoảng hốt, chàng trai ngạc nhiên nhìn chú gấu trong giây lát rồi tiếp tục mỉm cười đi tới. Chàng trai nghĩ bụng chắc chú gấu đang làm công việc của mình, “mascot”. Mọi chuyện không dừng ở đó, chú gấu vẫn bám theo chàng trai, không những thế, chú gấu còn đưa tay đâm lưng rồi cù lét bụng chàng trai.

“Làm gì vậy?” Chàng trai mỉm cười. Chàng trai thấy khá vui nhưng không biết vì sao chú gấu cứ đi theo mình.

Chàng trai bước tiếp ra cửa, chú gấu vẫn bu theo. Lúc này chú gấu còn mạnh bạo ôm chầm lấy chàng trai nữa. Cảm thấy có điều gì đó khác thường, lúc đầu chàng trai nghĩ chú gấu đang mua vui cho mọi người, hoặc để cùng chụp ảnh tự sướng với nhau. Nhưng với việc chú gấu cứ bu theo anh mãi, khiến anh có cảm

giác bất an.

“Gi vậy anh bạn?” Chàng trai khẽ cười. “Sao bu theo mình hoài vậy?” Chàng trai đang nghĩ chú gấu mang giới tính “gay”.

Chú gấu đột nhiên cởi bỏ chiếc mũ ra, người bên trong không phải là chàng trai, mà là một cô gái. “Em đây.” Cô gái cười tít mắt.

Uyên Phương, chàng trai nghĩ thầm rồi thay đổi sắc mặt. Từ vui vẻ chuyển sang lạnh lùng nhanh như chớp mắt. “Em làm cái trò gì vậy?”

“Em đi làm chứ làm trò gì.” Uyên Phương đưa tay bấu bụng chàng trai.

“Em có thôi đi không.” Chàng trai nghiêm mặt lại. “Đừng có trẻ con như vậy nữa.”

“Sao anh lại mắng em là trẻ con. Em lớn rồi mà.” Uyên Phương muốn nói mình đi làm để chứng tỏ là một người lớn. Nhưng cô không biết biểu đạt như thế nào.

Chàng trai bĩu môi lắc đầu. “Chỉ có những ai trẻ con mới nghĩ mình là người lớn.” Chàng trai bước đi.

Uyên Phương đi theo. “Anh đi đâu vậy?”

“Quốc Bình.” Một cô gái xinh đẹp vẫy tay. Cô mang áo sơ mình xanh dương cùng với chiếc váy ngắn màu đen.

Lại là cô ta ư, Uyên Phương nghĩ thầm.

Quốc Bình khẽ cười. “Em tới rồi hả. Mình đi thôi.”

“Anh đi đâu vậy?” Uyên Phương nắm tay Quốc Bình kéo lại nhưng không được.

Thế là cô đành đứng nhìn Quốc Bình bước đi trong đau đớn. Nghe anh làm việc ở trung tâm thương mại V, cô liền vứt bỏ mọi cái tôi của mình để xin làm mascot. Cô chỉ muốn được gặp anh, muốn cho anh biết cô không còn con nít nữa. Cô đã biết nhẫn nhục đi làm để kiếm tiền, muốn cho anh thấy, cô hôm nay đã là một người lớn. Muốn nói với anh rằng, cô nghiêm túc và thật lòng thích anh thật sự. Vậy mà giờ anh nắm tay người con gái khác đi trước mặt cô. Mất cô thậm tệ và xem như chẳng quen biết. Chẳng có gì khiến cô đau đớn bằng lúc này cả.

Uyên Phương lủi thủi đi ra hàng ghế đá trước trung tâm thương mại. Nhìn quanh thấy hết ghế, cô đành đi tới ngồi bên cạnh một ông chú nào đó. Cô bật khóc tự nhiên như đang ở nhà mình. Rồi cô chợt nhận ra

ông chú này, cô đã từng gặp ở đâu đó.

Dứt ra khỏi suy nghĩ, Uyên Phương trở lại với thực tại, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm ở công ty tài chính V. Tóc búi cao, gương mặt trang điểm nhẹ, mặc đồng phục quy định gồm áo sơ mi trắng bên trong, áo khoác đen bên ngoài và chiếc váy bó ngang đùi màu đen. Đến cả Uyên Phương còn thấy mình rất khác lạ trong gương, huống gì là người khác.

Uyên Phương đứng trong thang máy cùng với những nữ đồng nghiệp làm chung tòa nhà. Cùng bộ đồng phục như vậy nhưng mọi người lại toát ra những vẻ khác nhau. Một vẻ bình thường của mọi người và một vẻ đẹp kiêu sa đầy tuyệt mỹ của Uyên Phương. Những lời bàn tán về sắc đẹp của các cánh đàn ông khen ngợi, đều bị Uyên Phương bỏ ngoài tai. Cô không quan tâm họ nghĩ gì hay nói gì, cái cô cần là sự nhìn nhận của Quốc Bình. Cô hy vọng anh sẽ không đối xử với cô như lúc ở trung tâm thương mại.

“Chào trưởng phòng Tâm. Đây là nhân viên mới của ngài.” Cô nhân viên lễ tân chịu trách nhiệm dẫn Uyên Phương lên phòng tín dụng trình diện.

Võ Chí Tâm, trưởng phòng tín dụng liền đứng dậy mỉm cười. “Uyên Phương phải không?” Ông quay qua cô lễ tân. “Cảm ơn em.” Ông nhìn lại Uyên Phương. “Rất hạnh phúc được gặp em.” Ông đưa tay ra.

Sau khi được chị lễ tân dẫn lên tầng mười hai, nơi tọa lạc của văn phòng tín dụng và văn phòng bảo hiểm. Uyên Phương đi theo chị lễ tân vào khu văn phòng bên tay phải. Bên tay trái là cửa vào khu văn phòng bảo hiểm.

Bước vào trong, quan cảnh trước mặt Uyên Phương là hàng loạt nhân viên đang ngồi trước máy tính làm việc, người thì nghe điện thoại, người thì đang tám chuyện với đồng nghiệp. Cô nhắm tính bốn hàng người ngồi trước bốn dãy máy tính này phải hơn ba mươi mạng. Người đông, điều hòa mở liên tục, cô thấy mang áo khoác là hợp lý, chứ nếu không thì cô đã chết cứng vì lạnh rồi.

Tiếp tục di chuyển vào phòng của trưởng phòng, Uyên Phương vào trong và thấy một ông chú hơi già đang ngồi trước máy tính. Thấy cô, ông trưởng phòng mỉm cười, nụ cười khiến cô phải lo lắng.

“Cô Phương, cô nghĩ gì vậy?” Ông Chí Tâm nhíu mày.

Uyên Phương cầm túi xách giật mình rồi thoát ra khỏi suy nghĩ. “Dạ, em chào trưởng phòng.” Cô cúi đầu nhanh xuống và bỏ quên sếp mình đang muốn bắt tay.

Võ Chí Tâm rút tay lại rồi gượng cười. “Cô thấy văn phòng thế nào?” Ông nghĩ nếu mà làm phật lòng cô gái này, chiếc ghế của ông sẽ bị đòi ra cửa sổ mất.

Uyên Phương trả lời đại. “Dạ to lắm ạ.”

“Ồ vậy thì tốt.” Chí Tâm nhìn Uyên Phương. “Cô không nói chặt là tôi vui rồi.” Ông ngoảnh mặt đi rồi thì

thầm một mình. “Tôi sợ nghe bị chạt lằm.” Cứ nghĩ đến việc gã oắt con Vũ Huy đòi nói rộng văn phòng là ông lại lạnh gáy. “Để tôi giới thiệu cô với mọi người.” Đây là lần đầu tiên ông làm việc này.

Họ Võ dẫn Uyên Phương ra khỏi phòng, trước mặt vẫn là khung cảnh lúc nãy, hàng chục người đang tập trung làm việc, tiếng gõ bàn phím liên tục vang lên. Võ Chí Tâm dẫn Uyên Phương đi tới dãy bàn làm việc bên tai trái của ông, nơi mới được kê thêm bàn

“Đây là chỗ làm việc của cô.” Võ Chí Tâm chỉ tay vào chiếc bàn. Một tay còn lại đút trong túi quần. “Hoài Thư.”

Một cô gái đang ngồi làm việc thì giật mình quay lại. “Trưởng phòng kêu em ạ?”

Võ Chí Tâm chỉ tay vào Uyên Phương. “Đây là nhân viên mới của phòng chúng ta.” Ông nhìn Hoài Thư ra lệnh. “Cô chịu trách nhiệm hướng dẫn cô Uyên Phương hòa nhập với mọi thứ.” Ý ông muốn nói bao gồm cả công việc, đồng nghiệp và các thứ khác.

“Dạ.” Hoài Thư đáp nhanh.

Cách đó không xa, một chị nhân viên khác nhú mày thắc mắc. “Trong gần mười năm làm việc, lần đầu tiên chị thấy gã Tâm đó giới thiệu nhân viên mới.”

Anh chàng đẹp trai ngồi bên cạnh khẽ cười. “Phòng chúng ta có nhân viên mới hả chị?” Anh ngược mắt lên và thấy cô nhân viên mới trong rất quen. Uyên Phương, anh nghĩ thầm.

“Con bé đẹp quá ha. Hèn gì.” Chị nhân viên quay lại nhìn chàng trai. Cô thấy vẻ mặt chàng trai nhẵn nhớt như vừa mới ăn ớt. “Quốc Bình.” Chị nhân viên cười khẩy. “Bộ em quen với con bé hả?”

Quốc Bình quay đầu nhìn lại vào màn hình. Anh lạnh lùng. “Không chị.”

“Chính cái “không chị” đó mới là vấn đề.” Chị nhân viên gặng hỏi. “Bạn gái cũ à?”

Quốc Bình nhếch môi. “Em may mắn đến vậy sao.”

Chị nhân viên quay lại nhìn Uyên Phương. “Xinh đẹp, trắng trẻo, múp như súp. Chị cũng mong em nên gặp xui xẻo thì hơn.” Chị cười đầy vẻ khinh bỉ. “Chưa gì mà gã Tâm đó đã sẵn sốc kỹ như thế, không biết chừng là gã cũng nên.”

Quốc Bình nghe xong đột nhiên nắm chặt tay lại. Nghiến răng, mắt trợn ngược lên, nhịp tim tăng cao, dường như có gì đó trong người khiến anh vô cùng phần nộ. Anh đột ngột đứng phắt dậy rồi bước đi ra khỏi phòng. Chị nhân viên bên cạnh nhú mày nhìn theo với nhiều thắc mắc khởi lên trong lòng.

Trở lại với Uyên Phương, lúc này cô cúi đầu cảm ơn gã trưởng phòng rồi ngồi xuống bên cạnh Hoài Thư. “Có gì chị giúp đỡ em với nha.”

Hoài Thư mỉm cười. “Em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, hai mươi mốt.” Uyên Phương khởi động máy tính lên. Tất cả mọi vật dụng ở trên bàn cô đều mới toanh.

Hoài Thư tiếp tục gắng hỏi. “Trước khi vào đây, em đã từng làm ở đâu rồi?”

“Dạ em chưa đi làm ở đâu cả. Em mới tốt nghiệp hè vừa rồi.” Uyên Phương nghĩ buổi đi làm mascot đầu tiên chắc không cần tính.

Hoài Thư nhướn mày. “Ồ, vậy em tốt nghiệp trường nào?”

“Dạ, đại học R, ngành quản lý kinh doanh thời trang.” Uyên Phương nói đầy tự hào.

Hoài Thư không tin vào những gì mình nghe được. “Em nói gì?” Cô mở to mắt ngạc nhiên. “Em nói thật chứ.” Thấy Uyên Phương gật đầu nên cô nói tiếp. “Em có biết để lên được tầng mười hai này, thì em phải được công ty đánh giá năng lực.” Cô ngưng lại vì chợt hiểu ra. “Em được ai gọi vào đây đúng không?”

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ không.”

“Chị không tin. Em đừng gạt chị.” Hoài Thư khẽ cười.

Uyên Phương khẳng định. “Em nói thật, em nộp hồ sơ xin việc rồi người ta gọi em đi làm thôi.”

Hoài Thư nhìn vào văn phòng của gã họ Võ. Cô nhóm người tới rồi đưa tay che miệng lại thì thầm. “Em là người nhà của trưởng phòng đúng không?” Thấy Uyên Phương lắc đầu, cô liền đoán tiếp. “Hay em là bồ nhí của trưởng phòng?”

Uyên Phương hoảng hốt. “Không phải. Em nói thật mà, em không được ai gọi vào hết.”

“Không.” Hoài Thư tin tưởng vào phán đoán của mình. “Nếu vậy thì chị chắc chắn em được mấy sếp cao gọi vào rồi.”

“Sếp cao nào?” Uyên Phương nhú mày.

Hoài Thư hất đầu ra ngoài cửa sổ. “Mấy sếp cao ngồi bên trụ sở chính bên kia kia.” Ý cô ám chỉ tòa nhà

hai mươi một tầng, nơi các quản lý và chức vụ cấp cao làm việc.

Thế là buổi đi làm đầu tiên của Uyên Phương diễn ra khá suôn sẻ. Vì chưa nắm được căn bản công việc nên trong tháng đầu tiên làm việc này, cô chỉ ngồi bên cạnh Hoài Thư quan sát để học hỏi. Theo như lệnh của trưởng phòng Tâm, Hoài Thư sẽ vừa làm những công việc hằng ngày của mình, vừa hướng dẫn thật tận tình cho Uyên Phương nắm bắt.

Uyên Phương cảm thấy tiếp thu công việc cũng không quá khó khăn như cô nghĩ. Hoài Thư nói, cô ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay của mình. Sử dụng một ít bộ não để ghi nhớ một vài chi tiết công việc. Vận dụng cái miệng nhanh nhẩu của mình để liên lạc với một vài khách hàng. Buổi sáng của Uyên Phương trôi qua nhanh chóng.

“Để chị giới thiệu cho em một vài nơi.” Hoài Thư hớn hở cùng Uyên Phương bước vào thang máy. Giờ nghỉ trưa đã đến.

“Dạ.” Uyên Phương lật đật chạy theo. Cô háo hức nghĩ đến việc được ngồi với Quốc Bình ăn cơm.

Hoài Thư bước ra tầng mười bốn. “Đây là khu ăn uống của mọi nhân viên trong tòa nhà. Tầng mười ba phía dưới là nơi để mọi người nghỉ ngơi, đọc sách hay chơi một vài trò giải trí.” Cô chỉ ngón trỏ lên tầng trên. “Còn tầng mười lăm trên kia là nơi phục vụ cà phê và các thức uống khác. Việc gặp gỡ tiếp xúc với khách hàng cũng diễn ra trên đó. Nói cách khác thì tầng trên chả khác gì một cái nhà hàng sang trọng cả.”

Bốn tòa nhà mười lăm tầng này đều được thiết kế như nhau. Khối văn phòng đến tầng mười hai sẽ hết, ba tầng còn lại để phục vụ nhân viên và khách hàng đến làm việc. Riêng tòa nhà trụ sở chính thì được thiết kế khác những tòa nhà còn lại.

“Dạ vâng.” Uyên Phương đáp lấy lệ. Cô bị ngợp trước một rừng người đang ngồi ăn trước mặt. Làm sao để cô tìm thấy Quốc Bình đây. Giờ làm việc cô đã không được gặp rồi.

Hoài Thư khoác tay Uyên Phương. “Chúng ta đi lấy cơm nào.”

Hai người đi tới quầy phục vụ thức ăn. Nơi những món ngon được trưng bày trên những chiếc khay inox lớn. Tất cả đều được đội ngũ đầu bếp nổi tiếng được tập đoàn V thuê về để nấu nướng và chế biến phục vụ nhân viên. Đội ngũ đầu bếp của mỗi tòa nhà tuy khác nhau, nhưng họ đều là nhân viên trực thuộc của công ty thực phẩm V.

Uyên Phương cầm khay đi theo Hoài Thư. Cứ thích món nào thì chỉ cần chỉ tay, một nhân viên bếp sẽ gấp bỏ vào khay giúp mọi người. Ăn bao nhiêu cũng được, ăn thức ăn và không cần lấy cơm cũng được.

“Chỉ cần bạn có bụng, chúng tôi sẽ phục vụ tận tâm”, đó là câu slogan nổi tiếng tại các khu vực ăn uống này. Cứ sáu tháng định kỳ, mọi người sẽ đến bệnh viện V để khám tổng quát. Các bác sĩ nếu thấy số cân vượt mức cho phép thì sẽ khuyến nghị cắt giảm dinh dưỡng lại cho phù hợp. Lúc đó vị nào muốn béo đẹp thì cứ hiển nhiên tiếp tục. Nếu muốn giảm cân thì tới ngay các phòng gym của công ty thể thao và giải trí

V để tập luyện miễn phí.

“Làm sao để biết phòng chúng ta ngồi đâu?” Uyên Phương giả vờ dò hỏi. Cô muốn định vị chỗ của Quốc Bình.

Hoài Thư lắc đầu. “Khó lắm, đây là phòng ăn chung, mọi người thích ngồi đâu thì ngồi.” Hoài Thư ngẫm nghĩ giây lát. “Thường thì chị thấy mọi người hay ngồi bên cạnh cửa kính.”

“Vậy tụi mình qua đó đi.” Uyên Phương hy vọng gặp được Quốc Bình.

Hoài Thư e thẹn. “Mọi người đang bàn tán về em kìa.”

“Bàn em về cái gì?” Uyên Phương tò mò.

Hoài Thư khẽ cười. “Thì trầm trồ về nét đẹp của em chứ sao. Xem bộ em được nhiều người để ý rồi đó.”

Uyen Phương miệng hơi nhu ra. “Em chả quan tâm.” Cô chỉ muốn Quốc Bình để ý cô thôi. Đang đi tới thì cô bất ngờ thấy một dáng ngồi quen thuộc, một gương mặt mà cô thầm thương trộm nhớ. Uyên Phương liền tách ra khỏi Hoài Thư, cô đi nhanh tới chiếc bàn phía trước. “Anh.” Cô khẽ cười.

Quốc Bình ngược mắt lên. Nữa sao, anh nghĩ thầm rồi lạnh lùng cúi mặt xuống tiếp tục ăn cơm.

Chị nhân viên ngồi bên cạnh Quốc Bình khẽ cười. “Em là nhân viên mới hả?”

Uyen Phương đang sững người trước vẻ thờ ơ của Quốc Bình, thì may mắn được bà chị nào đó cứu cánh khỏi sự ngượng ngùng. “Dạ vâng.”

“Em tên gì?” Chị nhân viên gặng hỏi.

“Dạ em tên Uyên Phương.”

Chị nhân viên khẽ cười. “Chào Phương, chị là Bảo Ngọc.”

Lúc này thì Hoài Thư đã tìm thấy Uyên Phương, cô mỉm cười. “Em chào mấy anh chị.” Cô thúc nhẹ cánh tay vào Uyên Phương. “Chúng ta đi thôi.” Cô quay sang nhìn mọi người. “Tụi em xin phép đi ăn cơm ạ.”

Dưới sự hối thúc của Hoài Thư, Uyên Phương đành miễn cưỡng đi tới, mặc dù cô đang muốn ngồi xuống ăn cơm với Quốc Bình. Cô không biết vì sao mỗi lần gặp cô thì anh lại tỏ vẻ khó chịu như vậy. Bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ anh không thấy chán sao.

Bảo Ngọc lúc này nhìn Quốc Bình với ánh mắt ngờ vực. “Không quen biết của cậu đó hả.”

“Chị hay quá ha.” Quốc Bình nhếch môi.

“Nói thật chị nghe, bạn gái cũ của em đúng không?” Bảo Ngọc chống cằm chờ đợi câu trả lời.

Quốc Bình lúc này đặt đôi đũa xuống. “Không. Cô ta là học trò cũ của em.”

“Học trò cũ là sao?” Bảo Ngọc nhướng mày.

Quốc Bình thở dài. “Hồi đại học em có đi dạy thêm để kiếm tiền.”

Bảo Ngọc “à” lên một tiếng dài. “Thì ra là tình yêu thầy trò.”

Quốc Bình liếc mắt. “Chị thôi đi.”

Lúc này thì Hoài Thư thấy Uyên Phương không ăn mà cứ cầm đũa vọc cơm qua lại. “Em sao vậy? Ủa em quen anh Quốc Bình à?”

“Dạ.” Uyên Phương gật đầu.

“Hèn gì chị thấy em hớn hở khi gặp anh ta đến như vậy.” Hoài Thư thở dài.

Uyên Phương tò mò. “Sao lúc nãy chúng ta không ngồi ở đó. Em thấy còn trống chỗ mà.” Cô không thích phải ngồi xa Quốc Bình như thế này.

Hoài Thư lắc đầu. “Không được đâu. Ăn coi nôi, ngồi coi hướng. Em không nghe ông bà ta nói vậy hả?” Thấy ánh mắt không hiểu của Uyên Phương, Hoài Thư ngừng ăn lại. “Chúng ta không được ngồi chung với họ.”

“Vì sao?” Uyên Phương thắc mắc.

Hoài Thư nói thật. “Ở văn phòng chúng ta có rất nhiều nhóm.” Cô cầm đôi đũa chỉ về hướng bàn của Quốc Bình. “Bốn người họ là một nhóm.” Cô thu đôi đũa lại. “Không phải trong nhóm thì không được ngồi chung với nhau.”

“Quy định nào kỳ vậy?” Uyên Phương nhăn nhó.

Hoài Thư lắc đầu. “Không có quy định nào đâu. Luật bất thành văn ấy mà.” Cô nói thật. “Bọn họ là nhân viên cấp cao. Chúng ta là nhân viên cấp thấp. Trong mỗi cấp lại phân ra nhiều tổ nhóm khác nhau. Nên từ chỗ làm việc đến ăn uống thì mọi người đều đi với nhóm của mình. Chỉ có khi nào họp hoặc liên hoan thì mới ngồi chung thôi.”

Uyên Phương hơi bực trong người. “Thời buổi nào rồi, mà mọi người lại phân chia giai cấp như thời phong kiến vậy.”

“Đấu đá lẫn nhau ấy mà.” Hoài Thư nói khê. “Để leo lên được tầng mười hai này thì ai cũng không phải dạng vừa. Ai nấy đều phải cạnh tranh khốc liệt để có cơ hội được tiến thân. Do em không biết thôi, chứ cách đây không lâu, nội bộ trong phòng cực kỳ hỗn loạn.” Hoài Thư liếc mắt xung quanh đề phòng xem thử có ai nghe lén không. “Các nhân viên cấp cao đấu đá với nhau kịch liệt để leo lên chiếc ghế phó phòng. Cuối cùng thì cha Việt Linh giành phần thắng. Cuộc chiến lúc đó mới văn hời.”

“Làm việc chung với nhau, có cần phải xung đột, tranh giành như vậy không.” Uyên Phương cảm thấy mọi người thật là trẻ con. Lớn rồi mà còn đi dành chức vụ với nhau. Sống hòa thuận và nhường nhịn với nhau có phải là hay không.

Hoài Thư lắc đầu. “Em mới ra đời nên chưa hiểu đâu.” Cô thấy thương cho sự ngây thơ của Uyên Phương. “Quyền lực, tiền bạc và danh vọng.” Cô cười khẩy. “Những thứ mà con người rất muốn có được. Đặc biệt là đàn ông.”

Uyên Phương tò mò. “Chị làm việc ở đây lâu chưa?”

Hoài Thư khê cười. “Trước em vài tháng à. Chị mới được nhận làm nhân viên chính thức vào tháng trước, sau nhiều tháng thử việc.”

“Có thử việc nữa hả chị?” Uyên Phương đang nghĩ đến việc bị đuổi và không được làm việc với Quốc Bình nữa.

Hoài Thư ừm một tiếng. “Chỉ những người như chị thôi. Còn những người như em thì không cần. Em được nhận vào làm chính thức luôn rồi.” Hoài Thư cố tình nói khía việc thân thể của Uyên Phương.

“Em đã bảo là không phải rồi mà.” Uyên Phương khẳng định không có ai gọi cô vào cả.

“Ai biết được.” Hoài Thư hời hợt. “Ăn đi cô nhóc, sắp hết giờ nghỉ trưa rồi.”

Uyên Phương khê cười rồi chợt nói. “Thế chúng ta có phải là một nhóm hay không?”

Hoài Thư gật đầu. “Đúng rồi. Hai ta là một nhóm, nhóm những cô nàng thấp cổ bé họng.”

Uyên Phương bật cười trong vui vẻ. Ở phía xa, Quốc Bình nhìn thấy được, vẻ mặt anh bỗng tươi hẳn lên. Anh cảm thấy có một chút vui nào đó mới chớm nở trong lòng. Mối anh khẽ nhếch lên rồi cụp xuống nhanh chóng khi Bảo Ngọc nhìn sang.

9. Chương 9

Em không cần thế giới này yêu mình. Em chỉ cần anh thích em, dù chỉ là một khoảng khắc nhỏ, Uyên Phương nghĩ thầm.

Cô bước ra khỏi thang máy và bỏ ngoài tai những lời bàn tán về mình của các anh chàng phía sau. Mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng cô vẫn không thoát khỏi ánh mắt của họ. Nếu cô biết trước mọi việc như thế này thì cô đã không chăm chỉ đi tập gym rồi. Cô bước qua chỗ ngồi của Quốc Bình và thấy anh ta vẫn chưa đến. Chỗ ngồi của anh đối lưng lại với dãy ngồi của cô. Anh ở đầu sông bên này, còn cô thì ở cuối sông bên kia. Có vẻ định mệnh giữa cô và anh, không chỉ cách trở bởi mặt tình duyên, mà là tất cả mọi việc.

Em có đẹp đến mấy thì cũng vô hình trong mắt anh, Uyên Phương hần học trong đầu.

“Đi làm sớm vậy em.” Hoài Thư quay qua.

Uyên Phương khẽ cười. “Em mà đi làm sớm, thì chị chắc còn sớm hơn cả em.” Cô ngồi xuống và bất ngờ thấy Quốc Bình đi vào, bên cạnh anh là chị gái xinh đẹp ở trung tâm thương mại trước kia.

Thấy Uyên Phương nhìn chằm chằm phía sau, Hoài Thư như ngầm hiểu ra. “Thích anh ta đến vậy à?”

Uyên Phương đỏ mặt. “Bộ chị không thích sao?” Cô thấy mình tự nhiên lở mồm. Nếu bà chị này mà thích anh ta thật, thì càng nguy.

Hoài Thư nói thật. “Mặc dù công nhận anh ấy giỏi thật nhưng chị không có hứng thú.” Cô nháy mắt. “Anh ấy không phải gu của chị.”

Uyên Phương tò mò. “Thế mẫu người đàn ông lý tưởng của chị là gì?”

Hoài Thư ầm ờ. “À, kiểu như vương tử.”

“Vương tử là ai?” Uyên Phương nhú mày thắc mắc.

“Là con của chủ tịch ấy.” Hoài Thư khẽ cười.

Uyên Phương há hốc ngạc nhiên. “Là cái gã biến thái hả?” Cô không thể tin nổi mẫu người lý tưởng của

bà chị mình là người như vậy.

“Em nói gì vậy?” Hoài Thư nghiêm mặt lại.

Bệnh thần tượng là đây chứ đâu, Uyên Phương vội chống chế. “Chị không nghe người ta nói trên mạng à?”

“Mấy cái ba xàm đó nghe làm gì.” Hoài Thư hỏi. “Em gặp anh ấy lần nào chưa?”

Uyên Phương lắc đầu. “Chưa. Còn chị?”

Hoài Thư cười bên lên. “Chị cũng chưa.” Cô nói nhanh. “Nhưng chị nghe mấy anh chị khác nói lại.” Cô chắp hai tay lại như đang cầu nguyện. Gương mặt đầy hớn hởi. “Anh ấy rất đẹp trai, lịch lãm, phong độ, quý phái và thân thiện.”

Bệnh chắc luôn, Uyên Phương nghĩ rồi nói. “Cũng chỉ là lời đồn thôi. Em thấy gã ta biến thái thì có.”

“Em đừng nói như vậy. Em mà nói nữa.” Hoài Thư ầm ớ một, hai giây. “Chị, chị sẽ không chơi với em nữa đâu.” Cô quay mặt đi.

Uyên Phương vội nhích người tới nấn nỉ. “Thôi mà, em sẽ không nói gã ta biến thái nữa được chưa.” Hoài Thư vừa cười thì Uyên Phương liền nói tiếp. “Mà gã ta thật sự bệnh hoạn đúng không chị?” Thế là cả buổi hai người không nói chuyện.

Một lúc sau, Quốc Bình đang làm việc thì bỗng nhìn sang Uyên Phương. Anh thấy cô nàng đang cắn bút suy nghĩ gì đó. Hình ảnh khiến anh chợt nhớ lại những kỷ niệm xưa, lúc anh đang dạy kèm cho cô nàng.

Khi đó hai người đang ngồi học ở trong phòng đọc sách. Anh thì liên tục giảng bài, những bài toán, những bài lý quan trọng mà anh muốn cô nắm bắt. Cô thì rất chăm chú, nhưng không phải chăm chú nghe anh giảng, mà là chăm chú ngắm nhìn gương mặt của anh. Vừa cắn bút, vừa mỉm cười, trông cô giống như đang rất thích thú.

Anh quay sang thấy được nên liền cầm bút đánh nhẹ vào vai cô. “Nghĩ đâu đâu vậy?”

“Sao anh đánh em?” Uyên Phương nũng nịu.

Quốc Bình nghiêm mặt. “Không lo học chứ sao.”

“Em có học mà.” Uyên Phương nhu mì rồi bên lên cười.

Quốc Bình bậm môi lại. “Vây nãy giờ học cái gì? Nói lại nghe xem.”

Uyên Phương ngược mắt nhìn Quốc Bình, tay thì chỉ đại vào quyển sách. “Học cái này.”

Quốc Bình lại lấy bút đánh tiếp cô nàng. “Học cái này hả. Biết học tới đâu rồi không?”

Uyên Phương mếu máo. “Anh hỏi em nãy giờ học cái gì. Chứ anh đâu có hỏi em học tới đâu.”

Quốc Bình cảm thấy mình bị hớ. “Ồ thì.”

“Tự nhiên anh đánh em.” Uyên Phương giả vờ nhăn nhó.

“Anh sai, anh xin lỗi được chưa.” Quốc Bình xuống nước năn nỉ.

Uyên Phương vặn lại. “Thế giờ em làm chuyện có lỗi với anh. Rồi em xin lỗi, thì anh có chịu không?” Cô nhu miệng ra so hơn thua.

“Biết lỗi rồi xin lỗi thì anh sẽ bỏ qua.” Quốc Bình khẽ cười.

Uyên Phương muốn chắc chắn. “Thật không?”

Quốc Bình gật đầu. “Thật.”

Vừa nói dứt thì Uyên Phương liền hôn lên má anh. Một hành động nhanh như tốc độ ánh sáng khiến anh không thể tránh.

“Em xin lỗi.” Uyên Phương mỉm cười vì đã gài thế được anh chàng.

Mặt đỏ lên vì ngượng, Quốc Bình cầm bút đánh tiếp vào vai Uyên Phương. “Sao em cứ đùa hoài vậy. Không thể nghiêm túc học được sao.” Anh bậm môi lại.

“Làm sao em có thể học khi trong đầu toàn nghĩ về anh.” Uyên Phương mỉm cười.

“Thích đến vậy à?” Bảo Ngọc nhếch môi.

Trả lại với thực tại, Quốc Bình vội thoát ra khỏi suy nghĩ. “Thích gì chứ. Chị đừng nói bậy.”

“Không thích mà cứ nhìn con bé chăm chăm. Xem ra bộ phim tình cảm thầy trò trong lén lút này, hơi có vẻ nhiều tập.” Bảo Ngọc nói khía.

Quốc Bình bĩu môi. “Lén lút gì chứ.”

“Thích thì tới nhích vào.” Bảo Ngọc tiếp tục công kích. “Cần gì phải ngồi dằn vặt bản thân như vậy.”

Quốc Bình liếc mắt. “Chị đừng nói thô như vậy được không.”

“Thô thật nhưng mà cũng đúng thật.” Bảo Ngọc sờ vào lỗ tai Quốc Bình.

“Chả có gì đúng cả.” Quốc Bình né đầu sang trái để lỗ tai tránh bị sờ.

Bảo Ngọc thu tay lại. “Đúng rồi, chả có gì đúng cả. Chị cứ nghĩ con bé khổ nạn nào làm tổn thương thằng em của chị. Khiến nó đóng cửa trái tim, lạnh lùng với những con bé xinh đẹp ở xung quanh.” Cô nhìn sang Uyên Phương. “Nhưng không ngờ và lại khó hiểu, con bé lại thích thằng em của chị.” Bảo Ngọc quay lại nhìn Quốc Bình. “Vậy thì vấn đề là nằm ở thằng em. Nói chị nghe, có phải mày tự ti nên mới chia tay con bé đúng không?”

“Chị hay quá ha.” Quốc Bình hứ lên một tiếng. “Để đầu óc suy diễn đó tập trung vào công việc, không chừng chị có thể hát đố được chiếc ghế của ông Việt Linh.”

“Thằng cha đó chị hát lúc nào lại không được.” Bảo Ngọc đưa tay sờ vào ngực Quốc Bình. “Chị chỉ sợ không hát đố được em thôi.”

Quốc Bình gạt tay Bảo Ngọc ra. “Chị đừng như vậy được không?” Anh khẽ cười. “Nhột.”

“Cậu mà cũng biết nhột à?” Bảo Ngọc cười đầy khiêu khích. “Vậy trước giờ ngồi bên cạnh chị, cậu có khi nào muốn nhột thanh không?” Cô nói láy.

“Chị bớt thô đi được không?” Quốc Bình nhăn nhó như vẻ mình không thích.

Uyên Phương lúc này chợt nhìn qua. Cô thấy Quốc Bình đang cười với chị đồng nghiệp bên cạnh. Hình ảnh khá giống những gì trước đây cô từng thấy, lúc lần đầu tiên cô gặp anh. Khi đó cô đang uống cà phê cùng với bạn bè. Cách cô vài cái bàn, là nơi Quốc Bình đang dạy kèm những cô cậu học sinh khác.

Lúc đầu cô thắc mắc vì sao lại dạy học ngoài quán cà phê. Lúc sau thì cô không còn thắc mắc chuyện đó nữa. Mà thay vào đó, cô lại thắc mắc vì sao anh ta lại cười đẹp đến như vậy. Cô thấy anh rất hoạt bát khi giảng bài cho mọi người, cô nghĩ mình cũng nên học kèm đi là vừa.

Không quá khó để cô điều tra về thầy giáo điển trai. Cố tình đi vệ sinh chung với một cô học trò, cô giả vờ dò hỏi và ghi nhận tất cả thông tin về anh. Sau khi xin phép ba mẹ, với một mức thù lao cao ngất ngưỡng và giả vờ nói mình được bạn giới thiệu, không khó để Quốc Bình nhận lời mời tới dạy kèm cho cô.

Sau nhiều buổi học kèm trôi qua, sức học của cô không hề tiến bộ lên một chút nào, thứ cô giỏi lên lại là sự mơ mộng và ảo tưởng. Cả buổi học, việc duy nhất mà cô có thể tập trung là ngắm nhìn gương mặt thầy giáo Quốc Bình. Lâu lâu cô lại giả vờ không hiểu thứ gì đó để bắt anh giảng lại cho mình. Nhiều lúc cô không nghiêm túc thì liền bị anh cầm bút đánh nhẹ vào vai. Cách anh bậm môi lại rồi trợn mắt hù dọa, cô chẳng thấy sợ mà ngược lại càng thấy thích anh hơn.

Có điều, giống như sự trớ trêu của định luật Murphy, cô càng thích anh bao nhiêu, thì anh càng hững hờ với cô bấy nhiêu. Cô yêu anh nhưng anh lại chẳng thèm thích cô. Vậy thì cô sẽ muốn ghét anh, ghét anh thật nhiều, để đổi lại anh sẽ yêu cô nhiều như thế. Và khi cô càng ghét anh, thì anh lại càng ghét cô hơn.

Có nhiều sự đối lập nhau trên đời mà cô có thể nghĩ ra và có thể khiến cho chúng đối lập nhau như ý mình muốn. Nhưng tình yêu của cô thì vẫn bất biến không bao giờ thay đổi. Mặt trời có thể biến thành mặt trăng, ban ngày có thể biến thành ban đêm, nhưng nhất định tình cảm của anh dành cho cô không thể chuyển được từ dạng “không thích” sang “yêu”. Từ đó cô rút ra một kết luận, thời gian có thể khiến mọi việc thay đổi, duy chỉ tình cảm của anh dành cho cô là không bao giờ đổi thay.

“Chị, đừng giận em nữa mà.” Tờ giờ ăn, Uyên Phương cầm khay cơm đi theo Hoài Thư.

Hoài Thư nhếch môi cười. “Ai giận em chứ.”

“Cả buổi sáng đến giờ chị có nói chuyện với em đâu.” Uyên Phương nhu mì miệng ra.

Hoài Thư đặt khay cơm xuống bàn. “Sáng giờ chị mắc làm việc mà.”

“Rõ ràng là chị vẫn còn giận em về chuyện gã biến thái.” Uyên Phương khẳng định.

Hoài Thư liếc mắt. “Sao em cứ gọi anh ấy là gã biến thái hoài vậy. Bộ em có thù oán gì với anh ấy hả?”

Uyên Phương lắc đầu. “Không có. Gã với nhà em thân lắm. Gã là bạn của cô nhỏ em nữa.”

“Cô em là bạn của anh ấy?” Hoài Thư không tin, cô gắng hỏi để chứng thực thông tin.

Uyên Phương gật đầu. “Nói đúng ra thì anh trai của gã là chồng hụt của cô nhỏ em.”

Hoài Thư càng hoảng hốt hơn. “Em nói gì?” Cô mở to mắt vì ngạc nhiên. “Cô em là vợ hụt của thái tử?”

Uyên Phương khẽ cười. “Dạ, hai người quen nhau lúc học cấp ba.”

Hoài Thư ngẫm nghĩ giây lát. “Nếu vậy thì sao em lại gọi anh ấy bằng cái tên kỳ cục như vậy?”

Uyên Phương vừa ăn cơm, vừa nói. “Cái đó là biệt danh mọi người đặt cho gã mà. Có phải do em tự bịa ra đâu.” Cô ngước mắt lên. “Mà sao chị lại cuồng gã vậy?”

“Đâu phải mình chị. Ở đây ai lại không ngưỡng mộ anh ấy.” Hoài Thư khẽ cười. “Em mới vào nên không biết họ tôn sùng anh ấy như thế nào đâu.”

Uyên Phương bĩu môi. “Em thích anh trai gã hơn. Cô em kể nhiều về chồng hụt của mình lắm. Ngày trước cô còn để bức ảnh hai người chụp chung ở đầu giường.”

“Cô Phương thấy cơm thế nào?” Trưởng phòng Tâm bất ngờ xuất hiện. “Có thấy hợp khẩu vị không?”

Uyên Phương ngước đầu lên. “Dạ ngon lắm ạ.”

“Có gì thắc mắc hoặc cần giải quyết gì thì cô Phương cứ nói với tôi. Đừng ngại gì cả.” Võ Chí Tâm khẽ cười. Ông sợ Uyên Phương mím lòng đi nói lại với ai đó, thì mắc công tên Vũ Huy lại tìm sang.

“Dạ vâng.” Uyên Phương gật đầu.

Đợi gã trưởng phòng đi khỏi thì Hoài Thư mới khẽ nói. “Giờ thì chị biết rồi nha.”

“Biết gì vậy chị?” Uyên Phương tò mò.

“Em được người ta gọi vào chứ gì. Còn chối với chị nữa đi.” Hoài Thư liếc mắt.

Điện thoại bỗng rung lên, Uyên Phương khẽ cười bắt máy. “Alo, ông chú hả.”

Tuấn Kiệt nói trong điện thoại. “Nhóc gọi tôi có việc gì vậy?”

“Người ta gọi từ lúc sáng, giờ mới gọi lại hỏi tôi có chuyện gì.” Uyên Phương nhăn nhó.

“Tôi bận đi làm mà.” Tuấn Kiệt vội thanh minh.

Uyên Phương nhúu mày. “Bận gì mà bận hoài vậy?”

“Ồ thì, bạn chờ sắp đi làm. Mà nhóc ăn cơm trưa?”

“Đang ăn này. Còn ông chú.”

“Giờ tôi mới đi ăn, thôi nhóc ăn cơm đi nha. Có gì hồi gặp.” Tuấn Kiệt tắt máy.

Hoài Thư tò mò. “Em nói chuyện với ai vậy?”

Uyên Phương đặt điện thoại xuống bàn. “Ông chú em quen.” Cô khẽ cười. “À, ông ấy làm tài xế cho gã.” Uyên Phương khựng lại vì không dám nói hai từ “biến thái” tiếp theo. “Cho con của chủ tịch ấy.”

“Ừa, chị nghe nói anh ấy đi Mỹ lâu rồi mà.” Hoài Thư ngạc nhiên.

“Em cũng chẳng biết nữa. Chỉ nghe ông ấy nói vậy thôi.” Uyên Phương nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Hoài Thư nghĩ ngợi. “Chắc là làm tài xế cho gia đình của chủ tịch.” Cô liếc mắt đầy vẻ nguy hiểm. “Xem ra Phương tiểu thư nhà ta thân thể không phải dạng vừa. Đến cả trưởng phòng còn phải khép nép nữa cơ đó.”

“Chị này, đã bảo là không phải mà.” Uyên Phương lắc mình như đứa trẻ làm nũng.

Ở đằng xa, Quốc Bình đang ăn cơm thì nhìn sang Uyên Phương. Anh lại bỗng nhớ đến chuyện xưa. Lúc đó anh đang cùng bạn mình đi mua sách. Giai đoạn sắp tốt nghiệp khiến anh bận bịu vô cùng. Cũng chính vì vậy nên anh buộc phải giảm lại các buổi dạy kèm của mình, trừ Uyên Phương ra.

Điện thoại reo lên, Quốc Bình bắt máy. “Alo.”

“Anh đang ở đâu vậy?” Uyên Phương nói lớn.

Quốc Bình âm ờ nói láo. “Anh đang bận học. Có chuyện gì không em?”

“Thật không?” Uyên Phương nói.

Quốc Bình khẳng định. “Thật.”

Vừa cúp máy xong, anh cùng cô bạn của mình tiếp tục đi lựa sách. Hai người vừa đi, vừa trò chuyện. Đang vui vẻ thì bỗng Uyên Phương xuất hiện, cô trợn mắt nhìn hai người với đầy nỗi căm phẫn trong đó.

“Anh nói mình đang học sao.” Uyên Phương bậm môi lại. “Anh nói láo để đi chơi với gái chứ gì.”

Quốc Bình phát ngượng với bạn mình. “Em nói cái gì vậy. Đừng có trẻ con như vậy được không.”

Uyên Phương ừm một tiếng. “Trẻ con sao, trẻ con nên mới bị anh lừa đó.”

“Anh chả lừa gì em cả.” Quốc Bình nói. “Anh đi chơi với ai là việc của anh.” Anh nhìn cô bạn. “Mình đi thôi.” Anh sợ cứ tiếp tục cãi nhau như thế này thì mọi chuyện sẽ không hay.

Uyên Phương tức giận, cô “lắc mình” hất chồng sách bên cạnh xuống sàn. “Anh là đồ đáng ghét.” Cô lao đi và để lại những quyển sách nằm vất vưởng bên dưới.

Trở lại với thực tại, Quốc Bình thấy Uyên Phương nhìn sang nên vội đánh mắt đi. Uyên Phương xụ mặt xuống, cô không biết vì sao anh lại tránh mặt cô như vậy. Từ khi làm chung với nhau đến giờ, hai người còn chưa nhìn thẳng vào mặt nhau một lần nào, chứ đừng nói đến việc nói chuyện. Thở dài đầy u sầu, Uyên Phương đứng dậy rủ Hoài Thư đi lên tầng mười lăm ngồi uống nước.

10. Chương 10

“Anh đi chậm lại đi.” Uyên Phương đứng nững nịu. “Đi gì mà nhanh vậy.”

Quốc Bình quay lại. “Là em đi chậm, chứ không phải là do anh đi nhanh.” Nói xong anh tiếp tục đi tới.

Uyên Phương bậm môi lại rồi chạy nhanh tới. Vô tình cô vấp phải một cục đá. “Á.” Cô loạng choạng ngã xuống. May mắn cả người không sao, chỉ có cái mông là bị ê ẩm do đập khá mạnh xuống đất.

Quốc Bình mặt mày hoảng hốt chạy nhanh tới. “Em không sao chứ?”

“Đau chân quá à.” Uyên Phương meo máo.

Quốc Bình lo lắng. “Đau chỗ nào?”

Uyên Phương chỉ tay vào chân phải. “Chỗ này nè.”

Quốc Bình cầm chân phải của cô nhóc lên. “Em đau ở đây sao?” Anh chỉ tay vào mắt cá chân.

“Dạ.” Uyên Phương gật đầu.

Quốc Bình cởi chiếc giày hàng hiệu đắt tiền của Uyên Phương ra. Anh thấy cô đang mang đôi tất màu trắng sọc hồng. Xoa xoa nhẹ bàn chân cô, anh ngược mắt lên hỏi. “Dễ chịu hơn không?” Thấy Uyên Phương bặm môi gật đầu, anh thở dài. “Thôi cũng gần tới nhà rồi. Để anh công em về, rồi nhờ gia đình đưa đi viện khám.” Anh mang giày lại cho cô. “Chắc bị trật khớp hoặc bong gân thôi.”

Uyên Phương mỉm cười khi được Quốc Bình công trên vai. Chưa bao giờ cô có cảm giác sung sướng như thế này. “Anh mệt không?”

“Không.” Quốc Bình nhăn nhó. “Học ở nhà không chịu. Hôm nay nổi hứng ra quán cà phê để làm gì cho bị như thế này.”

“Em muốn đổi không khí cho dễ học.” Uyên Phương giả vờ nói láo.

Quốc Bình nói khứa. “Thế rồi có học giỏi hơn được chút nào không. Hay là mất tập trung hơn nữa.”

Uyên Phương so đo. “Sao anh dạy mọi người học ở cà phê được. Còn em thì lại không?”

Quốc Bình như hiểu ý. “Vì học ở nhà sẽ bất lợi đủ điều. Gần bạn này thì xa bạn kia. Chưa kể bất tiện vì không gian nhỏ không đủ chỗ ngồi nữa. Còn em có một mình nên rất thuận tiện dạy ở nhà.”

“Em thấy học ở quán vui mà.” Uyên Phương vẫn cố giữ quan điểm.

“Có mình em vui á.” Quốc Bình bực mình. Đi thêm một đoạn nữa thì anh thấy có một cửa hàng tiện lợi. “Em khát nước không?”

Uyên Phương khẽ cười. “Dạ có.”

Quốc Bình đặt Uyên Phương xuống trước cửa hàng rồi đi vào mua nước. Uyên Phương chấp tay sau lưng đứng đưa chân mình. Đột nhiên cô thấy một con chuột đen xì, nó to chà bá và đang chạy đến chỗ của cô, mà nói đúng ra thì nó định chạy vào bãi đất hoang bên cạnh cửa hàng tiện lợi kia.

“Á chuột.” Uyên Phương hét toáng lên. Cô nhón nháo lao chạy đi trốn.

Quốc Bình vừa lúc đi ra, thấy cô hét lên nên một lần nữa hoảng hốt. “Sao em?”

Uyên Phương núp sau lưng Quốc Bình và chỉ tay về phía trước. “Chuột. Con chuột. Nó to lắm.”

“Nó chạy rồi.” Quốc Bình thở phào nhẹ nhõm vì không phải chuyện gì to tát.

“Nó chạy rồi hả?” Uyên Phương nghiêng mặt qua phải để quan sát.

Quốc Bình khẽ cười. “Lớn to đầu rồi mà còn sợ chuột.” Rồi anh chợt nhận ra một việc. Anh quay lại nghiêm mặt nhìn Uyên Phương. “Anh nhớ em bị đau chân mà.” Anh nhận ra cô chạy từ đó sang đây với một cách rất nhanh và mạnh mẽ.

Uyên Phương chợt nhận ra mình vừa để lộ sơ hở. “Em bị đau thật mà.” Cô lại đưa bộ mặt giả vờ.

“Lừa anh đúng không?” Quốc Bình chống nạnh.

“Đâu có đâu.” Uyên Phương nhu miệng ra. “Em đau thật.”

Quốc Bình ngồi xuống. Anh sờ nhẹ vào chân phải của Uyên Phương. “Vẫn còn đau à.” Uyên Phương vừa ồm một tiếng thì anh liền hét toáng lên. “Ấy con chuột kia.” Anh chỉ tay về hướng sau lưng cô.

Uyên Phương nhảy cẫng lên. “Chuột đâu?”

Quốc Bình đứng dậy nhếch môi. “Có con chuột lừa đảo này nè.” Anh búng nhẹ vào trán cô rồi bước đi.

Uyên Phương thì thầm một mình. “Chỉ tại con chuột đáng ghét.” Cô bặm môi lại rồi lao đi. “Chờ em với.” Cô nắm tay Quốc Bình đang đưa năn nỉ dừng giận.

Trở lại với thực tại, Uyên Phương cảm thấy run người khi nhận ra Quốc Bình bước vào thang máy. Anh liếc mắt nhìn cô rồi quay đi chỗ khác. Không biết có tại mang khẩu trang hay không, mà cô thấy mặt mình nóng ran cả lên.

“Uyên Phương đó à?” Một giọng nam vang lên.

Uyên Phương quay mặt lại và nhận ra đó là gã Việt Linh. “Em chào phó phòng.”

“Em bị bệnh hả?” Việt Linh tò mò.

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ không.”

Việt Linh nói đùa. “Vây chắc do môi trường ở đây bị ô nhiễm nặng. Thiết nghĩ, chắc phải đề cập lên với cấp trên mới được.” Gã khẽ cười. “Không thể để sự ô nhiễm không khí này làm ảnh hưởng đến cô nhân viên xinh đẹp của chúng ta.”

Trong khi Uyên Phương vẫn chưa hiểu ý thì một giọng nữ khác lên tiếng. “Miệng lưỡi của phó phòng tén

dụng sắc bén thật.”

“À, thì ra là cô Thùy Chi.” Việt Linh quay sang và nhận ra.

Thùy Chi cười khẩy. “Thật quả là hân hạnh cho em, khi được phó phòng Linh nhận ra.”

“Cô Chi cũng biết đùa cơ đấy.” Việt Linh cảm thấy chột dạ.

Thùy Chi nhếch môi. “Em nào dám. Phó phòng tin dụng lại nói quá rồi.” Thang máy dừng lại, cô bước ra.

Uyên Phương cũng lao ra theo. Quốc Bình đứng phía sau nhìn gã Việt Linh với ánh mắt đề phòng. Bước tới chỗ ngồi, anh ngồi xuống như vẫn cứ nghĩ mãi chuyện đó trong đầu. Bảo Ngọc ngồi bên cạnh thấy được nên liền trêu đùa.

“Mới sáng mà ai đã dám chọc giận thiếu gia chúng ta vậy?” Bảo Ngọc nhếch môi cười.

Quốc Bình lắc đầu. “Không ai hết.”

“Không ai.” Bảo Ngọc bĩu môi gật đầu. “Mà mặt mày lại như khi ăn ớt vậy.”

Uyên Phương đang chăm chú nhìn Hoài Thư hướng dẫn công việc thì Việt Linh bất ngờ đi tới. “Cà phê của em này.”

Uyên Phương quay lại nhìn với ánh mắt ngạc nhiên. “Em cảm ơn.”

“Có cần anh giúp gì không?” Việt Linh khẽ cười.

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ không.”

Việt Linh đặt tay lên vai Uyên Phương. “Vậy em làm việc tiếp đi.”

Bảo Ngọc vô tình quay sang nhìn thấy được. “Quốc Bình em ơi. Xem gã Linh ve vãn người yêu của em kia.”

Quốc Bình ngả người ra sau ghế để quan sát. Sự bức bối thể hiện rõ lên trên khuôn mặt của anh. Hết trong thang máy, giờ đến văn phòng, anh không thích cái cảnh tên Việt Linh này cưa cẩm Uyên Phương.

“Lại đi thả dê.” Quốc Bình bức tức thốt ra.

Bảo Ngọc quay sang. “Có cần chị giúp chú em không?” Cô ngẫm đoán trong đầu.

Yến Nhi ngồi bên cạnh lên tiếng. “Chị giúp vì Quốc Bình.” Cô quay sang nhìn cười khẩy. “Hay giúp vì chị thích gã Linh.”

“Cô nghĩ chị là ai?” Bảo Ngọc tỏ vẻ thanh cao.

Yến Nhi nhếch môi. “Chả phải ai đó từng muốn gã Linh đâm đầu vào mình sao.” Cô quay ra sau nhìn. “Phải không Duy Vũ?”

Duy Vũ ngẩng mặt lên nhìn Bảo Ngọc. “Chị ấy có thích gã Linh đó đâu. Chị ấy muốn xơi gã thôi.”

Bảo Ngọc bậm môi lại. “Hai tụi bay dám bêu xấu chị hả.”

“Chị thì có gì mà tốt đẹp.” Quốc Bình khẽ cười.

Bảo Ngọc gật đầu lia lịa. “Hay ha. Hèn gì mấy đứa ở chung một nhóm là đúng rồi.” Cô đành chịu thua trước cảnh ba đánh một.

Trở lại với Hoài Thư, đợi gã Việt Linh đi khỏi. Cô liền quay sang thì thầm với Uyên Phương. “Em nên đề phòng hấn ta. Chúa dê xồm ở đây đó.”

Uyen Phương gật đầu. “Vây em không uống ly cà phê này đâu.” Gõ bàn phím giấy lát thì Uyên Phương cảm thấy tò mò. “Mà ông ta dê chị chưa?”

Hoài Thư há hốc. “Gì chứ. Em nghĩ ông ta là ai mà được đụng vào chị.” Cô đặt tay lên ngực. “Tấm thân ngọc ngà này chỉ để dành cho vương tử thôi.”

“Thế chị định khi nào thì lấy chồng?” Uyên Phương bĩu môi.

“Khi nào duyên tới thì lấy thôi.” Hoài Thư cười bẽn lễn.

Uyen Phương nhún vai. “Em cảm thấy bắt đầu thương cho ông ta.” Cô sợ nói ba từ “gã biến thái” thì Hoài Thư lại không nói chuyện với cô.

Hoài Thư thắc mắc tại sao Uyên Phương thay đổi quan điểm về vương tử. “Vì sao?”

“Vì những người như chị lấy ông ta ra làm bia đỡ đạn cho sự ế bền vững của mình.” Uyên Phương khẽ cười.

Và Hoài Thư tiếp tục không nói chuyện với cô.

Tới giờ nghỉ trưa. “Chị, chị lại giận em hả?” Uyên Phương lật đật cầm khay cơm đi theo sau Hoài Thư.

“Ai lại dám giận Phương tiểu thư chứ.” Hoài Thư lạnh lùng đáp.

“Em chỉ nói đùa với chị thôi.” Uyên Phương vội thanh minh cho mình. “Chứ em cũng biết chị khước từ nhiều anh chàng đẹp trai mà.”

Hoài Thư nhếch môi. “Tôi đâu được như cô, được nhiều trai đẹp bu quanh tán tỉnh.”

Uyên Phương chợt thấy Thùy Chi bên khối bảo hiểm. “Chị, chị.” Cô tò mò. “Chị tóc ngắn ngồi bên đó là ai vậy?”

Hoài Thư nhìn sang, cô nhú mày. “Cái chị ngồi một mình, vừa ăn cơm, vừa đọc sách ấy hả?”

Uyên Phương gật đầu. “Dạ.”

“Đoàn tiểu thư bên phòng bảo hiểm đó. Mà sao em lại hỏi?” Hoài Thư tò mò.

Uyên Phương khẽ cười. “Mình qua đó ngồi đi chị.” Hoài Thư chưa kịp can ngăn thì Uyên Phương đã cầm khay cơm lao đi.

“Em, không được đâu.” Hoài Thư khẽ nói trong vô ích.

Uyên Phương đặt khay cơm xuống. “Em chào chị.”

Thùy Chi ngước mắt lên rồi lại dán mắt tiếp tục vào cuốn sách. “Chào em.”

Hoài Thư đành miễn cưỡng cầm khay cơm đi sang. “Em chào chị Thùy Chi.”

“Chị không có ý định vay tín dụng đâu.” Thùy Chi nhếch môi. Đột nhiên hai nhân viên bên phòng tín dụng tiếp cận với mình. Cô không thể không dấy lên những suy nghĩ không hay.

Uyên Phương nhú mày không hiểu. “Vay tín dụng gì chị?”

Hoài Thư thúc tay Uyên Phương để đánh động. Cô liếc mắt sang và thì thầm. “Chị ấy nói chúng ta đừng mời chị ấy vay tiền.”

“Đâu có đâu.” Uyên Phương lắc tay trước mặt Thùy Chi như muốn nói không phải.

Thùy Chi vẫn lạnh lùng. “Chị cũng không có ý định kết thân với hai đứa đâu.” Cô nghĩ chỉ còn mục đích này thôi.

Uyên Phương đang có ý định kết bạn với Thùy Chi. Nghe vậy nên mặt cô liền xụ xuống. “Em chỉ muốn làm quen với chị thôi.”

“Không được đâu.” Hoài Thư đưa tay che miệng lại để nói khẽ.

Thùy Chi cười khẩy đầy khinh bỉ. “Em không nghe những gì người ta đồn thổi về chị à?”

Uyên Phương lắc đầu. “Không.”

Thùy Chi ngược mắt lên. “Em không biết thật hay là đang giả vờ?”

Hoài Thư vội khẽ cười. “Chị thông cảm, tại em ấy mới vào làm.”

“Mới vào làm.” Thùy Chi nhếch môi. “Vậy tại sao lại biết chị.” Cô cảm thấy hơi có nhiều khuất mắc.

“Lúc sáng em gặp chị ở trong thang máy.” Thấy chị ta nhú mày, Uyên Phương khẽ cười. “Lúc phó phòng bên em bắt chuyện với chị á.”

Thùy Chi sực nhớ lại. “À, em là cô gái mang khẩu trang?”

“Dạ đúng rồi.” Uyên Phương mừng rỡ khi chị ta nhận ra mình.

Thùy Chi nghĩ vậy thì càng không nên thân thiết. “Hai em ăn cơm đi.” Cô muốn được tiếp tục đọc sách và không muốn bắt chuyện với hai người này.

Uyên Phương ăn vài miếng thì chợt nhận ra. “Chị cũng đọc sách của cô Tuyết Vân sao?”

Thùy Chi ngược mắt lên đầy vẻ tò mò. “Em cũng biết chị Tuyết Vân à?”

Uyên Phương khẽ cười. “Em là fan của cô ấy mà.”

“Thật không.” Thùy Chi ngờ vực trong lòng. “Em đọc được bao nhiêu tác phẩm của chị ấy rồi.” Nếu là fan thì tại sao lại không nhận ra cuốn sách cô đang đọc.

Uyên Phương trầm ngâm giây lát. “Khoảng hai, ba cuốn gì đó. Em thích nhất là cuốn.” Cô mỉm cười. “Có một tình yêu như thế.”

Thùy Chi dừng đọc sách lại. Cô ồ lên một tiếng. “Chị cũng thích cuốn đó.”

Hoài Thư lúc này đang cầm củi ăn cơm cũng ngược mặt lên. “Em cũng rất thích cuốn đó. Có điều cái kết thì.” Cô buồn bã.

Uyên Phương liền nhanh nhẩu. “Thì cái kết phản ánh đúng sự thật mà.”

“Sao em lại biết là sự thật?” Thùy Chi liếc mắt đầy vẻ tò mò.

Uyên Phương ừm một tiếng. “Thì cô Tuyết Vân viết cuốn sách đó dựa trên một câu chuyện có thật.”

Hoài Thư thúc vào tay Uyên Phương. “Chị Thùy Chi là em chồng của cô Tuyết Vân đó cô nương.”

“Mà sao em biết câu chuyện đó có thật?” Thùy Chi càng tò mò hơn nữa. Vì cuốn sách đã thay đổi toàn bộ họ tên của các nhân vật và một số chi tiết.

Uyên Phương nhìn sang Thùy Chi đầy vẻ ngạc nhiên. “Chị là em chồng của cô Tuyết Vân?”

Thùy Chi gật đầu. “Đúng rồi, mà sao em biết đó là sự thật.” Cô thấy Uyên Phương vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình.

“Cô nhỏ em là nhân vật Mỹ Hoa, là vợ huyệt của Thế Anh.” Uyên Phương nói đầy vẻ tự hào.

“Cô nhỏ em là chị Bích Hân?” Thùy Chi ngạc nhiên hơn bao giờ hết.

Kể từ lúc đó, ba người bắt đầu trò chuyện thân thiện và vui vẻ hơn. Quốc Bình ngồi từ xa, sau một đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng anh cũng thấy được Uyên Phương. Anh lo lắng gã Việt Linh lại đi thả dê và anh không thích điều đó chút nào. Nhưng rồi đột nhiên anh nhận ra, nếu tên Việt Linh ấy tiếp tục cư xử với Uyên Phương, thì anh sẽ làm gì.

Sau khi về lại văn phòng ngồi, Uyên Phương vẫn còn ngạc nhiên. “Không ngờ trên đời này lại có nhiều điều trùng hợp như vậy. Đúng là mọi chuyện đều do nhân duyên mà ra cả.”

Hoài Thư khẽ cười. “Chị không ngờ hôm nay lại được biết một sự thật to đùng.” Cô quay sang nhìn Uyên Phương với ánh mắt trách móc. “Sao em biết được sự thật về cuốn sách, mà lại không nói với chị?”

Uyên Phương vội thanh minh. “Vì cô nhỏ em bảo không nên tiết lộ chuyện này cho nhiều người. Mà chị cũng đừng kể với ai nha.”

Hoài Thư gật đầu. “Chị biết rồi. Ngu gì chị nói chuyện này cho người khác.” Cô lại mơ mộng. “Mắc công người ta lại cướp đi người trong mộng của chị.” Hoài Thư chợt nhận ra. “Ừa, nếu em đã đọc cuốn sách, thì sao em lại ghét anh ấy? Em phải thương anh ấy mới đúng chứ.”

“Em đã bảo là em có ghét ông ta đâu.” Uyên Phương khẽ cười.

Hoài Thư sức nhớ lại chuyện trước kia. “Em có nhớ là chị từng nói nghe mọi người bàn tán về anh ấy không?” Thấy Uyên Phương gật đầu, cô liền nói tiếp. “Chị Thùy Chi là người kể mấy chuyện đó.”

Uyên Phương thấy mối quan hệ giữa Tuyết Vân và Tuấn Kiệt thì cũng chẳng có gì bất ngờ. “Chị Thùy Chi cũng thích ông ta à?” Cô thấy kiểu thần tượng này khá quen.

“Cực thích luôn. Do vậy nên dù rất xinh đẹp và giỏi giang nhưng đến giờ chị ấy vẫn cô đơn một mình.” Hoài Thư khẽ cười.

Uyên Phương nhìn sang Quốc Bình và cô không biết mình có cô đơn như chị Thùy Chi không. “Chả có gì đau khổ bằng việc yêu đơn phương một người cả.” Cô nói trong buồn bã.

“Em nói chị Thùy Chi hay là nói em vậy?” Hoài Thư chọc ghẹo.

“Em nói chị ấy.” Uyên Phương trêu lại.

Hoài Thư bĩu môi. “Em có khác gì chị đâu, mà bày đặt chê.”

Uyên Phương nói đầy quyết tâm. “Em sẽ khác hai chị. Em sẽ khiến anh ấy nhận ra được tình yêu chân thành của mình.”

“Để chị chống mắt chờ xem, liệu cô bé nũng nịu có giành được trái tim của hoàng tử lạnh lùng không.” Hoài Thư bật cười.

Uyên Phương khẽ cười. “Chị chờ đi.” Cô thấy Quốc Bình nhìn mình nên liền vẫy tay.

Quốc Bình thấy vậy liền lạnh lùng đánh mặt đi.

Hoài Thư thấy được nên liền công kích. “Chị phải nói gì đây.”

“Hôm nay coi như chúng ta bỏ qua đi. Biết đâu ngày mai sẽ khác.” Uyên Phương trút giận lên bàn phím. Cô hy vọng một ngày nào đó Quốc Bình sẽ nhận ra được tình yêu của mình.

Anh càng né tránh thì em càng tiến tới. Mưa dầm thấm lâu, mưa lâu thấm đất. Anh ở đâu, em sẽ ở đây. Một lúc nào đấy, em sẽ chiếm được trái tim anh, Uyên Phương nghĩ thầm.

11. Chương 11

“Ông chú.” Uyên Phương đứng dậy vẫy tay.

Tuấn Kiệt đảo mắt thấy cô nhóc nên liền đi tới. “Nhóc tới lâu chưa?” Anh thấy cô nhóc đã uống hơn một nửa chai bia. Thức ăn ở trên bàn thì nhiều quá trời.

Uyên Phương xụ mặt xuống. “Mấy chục phút rồi đó.”

“Nhóc có tâm trạng gì à?” Tuấn Kiệt thấy cô nhóc rũ anh đi nhậu thì chắc là có vấn đề.

Uyên Phương buồn rầu đáp. “Tâm trạng gì đâu.” Cô khẽ cười. “Lâu ngày không gặp ông chú thôi.”

Tôi tưởng em quên tôi rồi chứ, Tuấn Kiệt nghĩ rồi nói. “Gì mà lâu, mới nói chuyện điện thoại hôm kia còn gì.”

“Nói chuyện qua điện thoại thì nói làm gì.” Uyên Phương bĩu môi.

Tuấn Kiệt khưi chuyện. “Nhóc đi làm thấy thế nào?”

“Thôi.” Uyên Phương lắc đầu. “Đừng nhắc đến công việc nữa.”

Thấy nét mặt của Uyên Phương, Tuấn Kiệt chột lo lắng. “Sao, ai ăn hiếp nhóc hả? Hay bị giao nhiều việc quá?”

Uyên Phương nhanh nhẩu đáp. “Không phải.”

“Vậy là chàng trai đó làm nhóc buồn?” Tuấn Kiệt nói ra suy nghĩ của mình.

Uyên Phương ừm một tiếng. “Anh ta chả đoái hoài gì đến tôi hết. Lúc nào thấy tôi cũng né tránh. Giống như người không quen biết á.”

Tuấn Kiệt thở dài. “Chắc anh ta ngại gì đó thôi.” Anh nghĩ đến trường hợp của anh trai mình. “Hoặc có thể cậu ta yêu nhóc nhưng vì chuyện gì đó khiến cậu ta phải như vậy.”

“Chuyện gì là chuyện gì?” Đôi mắt của Uyên Phương chợt sáng lên vì háo hức.

Tuấn Kiệt nhún vai. “Sao tôi biết được. Nhóc phải tự tìm hiểu chứ.” Ý anh nói, sao anh có thể biết chuyện gì xảy ra giữa hai người trong quãng thời gian dài đó.

Uyên Phương phụng phịu. “Cũng như không.”

Sau một hồi cụng ly, mặt Uyên Phương đỏ bừng lên. “Ý, tôi nói cho ông chú nghe một chuyện hay lắm.”

“Chuyện gì?” Tuấn Kiệt nhướng mày.

Uyên Phương hớn hở. “Tôi vừa gặp được chị Thùy Chi, em chồng của cô Tuyết Vân.” Thấy Tuấn Kiệt hơi bất ngờ, cô liền nói tiếp. “Cô Tuyết Vân nhà văn nổi tiếng ấy.”

Tuấn Kiệt thật ra đã biết hai người này từ lâu. Tuyết Vân là bạn của Tuấn Phong, anh trai của anh. Sau một thời gian làm việc ở tòa soạn V, cô ta bắt đầu chuyển sang làm nhà văn và công tác tại công ty truyền thông V. Hiện tại cô là tổng biên tập bên mảng xuất bản sách của công ty truyền thông V.

Thùy Chi là em chồng của Tuyết Vân, em gái của Đoàn Quang Thiện, hiện đang là tổng giám đốc công ty truyền thông V. Thùy Chi hiện đang làm phó phòng bảo hiểm ở công ty tài chính V. Giữa Tuấn Kiệt và Thùy Chi có một mối quan hệ thân thiết và bí mật.

Tuấn Kiệt giả vờ gật đầu như hiểu ra. “À, à.”

Uyên Phương tiếp tục hớn hở. “Chị ấy biết cô nhỏ của tôi.”

“Vậy sao, trùng hợp nhỉ.” Tuấn Kiệt giả vờ đờm chuyện.

“Có điều.” Uyên Phương nhăn mặt lại. “Chị ấy xinh đẹp như vậy, lại đi thích cái gã biến thái.”

Tuấn Kiệt đang vui tươi thì liền thay đổi mạch cảm xúc. Miệng nhếch lên, mắt thì liếc nhìn Uyên Phương. Một thái độ không mấy thân thiện. “Sao nhóc cứ gọi ông ta là biến thái hoài vậy?” Anh định nói Thùy Chi với anh không phải có mối quan hệ như vậy, nhưng may là anh kìm lại được.

Uyên Phương lúc này đã ngà say. “Thích thì gọi thôi.”

Tuấn Kiệt nghĩ đến những việc biến thái mà dân mạng đồn. Anh liền hỏi thật. “Hay là nhóc nghĩ ông ta yêu anh trai và thích chị dâu mình nên nói như vậy?”

Uyên Phương lắc đầu. “Ông chú nói bậy. Gã biến thái ấy không như vậy đâu. Cô nhỏ của tôi nói hết rồi.”

Tuấn Kiệt hơi mừng rỡ như được minh oan. “Thế tại sao nhóc lại gọi ông ta là biến thái?”

“Tôi thích kêu như vậy.” Uyên Phương lục lại trí nhớ. “Lúc tôi còn nhỏ, gã hay đến nhà tôi, mỗi lần gã gặp tôi là trợn mắt lên hù dọa, rồi như kẹo không cho tôi ăn. Ông chú thấy đáng ghét không. Tôi dễ thương như vậy mà gã nở lòng nào.”

Tuấn Kiệt lại nhớ đến chuyện xưa, lần đầu tiên anh gặp Uyên Phương là khi vào bệnh viện thăm mẹ Bích Hân. Lúc đó anh thấy cô nhóc nhìn rất dễ ghét, bế cô trên tay, anh chỉ muốn bế má cô nhóc mãi thôi.

Tuấn Kiệt bế cô nhóc trên tay. “Thương chú không?” Anh hôn lên má cô nhóc. “Nói thương chú đi.”

Uyên Phương không đáp, cô dụi mặt vào người Tuấn Kiệt. Anh thấy vậy nên không hỏi nữa, chỉ lấy tay xoa xoa lưng cô nhóc như để ru ngủ. Và cô nhóc ngủ thật.

Những lần sau thì anh gặp Uyên Phương ở nhà Bích Hân, anh trợn mắt hù dọa rồi như kẹo cô nhóc. Anh chỉ muốn đùa giỡn nhưng có lẽ vì không biết cách nên khiến mọi thứ giờ đây trở nên khó cứu vãn.

Tuấn Kiệt ngồi xổm xuống, anh đưa cây kẹo mút ra. “Nhóc ăn không?” Uyên Phương vừa cười, anh liền đưa vào miệng nhấm nháp rồi lại đưa ra. “Nhóc ăn không?” Bị vờn nhiều lần, cô nhóc òa lên và chạy vào mắc mẹ và cô Bích Hân của mình.

Khiến một người thích mình đã khó. Khiến một người ghét mình chuyển sang yêu mình thì còn khó hơn cả vạn lần.

Tuấn Kiệt biết giờ đây anh nên trở lại với hiện thực và xa rời ảo tưởng. Anh nghĩ mình nên chỉ dừng lại bằng việc bầu bạn với Uyên Phương như thế này là đủ. Chỉ cần nhìn ngắm và ngồi nghe những tâm sự của cô nhóc, với anh như vậy là đủ vui rồi.

“Cả ông chú nữa.” Uyên Phương lại hần học. “Vì gã mà ông chú cũng không còn thời gian đi chơi với tôi.”

Tuấn Kiệt đáp cho có lệ. “Tôi phải đi làm mà. Nói chuyện qua điện thoại được rồi.”

“Được gì mà được. Chú còn bệnh gã nữa.” Uyên Phương trợn mắt.

Tuấn Kiệt gấp thức ăn vào chén cô nhóc. “Thôi nhóc ăn đi.”

“Không.” Uyên Phương phồng má lên.

Tuấn Kiệt tiếp tục nghe cô nhóc mắng chửi mình. Bao nhiêu dồn nén trong lòng bấy lâu, giờ tất cả đổ lên đầu của anh. Lý do duy nhất và đúng nhất mà cô nhóc ghét anh là vì chuyện của cậu Quốc Bình. Bước vào một môi trường năng động như vậy, công việc nhiều, bận bịu liên miên là điều rất bình thường. Để muốn tiến thân thì cần phải chứng tỏ năng lực và muốn năng lực của mình được người ta công nhận thì không thể ngồi không. Sao giờ lại đổ thừa lên anh, vì anh giao nhiều công việc quá nên Quốc Bình chả đoái hoài đến cô.

Thương nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau thì quả bồ hòn cũng vuông. Tuấn Kiệt nghĩ rằng, dù anh ở bất cứ phương diện nào, dù anh có tốt đến đâu thì anh vẫn luôn là kẻ phản diện. Đau đốn hơn, anh lại là kẻ phản diện trong mắt người anh yêu.

“Tôi đi làm nên khó nói chuyện điện thoại riêng lắm.” Uyên Phương chợt nảy ra ý. “Hay mình nhắn tin đi.”

“Nhắn tin sao?” Tuấn Kiệt nhú mày.

Uyên Phương ngẫm đoán. “Chú không chơi mạng xã hội V đúng không?”

Tuấn Kiệt gật đầu. “Ừm.”

“Chú đưa điện thoại cho tôi đi.” Uyên Phương xòe tay ra. Cánh tay đung đưa lên xuống theo nhịp ngà say của cô.

Tuấn Kiệt thắc mắc nhưng cũng móc điện thoại ra. “Này.”

Uyên Phương cầm lấy rồi bấm gì đó. Cô ngẩng mặt lên nhìn Tuấn Kiệt rồi loạng choạng đứng dậy. Tuấn Kiệt chưa hiểu gì thì đã thấy cô nhóc bước sang chỗ mình. Nhanh trí, anh liền ngồi sang ghế bên cạnh để nhường ghế của mình cho cô nhóc.

Uyên Phương thản nhiên chồm qua người Tuấn Kiệt. “Ông chú xem này.” Cô đưa điện thoại lên. “Tôi tải phần mềm này về cho chú.”

Tuấn Kiệt lúc này thì người nóng ran cả lên. Chưa bao giờ anh ngồi gần Uyên Phương với khoảng cách như thế này. Anh có thể ngửi thấy mùi hương từ tóc, mùi sữa tắm từ người của cô nhóc tỏa ra. Đang phiêu bồng thì cô nhóc bỗng ngẩng mặt lên khẽ cười. Tim anh bỗng đập nhanh và có điều gì đó không ổn đang xảy ra.

“Chú sinh ngày mấy? Để tôi lấy làm mật khẩu.” Uyên Phương khẽ cười.

Tuấn Kiệt sau nhiều giây trấn tĩnh thì anh cũng trở lại bình thường. “Ngày ba, tháng năm.” Anh đáp

nhANH.

Uyên Phương bấm vào điện thoại. “Xong. Tài khoản là số điện thoại, còn mật khẩu là tên của chú.”

Thế hỏi ngày sinh làm gì, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi đưa tay nhận lại điện thoại.

Uyên Phương đột nhiên lấy lui. “Khoan, ông chú chờ tôi chút.”

Cô lấy máy Tuấn Kiệt kết bạn với mình. Sau đó thì vào phần cài đặt rồi thay đổi biệt danh cho cả hai. Cô đặt cho Tuấn Kiệt là “ông chú khờ khạo”. Còn biệt danh của cô là “cô bé dễ thương”.

“Xong rồi.” Uyên Phương mừng rỡ.

Trong lúc đó, điện thoại của một số cận vệ chợt sáng lên. Họ nhìn vào máy rồi đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn sang chủ tịch, ánh mắt như muốn nói, chủ tịch cũng chơi mạng xã hội ư.

Thành Mỹ cuống lên. “Chủ tịch cũng chơi mấy cái này sao.”

Tất cả những liên lạc trong danh bạ điện thoại của Tuấn Kiệt sẽ được nhận thông báo, nếu như họ cũng chơi mạng xã hội V. Ngoài ra thì phần mềm sẽ tự động gợi ý kết bạn cho người chơi, điều đó khiến nguyên một buổi tối, điện thoại của Tuấn Kiệt nhận tin nhắn liên tục.

Sáng hôm sau, người lo lắng nhất không ngoài ai khác là Anh Phát, người trợ lý quản lý về mảng game. Cậu ta hốt hoảng gõ cửa rồi diện kiến chủ tịch với đầy vẻ lo âu trong lòng.

Anh Phát luống luống. “Chủ tịch, xin cho em chút thời gian.”

Tuấn Kiệt nhú mày. “Là sao?” Anh không hiểu gì cả.

Anh Phát nói thật. “Chủ tịch, em biết mạng xã hội của mình còn nhiều khiếm khuyết và mọi người đang nỗ lực để phát triển hoàn thiện hơn.” Anh nuốt nước bọt. “Chủ tịch không cần phải gia nhập mạng xã hội để kiểm tra đâu ạ.”

Quốc Anh đang lau bàn nên liền đứng dậy. “Chủ tịch chơi mạng xã hội là vì lý do cá nhân. Không phải vì công việc đâu.”

Tuấn Kiệt như hiểu ra. “Cậu tưởng tôi đang thanh tra à?” Anh khẽ cười.

“Ừa, thế là không phải sao ạ.” Anh Phát ngơ ngác như vừa mới vạch áo cho người ta xem lưng.

“Hèn gì.” Tuấn Kiệt lắc đầu. “Biết bao nhiêu tin nhắn gửi cho tôi hỏi này nọ.”

Thành Mỹ đột ngột xuất hiện. “Đại ca, đại ca chơi mạng xã hội sao không nói với em.”

“Không.” Tuấn Kiệt lắc đầu. “Tôi chỉ vào mạng xã hội để nhắn tin thôi.”

Thành Mỹ tỏ vẻ trách móc. “Có thể thì đại ca cũng đồng ý kết bạn với em đi chứ.”

Tuấn Kiệt đưa máy cho Anh Phát. “Cậu giúp tôi thiết lập với cài đặt gì đó đi.”

Anh Phát vâng lệnh. “Dạ vâng.”

“Sao đại ca lại đột nhiên hồi xuân vậy.” Thành Mỹ ám chỉ về việc chơi mạng xã hội chỉ dành cho giới trẻ.

“Chủ tịch vẫn còn xuân mà.” Quốc Anh đỡ lời giúp.

Thành Mỹ khẽ cười. “Chút đi ăn trưa không đại ca, em mới biết nhà hàng này ngon lắm.”

Quốc Anh chen vào. “Buổi trưa chủ tịch mắc bận rồi.”

Thành Mỹ liếc mắt sang Quốc Anh như muốn nói “tài lạnh”. “Trưa đại ca có hẹn với ai sao?”

Quốc Anh đi tới bên cạnh Thành Mỹ. “Chủ tịch có hẹn với bạn.”

“Có ai hỏi ông không.” Thành Mỹ tức giận, mắt cậu trợn ngược lên.

“Thay vì hỏi chủ tịch, Mỹ cứ hỏi Anh.” Quốc Anh khẽ cười. “Anh sẽ giải đáp mọi thắc mắc cho Mỹ.”

Tuấn Kiệt được nước trêu đùa. “Thế Anh có biết Mỹ thích gì không?”

Quốc Anh đỏ mặt. “Vậy Mỹ thích gì?”

“Thích con mắt ông ấy.” Thành Mỹ lao nhanh ra khỏi phòng.

Tuấn Kiệt mỉm cười. “Cậu ta bật đèn xanh cho cậu rồi kia.”

Quốc Anh buồn rầu. “Măng em thì có, chứ bật đèn cái gì.”

“Chả phải anh ấy nói thích con mắt anh rồi sao.” Anh Phát chen vào.

“Thích cái đầu cậu ấy.” Quốc Anh vỗ nhẹ đầu Anh Phát.

Anh Phát nhếch môi. “Xin lỗi anh, em thích con gái thôi.”

Trưa hôm đó, đúng như hẹn, Tuấn Kiệt cùng các cận vệ của mình đi tới nhà hàng V để gặp bạn. Ba chiếc xe Bentley màu đen vút nhanh trên đường, hai chiếc đỗ ở xa, chiếc còn lại thì chờ ba đặc vụ tới kiểm tra trước độ an toàn.

Xuân Đức nói vào đàm. “An toàn.” Anh đang quan sát ở dưới trệt.

Hải Minh sau khi dạo quanh một hồi cũng lên tiếng. “An toàn.”

Quốc Anh vẫn chưa nhận được tín hiệu báo về từ người cuối cùng. “Thành Nhân, mọi việc sao rồi em?”

Thành Nhân lúc này đang đi lên lầu ba, nơi cuộc gặp của Tuấn Kiệt sẽ diễn ra. Vừa bước vào trong thì anh đã thấy nhiều tình huống khả nghi. Bốn kẻ mặt mày bặm trợn liên tục đảo mắt nhìn quanh, tay thì để ngang hông như thủ thế để rút nhanh vũ khí. Hai kẻ đang ngồi trước mặt anh, ngay lối cửa ra vào, mắt không ngừng quan sát anh như kính hiển vi soi từng vi khuẩn. Hai kẻ còn lại thì ngồi sau chiếc bàn của một phụ nữ, nơi Tuấn Kiệt sẽ gặp chị ta.

Nhập vai ngay lập tức, Thành Nhân giả vờ rút điện thoại ra vừa cười, vừa nói chuyện. “Có nhiều đối tượng khả nghi anh ơi.”

Quốc Anh mặt lạnh lùng. “Nói rõ thêm tình hình đi em.”

Thành Nhân nhập vai gã trắng hoa quá mức xuất thần. Anh vừa đi, vừa nói chuyện điện thoại, rồi quay lại giả vờ ngắm nhìn vòng ba của các nữ nhân viên phục vụ. Từ cái liếc mắt, đến cái lè lưỡi liếm môi, bộ dạng khiến người khác không khỏi nghi ngờ anh là đồ dâm tặc.

“Có bốn đối tượng tình nghi, hai đối diện cửa, hai ngồi ở góc trong.” Thành Nhân ngồi gác chân này lên chân kia rung nhẹ. Một tay cầm điện thoại, một tay sờ lên chiếc giày. “Em nghĩ chúng ta nên hủy hẹn để đảm bảo an toàn cho chủ tịch.” Thấy một nữ nhân viên đi ngang qua, anh lại liếc cặp mắt biến thái nhìn theo.

Quốc Anh quay lại nhìn Tuấn Kiệt. “Chúng ta có thể hủy hẹn hoặc dời địa điểm khác được không chủ tịch?”

Tuấn Kiệt vẫn như lúc nào. “Cứ bình thường đi. Các cậu đừng làm quá mọi chuyện lên như vậy.” Anh cảm thấy mình không có quan trọng đến mức người ta phải làm hại. Anh có phải là tổng thống đâu.

Quốc Anh thở dài rồi điện về phòng an ninh. “Cận vệ gọi an ninh.” Một giây lát sau anh nói tiếp. “Có nhiều đối tượng khả nghi, chúng tôi cần sự hỗ trợ của đội an ninh.” Anh quay sang Tuấn Kiệt. “Chủ tịch chờ một chút ạ.” Rồi anh nói lại vào đàm. “Đội an ninh đang tới, mọi người bình tĩnh cảnh vệ xung quanh.”

Lúc này tại phòng an ninh ở trụ sở tập đoàn V, gã chỉ huy hôm nay tức tốc gọi đàm ra lệnh. “Cử một đội an ninh tới nhà hàng V ở quận A ngay lập tức.”

Tiếng đèn hú màu vàng báo hiệu vang lên, một người mang cảnh phục màu đen đi nhanh tới mở cửa phòng. “Báo động vàng.” Gã thổ tay liên tục lên cánh cửa. “Nhanh nào.”

Bên trong phòng, hàng loạt người khác đang ngồi tụ tập quanh chiếc bàn lớn liền đứng phắt dậy. Họ là những người an ninh ngồi trong phòng số một. Phòng an ninh ở trụ sở tập đoàn V được chia làm ba cấp. Những người an ninh tuần tra quanh trụ sở thì gọi là an ninh tòa nhà. Những người an ninh đảm nhận những nhiệm vụ bên ngoài thì gọi là an ninh cơ động. Và những người làm việc bên trong phòng an ninh thì gọi là an ninh giám sát.

An ninh tòa nhà thì gồm nhiều tổ đội tuần tra quanh trụ sở của tập đoàn. An ninh cơ động thì gồm bốn phòng, họ chỉ nhận nhiệm vụ khi được lệnh điều đi, còn không thì sẽ thay phiên nhau túc trực trong phòng. An ninh giám sát là những người đảm nhận các nhiệm vụ giám sát camera, điều phối và chỉ huy các an ninh khác làm nhiệm vụ.

Đội an ninh trong phòng số một tức tốc về phòng trang bị mang áo giáp, lấy vũ khí và các công cụ hỗ trợ. Một vài người kiểm tra băng đạn, một số khác thì kiểm tra bộ đàm của mình. Sau khi trang bị xong, họ sẽ tiến hành ra xe, hai chiếc SUV và VAN màu đen đã đậu sẵn ở bên dưới bãi đỗ xe ngầm của tòa nhà. Quá trình diễn ra chỉ mất vài phút.

Đội người an ninh cuối cùng bước lên, tên an ninh ngồi bên ghế phụ chiếc SUV thò tay ra ngoài vỗ vào cửa. “Đi nào.”

Ở phòng an ninh, gã chỉ huy lúc này đã đeo tai nghe bluetooth vào lỗ tai bên phải. “Báo cáo tình hình.”

Ở phía bên kia, gã chỉ huy đội an ninh cơ động của phòng một liền đáp lại. “Đại bàng một đang di chuyển đến tổ.” Gã mang bộ cảnh phục màu đen bên trong và áo giáp bên ngoài. Xung quanh gã là năm kẻ an ninh cơ động khác, bọn họ đang kiểm tra chốt an toàn của súng và ngồi sau chiếc VAN.

“Đại bàng một nghe đây, các anh ngồi yên trên xe chờ lệnh.” Gã thủ lĩnh ở phòng an ninh lạnh lùng nói. “Để đại bàng con vào trong xem xét tình hình.”

Người đội trưởng đội một đáp. “Rõ.” Y đưa ngón trỏ ra trước mặt xoay một vòng. Những người khác thấy ám hiệu liền kéo bật mặt xuống. Tất cả mọi người đều trùm kín và chỉ chừa lại hai con mắt.

Chiếc SUV đen đỗ ngay trước nhà hàng V. Bốn người trên xe bước xuống, họ mang những bộ quần áo đầy sắc sỡ và hoa hòe. Hai nam, hai nữ tiến vào nhà hàng và miệng không ngừng nói chuyện ôm sòm. Họ nhập vai những vị khách du lịch mới đến thành phố.

Bước lên tầng ba, bốn an ninh bước vào và nghe thấy giọng Thành Nhân và Xuân Đức đang bàn luận về chuyện cổ phiếu. Tiếp tục đi tới và giả giọng người ở phương bắc, một phương pháp để những người xung quanh nghĩ mình là khách du lịch. Họ ngồi án ngữ ngay bên cạnh chiếc bàn của Tuấn Kiệt sẽ ngồi.

Gã chỉ huy ở phòng an ninh điện đàm cho Quốc Anh. “Chủ tịch có thể vào.”

Quốc Anh đáp lại. “Ok.” Anh nói vào tần số riêng của đội cận vệ. “Chủ tịch đang tiến vào.”

Hai chiếc Bentley lúc này mới chuyển bánh và đi tới nhà hàng V. Thế Hải và Anh Quân đi lên trước, Quốc Anh và Hồng Thái bảo vệ Tuấn Kiệt đi theo sau. Bước lên tầng ba, Thế Hải và Anh Quân nhập bọn với Thành Nhân và Xuân Đức, họ nhập vai như những nhà tư vấn cổ phiếu. Quốc Anh và Hồng Thái thì giống như các đối tác hẹn gặp nhau. Điều khiến mọi người cảnh vệ và an ninh giống như những người thường, đó là họ ăn uống chả khác gì những thực khách thực thụ.

Tuấn Kiệt cảm thấy mọi người chỉ làm quá lên nên anh chỉ lắc đầu khẽ cười. “Chào Bích Hân.” Anh đi tới chiếc bàn có người phụ nữ chờ sẵn từ trước.

Bích Hân đứng dậy và ôm chầm lấy Tuấn Kiệt. “Lâu ngày quá.”

Tuấn Kiệt ngồi xuống. “Chúng ta chẳng phải mới gặp đó sao.” Anh khẽ cười.

Bích Hân liếc mắt. “Xa Kiệt một ngày, với Hân như một ngàn năm.” Cô và Tuấn Kiệt bây giờ như mối quan hệ anh em thân mật.

“Lại nữa.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Dạo này Hân sao rồi?”

“Hết chồng rồi con, xong con thì lại đến chồng.” Bích Hân nhếch môi. “Cuộc sống của Hân vẫn như vậy thôi.”

“Phúc Vinh với Bích Thư vẫn khỏe mạnh chứ?” Tuấn Kiệt nhắc đến hai người con của Bích Hân.

Bích Hân gật đầu. “Chúng nó vẫn khỏe.” Cô nhú mồm. “Còn Kiệt thì sao, khi nào thì định lấy vợ?”

Tuấn Kiệt liếc mắt tỏ vẻ không thích. “Sao lúc nào gặp Kiệt, Hân cũng hỏi lấy vợ vậy.”

Bích Hân hất mặt lên. “Tôi mà không hỏi cậu thì lỡ cậu ế thì sao. Anh cậu đi rồi nên tôi phải thay mặt

chăm sóc.”

“Vậy Hân có mối nào thì giới thiệu cho Kiệt đi.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Bích Hân hớn hởi. “Ở cơ quan của anh Phúc Tân có mấy cô xinh đẹp lắm. Anh ấy cũng bảo với Hân để giới thiệu cho Kiệt.” Cô cười đầy nham hiểm. “Hay Kiệt lấy cháu Hân luôn đi.”

Tuấn Kiệt hoảng hồn. “Thôi đi.” Anh lái sang chuyện khác. “Công việc của Phúc Tân dạo này thế này?”

Bích Hân bật cười. “Để bữa nào Hân làm mai cho hai người.” Cô nói giọng buồn rầu. “Còn việc của anh Phúc Tân thì vẫn vậy.” Bích Hân lắc đầu ngao ngán.

Tuấn Kiệt hơi nhích người tới, anh thì thầm. “Dạo này anh ấy có thụ lý vụ án nào không?” Anh liếc mắt ra hiệu cho Bích Hân biết có đối tượng nguy hiểm ngồi ở phía sau.

Bích Hân quay ra sau nhìn hai gã đàn ông bặm trợn ngồi sau mình, rồi quay lại mỉm cười. “Vệ sĩ của Hân đó.”

Tuấn Kiệt nhú mày tò mò. “Thật hả?”

Bích Hân lắc đầu. “Không, thật ra họ là cảnh sát.” Cô thở dài. “Anh ấy đang thụ lý vụ án truy tố nào đó bên tập đoàn xây dựng C. Cách đây không lâu thì nhà Hân nhận được một blackmail đe dọa. Bọn chúng lấy gia đình Hân ra uy tiếp anh Tân.” Bích Hân khẽ cười. “Do vậy nên anh ấy nhờ phía cảnh sát tới bảo vệ.”

Tuấn Kiệt lo lắng. “Có cần Kiệt giúp gì không?”

Bích Hân lắc đầu. “Gia đình Hân nhờ Kiệt như vậy là đủ lắm rồi.” Cô đưa tay sang nắm lấy tay Tuấn Kiệt. “Kiệt lo kết hôn và sinh con đi.” Cô liếc mắt. “Đấy mới là điều Hân cần giúp.”

Tuấn Kiệt ngã người ra sau ghế. Anh gọi điện thoại cho Quốc Anh. “Bọn họ là cảnh sát. Họ đi theo bảo vệ cho Bích Hân. Cậu bảo mọi người rút đi.”

Quốc Anh ngồi sau lưng Tuấn Kiệt đáp lại. “Dạ.” Anh gọi về lại phòng an ninh. “Những đối tượng khả nghi này là cảnh sát. Họ đi theo bảo vệ cô Bích Hân. Chủ tịch bảo ngài nên rút đội an ninh về.”

Gã chỉ huy đang đứng nhìn vào các màn hình. “Không.” Mặt gã đầy nghiêm nghị. “Nếu bên bộ công an đã cho người đi theo cô Bích Hân bảo vệ, thì chứng tỏ cô ấy đang có những mối nguy hiểm đến tính mạng.” Gã bước tới vài bước. “Điều đó chứng tỏ chúng ta cần phải cảnh vệ nghiêm ngặt hơn.”

Quốc Anh hiểu ý nên liền đáp. “Vậy mọi việc tùy ngài quyết định.” Anh ngắt liên lạc.

Gã chỉ huy ra lệnh cho nhân viên. “Phóng to màn hình hai lên.” Sau một vài thao tác, màn hình hai được phóng lớn lên. Gã khoanh tay trước ngực. “Lấy khuôn mặt của hai tên này và hai tên lúc nãy. Chạy nhận diện xem thử chúng có phải thật sự là cảnh sát hay không. Sau đó liên hệ với bộ công an.”

Trở lại nhà hàng V, Tuấn Kiệt và Bích Hân đang trò chuyện thì một phụ nữ bất ngờ đi tới. “Chào hai kẻ xấu xa.”

Tuấn Kiệt quay lại. “Chị Tuyết Vân.” Anh đứng dậy.

Tuyết Vân ôm chầm lấy Tuấn Kiệt. “Em trai của tôi.” Cô quay sang Bích Hân. “Em gái của chị.”

Bích Hân chọc ghẹo. “Chị ôm Kiệt như vậy, không sợ chồng mình ghen hả?”

Tuyết Vân ngồi xuống. “Chả chẳng biết ghen là gì.” Cô khẽ cười. “Mà nếu thấy được cũng chẳng dám ghen.” Tuyết Vân quay sang Tuấn Kiệt. “Dạo này trông em trai của chị có vẻ khá hơn.” Cô đưa tay sờ vào mặt Tuấn Kiệt.

“Em đang chờ người tới rước hộ cậu ta đi đây.” Bích Hân liếc mắt.

Tuyết Vân quay sang nhìn Bích Hân với ánh mắt ngạc nhiên. “Em chồng chị bảo gặp cháu em ở công ty.”

Bích Hân gật đầu. “Nó mới vào làm bên công ty tài chính V. Em cũng nghe nó về kể lại.” Thật ra là cô nghe Tuấn Kiệt nói lâu rồi. Chẳng qua là giả vờ để che giấu thôi.

Tuấn Kiệt nhớ lại chuyện Uyên Phương nói lúc trước. Cô nhóc tình cờ làm quen được với Thùy Chi ở phòng ăn, sau khi bàn về cuốn truyện của Tuyết Vân. Cuốn truyện dựa trên một câu chuyện có thật của Tuấn Phong và Thanh Vân. Sau khi xin phép và được sự chấp thuận của anh, Tuyết Vân đã thay đổi họ tên các nhân vật và thêm thắt một số yếu tố qua sự nhìn nhận của riêng cô vào cuốn truyện.

Trước khi tiến hành xuất bản, Tuyết Vân đã đem bản thảo tới cho anh kiểm duyệt. Sau khi đọc xong, anh chỉ muốn Tuyết Vân suy nghĩ lại về việc đưa tình tiết Bích Hân là vợ hệt của Tuấn Phong vào trong đó. Anh sợ gia đình của Bích Hân, lúc này Bích Hân đã cưới Phúc Tân làm chồng, sẽ bị ít nhiều ảnh hưởng. Sau một hồi đối thoại, Bích Hân bảo rằng đó là vinh dự lớn lao của mình. Tuyết Vân nhận được sự đồng ý của mọi người và cô đã tiến hành cho in ấn. Nhanh chóng, cuốn truyện được xếp vào hàng kinh điển và tên tuổi của Tuyết Vân trở nên nổi tiếng từ đó.

Giờ đây ngồi nhìn hai người nói chuyện với nhau, Tuấn Kiệt cảm thấy trong lòng bỗng dưng dấy lên một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

12. Chương 12

“Tối qua cậu lại làm đêm sao?” Bảo Ngọc thả chiếc túi xách của mình lên ghế. Mới tới văn phòng là đã thấy Quốc Bình ngáp lên, ngáp xuống, một hình ảnh quá quen thuộc với cô.

Quốc Bình nhếch môi cười. “Cảm ơn nhóm trưởng đã quan tâm.”

Bảo Ngọc lấy tay hất mặt của Quốc Bình quay sang pmình. “Mắt thì ngày càng thâm. Hai gò má thì teo hóp lại.” Cô trợn mắt lên. “Cậu định lao lực cho đến chết hả?”

Quốc Bình khẽ cười. “Vì đồng tiền thôi mà chị.”

“Vậy cậu chết đi rồi thì liệu có đem tiền theo xài được không?” Bảo Ngọc bực bội trong lòng khi nghe thấy sự ngụy biện của cu cậu.

Quốc Bình nhún vai. “Cái đó thì em không biết.” Anh nhìn Bảo Ngọc. “Nhưng em biết một điều rằng.” Quốc Bình nhếch môi. “Tiền không phải là thứ quan trọng, nhưng để được sống và yêu thì quan trọng bạn phải có tiền.” Quốc Bình nhảy mắt với bà chị của mình.

“Cậu im đi.” Bảo Ngọc liếc mắt. “Tôi có bảo cậu không làm việc không. Tôi chỉ muốn cậu làm việc vừa phải và giữ gìn sức khỏe cho bản thân thôi. Cậu lao lực như vậy, người làm chị như tôi đây không sót sao được.” Bảo Ngọc ngồi xuống ghế với một bộ dạng hậm hực.

Đây không phải là lần đầu cô mắng Quốc Bình. Rất, rất nhiều lần cô đã nhắc nhở và khuyên răn nhưng cu cậu vẫn cứng đầu không chịu nghe. Sáng thì đi làm sớm, tối về thì thức khuya làm việc. Bao nhiêu công việc cứ ôm hết vào mình, ngay cả thời gian chăm sóc cho bản thân cũng không có, cô chả biết phải làm gì với cậu em này nữa. Phải như là em ruột hoặc em họ của cô thì hay biết mấy. Đàng này thì chỉ là em xã hội.

“Em sẽ chăm lo cho sức khỏe của mình được chưa.” Quốc Bình đưa tay sang bóp vai Bảo Ngọc để năn nỉ. “Chị đừng giận thằng em này nữa mà.”

Bảo Ngọc hất tay của Quốc Bình ra khỏi vai mình. “Cậu dụ ngọt tôi cho qua chuyện. Sau đó lại chứng nào, tật nấy chứ gì.”

Quốc Bình bật cười khi bị bắt trúng tim đen. Anh lắc đầu rồi tiếp tục lao đầu vào làm việc. Vừa nghiêm túc nhìn vào màn hình và những con số thì đầu anh lại sực nhớ về những chuyện ngày xưa, cũng vì công việc nên anh bị người ta giận.

Lúc đó anh đang làm việc tại một văn phòng tín dụng của công ty tài chính V ở quận B. Vì mới vào thực tập nên khối lượng công việc của anh rất là nhiều. Chưa kể vì mới ra trường, tập tành bước vào công ty nên

có rất nhiều vấn đề mới mẻ và lạ hoắc với anh, những điều và những việc mà ở trường người ta không dạy.

“Anh đang ở đâu vậy?” Uyên Phương nói lớn trong điện thoại.

Quốc Bình khẽ đáp. “Đang làm việc.” Anh sợ ảnh hưởng đến mọi người.

“Em đang đứng trước công ty anh này.” Uyên Phương nói xong thì cúp máy.

Quốc Bình cảm thấy anh đã sai khi thông báo cho cô nhóc chỗ làm của mình. Anh lật đặt xin phép chạy ra ngoài. Bước xuống tầng trệt, anh vừa đi ra cửa thì thấy Uyên Phương mặt mày nhăn nhó đầy vẻ hậm hực. Cô nàng đang đứng dưới gốc cây trước vỉa hè của công ty.

“Em tìm anh có việc gì vậy?” Quốc Bình thắc mắc.

Uyên Phương ngược mắt lên. “Sao mấy bữa nay anh không chịu gặp em?”

Quốc Bình cảm thấy mệt mỗi khi chỉ có vậy, mà cô lại tìm đến công ty anh. “Anh bận đi làm mà.” Anh thấy đáp thế là nhanh nhất.

Uyên Phương tức giận. “Bận, bận, lúc nào anh cũng bận hết.”

Quốc Bình sợ làm phiền đến mọi người khi thấy ai cũng nhìn hai người. “Em đừng trẻ con như vậy được không.” Anh không muốn cuộc nói chuyện này làm ảnh hưởng đến người khác. “Em về đi.”

Uyên Phương nắm chặt tay lại. “Em không về.” Cô ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn anh.

Quốc Bình hít một hơi thật sâu. “Em đừng có bướng nữa. Anh còn phải đi làm, biết bao nhiêu là công việc.”

Uyên Phương cướp ngang lời của Quốc Bình. “Vậy thì anh nghỉ làm đi. Anh kiếm công việc nào ít bận hơn mà làm.”

Quốc Bình không thể hiểu được những lý lẽ của Uyên Phương. “Để làm gì, để đi chơi với em sao?” Anh nhất thời không tìm được sự tức giận của mình. Lúc nói xong thì anh mới biết mình lỡ vạ miệng.

Uyên Phương rưng rưng nước mắt. “Anh không thích đi chơi với em hả?”

Quốc Bình thở dài. “Em về đi. Anh phải vào làm việc. Anh sẽ điện cho em sau.” Nói xong thì anh bước đi.

Uyên Phương cúi mặt xuống, nước mắt cô tuôn trào. Cô căm thù cái nơi Quốc Bình làm việc, căm thù mấy gã sếp của công ty anh. Chính họ đã khiến Quốc Bình của cô bận tới mức, đến cả thời gian gặp cô cũng không có. Tại sao anh phải làm việc bận cả ngày đêm. Luật lao động đâu có quy định như vậy. Ngày nghỉ của anh đâu, sao mọi nhân viên khác đều có thời gian dành cho gia đình và các mối quan hệ xã hội, còn anh thì lại không. Sao bọn họ lại ăn hiếp, chèn ép Quốc Bình của cô. Càng nghĩ, cô càng thấy hận bọn họ.

Quốc Bình vừa vào trong thì quản lý trực tiếp của anh liền đánh tiếng. “Đây không phải là nơi giải quyết chuyện tình cảm. Đừng để chuyện cá nhân làm ảnh hưởng đến công việc, nhất là cậu đang trong giai đoạn thực tập.”

“Dạ em xin lỗi.” Quốc Bình khấp nép và đưa bộ mặt hối hận nhìn anh quản lý.

Lần sau Uyên Phương lại bước đến tìm Quốc Bình. Bảo vệ vừa thấy mặt cô thì liền lên tiếng bảo Quốc Bình đã được điều đi sang nơi khác làm việc. Uyên Phương không tin nên liền lấy điện thoại ra gọi. Anh không bắt máy nên cô đành lủi thủi đi về.

Quốc Bình đứng trên lầu nhìn ra cửa sổ, thấy bộ dạng buồn bã của Uyên Phương, anh đành phải chấp nhận. Anh biết mình nếu không làm như vậy thì sẽ rất khó trụ lại ở đây và được phê duyệt làm nhân viên chính thức. Anh chỉ muốn mình kiếm thật nhiều tiền để có thể chăm sóc cho người yêu một cuộc sống sung túc. Và đây là nơi có thể khiến mong ước của anh thành sự thật. Chả nơi nào trả một mức lương cao với vợ như ở đây và chưa kể là anh còn được hỗ trợ mua nhà, có thể vay một gói tài chính dành cho nhân viên với nhiều ưu đãi hấp dẫn.

“Quốc Bình.” Duy Vũ nói.

Giật mình trở lại với thực tại, Quốc Bình ngã người ra sau ghế với bộ mặt mới hoảng hồn. “Anh kêu gì em?”

“Làm gì mà sững vậy cu.” Duy Vũ đưa tập hồ sơ sang. “Cu xem lại cái này giúp anh với.”

Yến Nhi thúc tay vào Bảo Ngọc. “Chị Ngọc, cu kia.”

“Cu.” Bảo Ngọc đánh ánh mắt tò mò. “Đâu, cu đâu.”

Duy Vũ bặm môi lại. “Hai cái người này.”

“Người sao mà?” Bảo Ngọc trợn mắt lên hù dọa.

Duy Vũ thay đổi cảm xúc nhanh như lật bánh tráng. “Người gì mà dễ thương gì đâu.” Anh cười đều không thể tả.

Tới giờ cơm trưa, Uyên Phương hớn hở cùng Hoài Thư đi lên phòng ăn. Đây là dịp duy nhất hai người có thể cùng với Thùy Chi để nói xấu cán bộ. Từ sau bữa bàn luận về các tác phẩm văn học, ba người ngày càng thân thiết hơn.

“Sao không thấy chị Thùy Chi ta?” Uyên Phương đặt khay cơm xuống bàn. Đây là chiếc bàn ba người hện gặp nhau ở mỗi bữa ăn.

Hoài Thư khẽ cười. “Chắc chị ấy bận gì đó nên xuống trễ ấy mà.”

Uyên Phương vui trở lại. “Chắc là vậy.”

Được một vài phút thì Việt Linh đi tới. “Anh có thể ngồi chung với hai người đẹp được không?”

Không cần phải giả vờ khen tôi. Ở đây chỉ có một người là đẹp thôi, Hoài Thư hẳn học trong đầu.

Uyên Phương thấy không thể từ chối nên liền đáp. “Dạ phó phòng cứ ngồi đi.”

“Sắp tới phòng chúng ta có tổ chức một bữa tiệc, hai em có muốn đóng góp ý kiến gì không?” Việt Linh mở đầu câu chuyện.

Uyên Phương ngơ ngác. “Tiệc gì vậy anh?”

Việt Linh khoe khoang. “Anh vừa mới đổi xe mới nên định mời cả phòng đi ăn một bữa.”

Mới lên chức, cái đổi xe liền, Hoài Thư lại nghĩ thầm.

Ở phía bên kia, Bảo Ngọc nhìn sang và lên tiếng. “Đoàn tiểu thư không có mặt, gã Linh liền xà tới thả dê.”

Duy Vũ liếc mắt sang. “Người đẹp của tôi hôm nay không đi làm sao?”

Bảo Ngọc bĩu môi. “Vấn ảo tưởng bản thân hả cu em.”

“Cũng như chị thôi.” Duy Vũ nói khứa lại.

Uyên Phương sau khi giả vờ kiể có khát nước, cô đã cùng Hoài Thư đi lên tầng trên để tránh mặt phó phòng Việt Linh. Mặc dù nhân viên được giảm 50% và được Uyên Phương khao nước nhưng về mặt của Hoài Thư vẫn nhăn nhó vì tiếc tiền. Biết Quốc Bình thích uống cà phê nên Uyên Phương sau khi uống xong đã mua thêm một ly mang đi.

“Cà phê của anh này.” Uyên Phương khẽ cười giờ ly cà phê lên.

Quốc Bình lúc này đang ngồi làm việc ở văn phòng. “Tôi có bảo em mua không?” Anh đưa bộ mặt lạnh như tiền lên nhìn cô.

Uyên Phương thấy ghen trong tim nhưng vẫn gắng tươi cười. “Là em tự muốn mua cho anh thôi.”

“Đổi xử tốt như vậy, tôi ngại lắm.” Quốc Bình nhếch môi.

Uyên Phương đặt ly cà phê xuống bàn làm việc của Quốc Bình. Mặc cho anh có chịu nhận hay không. “Nếu ngại, thì anh đổi xử tốt lại với em đi.” Cô lao đi về chỗ vì sợ anh đổi đáp lại những điều không hay. Chốt hạ như vậy sẽ khiến cô cảm thấy còn có cơ hội.

Bảo Ngọc đợi Uyên Phương đi xong thì liền giả vờ đưa tay sang. “Cậu không uống thì để tôi uống.”

Quốc Bình cầm ly cà phê đưa ra chỗ khác. “Không đến lượt chị.” Sự thật thì anh rất thích uống cà phê, vì anh cần phải thức khuya để làm việc.

“Thích thấy bà, mà còn bày đặt.” Bảo Ngọc nhếch môi. “Đến giờ tôi vẫn không hiểu. Cô bé thích cậu như vậy.” Cô nhúm mày. “Và cậu cũng yêu cô bé điên cuồng như thế. Vậy điều gì đã xảy ra giữa hai người?”

Quốc Bình lắc đầu không đáp. Anh tiếp tục lao đầu vào làm việc. Phía bên kia, Uyên Phương vẫn lẳng lặng nhìn anh như hôm nào. Từ khi vào làm việc đến giờ, mỗi lần cô tiếp cận Quốc Bình thì toàn nhận lại những lời đay nghiến và ánh mắt không mấy thân thiện từ anh. Tại sao anh cứ như vậy với cô và cô cần phải làm gì mới được anh yêu.

Mưa bên ngoài bắt đầu rơi, những giọt mưa đọng lên khung cửa sổ, nó chẳng khác gì tình cảm của cô chẳng thể xâm nhập vào bên trong Quốc Bình. Tim của anh, cũng giống như khung cửa, nó được bao bọc quá kín. Còn tình yêu của cô thì tựa như mưa rơi, chỉ bám được vào mặt gương và chẳng thể nào len lỏi vào được trong phòng.

Giờ tan ca, mọi người hối hả đi về trong cơn mưa nặng hạt trút xuống mặt đường. Những người an ninh tòa nhà, họ vui vẻ cầm ô che giúp mọi người tiến ra xe. Sau đó họ đi vào rồi tiếp tục che người khác ra lại.

“Mưa hoài vậy ta.” Uyên Phương đứng trước tòa nhà xụ mặt xuống. Tới lúc đi về rồi mà cô thấy mưa vẫn không chịu ngừng.

Hoài Thư đứng bên cạnh mặc áo mưa. “Có cần chị mua áo mưa cho em không?”

Uyên Phương phụng phịu đôi má. “Dạ không.”

“À quên mất.” Hoài Thư chọc ghẹo. “Tiểu thư nhà ta đi xe hơi mà. Đâu có phải đi xe máy như tôi.”

“Chị này.” Uyên Phương đưa tay sang bấu tay Hoài Thư một cái.

Quốc Bình tình cờ đi ra thấy Uyên Phương đang đứng lúi cúi một mình. Anh nghĩ bụng chắc cô đang chờ ai đó đưa về. Rồi anh thấy gã Việt Linh đang hớn hờ kè tới. Biết mình là kẻ dư thừa, anh liền đi sang chỗ khác.

“Quốc Bình.” Một cô gái xinh đẹp lên tiếng.

Quốc Bình quay mặt sang khẽ cười. “Sao Vy lại tới đây?”

Thảo Vy khẽ cười. “Thì tới gặp Bình chứ làm gì.”

Quốc Bình ngạc nhiên. “Gặp Bình có chuyện gì?”

Thảo Vy liếc mắt. “Không có chuyện thì không gặp Bình được sao. Tình cảm mấy năm qua của chúng ta chỉ có vậy thôi hả.”

“Ý Bình không phải như vậy.” Quốc Bình vội thanh minh.

“Không phải vậy thì là gì?” Thảo Vy tò mò muốn biết.

Quốc Bình đáp nhanh. “Là không phải như ý Vy vừa nghĩ.” Anh chuyển chủ đề. “Nói đùa chứ, Vy kiểm Bình làm gì. Sao không điện thoại trước cho Bình?”

Thảo Vy khẽ cười. “Vy muốn làm Bình bất ngờ thôi. Với lại muốn xem thử có bóng hồng nào đang bu theo Bình không.”

Quốc Bình đỏ mặt. “Bình thì có ma nào theo, ngoại trừ người yêu của Bình.”

Thảo Vy sững người trong một, hai giây, sau đó bình tĩnh gặng hỏi. “Ai vậy?” Cô sợ nghe đến hai từ “Uyên Phương”.

“Cô đơn chứ ai.” Quốc Bình bật cười.

Thảo Vy mừng thầm. Cô đánh nhẹ lên vào ngực Quốc Bình. “Chọc Vy hoài.” Cô nói thật. “Vy mới lãnh lương nên định rủ Bình đi ăn.”

Quốc Bình liền nhanh nhẩu. “Vậy thì chờ gì nữa.” Anh mở ô ra rồi cùng Thảo Vy bước tới. “Vy định mời Bình ăn gì?”

“Trời mưa nên ăn lẩu là ok nhất.” Thảo Vy nép đầu mình sát vào người Quốc Bình.

Ở phía sau, Uyên Phương vô tình nhìn thấy được. Cô ngược mắt dõi theo với sự đau đáu trong lòng. Còn điều gì tuyệt bằng một bữa trời mưa, bạn thấy người mình yêu đang vui vẻ đi với một người con gái khác. Mà tuyệt hơn khi người con gái ấy chính là tình địch của mình.

“Ông chú ơi, nhậu không?” Uyên Phương điện thoại cho Tuấn Kiệt.

13. Chương 13

“Mẹ.” Tuấn Kiệt ngạc nhiên khi mới sáng đã thấy mẹ mình ở trong phòng Tuấn Phong. “Sao mẹ lại sang đây?”

Bà Kim Xuân lúc này đang ngồi trên xe lăn, bà quay qua nhìn Tuấn Kiệt. “Phong.”

Dì Lan nói khẽ. “Bà chủ đòi sang phòng cậu hai.”

Tuấn Kiệt gật đầu như hiểu ý, anh nhìn mẹ mình. “Mẹ ngủ ngon không?”

Bà Kim Xuân đưa ánh mắt lơ dờ nhìn con trai mình. “Bé Vân đâu?”

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Vân và Kiệt đi du lịch với bạn rồi mà mẹ. Chẳng phải tối qua con đã nói với mẹ rồi sao.” Anh hôn lên tay mẹ mình với đôi mắt đỏ hoe. “Mẹ lại quên nữa rồi.”

“Vậy hả.” Bà Kim Xuân nhìn ra bên ngoài. Gió thổi nhẹ làm những chiếc lá trên ban công phấp phất bay. “Tối qua con không ngủ ở đây à?”

Tuấn Kiệt nhanh trí. “Tối qua con say quá nên vào nhầm phòng của Tuấn Kiệt.” Anh vội lái sang chuyện khác. “Thôi mình xuống nhà ăn sáng mẹ ha.”

Ăn sáng xong, trước khi đi làm, Tuấn Kiệt dặn dò dì Lan. “Dì giúp con chăm sóc mẹ nha.”

Dì Lan khẽ cười. “Dạ tôi biết rồi cậu chủ.” Dì sức nhớ lại. “À, lúc sáng bà chủ có lên phòng thờ. Bà chủ cứ nhìn mãi vào linh vị của cậu hai và cô hai. Bà hỏi hai bài vị đó của ai.” Dì Lan gãi đầu. “Tôi cuống quá nên trả lời đại đó là linh vị của ông bà tổ tiên.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Dì nói vậy là đúng rồi. Con cảm ơn dì nha.”

Quốc Anh mở cửa xe cho Tuấn Kiệt. Sau đó anh lên xe rồi quay lại. “Bà chủ lại nhắc đến anh chị của chủ tịch sao?” Quốc Anh ở chung với Tuấn Kiệt đã lâu nên nhận ra hình ảnh quen thuộc này, bộ mặt buồn bã và đôi mắt đỏ hoe.

Tuấn Kiệt gật đầu không đáp. May là anh đã liệu tính trước mọi chuyện. Anh lo cho bệnh tình của mẹ mình nên đã cho người thay toàn bộ ảnh thờ thành các bài vị khắc chữ Hán. Anh không muốn mẹ mình biết sự thật, vì anh phải nghe theo lời căn dặn của bác sĩ, bà sẽ gặp nhiều nguy kịch nếu bị sốc nặng. Nhiều khi anh ước gì mình có thể mang tất cả mọi thấy bệnh tật cho mẹ mình. Anh muốn bà có thể khỏe mạnh và sống vui vẻ đến hết đời.

“Chủ tịch có muốn lên thăm họ không?” Quốc Anh hỏi.

Tuấn Kiệt ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu. Xe bắt đầu chuyển hướng đi lên nghĩa trang. Trời lát phát mưa nên càng tăng thêm sự sầu não. Sau một hồi thì mọi người cũng tới nơi, ba chiếc xe dừng lại và sáu cận vệ bước ra. Thanh Sơn mở cốp xe và lấy ra một chiếc ô. Tuấn Kiệt thấy vậy liền lắc tay như bảo không cần. Anh rảo bộ theo cung đường quen thuộc như lần nào. Mỗi lần tới đây, anh đều mang trong mình một cảm xúc quen thuộc, nỗi sầu bi của bản thân. Mưa vẫn lát phát bay và chiếc áo sơ mi trắng của anh đang mang bắt đầu thấm ướt.

“Hello.” Tuấn Kiệt đứng trước mộ của Tuấn Phong và Thanh Vân. “Hai người đáng ghét của em.” Anh ngồi xuống giữa hai ngôi mộ. “Mẹ nhắc hai anh chị nhiều lắm.” Anh thở dài rồi nhìn lên trời. “Sức khỏe của mẹ bây giờ ngày càng yếu. Em cũng chả biết phải làm sao nữa.”

Năm cận vệ đi theo Tuấn Kiệt chia nhau ra cảnh giác xung quanh, Quốc Anh thì đang cầm cuí đốt nhang. Sau một lúc mỗi lửa, khi thấy tất cả cây nhang đều đã đỏ, Quốc Anh liền đứng dậy vẩy một cái, một làn khói nghi ngút bốc lên.

“Chủ tịch.” Quốc Anh khẽ nói vì sợ làm phiền.

Tuấn Kiệt đứng dậy nhận lấy bó nhang. “Anh chị chờ em một chút nha.” Tuấn Kiệt thấp nhang cho ông bà tổ tiên trước, sau đó đến ông bà nội rồi đến ba anh. “Con trai bất hiếu tới thấp cho ba nén nhang đây.” Anh cười trong đau khổ.

Quốc Anh chỉ dám đứng nhìn Tuấn Kiệt từ xa. Đây chả phải là lần đầu anh thấy chủ tịch như vậy, đã rất rất nhiều lần và lần nào anh cũng không tìm được cảm xúc.

Tuấn Kiệt thấp những nén nhang cuối cùng cho hai anh chị mình. “Em nhớ hai người lắm. Hai người có nhớ em không?” Những giọt nước bắt đầu chảy xuống trên gương mặt của anh. Tuấn Kiệt không biết đó là nước mắt của mình hay là nước mưa nữa. “Em về đây, lần sau em lại lên thăm hai người.”

Sau khi rời nghĩa trang, Tuấn Kiệt muốn đi sang cửa hàng thời trang V nằm trên quận A, đây là nơi Nhật

Thanh làm việc. Sau nhiều năm ở trong ngành thời trang, Nhật Thanh đã trở thành một nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng. Những mẫu thiết kế của anh luôn được thêu lên ký hiệu “VTP”. Một sự viết tắt cho ba chữ “Vân Thanh Phong”, tên của anh và hai người kia, một hàm ý rất hiếm người biết đến.

Không như anh, Như Ý sau nhiều năm làm nhà thiết kế đã chuyển lên làm giám sát cấp cao của công ty thời trang V. Một chức vụ với nhiều quyền lực trong tay và phù hợp với năng lực chuyên môn của cô hơn. Mặc dù không còn kết hợp với Nhật Thanh nhưng cô rất hay qua hỗ trợ và phụ tá cho anh như ngày xưa. Hai người thân đến nỗi chồng cô cũng phải phát ghen.

Tuấn Kiệt bước vào thang máy để lên tầng ba, nơi văn phòng làm việc của các nhân viên. Hai tầng dưới là nơi bày bán và giới thiệu các sản phẩm. Trước khi được vào trong thang, anh phải đưa thẻ của mình cho bảo vệ xem. Mỗi lần bước vào đây thì Tuấn Kiệt phải trình cho họ xem thẻ nhân viên giả mạo của mình, nơi trên đó ghi anh là nhân viên của bộ phận giám sát công ty thời trang V.

Tuấn Kiệt bước ra khỏi thang máy cùng với Quốc Anh và bước đi giữa bọn bề người và “ma nơ canh” hay tiếng anh gọi là “mannequin”. Những cận vệ kia thì vẫn ở dưới tầng một. Nhiều nhân viên trên đây đang chăm chú vào công việc nên chẳng quan tâm đến Tuấn Kiệt. Một vài nhân viên khác thì ngước mắt lên dò xét rồi lại cắm cúi vào may vá hoặc vẽ mẫu.

Tuấn Kiệt thấy Nhật Thanh đang khoanh tay trước ngực nhìn sản phẩm treo trên mannequin. “Thanh.”

Nhật Thanh quay lại và đưa ánh mắt ngạc nhiên. “Kiệt.” Anh đi tới ôm chầm lấy Tuấn Kiệt. “Cơn gió nào đưa Kiệt đến đây?” Anh buông ra. “Sao người ướt hết vậy?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Mới tắm xong.”

Nhật Thanh liếc mắt. “Xạo với tôi hả.” Anh thấy Quốc Anh đang cười. “Cười gì vậy thằng kia?”

Quốc Anh lắc đầu. “Em có cười cái gì đâu.”

Nhật Thanh tò mò. “Sao, đớp được em ấy chưa?” Ý Nhật Thanh nhắc đến Thành Mỹ.

“Anh này.” Quốc Anh cúi mặt xuống e thẹn.

Nhật Thanh hất mặt ra phía ngoài, nơi có nhiều nhân viên nữ đang làm việc. “Thích em nào không?” Anh nháy mắt với Tuấn Kiệt. “Thanh giới thiệu cho.”

Tuấn Kiệt giả vờ chọc ghẹo. “Em thích Thanh.”

Nhật Thanh nhếch môi. “Không có vé đâu cưng. Trái tim này thuộc về người khác rồi.”

Tuấn Kiệt hiểu ý Nhật Thanh đang nói đến “Tuấn Phong”. “Vậy em dành cô đơn tiếp thôi.” Anh cảm thấy cũng gần đến giờ trưa. “Mình đi ăn cái gì đi, em đói bụng quá.”

Nhật Thanh bĩu môi. “Để Thanh rủ mọi người.” Rút điện thoại ra, Nhật Thanh điện thoại liên hồi. Bích Hân và Tuyết Vân mắc bận. Chỉ còn mình Như Ý. “Alo, tiện tì kia, trưa nay đi ăn với bốn cung không?” Nhật Thanh chọc ghẹo Như Ý.

“Mới trúng số hả? Hay sao mà tự nhiên nhớ đến kẻ nô tỳ này vậy?” Như Ý đáp lại trong điện thoại.

Nhật Thanh nói xéo. “Vương tử mời. Chứ bốn cung đâu có rảnh tiền để mời tiện tì như cô.”

“Tuấn Kiệt hả?” Như Ý hớn hở hẳn lên. “Đi liền, đi liền.”

“Ồ mạ ơi.” Nhật Thanh nói. “Thấy trai là cái sáng mắt lên liền.”

Như Ý đành lại. “Cũng tùy trai à nha. Thôi bản cô nương cúp máy để đi diện đồ đây.”

Một lát sau, Nhật Thanh và Tuấn Kiệt đi tới nhà hàng V, một nhà hàng nằm trong chuỗi hệ thống của công ty ẩm thực V. Ngồi trong xe đợi đội cận vệ đi kiểm tra an ninh, Nhật Thanh liên tục mở miệng đá xéo.

“Đúng là vương tử đi ăn có khác.” Nhật Thanh chặc lên mấy tiếng. “Thái tử của tôi ngày xưa đâu có được như vậy. Toàn là phải ngồi ăn lễ đường.”

Tuấn Kiệt giả vờ buồn rầu. “Bộ Thanh tưởng em thích lắm sao?”

Nhật Thanh nghĩ mình lỡ miệng làm Tuấn Kiệt buồn nên vội nhanh nhẩu thanh minh. “Thanh đùa mà. Thanh biết là mấy ông già bắt Kiệt làm theo như vậy.” Ý Nhật Thanh ám chỉ “mấy ông già” tức là ban trợ lý ngày xưa. Nhật Thanh lái sang chuyện khác cho đổi không khí. “Mà công nhận, tính tình, rồi cách ăn mặc hay đến cả việc nói chuyện của Kiệt, giờ Thanh thấy chả khác ông Phong là bao.”

“Em cũng ước gì mình là anh ấy.” Tuấn Kiệt nói trong cay đắng.

Nhật Thanh lắc đầu. “Mà có một thứ không giống.” Thấy Tuấn Kiệt đánh ánh mắt ngạc nhiên, Nhật Thanh liền nhếch môi. “Ông ta không có ế như Kiệt.”

Tuấn Kiệt lúc này liếc mắt rồi giả vờ tức giận. “Biết rồi, khỏi cần phải châm biếm thẳng em này nữa.”

Sau khi vào nhà hàng, Tuấn Kiệt ngồi trong phòng VIP cùng mọi người. Trò chuyện một hồi thì Như Ý cũng đến, cô mặc chiếc váy liền màu đen thuộc dạng công sở, một chiếc váy đầy quyền quý và thanh cao. Đang hớn hở bước tới thì cô bị một cận vệ chặn đứng lại.

“Phiền cô cho chúng tôi kiểm tra.” Hải Minh nói đầy nghiêm nghị.

Như Ý lấy chiếc ví cầm tay tát vào mặt Hải Minh. “Kiểm tra hả con.”

“Sao cô đánh con?” Mặc dù chẳng đau gì nhưng Hải Minh vẫn làm quá lên.

“Tao là cô mày, tao đánh mày không được sao?” Như Ý trợn mắt lên hù dọa rồi liền xòa cười. “Ôi thằng cháu của cô.” Như Ý ôm Hải Minh. “Lâu ngày không gặp, cháu còn đái dầm nữa không?”

Hải Minh đang mỉm cười, nghe vậy thì liền lạnh lùng. “Xin lỗi, cô nhận nhầm người rồi.”

Các cận vệ liền bật cười ha hả. Họ cười vì giờ biết Hải Minh có tật đái dầm.

Hồng Thái hí hửng. “Giờ thì tao biết mỗi đêm mày hay đi đâu rồi nha.”

Hữu Nam chen vào. “Hèn gì em thấy cu cậu giặt quần nhiều dễ sợ.”

Trong khi đó, Như Ý đi nhanh tới. “Kiệt. Nhớ Kiệt quá à.”

“Đâu còn được trẻ.” Nhật Thanh liền nói móc.

Như Ý nhếch môi. “Ít nhất thì vẫn còn để được.” Ý cô ám chỉ việc mình là con gái.

Nhật Thanh liền đánh lại. “Có để được thì cũng đâu còn được trẻ. Mắc công người ta lại đi dèm là bà nội sinh con.”

“Thì sao?” Như Ý hất mặt lên.

Nhật Thanh cũng hất mặt theo. “Thì sao?”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Hai người đâu còn nhỏ nữa đâu.”

“Ít nhất thì tôi đã có cháu bông.” Như Ý nói khịa.

“Ít nhất thì tôi không bị người ta kêu bằng chú.” Nhật Thanh ám chỉ việc Tuấn Kiệt già.

Tuấn Kiệt khép nép ngồi im như một đứa tiểu đồng. Hai người kia thấy vậy liền xòa tới bên cạnh an ủi.

“Sao mấy bữa nay không tới phụ bốn cung?” Nhật Thanh nhếch môi.

Như Ý buồn bã. “Con gái của nô tỳ bị bệnh nên nô tỳ phải ở nhà chăm.” Cô nhìn Tuấn Kiệt. “Ý mới gặp Vân trong bệnh viện này.”

Tuấn Kiệt ngạc nhiên. “Ừa, chị Vân bị bệnh hả?” Anh mới gặp Tuyết Vân cách đây không lâu.

Như Ý lắc đầu. “Không. Vân dẫn em chồng đi khám bệnh.”

“Thùy Chi bị bệnh sao?” Tuấn Kiệt lo lắng.

Nhật Thanh cũng lo lắng không kém. “Chi nó bị bệnh gì vậy?”

“Nghe nói cảm với sốt gì đó.” Như Ý đáp rồi nhìn Tuấn Kiệt. “Nghe đâu Kiệt mới chơi mạng xã hội à?”

Tuấn Kiệt sượng người rồi gượng cười. “Cũng không phải như vậy. Em chỉ dùng để nhắn tin thôi.”

“Với gái hả?” Như Ý tò mò.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Với một cô nhóc.” Thấy gương mặt Nhật Thanh như muốn đào sâu lịch sử, anh liền thở dài. “Hai người cũng biết cô nhóc đó.”

“Ai vậy?” Nhật Thanh nhú mày. “Ai mà cả hai tôi đều biết.”

“Cháu gái của Bích Hân.” Tuấn Kiệt nói thật.

Nhật Thanh không tin vào tai mình. “Kiệt quen bé Phương hả?”

Như Ý thì hớn hở. “Khi nào cưới?”

Tuấn Kiệt vội phân bua. “Trời ơi, em với cô nhóc ấy không như mọi người nghĩ đâu.” Mà thật sự thì anh ước gì như mọi người nghĩ.

Tan tiệc, khi trên đường về lại văn phòng, Nhật Thanh tò mò nên hỏi thật. “Kiệt thích bé Phương hả?”

Biết không thể chối từ nên Tuấn Kiệt đành trả lời. “Dạ, em thích cô nhóc.”

“Thế bé Phương có biết không?” Nhật Thanh khẽ cười.

Tuấn Kiệt đáp. “Em vẫn đang giả vờ đóng vai tài xế.”

Nhật Thanh lắc đầu. “Cậu gốc chả khác gì anh mình.”

Sau khi đưa Nhật Thanh về xong, Tuấn Kiệt đi sang thăm Thùy Chi. Cô nàng hiện sống trong khu chung cư bên quận A, một khu chung cư cao cấp của thành phố. Bước lên trên cùng với Quốc Anh và Hải Minh, Tuấn Kiệt đi tới phòng của Thùy Chi.

Thùy Chi thấy Tuấn Kiệt thì liền ôm chầm lấy. “Em nhớ anh quá à.”

Tuấn Kiệt đỏ mặt. “Em đang mang áo ngủ kìa.”

“Thì sao.” Thùy Chi vẫn ôm chặt. “Em đâu phải như người ta.”

“Nhưng anh cũng như người ta.” Ý Tuấn Kiệt ám chỉ việc mình là đàn ông.

Thùy Chi lúc này mới buông Tuấn Kiệt ra. “Anh vào nhà đi.” Cô đi vào phòng khoác chiếc áo choàng ngủ cho lịch sự. “Anh uống gì?”

“Em cho gì anh uống nấy.” Tuấn Kiệt ngồi trên ghế sofa khẽ cười. Hai cận vệ của anh ngồi đối diện.

Thùy Chi mở tủ lạnh ra. “Hai trai đẹp uống gì?”

Quốc Anh đáp thay Hải Minh. “Nước lọc được rồi người đẹp.”

Thùy Chi cầm một bình nước lọc và bốn cái ly ra. “Anh mới đi uống bia về đúng không?” Cô ngồi bên cạnh Tuấn Kiệt, hai chân co lên ghế.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Anh mới ở nhà hàng V về.” Anh nhìn Thùy Chi da vẻ hồng hào, chưa kể là trông cô như mới đánh son và trang điểm. Anh đoán hoặc là mới đi chơi về, hoặc là cô chuẩn bị đi chơi. Trông vẻ không như người đang bệnh cho lắm.

“Anh làm gì nhìn em chăm chăm vậy?” Thùy Chi khẽ cười.

Tuấn Kiệt đưa tay sang bấu má Thùy Chi. “Em đẹp như vậy, anh không nhìn sao được.”

“Ai cho anh nhìn free, anh phải trả tiền phí cho em đó.” Thùy Chi khẽ cười.

“Anh nghe nói em bị bệnh mà.” Tuấn Kiệt hỏi thật.

Thùy Chi gật đầu. “Em bị cảm ấy mà. Chị Tuyết Vân làm quá lên thôi.” Cô ngẫm đoán bà chị này nói cho anh biết. “Ừ mà, nếu em không bị bệnh thì anh không đến thăm em sao?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Em đoán thử đi.” Điện thoại của anh khẽ rung lên. Mở ra xem, anh thấy cô nhóc nhắn tin rủ mình đi ăn. Trò chuyện thêm một lúc, anh cáo từ đi về để gặp Uyên Phương.

Từ đằng xa, Tuấn Kiệt đã thấy bé Ủn đang ngồi với ông mình. Bé Ủn ngồi chống cằm nhìn xa xăm như bà cụ non. Quán kem hơi bị vắng khách, anh nghĩ chắc là do mấy bữa nay trời mưa.

“Ủn.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Bé Ủn đứng dậy. “Chú Kiệt.” Cô nhóc nói đầy hớn hở, gương mặt buồn rầu thoáng chốc không còn nữa.

Tuấn Kiệt nhìn bác Năm. “Bác.” Anh bồng bé Ủn lên. “Xem nào. Bé Ủn nặng dữ.”

“Mấy hôm nay sao chú không tới?” Bé Ủn bấu má Tuấn Kiệt.

“Mấy hôm nay chú mắc bận đi làm.” Tuấn Kiệt ngồi xuống bậc thềm bên cạnh xe kem. “Bé Ủn dạo này có ngoan không?”

Bé Ủn mỉm cười. “Bé Ủn ngoan lắm. Chú Kiệt không tin thì hỏi ông nội đi.”

Bác Năm đang làm kem cho Tuấn Kiệt và các cận vệ. “Ủn không những ngoan mà còn học giỏi nữa đó.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Bác dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, con trai ạ.” Bác Năm gật đầu.

Đang trò chuyện thì bé Ủn chợt nói lớn. “Chị Phương.”

Hồng Thái cận vệ đang ngồi với Hữu Nam trên chiếc ghế đá. “Mẹ cha ơi, gái đẹp, hướng mười giờ.”

Hữu Nam nhìn sang rồi vỗ nhẹ vào đầu Hồng Thái. “Người yêu của chủ tịch đó mà.”

Hồng Thái nhếch môi. “Mày biết yêu đơn phương sướng nhất ở chỗ nào không.” Hồng Thái nói đầy vẻ am hiểu. “Là mày có thể yêu bất kỳ ai mày muốn. Và không có ai có thể ngăn cản hoặc biết được chuyện đó cả.” Ý Hồng Thái muốn nói, mặc dù Uyên Phương là của chủ tịch nhưng anh có quyền yêu đơn phương.

“Thế nếu mày.” Hữu Nam nhếch môi. “Thấy người mày đang yêu, đang vui vẻ với một thằng khác thì sao?” Hữu Nam đặt ra tình huống vặn lại.

“Mày có thể bỏ qua khúc đó mà.” Ý Hồng Thái muốn nói anh chỉ ví dụ. Nên không cần phải vẽ ra nhiều thứ như vậy.

Hữu Nam bặm môi lại. “Nếu mày mà còn tương tư em ấy, cho dù là có mơ đi chăng nữa, thì tao cũng sẽ mò vào trong đấy và băm xác mày thành trăm mảnh.” Anh nghiêm mặt hù dọa.

Hồng Thái nhìn Hữu Nam mỉm cười đầy tình ý. “Nếu mày mà lọt vào trong giấc mơ của tao. Mày có nghĩ là ta sẽ còn quan tâm đến em ấy nữa không. Hay là tao sẽ.” Hồng Thái nhướn mày liên tục hai cái đầy vẻ bí hiểm. Tay thì đặt lên đùi của Hữu Nam.

“Tao sẽ không bao giờ ở cùng đội hay làm cùng ca với mày nữa.” Hữu Nam tái mặt, anh gạt phăng cánh tay của Hồng Thái ra khỏi bắp đùi của mình.

“Nhưng tao sẽ làm cùng ca với mày.” Hồng Thái nói đầy quyết đoán. “Mày biết đó, có những thứ trên đời này không thể tách rời. Ví như đường ray tàu hỏa chẳng hạn.”

Hữu Nam mỉm cười. “Tưởng gì, như hai đường thẳng song song chẳng bao giờ gặp nhau ấy à. Vậy thì ok, tao với mày sẽ như đường ray tàu hỏa đến cuối đời.” Hữu Nam hớn hớn hơn bao giờ hết vì bắt được điểm chết trong câu nói.

Hồng Thái thở dài. “Nhưng mày biết đó, mọi thứ trên đời này vốn đã được sắp đặt từ trước cả rồi. Chỉ là người ta không hiểu hoặc cố tình không hiểu thôi.” Hồng Thái tỏ vẻ am hiểu. “Ai cũng nói đường ray là hai đoạn thẳng song song, ý muốn ám chỉ hai người trong tình yêu.” Anh nhếch môi cười. “Nhưng họ lại quên bég một điều rằng.”

Hữu Nam bắt đầu lo lắng. “Điều gì?”

Hồng Thái nhìn Hữu Nam. “Để cố định hai hàng ray đó, người ta bắt rất nhiều thanh tà vẹt ở giữa để nối hai hàng ray lại với nhau. Tất nhiên là những thanh tà vẹt đó cũng song song thôi.” Hồng Thái khoác tay qua vai Hữu Nam. “Những thanh tà vẹt đó, ý của tao là nó như các sự liên kết, cơ hội hay cầu nối giữa hai người. Chưa kể những thanh tà vẹt đó được đùn ở dưới các thanh ray.” Hồng Thái lấy tay bóp nhẹ bờ vai trái của Hữu Nam. “Ồ dưới.” Anh nháy mắt.

Hữu Nam đứng phắt dậy nói vào đám. “Quốc Anh cứu em.” Anh cần người cứu lấy mình.

Tuấn Kiệt lúc này ngược mặt nhìn sang, anh thấy Uyên Phương đang mang bộ đồng phục văn phòng đi tới. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mang bộ quần áo này vào ban ngày, mọi bữa trước toàn ban đêm. Do vậy, giờ đây anh lại ngây người nhìn sững vẻ đẹp của cô mà không chớp mắt. Rất, rất lâu rồi, Tuấn Kiệt mới thấy người mình đầy hùng hực và đầy suy nghĩ biến thái trong đầu như vậy.

“Ông chú tới lâu chưa?” Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. Đôi má cô đánh một lớp phấn hồng nhẹ, điều đó khiến vẻ đẹp của cô tăng thêm bội phần.

Tuấn Kiệt vẫn chết lặng, phải mất vài giây anh mới đáp lại được. “Ồ thì, mới tới.”

Uyên Phương ngồi xuống bên cạnh Tuấn Kiệt. “Bé Ủn, bé Ủn nhớ chị không?”

“Dạ nhớ.” Bé Ủn mỉm cười.

Tuấn Kiệt cảm thấy tim đập nhanh hơn khi cô nhóc ngồi sát bên. Anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa dễ chịu toát ra từ người Uyên Phương. “Nhóc có chuyện gì không vui hả?”

Uyên Phương nhìn sang, cô vô tình thấy vết son in trên chiếc áo sơ mi trắng của Tuấn Kiệt. Cô nghĩ anh mới đi gặp cô gái nào đó về. Chắc chắn là vậy, chỉ có vậy nên mấy bữa nay anh vì bận hẹn hò với gái mà không chịu gặp cô.

“Không.” Uyên Phương nói đầy giận dữ.

Tuấn Kiệt không biết vì sao cô nhóc lại phản ứng như vậy. Anh nghĩ chắc cô đang buồn bực gì đó rất là lớn. “Sao vậy?” Anh không biết lúc này Thùy Chi ôm mình đã làm vết son dính lên áo.

“Không sao hết.” Uyên Phương đánh mặt quay đi.

Bé Ủn nói. “Ai làm chị Phương giận vậy?”

Uyên Phương lúc này mới hạ hỏa, thấy Tuấn Kiệt đang để cô nhóc ngồi trong lòng, cô liền nói. “Bé Ủn sang đây chị buộc tóc cho. Chị mới mua dây buộc tóc cho bé Ủn này.”

Bé Ủn mừng rỡ. “Ày, chị mua cho bé Ủn sao.”

Uyên Phương khẽ cười. “Tất nhiên rồi, chị hứa với bé Ủn rồi mà.” Thấy Tuấn Kiệt nhìn mình, cô liền liếc mắt rồi thu nụ cười lại.

Tuấn Kiệt không biết làm sao thì bác Năm đưa kem qua. “Của con trai này.” Bác Năm để ba cây kem vào một cái ly như hôm nào.

“Dạ con cảm ơn.” Tuấn Kiệt đón lấy kem của mình.

Các cận vệ cũng ăn kem nhưng không quên tranh thủ cảnh giác xung quanh. Hữu Nam cũng cảnh giác, không những cảnh giác an toàn cho chủ tịch, mà anh còn cảnh giác Hồng Thái bên cạnh. Nhìn cách cậu ta le lưỡi mút kem rồi đưa mắt nhìn mình, Hữu Nam phải run lên vì nhún lạnh.

“Tao có cây kem ngon lắm, mày có muốn ăn không?” Hồng Thái nhếch môi cười.

Hữu Nam lạnh toát người, anh trừng mắt. “Mày im đi.”

“Ủa sao vậy.” Hồng Thái không hiểu, anh giơ cây kem của mình ra. “Kem tao vị chocolate ngon mà.” Anh lắc đầu. “Thằng này bị gì vậy ta.” Rồi Hồng Thái chợt nhận ra, mắt anh sáng lên. “Bà mẹ.” Anh phụt kem ra ngoài.

14. Chương 14

“Phương trình này em phải giải như vậy mới đúng.” Quốc Bình khoanh vuông lại phương trình anh vừa giải xong. “Có chỗ nào em không hiểu không?” Anh nhìn Uyên Phương.

“Chỗ này không hiểu.” Uyên Phương bực tức chỉ tay tùm lum vào cuốn vở. “Chỗ này, chỗ này nữa. Tất cả đều không hiểu.” Cô tức giận cúi mặt xuống.

“Sao lại không hiểu? Em không hiểu chỗ nào?” Quốc Bình gặng hỏi.

Uyên Phương nói khứa. “Vì học ít buổi quá nên không hiểu.”

Quốc Bình thở dài. “Em giận chuyện hôm qua đúng không? Em đừng trẻ con như vậy/.”

Uyên Phương ngược mặt lên. “Trẻ con gì chứ. Anh lớn quá nên có quyền lừa dối hả?” Ý cô ám chỉ việc Quốc Bình nói dối mình đang bận học, để rồi anh đi chơi với người con gái khác.

Quốc Bình buông cây bút xuống bàn. “Anh không nói dối. Anh đi nhà sách với bạn là để mua sách về học. Đó là sự thật.”

“Ai biết được.” Uyên Phương quay mặt đi nhìn chỗ khác.

“Tin hay không tùy em.” Quốc Bình lắc đầu ngao ngán. “Anh làm khóa luận tốt nghiệp rất bận nhưng vẫn đến đây dạy em học. Vậy mà em còn không hiểu, em cứ con nít như vậy.”

Uyên Phương hứ lên một tiếng. “Không có thời gian dạy em học nhưng có thời gian đi chơi chứ gì.”

“Sao em không nghĩ, thay vì đi chơi, anh có thể dạy thêm các bạn khác để kiếm tiền. Mặc gì anh phải cắt bỏ lịch dạy của tất cả mọi người.” Quốc Bình nói thật.

Uyên Phương ngược mặt sang đây vẻ tò mò. “Là sao.” Cô mạnh dạn hỏi. “Là hiện tại anh chỉ dạy mình em thôi hả?”

Quốc Bình nhếch môi. “Vâng, tôi chỉ dạy mình cô. Vì dạy cho cô mà khóa luận của tôi đang sắp trễ hạn.”

Uyên Phương cảm thấy vui vì mình quan trọng như vậy. Cô khẽ cười và không còn để bụng gì nữa. “Vậy mình học thôi.” Thấy Quốc Bình vẫn ngồi im, cô lấy nhẹ tay anh. “Anh dạy em học đi.” Cô chớp chớp mắt nũng nịu với anh. “Đi mà.”

“Chỗ nào không hiểu?” Quốc Bình thấy gương mặt như vậy nên đành thua.

Uyên Phương chỉ đại vào một phương trình. “Chỗ này nè.” Cô lại chống cằm nhìn Quốc Bình.

Trở lại với thực tại, Uyên Phương bước ra khỏi thang máy và hớn hờ đi tới chỗ Quốc Bình ngồi. “Cà phê của anh này.” Cô đặt xuống bàn.

Quốc Bình lạnh lùng. “Mắc gì sáng nào cô cũng mua cà phê cho tôi?”

“Vì em thích vậy.” Uyên Phương khẽ cười. “Vớ lại em cũng biết anh thích uống cà phê mà.”

“Đừng mua nữa, tôi không cần cô quan tâm.” Quốc Bình buông lời cay đắng.

“Nhưng em thích được quan tâm anh.” Uyên Phương nói xong thì bước đi.

Cô sợ nếu nán lại thêm một giây thì sẽ nghe những lời đau lòng từ Quốc Bình. Thà cô đi như vậy, cô sẽ không nghe, không biết câu trả lời gì của anh hết, như vậy thì cô có thể tiếp tục quan tâm anh như muốn nói mình vô tội.

Quốc Bình liếc mắt nhìn theo Uyên Phương. Anh phải công nhận một điều, càng ngày, cô càng xinh đẹp hơn. Quốc Bình cũng không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy. Mới hôm qua cô còn nhõng nhẽo, vậy mà hôm nay cô đã chững chạc như người phụ nữ trưởng thành. Anh bỗng nhớ lại chuyện ngày xưa.

“Alo, anh đang ở đâu vậy?” Uyên Phương nói lớn trong điện thoại.

Quốc Bình đáp ngắn gọn. “Đang đi làm.” Sau một thời gian thực tập thì anh đã được nhận vào làm nhân viên chính thức.

“Anh làm ở đâu?” Uyên Phương gặng hỏi.

“Em hỏi làm gì, định tới phá anh như mấy lần trước sao?” Quốc Bình nghĩ tới lại thấy bực.

Uyen Phương vội chống chế. “Em phá anh hồi nào đâu.”

Quốc Bình hứ lên một tiếng. “Em không có phá, nhờ em mà bị chuyển công tác liên tục thôi.”

“Ai bảo anh không chịu gặp em.” Uyên Phương hét lên.

Quốc Bình cảm thấy khá cay cú. “Anh phải đi làm. Anh đâu thể ở nhà mãi để đi chơi với em được.”

Uyen Phương nhanh nhẩu. “Em sẽ nuôi anh.”

“Để anh ăn bám em hả.” Quốc Bình đáp nhanh.

“Sao anh lại mắng em.” Uyên Phương tiếp tục nói giọng buồn bã.

Quốc Bình thở dài. “Em đừng trẻ con như vậy được không. Khi nào rảnh thì anh điện lại.”

“Sáng nào cũng có người mua cà phê cho.” Duy Vũ đi ngang qua Quốc Bình liền nói móc. “Sướng ha.”

Trở lại với thực tại, Quốc Bình liền nói khịa lại. “Cũng có hàng tá người đòi mua cà phê cho anh. Nhưng tại sao anh lại không chịu?”

Duy Vũ nhếch môi cười. “Anh chỉ thích bé Phương mua thôi.” Để chọc tức tiếp Quốc Bình, Duy Vũ đi tới chỗ Uyên Phương. “Công việc thế nào rồi em?”

Uyen Phương quay lại. “Bình thường anh.”

“Có cần anh giúp gì không?” Duy Vũ tỏ vẻ thân thiện.

Uyen Phương ngồi trên ghế lắc đầu. “Không anh.”

Duy Vũ đút tay phải vào túi quần. “Nếu cần gì thì cứ gặp anh. Chuyện gì anh biết hoặc làm được thì anh sẽ giúp em.”

Uyên Phương thấy Quốc Bình đang nhìn về phía mình. Cô chợt nảy ý. “Em muốn hỏi anh một chuyện được không?”

“Bất cứ chuyện gì.” Duy Vũ gật đầu.

“Em muốn hỏi anh về anh Quốc Bình” Uyên Phương nói khẽ.

Duy Vũ lúc này biết mình đã đạt được mục đích. “Tưởng chuyện gì. Mua cà phê cho anh đi, mọi chuyện về Quốc Bình anh sẽ nói cho em hết.”

Uyên Phương mừng rỡ. “Vây giờ em mua cho anh luôn.”

Duy Vũ lắc đầu. “Trưa đi em. Chút giờ cơm anh sẽ nói cho em biết. Khi đó em mua cũng chưa muộn.”

“Dạ.” Uyên Phương khẽ cười.

Ở phía xa, Quốc Bình không biết hai người đang nói chuyện gì mà trông rất vui vẻ. Anh bực bội cầm ly cà phê lên hút một hơi. Rồi anh chợt nhận ra một điều, cà phê hôm nay có gì đó rất lạ. Nó không ngọt như những lần trước anh uống.

Sau một thời gian làm việc ở phòng tín dụng, Uyên Phương vẫn làm một công việc của một người phụ tá, đây là chức vụ thấp nhất dành cho các nhân viên thực tập hoặc mới vào làm. Nhiệm vụ hằng ngày của cô chính là chăm sóc khách hàng hoặc làm giúp gì đó cho các anh chị đồng nghiệp nhờ vả.

Hoài Thư theo đó cũng vì kèm cặp cô, mà không được phân vào một tổ nhóm nào, mặc dù năng lực của cô nàng rất cao. Nhiều lúc Hoài Thư thắc mắc về trưởng phòng Võ Chí Tâm, cô không biết ông phân Uyên Phương làm việc trong tổ phụ tá là vì thân thể của nhỏ em, hay vì năng lực của nhỏ em không có. Đôi lúc Hoài Thư cũng thấy bật cười, chức vụ của cô bây giờ cũng là đội trưởng của một tổ phụ tá gồm hai người, cô và nhỏ em Uyên Phương. Nên suy ra thì cô có thể đứng ngang hàng với các đội trưởng khác ở trong phòng.

“Phương điệu.” Thùy Chi cầm khay cơm đi tới. “Thư ú.”

Uyên Phương đỏ mặt nhìn lên. “Sao chị nói em điệu?”

“Em ồm mà.” Hoài Thư nói như muốn khóc. Sao lại đem cân nặng của cô ra làm trò đùa chứ.

Thùy Chi khẽ cười. “Em điệu thì chị nói điệu.” Cô nhìn sang Hoài Thư. “Còn em lo ít ăn lại đi. Không khéo lại lây bệnh béo cho Phương điệu.”

“Em ăn ít lại rồi mà.” Hoài Thư nghe xong thì bỗng chẳng muốn ăn nữa.

“Ăn ít không cũng chưa đủ.” Thùy Chi khuyên nhủ Hoài Thư. “Em phải siêng năng tập thể dục nữa kia.” Cô hất mặt sang Uyên Phương. “Em hỏi Phương điệu này, xem thử em ấy tập gym ở đâu rồi hai chị em mình tới tập cùng.”

Hoài Thư nhúu mày thắc mắc. “Chị ốm như vậy rồi còn tập gì nữa?”

Thùy Chi khẽ cười. “Chị muốn thân hình mình thon gọn và đẹp như Phương điệu. Vòng nào ra vòng nấy.”

“Sao chị cứ lôi em ra chọc hoài vậy?” Uyên Phương mếu máo.

Thùy Chi nhếch môi cười. “Chọc gì. Cái đấy là chị nói thật.” Cô thắc mắc. “Mà em tập lâu chưa?”

Uyên Phương ngẫm nghĩ giây lát. “Cũng lâu rồi ạ. Nhưng từ khi đi làm đến nay, em ít khi tập lắm.”

“Vậy bữa nào ba chị em mình đi tập chung đi, rồi em hướng dẫn cho chị và bé Thư tập với.” Thùy Chi khẽ cười.

Uyên Phương lắc đầu. “Em có biết gì đâu mà bày. Ở phòng có huấn luyện viên chỉ cho em tập mà.”

“Đẹp trai không?” Hoài Thư tò mò.

“Huấn luyện viên nữ mà chị.” Uyên Phương phụng phịu.

“Hi, Phương.” Duy Vũ cầm khay cơm bước tới xin chào.

Hoài Thư lăm bằm một mình. “Tưởng chị Chi đi làm lại, thì mấy cha này biến mất chứ.”

“Chào chị Thùy Chi.” Duy Vũ ngồi xuống bên cạnh cô nàng.

Thùy Chi đáp lại lịch sự. “Chào anh.” Cô nói khịa. “Bữa này phòng ăn full bàn rồi sao ta.” Ý cô ám chỉ việc Duy Vũ xề tới ngồi chung với mình.

Duy Vũ biết ý nên khẽ cười. “Vẫn còn nhiều, tại bữa nay em có chuyện muốn nói với bé Phương.”

“Chuyện gì vậy?” Thùy Chi cũng muốn tò mò biết chuyện gì.

Duy Vũ ừm một tiếng. “Bé Phương muốn hỏi một vài chuyện của Quốc Bình ấy mà.”

Thùy Chi như hiểu ra. “À, thì ra là vậy.”

Uyên Phương hớn hở. “Anh kể em nghe đi.”

Duy Vũ bắt đầu thực hiện mục đích của mình. “Như em biết, Quốc Bình rất đẹp trai và tài giỏi, do vậy nên cậu ta rất được nhiều cô gái theo đuổi mấy năm qua.” Duy Vũ ăn vài thìa cơm rồi nói. “Có điều cậu ta khước từ mọi lời tán tỉnh.”

“Vậy là hiện giờ anh ấy vẫn chưa có người yêu?” Uyên Phương tò mò.

Duy Vũ gật đầu. “Anh nghe bà Ngọc kể lại, nghe đâu cậu ta bị vết thương lòng nào đó vào năm xưa.” Anh nhìn Uyên Phương. “Nên trái tim của cậu ta đã đóng băng luôn từ đó. Suốt ngày chỉ lo cắm đầu vào công việc.”

“Chung tình ghê ha.” Thùy Chi nhếch môi.

Điện thoại của Uyên Phương rung lên vì tin nhắn từ Tuấn Kiệt gửi tới. Cô bấm ra xem rồi cất lại vào trong túi áo. Cô vẫn còn bực về chuyện vết son và hơn hết là cô đang bận tìm hiểu về Quốc Bình, nên cô chẳng quan tâm lắm.

“Anh nghe đâu cậu ta đang quen với một cô gái tên Thảo Vy.” Duy Vũ khẽ cười. “Hai người họ hay đi ăn với nhau lắm.”

Uyên Phương biết cái tên Thảo Vy này. Đây chính là cô bạn gái thời đại học với Quốc Bình. Cô không ít lần chứng kiến hai người đi chơi với nhau, nên giờ nghe đến thì cũng chẳng có gì là lạ. Chưa kể gần đây, cô còn thấy hai người che chung một chiếc ô. Một hình ảnh đầy tình tứ thường thấy của các cặp tình nhân.

Ở phía bên kia, Bảo Ngọc nhìn thấy Duy Vũ thì liền cười khẩy. “Thấy sang bắt quàng làm họ. Bữa nay muốn chuyển sang tổ phụ tá làm rồi sao.”

Quốc Bình quay qua thấy Duy Vũ đang cười với Uyên Phương thì anh lại tỏ vẻ không thích. Mới lúc sáng rồi đến bây giờ, anh không biết gã Duy Vũ này có tình ý thật với Uyên Phương hay không. Chẳng phải gã từng nói với mọi người là gã thích Thùy Chi rồi sao.

Lại nói về Tuấn Kiệt, lúc này anh đang ngồi trong văn phòng suy tư. Anh không biết vì sao Uyên Phương không nhắn tin lại cho mình. Từ buổi chiều ăn kem đó, cô nhóc đối xử với anh rất lạ. Nhìn vẻ mặt của cô, anh không quá khó để nhận ra, có điều anh chẳng biết phải làm gì. Anh không hiểu vì sao cô không san sẻ

cùng với mình.

“Chủ tịch không sao chứ?” Quốc Anh ngồi đối diện cảm thấy lo lắng.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Không có gì.”

“Chuyện của cô bé sao?” Quốc Anh ngẫm đoán.

Tuấn Kiệt ừm một tiếng rồi thở dài. “Cô nhóc đang bực tôi chuyện gì đó.”

Quốc Anh liền tham mưu. “Nếu vậy thì chủ tịch rủ cô bé đi chơi đi.” Anh khẽ cười. “Trước giờ em toàn thấy cô bé rủ chủ tịch.”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Tôi sợ làm phiền cô nhóc.”

“Cò gì mà phiền.” Quốc Anh không hiểu cho lắm. “Nếu cô bé có cảm tình với chủ tịch thì sẽ vui vẻ nhận lời. Còn nếu cô bé không ưa chủ tịch thì sẽ từ chối thôi.”

“Vấn đề là muốn hay không muốn thôi phải không?” Tuấn Kiệt hiểu ý anh chàng cận vệ của mình.

“Dạ đúng rồi. Nếu người ta muốn, thì người ta sẽ tìm mọi cách thực hiện. Còn nếu không, người ta sẽ tìm mọi cách để từ chối.” Quốc Anh khẽ cười.

Tuấn Kiệt lại cố tình chọc ghẹo. “Vậy thì cậu thử rủ Thành Mỹ xem thử.”

“Chủ tịch lại vậy nữa rồi.” Quốc Anh thở dài.

Tuấn Kiệt nhú mày. “Chứ sao.”

“Không phải là em ngại.” Quốc Anh âm ờ giây lát. “Chỉ là em sợ nếu cậu ấy từ chối. Em sẽ thấy khó chịu trong người khi đối mặt với cậu ấy mỗi ngày.”

“Cảm giác đó người ta thường gọi là.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tổn thương tình cảm. Nói đúng hơn là tổn thương khi bị từ chối.” Anh cũng sợ bị như vậy khi rủ Uyên Phương.

Quốc Bình gật đầu. “Dạ.”

“Nhưng nếu cậu không rủ, thì làm sao cậu biết được Thành Mỹ có thích cậu hay không.” Tuấn Kiệt nhếch

môi. “Nếu cậu muốn chạy xe, điều đầu tiên là phải khởi động máy.”

Quốc Anh lại giả chiêu trò cũ. “Vậy chủ tịch khởi động trước đi.”

Tuấn Kiệt lần này đã bắt được bài nên liền đáp. “Đã khởi động lâu rồi.”

“Chủ tịch khởi động hồi nào?” Quốc Anh không tin.

Tuấn Kiệt nói thật lòng mình. “Trước khi biết mình và cô nhóc không thể đến với nhau.”

Quốc Anh như hiểu ra ý định. “Vậy chủ tịch muốn yêu đơn phương cô bé?”

Tuấn Kiệt gạt đầu đầy măn nguyện. “Vâng.” Ít nhất thì anh vẫn ở được bên cạnh nghe cô nhóc tâm sự.

“Có phải chuyện cô bé đã biết chủ tịch là ai rồi không?” Quốc Anh mạnh dạn đoán thử.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Tôi cũng chả biết nữa.”

“Em nghĩ có khi là vậy. Chắc gì chị Hân đã giữ bí mật cho chủ tịch. Và cũng chưa kể là biết đâu cô bé đang giả vờ để tiếp cận chủ tịch.” Quốc Anh thấy Tuấn Kiệt nhìn sững mình thì liền nhanh nhẩu. “Nghề của em vốn đa nghi nên em chỉ nói lên những gì mình suy nghĩ thôi.”

Tuấn Kiệt cảm thấy cũng có lý. “Cậu nói cũng không phải là sai.” Anh nhìn cận vệ của mình. “Nếu là cậu thì cậu sẽ làm gì?” Ý của anh là muốn biết thử cận vệ của mình quyết định chuyện tình cảm với Uyên Phương như thế nào.

Quốc Anh khẽ cười. “Dễ thôi. Nếu chủ tịch cho phép, em sẽ cử một đội tới nhà của cô bé. Giả mạo nhân viên kỹ thuật để vào sửa chữa gì đó, cần thiết thì em sẽ tạo ra sự cố để hợp thức hóa tình hình. Lắp camera, máy nghe lén, thậm chí cần thiết thì cài luôn cả malware. Bất cứ cô bé làm gì, chủ tịch đều sẽ nắm rõ.” Mục đích của Quốc Anh là nếu Uyên Phương và Bích Hân có bàn về âm mưu tiếp cận Tuấn Kiệt thì mọi người sẽ biết hết. Thậm chí là các vấn đề khác.

Tuấn Kiệt cảm thấy kinh khủng nếu như bị xâm phạm như vậy. “Thôi, thôi, bỏ đi, bỏ đi.” Anh thấy chàng cận vệ của mình chả hiểu ý gì cả.

“Tất nhiên.” Quốc Anh tha thiết nói. “Muốn tìm hiểu em ấy làm gì thì rất dễ, nhưng để biết em ấy có thật lòng yêu chủ tịch hay không, thì đó là một điều rất khó.”

Lại nói về Quốc Bình, sau khi tan ca, mọi người trong nhóm rủ nhau đi làm vài chai giải sầu. Vì đang ghét Duy Vũ nên Quốc Bình mặt mày nhăn nhó không muốn ngồi cùng với tên này. Nhưng trước sự ép buộc

của Bảo Ngọc, cậu không muốn đi cũng không được.

Cứ nghĩ về chuyện lúc trưa thì Quốc Bình lại càng điên tiết hơn. Sau khi trò chuyện với nhau ở phòng ăn, Uyên Phương bất ngờ mua cà phê cho Duy Vũ. Nhìn thấy vẻ mặt hai người nhìn nhau cười, Quốc Bình chỉ muốn giật nhanh ly cà phê rồi đi cho hả dạ.

“Mặt mũi như khi ăn ớt vậy thẳng em.” Bảo Ngọc khẽ cười. “Có chuyện gì khiến em phật lòng sao?”

Quốc Bình nhếch môi. “Không có chị.” Anh đưa lên ly bia như bảo cộng rồi nốc cạn.

Duy Vũ hiểu được nên cười khẩy. “Nó giận em.”

“Vì chuyện gì?” Yến Nhi ngồi bên cạnh thắc mắc.

Duy Vũ kể lại mọi chuyện. “Vì nó thấy em cười đùa với Uyên Phương. Rồi cô bé mua cà phê cho em.”

Quốc Bình trợn mắt. “Anh nghĩ mình là ai?”

“Có chuyện đó nữa sao.” Bảo Ngọc rót bia lại cho mọi người.

“Nhìn mày chả khác gì đứa con nít.” Duy Vũ chê bai.

Quốc Bình nói đầy bức tức. “Con nít hay không là việc của tôi. Liên quan gì đến anh.”

Duy Vũ không chịu nổi nên đành nói thật. “Chị nhìn nó đi. Nhìn cái mặt ngu ngốc và ấu trĩ của nó kìa.” Duy Vũ nhìn sang Quốc Bình. “Nếu thật sự anh mày muốn tán tỉnh bé Phương, thì mày có quyền gì mà ngăn cấm hay tức giận.”

“Cậu nghĩ gì mà lại đi giành người yêu của em nó.” Bảo Ngọc không thích chuyện này.

Duy Vũ thanh minh cho mình. “Em có giành đâu. Em chỉ trò chuyện với bé Phương thôi. Còn thật sự thì em vẫn đang tiếp cận Thùy Chi. Trước đến nay đều vậy.” Duy Vũ chỉ tay sang Quốc Bình. “Chẳng qua là em thấy bộ mặt đura đám của nó. Nên em chỉ muốn dạy cho nó một bài học thôi.”

“Bài học gì?” Yến Nhi vừa ăn, vừa hóng chuyện.

Duy Vũ cười khẩy. “Ngay chính bản thân nó cũng hắt hủi bé Phương, thì nó có tư cách gì để bức bối hay ngăn cấm người khác tới tiếp cận làm quen.” Duy Vũ nhìn thẳng vào mắt Quốc Bình. “Anh mày không hiểu vì sao hai đứa lại như người xa lạ. Nhưng nếu mày đã từ chối bé Phương, thì đừng bao giờ biểu hiện

cái bộ mặt đưa đám đó, khi nhìn thấy những người con trai khác tới ve vãn em ấy.”

Ý của Duy Vũ muốn nói, anh không thích mỗi lần gã Việt Linh hay những chàng trai khác tới tiếp cận Uyên Phương, thì Quốc Bình lại nhăn nhó và tức giận. Nếu Quốc Bình tức giận như vậy thì tại sao lại lạnh nhạt với Uyên Phương, tại sao không đáp trả tình cảm lại với cô bé. Trong khi đó thì Uyên Phương lại rất yêu Quốc Bình và không ít người nhận thấy được điều đó.

“Vậy ý cậu là.” Bảo Ngọc như hiểu ra, cô nhún mày nhìn Duy Vũ. “Cậu chỉ đùa giỡn với Uyên Phương thôi, chứ hoàn toàn không có tình ý?”

Duy Vũ gật đầu. “Tất nhiên rồi, em chẳng qua lợi dụng việc tám chuyện với Uyên Phương để tiếp cận Thùy Chi thôi.” Duy Vũ liếc mắt nhìn Quốc Bình. “Em đâu phải là loại chó má đi dành người yêu với anh em mình.”

Mục đích của Duy Vũ là vừa dạy cho Quốc Bình một bài học, khiến được Uyên Phương mua cà phê cho anh. Lại vừa nhân tiện chuyện đó để tiếp cận với Thùy Chi. Một mũi tên trúng hai đích và Duy Vũ chứng tỏ anh không phải là loại tầm thường từ trong công việc đến tình cảm.

Quốc Bình sau khi nghe xong thì không còn giận Duy Vũ nữa. “Vẫn xạo như ngày nào.” Anh giơ ly bia lên như muốn cụng để tạ lỗi.

“Lên nào.” Bảo Ngọc nhếch môi. “Ồ cái con heo kia.” Cô nhìn Yến Nhi. “Ăn nhiều vậy mà.”

Yến Nhi nhanh tay cầm ly đưa lên. “Em có ăn nhiều đâu.”

“Cả đĩa tôm mình cô ăn.” Duy Vũ cười khẩy. “Mà còn bảo em có ăn nhiều đâu.”

Yến Nhi liếc mắt. “Im đi ông.”

Quốc Bình sau đó trò chuyện với mọi người vui vẻ như trước đây. Được một lúc thì anh vào nhà vệ sinh. Trút bầu tâm sự xong, anh tiến ra bồn rửa tay. Một chàng trai đứng bên cạnh nhướng mày nhìn Quốc Bình và không ai khác chính là Tuấn Kiệt. Sau lưng Quốc Bình, Quốc Anh đang đứng soi móng từng ly, từng chút một.

Đợi Quốc Bình đi ra, Quốc Anh đi tới bên cạnh Tuấn Kiệt. “Người cô bé yêu đó hả anh?”

Tuấn Kiệt lúc này đang chống hai tay xuống mặt đá. Anh ngược mắt nhìn mình trong gương. “Ừm.” Anh cảm thấy mình quá già so với Quốc Bình. Quá già so với việc đứng cạnh Uyên Phương.

15. Chương 15

“Chúc chị sinh nhật vui vẻ.” Tuấn Kiệt nói trong đau khổ. Anh đang ngồi u sầu trong phòng của Tuấn Phong.

Tựa lưng vào thành giường, Tuấn Kiệt khẽ cười nhìn chiếc bánh kem đặt bên cạnh. Chiếc bánh chocolate nhỏ được phủ quanh một lớp kem béo ngậy và một ngọn nến đang lập lòe ánh lửa được cắm bên trên.

“Đám giỗ rồi đến sinh nhật.” Tuấn Kiệt gượng cười. “Em ghét chị.”

Gió bên ngoài thoảng nhẹ qua ban công, những chiếc màn trắng phẳng phất bay và căn phòng càng trở nên hiu quạnh, khi ánh lửa của ngọn nến nhỏ vụt tắt. Tuấn Kiệt chậm chậm hít một hơi thật sâu và rót rượu vào ba chiếc ly nhỏ. Một ly cho anh và hai ly còn lại cho Thanh Vân và Tuấn Phong.

“Có chuyện gì vậy dì Như?” Quốc Anh nói khẽ. Anh đang đứng trước cửa phòng canh gác.

Vào những ngày giỗ kỵ của gia đình, Tuấn Kiệt sẽ lên nghĩa trang và sang ngôi chùa ở quận B làm lễ. Còn vào những ngày sinh nhật của Thanh Vân và Tuấn Phong, Tuấn Kiệt sẽ ở trong phòng của anh mình. Quốc Anh biết rõ những việc này nên anh không muốn ai làm phiền đến Tuấn Kiệt bởi tất cả điều gì khác.

“Tôi đem ít nước cho cậu.” Dì Như khẽ cười.

Quốc Anh niềm nở. “Dạ con cảm ơn dì.”

“Cậu lo đi nghỉ đi. Không cần phải bảo vệ cho cậu chủ như vậy đâu.” Dì Như nói. “Cậu ấy không muốn mình làm phiền đến người khác.”

Quốc Anh gật đầu. “Dạ con biết rồi ạ. Con tự nguyện đứng ở đây thôi dì.”

Thật ra thì ngày xưa Quốc Anh không có đứng bên ngoài canh giữ cho Tuấn Kiệt. Mọi việc bắt đầu từ khi vợ của Tuấn Kiệt đột ngột xông vào làm gián đoạn và phá rối sự tĩnh lặng của căn phòng. Kể từ đó, Quốc Anh không muốn ai xuất hiện phá vỡ buổi tiệc, mặc dù vợ của Tuấn Kiệt không xuất hiện nữa.

Tuấn Kiệt giở từng trang album ảnh như mọi khi. “Chị nhớ lúc này không?” Anh nhìn vào bức hình chụp hai người ở buổi diễn văn nghệ. “Lúc đó chúng ta giành giải nhất song ca.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Còn hình này là lúc ba chúng ta chụp vào ngày Tết.” Anh nhìn sang bức bên cạnh, nơi anh và hai anh chị mình đang mỉm cười đầy hạnh phúc. Thanh Vân ở giữa, đầu cô chếch về phía Tuấn Phong.

Tuấn Kiệt cứ thế, anh giở từng trang album, xem từng bức ảnh và nhắc lại từng ký ức năm xưa. Một hành động lặp đi và lặp lại suốt những năm qua. Mọi chuyện cứ như vậy, anh cứ cười một mình, nước mắt thì thoảng rơi.

Bất ngờ điện thoại rung lên, bị cắt ngang mạch cảm xúc, Tuấn Kiệt quay lại lấy điện thoại đang nằm trên giường. Anh nhìn vào màn hình và thấy Uyên Phương đang điện cho mình. Sững người trong vài giây suy nghĩ, anh đôi điện thoại lại lên giường và tiếp tục chương trình nhắc lại kỷ niệm xưa.

Sáng hôm sau, Tuấn Kiệt thức dậy trong phòng anh mình. Sau khi sửa soạn vệ sinh xong, anh lại mở tủ quần áo ra.

“Cho em mượn áo anh nha.” Tuấn Kiệt lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng.

Vừa bước xuống phòng ăn, nơi mẹ anh đang ngồi trên xe lăn. Bên cạnh bà là dì Lan hộ lý. Dì đang mớm thức ăn sáng cho bà, một tô cháo củ quả và thịt băm đầy dinh dưỡng.

Tuấn Kiệt hôn lên trán mẹ mình. “Mẹ ngủ ngon không?”

Bà Kim Xuân đưa cặp mắt lơ đãng nhìn sang con mình. “Phong.” Bà chậm rãi nói. “Bé Vân với Kiệt đâu?”

“Hai người họ đi công tác chưa về mẹ ạ.” Tuấn Kiệt lại giả vờ nói láo.

“Sao lại đi công tác?” Bà Kim Xuân gặng hỏi.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Bên đối tác có vấn đề nên tối hôm qua họ phải bay qua thương thuyết. Lúc tối họ có chào mẹ rồi đi mà.”

Bà Kim Xuân nhú mày. “Sao mẹ không nhớ?”

Tuấn Kiệt cầm tay mẹ mình đưa lên miệng thơm nhẹ một cái. “Mẹ hay quên mà.”

Dì Ba vẫn như bình thường mọi khi, dì chia thức ăn và cà phê ra ba phần nhỏ. “Cái này của cậu chủ.” Bà thì thầm nói khẽ. “Cái này của cậu hai và cô hai.” Vì bà chủ đang ngồi đối diện nên dì Ba đành đặt hai phần kia sang bên cạnh Tuấn Kiệt.

“Con cảm ơn dì ạ.” Tuấn Kiệt quay sang mỉm cười.

“Sao con ăn có chút vậy?” Bà Kim Xuân thắc mắc.

Tuấn Kiệt lại nói láo. “Dạ bác sĩ dặn con phải ăn như vậy.” Ý anh muốn ám chỉ hai phần kia cũng là do bác sĩ bảo.

Bà Kim Xuân muốn biết một chuyện. “Khi nào thì mẹ có cháu?”

Tuấn Kiệt đang ăn phải khựng lại. “Tụi con còn trẻ mà.” Anh biết mẹ đang nhằm tưởng mình là Tuấn Phong.

“Nhưng tôi già rồi.” Bà Kim Xuân đáp lại.

“Dạ vâng.” Tuấn Kiệt chẳng biết nói gì thêm.

Ở trong phòng khách, các cận vệ cũng đang dùng điểm tâm sáng cùng với các người giúp việc khác. Không khí ngoài đó dễ chịu hơn với sự ngột ngạt trong này. Tuấn Kiệt cảm thấy thở không nổi khi phải cứ nói láo mẹ mình. Anh không biết nếu lỡ như mẹ anh nhớ ra mọi chuyện thì sẽ như thế nào. Liệu bà có vượt qua thêm được một cú sốc nữa không.

Lại nói về Uyên Phương, sau khi tối qua gọi cho Tuấn Kiệt hai cuộc điện thoại nhưng không được, cô đang trầm ngâm ngồi suy nghĩ một mình trước máy tính.

“Sao dạo này chị không thấy em mua cà phê cho người yêu nữa?” Hoài Thư thắc mắc.

Uyên Phương quay sang hớn hở. “Trong giai đoạn tấn công đối phương, chúng ta không nên tăng thêm sự hờn ghét. Do vậy em sẽ không làm những điều mà anh ấy không thích.”

“Ghe ta.” Hoài Thư khẽ cười. “Ai bày mưu cho em vậy?”

“Chị Thùy Chi chứ ai.” Uyên Phương cười tíu tít.

Uyên Phương chợt nhìn thấy Quốc Bình đang hướng mắt về mình. Cô vẫy tay mỉm cười nhưng đáp lại cử chỉ đó là cú đánh mặt đi đầy lạnh lùng của anh. Uyên Phương đành buồn rầu thu tay lại, tiếp tục công việc còn đang dang dở và mơ mộng ngày được Quốc Bình nói tiếng yêu.

Trở lại với Tuấn Kiệt, anh sực nhớ mình phải hồi đáp lại tin nhắn của Uyên Phương. Lúc nãy trên xe do mãi suy nghĩ về công việc mà anh quên bồng đi mất. Nhấp nhẹ ngậm cà phê của Quốc Anh mới pha, anh ngã người ra sau ghế và nhìn vào điện thoại.

“Sao tối giờ tôi điện cho chú không được.” Tin nhắn từ Uyên Phương gửi qua mạng xã hội lúc sáng.

Tuấn Kiệt vội nhắn lại. “Nhóc gọi chú có việc gì không?”

Uyên Phương vội thoát ra khỏi mơ mộng khi thấy điện thoại rung lên. Đôi tay cô lập tức bấm lia lịa lên dãy phím ảo. “Người ta gọi từ tối. Bây giờ mới trả lời. Bộ ông chú bận lắm sao.” Uyên Phương nhắn liên tục.

“Bận đi làm mà.”

“Làm gì mà vào tối khuya. Bạn đi chơi với ai đó thì có.”

“Không có.” Tuấn Kiệt nhả nhanh.

Uyên Phương không tin. “Đừng xạo.”

“Thật.”

“Không tin.”

Trong lúc Tuấn Kiệt đang bận giải oan cho mình, thì bên ngoài phòng, một cô gái trẻ trung xinh đẹp bước ra khỏi thang máy. Cô mang chiếc quần jean ngắn màu trắng và chiếc áo sơ mi xanh dương cột ngang hông. Những cận vệ đang ngồi trong phòng nghỉ liền đánh ánh mắt nhìn sang. Xuân Đức là người đang ngồi gần thang máy nhất nên liền đứng dậy.

“Xin hỏi cô gặp ai ạ?” Xuân Đức nói đầy cung kính. Thật ra thì anh đã được bộ phận an ninh thông báo trước cả rồi.

Cô gái liếc mắt. “Gặp cậu tôi.”

“Ở đây có rất nhiều cậu. Không biết cô muốn gặp cậu nào?” Xuân Đức khẽ cười.

Cô gái chống nạnh. “Cậu tôi là cậu của tôi. Chứ không phải cậu là các cậu.”

“Ca này khó à nha.” Thành Nhân đang ngồi phải bật cười.

“Thế tóm lại cô muốn gặp ai, thưa tiểu thư?” Anh Quân đi tới bên cạnh đồng đội của mình.

Cô gái hít một hơi thật sâu. “Cậu Tuấn Kiệt.” Cô trợn mắt ngược lên.

“Vậy xin cô cho chúng tôi kiểm tra.” Xuân Đức thấy cô gái dang hai tay ra như hiểu ý. Anh liền nhanh chóng cầm máy quét thực hiện các nghiệp vụ của mình.

Kiểm tra xong, Xuân Đức nhìn Anh Quân gật đầu rồi cả hai dạt ra bên cạnh để tránh đường. Cô gái liếc mắt như hù dọa rồi kéo chiếc vali màu xanh dương to đùng đi tới.

Hữu Nam đứng chờ mở cửa cho cô gái. “Đề nghị cô để vali lại bên ngoài.” Mặc dù anh biết để bước vào được thang máy thì bộ phận an ninh tòa nhà đã kiểm tra qua.

Cô gái bỏ chiếc vali lại rồi đi vào trong với bộ dạng như một bà hoàng.

Anh Quân nhìn cô gái đánh mông bước đi mà phải chặc lên thành tiếng. “Xinh thật, mà có điều chảnh quá.”

“Anh Quốc Anh ơi.” Xuân Đức nói vào đám. “Cháu gái của chủ tịch đang đi vào.”

Bước qua phòng nghỉ, cô gái tiến vào phòng của ban trợ lý. Không như các cận vệ, những trợ lý chả thèm đoái hoài đến cô, ngoại trừ một người, Thành Mỹ. Cậu không phải để ý đến sắc đẹp, mà đang ngằm dõi theo ánh mắt và nụ cười đầy tình tứ của cô gái dành cho Quốc Anh.

“Anh đẹp trai.” Cô gái khẽ cười.

“Tiểu thư.” Quốc Anh gật đầu. “Xin mời vào trong ạ.” Anh nhận ra cô gái này là cháu của chủ tịch.

Cô gái bước vào trong phòng và thấy Tuấn Kiệt đang ngồi trên ghế. “Cậu Kiệt.”

Tuấn Kiệt lúc này đang nhắn tin với Uyên Phương. Anh ngược mắt lên đầy vẻ ngạc nhiên và bất ngờ. Vội nhấc nhanh vào máy. “Chiều gặp nha nhóc.” Anh đặt điện thoại lên bàn rồi đứng dậy. “Thanh Hương.”

“Nhớ cậu quá à.” Thanh Hương ôm chầm lấy cậu mình.

Tuấn Kiệt vẫn ngơ ngác. “Sao lại về đây?”

Ông nội của Tuấn Kiệt sinh ra hai người con trai và hai người con gái. Ông Vương Tuấn Anh, cha của Tuấn Kiệt là trưởng nam nhưng cưới vợ trễ. Chú của Tuấn Kiệt là Vương Tuấn Sơn, đã qua đời từ lâu vì ung thư máu và chưa lập gia đình. Vương Ngọc Xuân và Vương Ngọc Yến là hai người cô của anh.

Vương Ngọc Yến cưới chồng và sinh ra Võ Ngọc Anh. Thanh Hương, tên đầy đủ là Đào Thị Thanh Hương, là con gái của Võ Ngọc Anh. Nhiều năm trước, gia đình họ Vương đã có một cuộc tranh đấu giành quyền lực và Tuấn Kiệt một tay đã dẹp loạn hết tất cả.

Nguyên do bắt đầu từ việc Tuấn Phong, anh trai anh khi mới vừa nhậm chức đã khai tử và cách chức hàng loạt giám đốc và trưởng phòng. Trong số đó có chồng của cô mình, ông Võ Thanh Hùng. Tức giận vì bị thằng cháu nhỏ tuổi mất dạy, ông Thanh Hùng đã ngấm ngấm tạo phản và xúi giục nhiều kẻ khác để tạo bè kết cánh.

Tất nhiên là Tuấn Phong biết điều đó nhưng anh muốn đợi một thời gian nữa để tóm luôn một mẻ cho tiện. Trớ trêu thay, căn bệnh đã khiến anh qua đời và nhóm hội nhỏ nhoi này vẫn còn tồn tại. Cái chết của Thanh Văn tiếp tục làm gia đình của Tuấn Kiệt suy đốn. Ông Vương Tuấn Anh và vợ mình sau đó cũng lâm bệnh. Lợi dụng tình hình như vậy, nhất là việc tình hình rối ren trong tập đoàn, Võ Thanh Hùng cùng

nhiều cổ đông lớn trong tập đoàn đã nổi dậy và đòi triệu tập hội đồng quản trị của tập đoàn nhằm tranh quyền đoạt vị.

Chồng của cô Vương Ngọc Xuân là Lê Chí Danh, ngay từ đầu ông đã giả vờ tạo phản, nhằm mục đích nằm vùng để đánh cắp thông tin. Tuấn Kiệt tất nhiên đã được ban trợ lý truyền đạt lại di ngôn của anh mình, trong đó có việc gạch tên Võ Thanh Hùng. Cùng với vợ chồng cô Ngọc Xuân, anh đã ra một mật lệnh cho đội ngũ của mình triệt hạ tận gốc cuộc nổi loạn. Cùng với đó là việc thu tóm hết tất cả sổ cổ phiếu từ các cổ đông, để củng cố quyền lực của gia đình họ Vương trong tập đoàn V.

Sau cuộc nổi loạn, cô Vương Ngọc Yến của anh bắt buộc phải ly hôn với Võ Thanh Hùng. Võ Ngọc Anh sau đó được Tuấn Kiệt tạo điều kiện hết mức để tạo dựng sự nghiệp theo ước mơ của cô nàng. Điều mà trước đó Ngọc Anh không thể thực hiện vì cha mình cấm bỏ. Sang Mỹ rồi cưới chồng và Thanh Hương là sự đơm hoa, kết trái của một chuyện tình.

“Bộ cháu về thăm cậu không được sao?” Thanh Hương đáp.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Ra đây ngồi kể cậu nghe nào.” Anh chỉ tay ra chiếc bàn phía bên kia. Vừa ngồi xuống, Tuấn Kiệt đã ngẫm đoán. “Sao, cãi nhau với mẹ nên bỏ về đây chứ gì.”

“Đâu có.” Thanh Hương đáp nhanh.

“Vậy thì vì sao?” Tuấn Kiệt ngồi bắt chéo chân lại.

Thanh Hương xoa vào người cậu mình để nịnh nọt. “Cháu muốn về đây sống thôi.”

“Đang yên, đang lành, tự dưng lại muốn mò về đây.” Tuấn Kiệt nhú mày giả vờ không hiểu.

Thanh Hương ngồi thẳng dậy. “Cậu không thương con nữa hả?” Ý cô muốn nói về việc Tuấn Kiệt cứ gặng hỏi này nọ.

“Thế ngày xưa ai đòi sang Mỹ cho bằng được.” Tuấn Kiệt nói móc lại.

“Ngày xưa là ngày xưa.” Thanh Hương khẽ cười. “Hôm qua trời nắng, chắc gì hôm nay trời sẽ không mưa.”

Tuấn Kiệt biết ý đồ của cháu mình. “Thế tóm lại giờ nhóc muốn cậu làm gì?”

Thanh Hương như đạt được mục đích của mình. Cô lại ôm cánh tay Tuấn Kiệt. “Cậu chỉ cần nói vài lời với mẹ con. Rồi bố trí cho con một công việc gì đó để làm thôi. Chỉ có vậy à.”

Tuấn Kiệt cảm thấy có điều gì đó không linh. “Con về sống với mẹ thì cần gì cậu phải nói vào.”

“Con muốn sống riêng.” Thanh Hương ngược mắt nhìn cậu mình như muốn dò xét câu trả lời.

Tuấn Kiệt biết ngay. “Vậy mà bà đặt nói thương tôi.” Anh lấy tay trái đẩy nhẹ đầu cháu mình. “Ngay từ đầu đã lợi dụng ông cậu này rồi.”

“Không có.” Thanh Hương giả vờ bù lu, bù loa lên khóc.

“Thôi được rồi.” Tuấn Kiệt phải e sợ. “Để cậu nói với mẹ nhóc được chưa.”

Thanh Hương cười toe tét. “Cảm ơn cậu nhiều.”

Lúc này ở bên ngoài, Thành Mỹ đi tới chỗ Quốc Anh. “Cô gái đó là ai vậy?”

Quốc Anh đang ngồi đọc báo trước cửa phòng của chủ tịch. “À, cháu của chủ tịch ấy mà.”

Thành Mỹ đứng khoanh tay trước ngực, mắt không ngừng đảo quanh như đang suy tính điều gì đó. “Sao con bé lại biết ông?”

Quốc Anh gấp tờ báo lại. “Thì Anh với chủ tịch có thăm cô bé mấy lần ở bên Mỹ.”

Thành Mỹ mừng rỡ trong lòng. “Vậy à.”

“Mà có chuyện gì không Mỹ?” Quốc Anh nhíu mày vì thắc mắc.

“Không, lo đọc báo tiếp đi.” Thành Mỹ quay về chỗ của mình.

Chiều hôm đó, Tuấn Kiệt đi gặp Uyên Phương như đã định. Anh đang ngồi nói chuyện với bác Năm thì cô nhóc đi tới. Thấy gương mặt buồn bã, anh nghĩ chắc chàng trai kia lại làm gì đó rồi.

“Ông chú.” Uyên Phương mỉm cười.

Tuấn Kiệt đáp. “Sao hôm nay đi làm về sớm vậy?”

“Hôm nào lại chẳng về giờ này.” Uyên Phương ngồi xuống. Cô vừa định hỏi chuyện thì lại chợt thấy vết son hơi mờ in trên áo của Tuấn Kiệt. Gương mặt cô lại bỗng tối sầm.

Tuấn Kiệt lúc này vẫn chưa biết vết son đó là của Thanh Hương. “Công việc của nhóc dạo này thế nào?” Thấy Uyên Phương chưa trả lời, anh lại gặng hỏi tiếp. “Tối hôm qua mắc bận quá nên tôi không thể nghe

máy được.”

Bạn đi chơi với gái chứ gì, Uyên Phương hần học trong đầu.

Thấy cô nhóc cúi gầm mặt xuống, Tuấn Kiệt lại chả hiểu vì sao. “Nhóc sao vậy?”

“Không sao hết.” Uyên Phương nói trong bực bội.

Tuấn Kiệt nghĩ chắc cô nhóc muốn được yên tĩnh một lúc nên anh đành yên lặng ăn kem. Im lặng là sự đáng sợ nhất trong các mối quan hệ, Tuấn Kiệt nghĩ vậy. Vừa ăn, vừa nhìn ra đường, Tuấn Kiệt thấy những bậc cha mẹ đang đèo con đi trên đường, thế là anh lại nghĩ đến mình. Anh không còn trẻ và đã già rồi, con thì chưa có, vợ thì còn ở nơi đâu. Không biết đến khi nào thì anh mới được bế con trên tay.

“Sao ông chú không nói.” Uyên Phương liếc mắt sang. “Bộ không thích gặp tôi sao?”

Tuấn Kiệt như chết đứng. Anh nhìn sang cô nhóc với khuôn mặt e sợ. “Chú có nói mà.” Anh chắc chắn là vừa rồi có hỏi, chỉ tại cô nhóc không chịu trả lời.

“Nói gì?” Uyên Phương đáp ngắn gọn.

Tuấn Kiệt nuốt nước bọt. “Nhóc buồn chuyện gì hả?”

“Bộ muốn tôi buồn lắm sao mà hỏi.” Uyên Phương tiếp tục hần học.

Sao nói gì cũng bị mắng vậy ta, Tuấn Kiệt nghĩ thầm rồi gắng gượng cười. “Nhóc ăn kem chưa?” Anh hết chuyện để nói rồi.

“Vui lắm sao mà cười.” Uyên Phương như muốn cắn xé Tuấn Kiệt. “Thấy kem không mà hỏi.”

Tuấn Kiệt đưa nhanh cây kem ở bên cạnh mình. “Nhóc ăn đi.”

“Sao này giờ không đưa.” Uyên Phương háy mắt rồi cầm nhanh cây kem đưa lên miệng.

Tuấn Kiệt nghĩ chiều nay sẽ là một buổi chiều đầy ác mộng với anh. Nuốt nước bọt một lần nữa trong sợ hãi, chưa bao giờ anh phải kinh sợ như thế này. Bởi vậy mới nói, đừng bao giờ làm phụ nữ giận, đặc biệt là người mình yêu.

16. Chương 16

“Cái áo đó đẹp chị ha.” Uyên Phương trầm trồ khen. Cô đang cùng Hoài Thư đi mua sắm trong trung tâm thương mại ở quận A.

Hoài Thư kinh hãi. “Em định mở cửa hàng thời trang hả?” Cô nhìn xuống hai tay mình đang xách đầy túi, nào là quần áo, nào là phần son.

Uyên Phương xụ mặt xuống. “Cái áo đó đẹp mà.”

“Chị thấy cái nào em cũng khen đẹp hết.” Hoài Thư nhếch môi.

“Hôm nay Noel mà chị, chúng ta phải tự thưởng cho bản thân mình chứ.” Uyên Phương chống chế cho bệnh mua sắm của mình.

Hoài Thư biết tẩy của cô bé điệu đà này. “Họ Noel đi chơi với người yêu. Ai đó ế chồng mông nên lôi tôi đi theo chứ gì.”

Uyên Phương đỏ mặt. “Đâu có đâu. Chị cứ nghĩ xấu em hoài.”

Thật ra thì do Quốc Bình không chịu hồi đáp tin nhắn rủ đi chơi của cô. Nghĩ tới ông chú Quốc Anh, cô định rủ nhưng nghĩ lại vì mình còn đang bực, chưa kể là trước sau gì ông ấy cũng bảo bạn để đi chơi với người phụ nữ khác, do vậy cô liền dập tắt ngay suy nghĩ của mình. Cuối cùng thì cô quyết định rủ bộ ba nhiều chuyện xôm tụ lại với nhau. Nhưng trở trêu thay, Thùy Chi bảo có hẹn với bạn, nên cô đành thui thủi một mình đi cùng với Hoài Thư.

“Chúng ta đi ăn đồ nướng đi.” Mắt Uyên Phương sáng rực lên khi đi ngang qua nhà hàng G.

Hoài Thư lại tỏ vẻ sợ hãi. “Nữa hả? Em định biến hai đứa thành hai con heo sao?”

“Mập cũng dễ thương mà.” Uyên Phương khẽ cười.

“Em thấy dễ thương nhưng cánh mày râu thì lại không thấy vậy.” Hoài Thư liếc mắt vì không đồng tình cái quan điểm bao biện này.

Uyên Phương đáp nhanh. “Đấy là do anh ta không yêu chị thôi. Chứ nếu anh ta mà đã yêu chị, thì dù chị có mập ra sao, anh ta vẫn thấy dễ thương.”

“Vậy thì Quốc Bình không yêu em rồi.” Hoài Thư bật cười.

Uyên Phương tụt hết cảm xúc. “Em không chơi với chị nữa.”

Hoài Thư biết mình lỡ mồm. “Ấy, chị nói đùa thôi mà. Em mau hồn vậy.” Cô lao theo. “Thôi chị em mình đi ăn thịt nướng đi.”

Sau khi cất lực chiến đấu, hai người đã xơi hàng tá đĩa thịt cùng với những món khác trong menu. Mặc dù sợ mình mập lên nhưng vì tinh thần ăn uống dâng trào đến cực độ, hai người tự hiểu ý cần phải cố gắng hết mình. “Ăn đã, tính sau”, đây là câu cửa miệng của hai cô nàng.

“Giờ mình đi ăn kem đi.” Uyên Phương chợt nhớ đến bé Ủn.

Hoài Thư há hốc mồm to mắt vì sợ cái bao tử của nhỏ em mình. “Nữa sao?”

“Em biết quán kem này ngon lắm. Bảo đảm chị sẽ ghiền cho coi.” Uyên Phương hớn hử khi nhớ tới hương vị chocolate.

Hai bên trung tâm thương mại có hai cái đài phun nước lớn, nơi được gắn nhiều thiết bị đèn led đủ các màu sắc lung linh ở dưới đất, điều tuyệt nhất vào buổi tối dành cho những người đi bộ ở nơi đây.

Hoài Thư vừa đi, vừa ngắm nhìn khen nức nở. Rồi cô nàng chợt nhận ra. “Ai như chị Thùy Chi phải không em?” Hoài Thư mặc dù đang cầm đồng tử nhưng vẫn cố chỉ tay về phía đài phun nước bên phải của mình.

Uyên Phương nhìn theo, cô thấy hai người nam và nữ đi với nhau. Người nữ khoác tay và nép sát đầu vào người nam. Gắng mở to mắt và nhìn kỹ, Uyên Phương nhận ra người nữ đó là Thùy Chi.

“Đúng rồi chị.” Uyên Phương hớn hử.

Định kêu lớn tên bà chị Thùy Chi của mình nhưng Uyên Phương bất ngờ kìm hãm lại. Cô chợt nhận ra, người nam đi cùng với Thùy Chi và đang có những cử chỉ thân mật đó, không ai khác chính là Quốc Anh. Đối với Uyên Phương, Tuấn Kiệt tức là Quốc Anh, hiện giờ cô vẫn chưa biết anh giả vờ lấy tên cận vệ của mình.

Cách đây vài tiếng trước, lúc này Tuấn Kiệt đang ngồi một mình trong văn phòng. Mặt mày đăm chiêu, trên tay là chiếc điện thoại, Tuấn Kiệt không biết có nên nhắn tin rủ Uyên Phương đi chơi noel hay không. Lần trước anh không biết vì sao cô nhóc lại bực bội với mình. Ngay cả tối đó anh nhắn tin như thế nào thì cô nhóc cũng chẳng thèm trả lời lại. Anh nghĩ có khi cô nhóc không thích chơi với thằng mặt già như anh nữa.

Tuấn Kiệt không biết tối nay cô nhóc có đi chơi với bạn bè, hoặc là đi hẹn hò với cậu trai Quốc Bình hay không. Quá nhiều suy nghĩ tự làm khó lấy chính mình, chưa kịp đưa ra quyết định thì Tuấn Kiệt chợt thấy Thùy Chi gọi tới.

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

“Anh.” Giọng Thùy Chi đầy hờn hờ. “Tối nay anh bận gì không? Đi chơi với em đi.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Sao lại rủ anh. Không đi chơi với người yêu hay bạn bè sao?”

“Anh này. Người ta đã điện anh thì phải có lý do chứ. Đi chơi với em đi. Em có một mình nên buồn lắm.” Thùy Chi nói.

Tuấn Kiệt trầm ngâm giây lát rồi cũng quyết định. “Cũng được. Vậy tý nữa anh qua đón em.”

“Yêu anh nhất. Vậy nha, em cúp máy đây.” Thùy Chi nói xong thì tắt máy.

Tuấn Kiệt nghĩ mình không nên làm phiền Uyên Phương, cộng với việc Thùy Chi cần anh hơn vào lúc này, do vậy anh mới quyết định đồng ý. Tuấn Kiệt đi ra khỏi phòng, anh muốn về nhà thăm mẹ mình một chút rồi mới đi chơi. Vừa bước vào trong phòng khách, anh thấy mẹ mình đang ngồi xem tivi, một chương trình phóng sự nói về văn hóa các vùng miền.

“Mẹ.” Tuấn Kiệt hôn lên đầu mẹ mình.

Bà Kim Xuân quay sang. “Phong.” Bà chăm chăm quan sát. “Bé Vân đâu?”

“Vân đi chơi với bạn rồi mẹ.” Tuấn Phong giả vờ nói láo. “Lâu ngày rồi cô nhóc không gặp các bạn của mình.”

Bà Kim Xuân khẽ chăm chăm đưa tay lên bấu má Tuấn Kiệt. “Anh phải làm con gái tôi vui đó.”

Tuấn Kiệt cầm tay mẹ mình hôn nhẹ một cái. “Dạ, con trai bất hiếu biết rồi ạ.” Anh khẽ cười. “Thôi mẹ con mình vào ăn tối đi.”

Duy An thì thâm vào tai Quốc Anh. “Tội nghiệp chủ tịch nhí. Chả bao giờ bà nhắc đến chủ tịch cả.” Ý của Duy An muốn nói là bà Kim Xuân không nhắc đến tên Tuấn Kiệt.

Quốc Anh gật đầu như tán thành. “Có nhắc nhưng mà hiếm khi lắm.”

Sau khi ăn nhẹ buổi tối, Tuấn Kiệt được các cận vệ mình chở sang đón Thùy Chi. Cô đang đứng trước khu chung cư cao cấp của mình ở. Mặc chiếc đầm công sở màu nâu đơn giản, Thùy Chi toát lên vẻ xinh đẹp rạng ngời trong ánh mắt của các cánh mày râu.

Vào nhà hàng V sang trọng, hai người vừa trò chuyện, vừa cười đùa như những cặp tình nhân đang hẹn hò khác. Khổ ở đây là các cận vệ, vì Noel nên Tuấn Kiệt cho mọi người nghỉ hết, chỉ còn lại bốn anh chàng độc thân ở lại làm nhiệm vụ. Vì ít cận vệ nên bắt buộc phải chia ra làm hai đội, mỗi đội gồm hai người, ngồi trước và sau bàn của Tuấn Kiệt.

Để không ai phát hiện ta thân phận thật của mình, các cận vệ bắt buộc phải nhập vai như những người thường. Những ngọn nến lung linh đặt giữa bàn, những chiếc bong bóng đủ màu sắc, cây thông trang trí với những hộp quà và tiếng piano du dương bên tai, nó khiến cho không gian trở nên vô cùng lãng mạn. Do vậy nên ai cũng tưởng họ là những chàng trai đang yêu nhau.

Sau khi dùng bữa xong, Thùy Chi ngỏ ý muốn đi ăn kem nên Tuấn Kiệt đành vui vẻ nhận lời. Hai người không quên mua quà cho bé Ún, điều mà những năm gần đây, lúc nào Tuấn Kiệt cũng nhớ.

“Bình thường anh đâu thấy em không nhẽo như thế này đâu.” Tuấn Kiệt nhún mày khi thấy những hành động thân mật của Thùy Chi ở nơi đông người. Hai người đang hướng về chiếc xe kem.

Thùy Chi khẽ cười. “Em chỉ không nhẽo khi ở bên cạnh anh thôi.”

“Lý do?” Tuấn Kiệt thắc mắc.

“Vì em thích như vậy.” Thùy Chi thản nhiên trả lời. “Anh tạo cho em cái cảm giác muốn được cưng chiều.”

Tuấn Kiệt lạnh lùng đáp. “Vậy từ nay anh sẽ không cưng em nữa.”

Thùy Chi giả vờ buồn bã. “Anh mà không cưng em nữa. Em sẽ khóc cho anh coi.”

“Thôi, thôi.” Tuấn Kiệt hoảng hốt. “Được rồi, được rồi. Anh đùa ấy mà.” Thùy Chi mới hít hà là anh đã lo chống vó.

Trở lại với thực tại, khuôn mặt hớn hở của Uyên Phương phút chốc bỗng tối sầm lại. Giờ thì cô đã biết, những vết son dính trên áo, những lần không nghe máy hay nhắn tin lại, những lần bảo bạn các kiểu, tất cả đều do một nguyên nhân, ông chú đã có người yêu. Vậy mà trước giờ ông chú bảo cô là đang cô đơn. Lừa dối, cô nghĩ mình không nên làm bạn với ông chú nữa.

“Chúng ta có nên kêu chị ấy không?” Hoài Thư thắc mắc.

Uyên Phương cảm thấy bực trong người. “Không, chúng ta về đi.”

“Không đi ăn kem nữa sao?” Hoài Thư cảm thấy tiếc.

Uyên Phương đáp nhanh. “Không, em đau bụng quá.” Ăn kem để làm gì, khi cô thấy hai người họ cũng đang hướng về chiếc xe kem.

Tối nhà, Uyên Phương lao nhanh lên phòng. Cô vút đại đóng đồ mới mua xuống sàn, sau đó lao lên giường vui mình vào trong chăn. Chưa được một phút thì Uyên Phương thấy cô Bích Hân đi vào.

“Sao nhìn mặt con bí xị vậy?” Bích Hân leo lên giường ôm cháu mình. “Ai chọc giận cháu cưng của cô?”

Uyên Phương cũng chả hiểu vì sao mình lại bực. “Dạ không ai hết.”

“Không ai hết.” Bích Hân khẽ cười. “Vậy thì sao cháu của cô lại nhăn?”

Uyên Phương quay lại ôm cô nhỏ của mình. “Sao cô chưa ngủ?”

“Cô đợi chồng mình về.” Bích Hân nghĩ về Phúc Tân.

Tiếp tục trò chuyện rồi ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau đi làm nhưng Uyên Phương vẫn còn thấy hờn trong người. Cô có cảm giác giống như mình mất đi một người bạn thân, mất đi sự chiều chuộng, mất luôn cả người tâm sự hay tư vấn tình yêu cho mình. Giờ thì cô mới nhận ra được sự hời hợt trong thời gian vừa qua của ông chú Quốc Anh.

Khi sự hời hợt bắt đầu, một mối quan hệ có thể bắt đầu nhiều chiều hướng xấu. Văn ôn, võ luyện, chuyện tình cảm cũng vậy, đôi lúc chúng ta cần phải hâm nóng lại tình yêu. Vì nếu chúng ta không mạnh mẽ và sâu nặng, chuyện tình có thể tan vỡ theo sự hời hợt đó.

Đến giờ cơm trưa, đang ăn cơm thì Uyên Phương thấy Thùy Chi đi tới. Tự nhiên cơn ngán ăn lại trôi lên, Uyên Phương cứ chọc thìa vào cơm mà không đụng đến nữa.

“Phương điệu buồn chuyện gì vậy?” Thùy Chi phỏng đoán khi thấy bộ mặt của cô nhóc.

Uyên Phương ngược mắt lên. “Dạ không.” Cô nói nhỏ nhẹ.

Thùy Chi khẽ cười. “Hay giận chuyện hôm qua chị không đi với hai đứa?”

Hoài Thư chen lời vào. “Chị làm như tụi em là con nít không bằng.” Hoài Thư khẽ cười. “Mà hôm qua chị đi chơi ở trung tâm thương mại quận A đúng không?”

Thùy Chi trầm ngâm giây lát. “Ồ đúng rồi. Tụi em thấy chị sao? Hai đứa cũng ở đó hả?”

Hoài Thư khẽ cười. “Không những thấy chị, mà còn thấy ai kia đi bên cạnh của chị.”

Thùy Chi nghĩ ngay đến Tuấn Kiệt. Cô liền giả vờ. “Vậy sao hai đứa không kêu chị?”

“Thôi, tự nhiên tụi em đi làm phiền đến hai người làm gì.” Hoài Thư nói. “Phải để hai người có thời gian riêng tư với nhau chứ.”

Thùy Chi nhìn sang Uyên Phương. “Sao nãy giờ em im lặng vậy?”

Uyên Phương gượng cười. “Em đang suy nghĩ một vài chuyện thôi.”

“Chuyện gì?” Thùy Chi tò mò. “Có chuyện nào chị giúp được không?”

Uyên Phương nói thật. “Có.” Cô nhìn Thùy Chi. “Chị quen anh ấy lâu chưa?”

Thùy Chi nghĩ cô bé điệu này đang dụ mình vào bẫy. “Bữa nay ghê quá nha.”

“Đúng rồi.” Hoài Thư chen vào. “Anh ấy là ai vậy? Chị bật mí cho tụi em đi.”

Thùy Chi sợ tiết lộ thân phận của Tuấn Kiệt nên liền trốn tránh. “Chị với anh ấy chỉ là bạn bình thường thôi.”

Bạn bình thường mà ôm ấp thân mật như vậy, Uyên Phương nghĩ thầm rồi nói. “Chị nói thật cho em nghe đi.” Cô không biết vì sao mình lại tò mò như vậy. Tò mò hơn cả việc Quốc Bình có người yêu chưa.

Thùy Chi giả vờ đánh trống lảng. “Chị khát nước quá. Để chị uống nước rồi nói sau nha.”

Hoài Thư biết bà chị này đang trốn tránh. “Để em lấy cho. Chị cứ ngồi đi.” Cô không thể đánh mất đi giờ phút quan trọng này được. Để gì khai thác được chuyện riêng tư của bà chị này.

Uyên Phương ngẫm nghĩ giây lát rồi âm ờ. “Chị quen ông chú Quốc Anh lâu chưa?”

“Quốc Anh nào?” Thùy Chi cảm thấy ngờ ngợ.

Uyên Phương đành nói toạc ra. “Thì là ông chú lái xe cho chủ tịch ý.”

Thùy Chi nghĩ đến Quốc Anh cận vệ của Tuấn Kiệt. “Cũng khá lâu rồi.” Cô tò mò. “Mà sao em biết anh Quốc Anh?”

Uyên Phương nhìn xuống khay cơm. “Dạ có gặp vài lần.” Mặt cô buồn thấy rõ khi nghe đến chữ “khá lâu rồi”.

Uyên Phương hỏi Quốc Anh tức là Tuấn Kiệt. Thùy Chi lại nghĩ cô bé đang hỏi anh chàng cận vệ nên vô tư trả lời. Thế là hai người hiểu lầm ý nhau. Người thì hỏi một kiểu, người thì trả lời một đằng.

Thùy Chi không quan tâm lắm nên ăn nhanh thìa cơm. “Hôm qua hai đứa đi chơi với nhau à?” Cô vừa nhai, vừa nói.

“Dạ.” Giờ thì Uyên Phương cảm thấy khó chịu khi gặp Thùy Chi.

Hoài Thư quay về chỗ và hỏi rất nhiều thứ. Thùy Chi vẫn trả lời đó là bạn bình thường của mình, cô không muốn tiết lộ danh phận của Tuấn Kiệt. Tất nhiên là Uyên Phương nghĩ Thùy Chi giấu mình, cũng giống như việc ông chú giấu cô mọi chuyện mà thôi.

Vài ngày sau, những ngày cuối năm, đây là dịp mọi người mong chờ nhất trong thời gian qua. Mỗi năm tập đoàn V sẽ tổ chức tiệc cho nhân viên hai lần, một lần cuối năm và một lần đầu năm. Tiệc cuối năm sẽ được tổ chức vào những ngày cuối tháng mười hai, đây sẽ xem như là tiệc tất niên. Còn tiệc đầu năm thì phải đợi ra sau Tết âm lịch mới tổ chức và đây sẽ gọi là tiệc tân niên. Một cái cuối năm dương, một cái đầu năm âm, tập đoàn V như muốn âm dương hài hòa.

Vì tập đoàn với hàng vạn nhân viên ở trên mọi miền tổ quốc nên không thể tổ chức được cùng một lần và ở cùng một nơi. Chưa kể khu liên hợp nhà hàng V cũng không đủ sức chứa tất cả. Do vậy mỗi công ty, mỗi phòng ban sẽ được tổ chức riêng nhau ra. Việc tổ chức này sẽ do bộ phận nhân sự phối hợp với bộ phận tổ chức sự kiện để đảm trách và phân chia lịch cho hợp lý.

Phòng tín dụng của Uyên Phương đang làm việc, đây là một phòng ban trực thuộc công ty tài chính V. Vì công ty có quá nhiều người, nên mỗi phòng ban sẽ tổ chức tiệc cuối năm khác nhau, hoặc cùng nhau mà khác nhà hàng. Và phòng của Uyên Phương được ấn định tổ chức vào ngày hôm nay, ngày cuối tháng và cũng là ngày cuối năm.

Mỗi khi tổ chức sự kiện gì đó thì các nhân viên sẽ được cho về nghỉ sớm. Uyên Phương sau khi bỏ ra nhiều giờ ở cửa hàng làm tóc và trang điểm cùng với Hoài Thư, cô chạy về nhà để mang chiếc đầm trắng mới mua của mình. Việc trưng diện làm đẹp không chỉ tăng thêm sự kiêu sa lộng lẫy cho bản thân, mà còn là cơ hội để bén duyên hay lọt vào mắt xanh của anh chàng nào đó. Đối với Uyên Phương chỉ là Quốc Bình, còn đối với Hoài Thư, đó là những anh chàng ở các phòng ban khác.

Hình mẫu lý tưởng của Hoài Thư vẫn là con của chủ tịch, siêu đẹp trai và tài giỏi, Vương Tuấn Kiệt. Nhưng hình mẫu là hình mẫu, còn việc bén duyên với ai đó lại là một chuyện khác.

Bởi vậy mới nói, chúng ta đều có một hình mẫu lý tưởng, đó là lúc khi chưa yêu ai. Còn khi đã yêu rồi, mọi hình mẫu dường như không còn tồn tại và cần thiết nữa. Dù có tồn tại thì ta cũng nhanh chóng dập tắt nó ngay. Đó là chính cái mà người ta hay gọi là trường hợp ngoại lệ. Là trường hợp khiến ta phá vỡ mọi định luật và những điều dạy lòng trước đó.

Uyên Phương và Hoài Thư hẹn với nhau đi chung taxi tới khu liên hợp nhà hàng V, nơi tổ chức các hội nghị, sự kiện trọng đại và lớn nhỏ của tập đoàn. Trước mặt hai người là dãy nhà hàng màu trắng gồm năm căn và bãi đỗ xe vô cùng rộng lớn. Mỗi căn nhà hàng gồm ba tầng, được trang trí một cách lộng lẫy và đều có một chiếc thảm đỏ kéo dài từ sảnh ra tới cửa. Phía trước lối ra vào là các tấm phong nền được dựng lên để cho mọi người chụp hình làm kỷ niệm, hoặc là để “sống ảo”.

Phòng tín dụng của Uyên Phương được tổ chức ở nhà hàng C, lầu ba, viết tắt là C3. Đó là căn nhà hàng nằm ở giữa, A,B,C,D,E. Phòng bảo hiểm được tổ chức ở C2 và phòng chăm sóc khách hàng ở C1. Bốn nhà hàng còn lại là nơi một số phòng ban khác của công ty tài chính V sẽ ngồi dự tiệc.

Nhanh chóng bước vào trong, các chàng trai liền hướng ánh mắt về Uyên Phương. Điều mà ngay cả Hoài Thư đi bên cạnh cũng biết được.

“Phương điệu. Thư ú.” Thùy Chi nói lớn.

Uyên Phương quay lại, cô thấy Thùy Chi đang mang chiếc đầm màu xanh dương đi tới. “Chị.” Cô chợt nhận ra Thùy Chi thật sự đẹp hơn mình rất nhiều.

“Chị đẹp quá.” Hoài Thư trầm trồ khen.

Thùy Chi liếc mắt. “Sao đẹp bằng hai em được.”

Ba người bước vào trong thang máy và trò chuyện thêm được một vài câu nữa thì tạm chia xa. Buổi tiệc cuối cùng cũng được bắt đầu. Trưởng phòng Võ Chí Tâm đứng trên bục phát biểu vài lời, quy chung là tổng kết những thành công vừa qua. Sân khấu cũng được thiết kế theo phong nền màu trắng, màu sắc chủ đạo của buổi tiệc.

Uyên Phương và Hoài Thư ngồi chung bàn với nhóm của Bảo Ngọc. Điều này do Duy Vũ gợi ý và chị tổ trưởng của nhóm đồng ý tán thành nên Quốc Bình đành câm lặng. Yến Nhi ngồi bên cạnh Hoài Thư, hai cô nàng dường như rất hợp ý và có một điểm chung với nhau, đó là ả thực. Khi thức ăn bắt đầu đem lên, lúc đầu Hoài Thư còn nghĩ đến việc giảm cân nhưng khi được Yến Nhi đả thông tư tưởng, hai người chẳng khác gì một cặp đôi song kiếm hợp bích quần thảo cả chốn giang hồ.

Uyên Phương vẫn chậm rãi ăn uống, điều cô quan tâm bây giờ là Quốc Bình. Cô muốn gấp thức ăn bỏ vào chén anh, nhưng vì anh ngồi bên cạnh Yến Nhi, tức là đang ngồi cùng hàng với cô, nên điều đó khó lòng thực hiện được. Hoài Thư và Yến Nhi chen ngang ở giữa, mà tay cô lại không dài, chưa kể nếu chồm sang thì còn mặt mũi nào nữa. Mặc dù nhiều nhân viên trong phòng biết cô có tình ý với Quốc Bình, nhưng cô không thể tùy tiện mạnh bạo như vậy được. Chưa kể là Quốc Bình đã vốn dĩ không thích cái tính trẻ con của cô, chỉ cần sơ hở một tý là khoảng cách giữa cô và anh lại gia tăng thêm hàng ngàn km.

“Cô Phương.” Võ Chí Tâm cầm ly rượu đứng sau lưng Uyên Phương. “Thức ăn có hợp khẩu vị với cô không?”

Uyên Phương quay lại trong ngạc nhiên. “Dạ hợp.”

Võ Chí Tâm khẽ cười. Ông cầm đôi đũa của Uyên Phương và gắp một cái đùi gà nướng mật ong vào chén của cô. “Món này ngon lắm. Cô Phương ăn đi.”

“Dạ em cảm ơn.” Uyên Phương hơi ngại vì trưởng phòng quan tâm mình quá mức.

Duy Vũ tò mò nên chen lời vào. “Trưởng phòng có vẻ ưu ái bé Phương quá nha.”

Võ Chí Tâm thản nhiên đáp. “Tất nhiên rồi. Cô Phương là báu vật của phòng chúng ta mà. Do vậy các cô cậu phải chăm sóc cô ấy chu đáo đó.”

Bảo Ngọc nhìn trưởng phòng và đoán ông chắc đã ngà say. “Sếp yên tâm. Tụi em đây cũng cưng bé Phương lắm nên sếp đừng lo.”

Vậy mà có người không thèm cưng em, Uyên Phương nghĩ thầm khi nhìn qua Quốc Bình.

Suốt cả buổi tiệc, Uyên Phương bất ngờ trở thành tiêu điểm của mọi người. Hết trưởng phòng Tâm thì đến gã Việt Linh qua cửa cấm. Chưa kể là hàng loạt các nhân viên khác trong phòng. Họ bắt đầu ngà say và buông lời tán tỉnh Uyên Phương. Quốc Bình ngồi chứng kiến và chỉ biết ngao ngán nốc bia liên tục. Anh vẫn không có một cử chỉ nào quan tâm hay hỏi han gì đến Uyên Phương cả. Bảo Ngọc nhìn thấy mà chỉ biết lắc đầu. Cô vẫn không hiểu rằng, giữa hai cô cậu này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

17. Chương 17

Sau khi nghỉ lễ theo quy định, hôm nay Uyên Phương cùng mọi người tiếp tục đi làm lại như bình thường. Sau buổi tiệc cuối năm chẳng đâu vào đâu được một tý gì tình hình giữa mình và Quốc Bình, Uyên Phương vẫn tự dặn lòng rằng, mưa dầm thấm lâu.

Đi ngang qua chỗ Quốc Bình, cô thấy anh đang chăm chú nhìn vào màn hình. Thật sự thì cô rất muốn bắt chuyện với anh, nhưng khổ nỗi khi cứ nghĩ đến chuyện tối hôm đó thì cô lại nản lòng.

Tối hôm dự tiệc, lúc gần về, khi mọi người đã ngà say và bắt đầu cơn đập phá của mình. Ai nấy đều thoát xác thành một người khác, ngay cả Hoài Thư cũng vậy. Lúc đầu thì cô nàng chỉ nhấp nhẹ chút bia, sau khi được nhiều anh đồng nghiệp tới mời, miễn cưỡng nên cô nàng cũng bắt đầu uống hết mình.

Bia vào thì người say, Hoài Thư bắt đầu thể hiện độ lầy của mình. Cùng với những người khác, cô nàng lao lên sân khấu và nhún nhảy. Ngay cả trưởng phòng Võ Chí Tâm cũng bị cô nàng khoác vai như bạn bè cùng trang lứa. Bảo Ngọc định khuyên nhủ Hoài Thư nên hãm bớt lại độ sung, ai ngờ không được, mà ngược lại Bảo Ngọc còn bị cuốn vào vòng xoáy của cuộc chơi.

Uyên Phương nhìn quan cảnh lúc đó mà rất muốn hòa vào chung vui. Khổ nỗi Quốc Bình cứ ngồi im như vậy nên cô đành yên vị theo. Cô không muốn anh đánh giá cô này nọ, mặc dù về độ chơi thì chưa chắc ai đã hơn cô.

“Anh không lên chung vui với mọi người sao?” Uyên Phương cuối cùng cũng mở được lời. Cả bàn giờ chỉ còn hai người ngồi lại với nhau.

Quốc Bình lạnh lùng lắc đầu. “Không thích. Còn em?”

Uyên Phương khẽ cười. “Em muốn ngồi cùng anh.”

Quốc Bình nhếch môi. “Em đừng như vậy nữa được không.”

Uyên Phương không hiểu cho lắm. “Ý anh là sao?”

Quốc Bình xoay tròn ly bia trên bàn và trầm ngâm giây lát. “Đừng thích anh nữa.”

“Vì sao?” Uyên Phương cảm thấy bất ngờ. Đã lâu rồi anh mới nói chuyện nhẹ nhàng với cô. Và nó cũng nhẹ nhàng đến mức tim cô phải nhói lên.

Quốc Bình cười khẩy. “Em không thấy mình đang lãng phí tuổi xuân vì anh ha?”

“Yêu anh thì có gì mà lãng phí.” Uyên Phương nói. “Nếu anh lo cho em thì đừng khiến em lãng phí nữa.” Cô đưa mắt nhìn Quốc Bình.

“Vô ích thôi.” Quốc Bình thở dài rồi đứng dậy lao đi. Mặc cho Uyên Phương nhìn theo với ánh mắt buồn bã.

Trở lại với thực tại, Uyên Phương lúc này đang thấy Hoài Thư lật đật đi tới. “Ý, dancer tới rồi.” Cô muốn chọc Hoài Thư vì vụ nhảy nhót hôm bữa.

“Em đừng chọc chị nữa được không?” Hoài Thư đỏ mặt. Sau khi xem xong đoạn video của Uyên Phương gửi cho mình, thì cô không muốn vác xác đi làm nữa.

“Chị học nhảy ở đâu vậy?” Uyên Phương tiếp tục trêu chọc.

Hoài Thư nhăn mặt lại. “Chị không nói chuyện với em nữa.”

“Sao dancer lại giận em?” Uyên Phương bật cười.

“Chào cô Thư.” Trưởng phòng Võ Chí Tâm đi tới gần giọng.

Hoài Thư giật mình, cô cúi đầu xuống vì e ngại. “Dạ em chào trưởng phòng.”

“Xem ra cô Thư nhảy cũng đẹp chứ phải.” Võ Chí Tâm nói như đang đùa.

Hoài Thư đỏ mặt. “Dạ em xin lỗi chuyện hôm bữa.”

“Xin lỗi gì chứ. Cô Thư cứ thế mà phát huy.” Võ Chí Tâm đi về phòng của mình. “Hình như phòng này hơi đông người thì phải.”

Mặc dù trưởng phòng nói nhỏ nhưng Hoài Thư vẫn nghe được. “Chết cha chưa. Lọt vào tầm ngắm rồi.” Ý của cô là mình sắp bị đuổi việc.

“Có ai thích chị hả?” Uyên Phương mỉm cười.

Hoài Thư “hừ” lên một tiếng. “Chắc chị phải giết em quá.”

“Sao lại giết cô bé xinh đẹp như em.” Uyên Phương vẫn tươi cười khi chưa biết mình đang làm cho bà chị này xôi máu lên.

Hoài Thư như núi lửa sắp phun trào. “Ước gì mình có súng nhỉ.”

Lại nói về Tuấn Kiệt, lúc này anh cũng đang ở trong văn phòng nhâm nhi cà phê. “Có chuyện gì vậy Thành Mỹ?” Anh tò mò khi thấy cậu ta bước vào phòng mình.

Thành Mỹ nhếch môi cười. “Thì đầu năm em vào thăm đại ca thôi.”

“Thăm tôi hay là thăm ai kia?” Tuấn Kiệt liếc mắt sang Quốc Anh.

“Đại ca nghỉ lễ vui không?” Thành Mỹ tiếp tục gợi chuyện.

Tuấn Kiệt nhìn Quốc Anh. “Có chuyện gì vậy ta?” Anh nghi ngờ có gì đó mờ ám ở đây.

Quốc Anh vừa châm trà cho ba người, vừa đáp. “Em cũng thấy vậy.”

“Đại ca nghĩ gì vậy?” Thành Mỹ liếc mắt. “Đầu năm nên em muốn quan tâm thôi.” Cậu nhấn mạnh chữ “đầu năm”.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Thì vui. Cảm ơn lòng tốt của cậu.”

Quốc Anh nhìn Tuấn Kiệt. “Mời chủ tịch.” Anh đẩy ly trà sang cho Thành Mỹ. “Mỹ dùng trà.”

“Đầu năm mà đi mời cái đảng.” Thành Mỹ lại nhấn mạnh từ “đầu năm”.

Quốc Anh mỉm cười. “Đang cuối năm chứ đầu năm gì.” Ý Quốc Anh muốn nói, bản thân anh chỉ tính và kiêng cử lịch âm.

“Cuối năm cách đây mấy ngày rồi.” Thành Mỹ nhấn mạnh chữ “cuối năm”.

Tuấn Kiệt thấy cu cậu này cứ nhấn mạnh chữ “đầu năm” và “cuối năm” nên liền nghi hoặc. “Thế tóm lại cậu muốn nói vấn đề gì?” Anh ngầm đoán. “Tiệc tùng hay tiền thưởng?”

Thành Mỹ hớn hở khi cuối cùng chủ tịch cũng hiểu ý. “Em đâu có ý đó.” Cậu nói móc. “Chẳng qua cả tập đoàn đều được ăn tiệc cuối năm. Tụi em thì phải còng lưng đi làm.”

Quốc Anh chen lời vào đỡ hộ cho Tuấn Kiệt. “Mọi năm cũng như vậy mà. Chủ tịch chỉ tổ chức tiệc tân niên cho chúng ta thôi.”

“Thì có ai nói gì đâu.” Thành Mỹ vòng vo. “Chẳng qua mấy ngày cuối năm, em cứ nằm ở nhà chờ điện thoại của đại ca.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Tôi phải ở nhà làm con ngoan chăm mẹ. Đâu như mấy cậu được đi chơi đây đó.” Anh chợt nảy ý chọc ghẹo. “Ừa nếu cô đơn vậy, sao cậu không điện?”

“Nếu em điện thì đại ca sẽ đi nhậu với em hả?” Thành Mỹ đưa ánh mắt tò mò.

“Không.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tôi sẽ lệnh cho Quốc Anh sang chở cậu đi chơi.”

Thành Mỹ nhìn sang Quốc Anh. “Thôi nghỉ cho khỏe.”

Trở lại với phòng tín dụng, trong lúc mọi người đang làm việc thì một cô gái bước ra khỏi thang máy. Cô nàng mang đồng phục như mọi người. Nhìn quanh một hồi, sau khi định vị được phòng của Võ Chí Tâm, cô nàng bắt đầu đi tới. Tiếng giày cao gót vang lên lẫn át tiếng gõ phím và tiếng trò chuyện điện thoại.

Mọi người bắt nhìn theo cô gái, nhất là các anh chàng ngồi ngay sát lối đi của cô nàng. Tiếng xầm xì bắt đầu vang lên và sự đổ dồn bắt đầu được hình thành, Uyên Phương và cô gái mới đến. Hai sắc đẹp của hai trường phái khác nhau, một bên nét đẹp hồn nhiên của tuổi mới lớn và một bên là sự kiêu sa, đoan trang của tuổi trưởng thành.

“Xin chào trưởng phòng.” Cô gái bước vào và quên gõ cửa.

Võ Chí Tâm đang phê duyệt giấy tờ gì đó thì ngược mặt lên. “Chào cô.” Ấn tượng đầu tiên của ông về cô gái là sự thiếu lịch sự và phép tắc. Ấn tượng thứ hai lần ắt và thổi bay mất ấn tượng đầu, cô gái quá xinh đẹp.

Cô gái chìa ra một phong thư màu trắng. “Em gửi trưởng phòng.”

Võ Chí Tâm cầm phong thư nhưng mắt vẫn nhìn chằm chằm cô gái. “Thư gì vậy?”

“Là giấy giới thiệu ạ.” Cô gái khẽ cười.

Võ Chí Tâm nghe xong thì liền trở mặt vào phong thư. “Giấy giới thiệu” ba từ ông không thích cho lắm. Mở phong thư ra, ông cầm tờ giấy bên trong đọc kỹ. Ông biết tên của cô gái là Đào Thị Thanh Hương. Cô được Hoàng Dũng, trợ lý nhân sự của chủ tịch, đích danh bổ nhiệm vào làm ở phòng tín dụng.

Vì không muốn ai biết mình là cháu của chủ tịch. Cũng như việc Tuấn Kiệt không thích để lộ thân phận, nên Thanh Hương mới được Hoàng Dũng đề cử.

Võ Chí Tâm bấm một dãy số trên điện thoại bàn. Ông nhìn Thanh Hương. “Cô Hương chờ tôi một chút.”

Lúc này Hoàng Dũng bắt máy. “Alo.”

“Cậu Dũng phải không?” Võ Chí Tâm mở chuyện.

“Trưởng phòng Tâm phải không?” Hoàng Dũng thấy tên hiện trên màn hình điện thoại nhưng vẫn giả vờ hỏi.

Võ Chí Tâm khẽ cười. “Là tôi đây. Tôi mới nhận được giấy giới thiệu của cô Hương.” Ông nhìn Thanh Hương. “Sao cậu không nói trước với tôi một tiếng.”

Hoàng Dũng nhún vai phải lên để áp điện thoại vào tai. Hai tay anh gõ bàn phím liên tục, mắt thì dán vào màn hình. “Việc nhỏ mà. Tôi sợ làm phiền đến việc nghỉ lễ của trưởng phòng Tâm.”

Giờ thì mới phiền đây này, Võ Chí Tâm nghĩ rồi nói. “Giờ cô Hương tới gấp quá. Tôi chưa chuẩn bị kịp bàn làm việc. Hay là để bữa khác.” Ông ngụ ý bảo cần thêm một chút thời gian.

Hoàng Dũng cắt ngang lời không để ông ta nói hết câu. “Tưởng chuyện gì. Để tôi bảo Ngọc Dương qua hỗ trợ.” Anh đá xéo. “Trưởng phòng Tâm có cần đập phá hay xây lại chỗ nào thì bảo cậu ta nha.”

Võ Chí Tâm nghe đến “Ngọc Dương” thì ngay lập tức nghĩ đến chuyện “Vũ Huy”. “Ấy thôi khỏi. Để tôi tự sắp xếp được rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền cậu nha.” Ông cúp máy ngay sau đó. Ông lại sợ cái cảnh chiếc ghế mình bị đôi ra khỏi phòng.

Trầm ngâm giây lát, ông bảo Thanh Hương đi theo mình. Ông định ý bảo Thanh Hương ngồi đối lưng lại với Uyên Phương. Vì đó là chỗ duy nhất thích hợp và khiến hai dây bàn làm việc cân bằng số lượng với nhau. Hai dây còn lại, mỗi dây ít hơn một chỗ, ông nghĩ sẽ để dành phòng cho những trường hợp lần sau.

“Các anh chị chú ý.” Võ Chí Tâm nói lớn. “Đây là cô Thanh Hương, nhân viên mới của phòng chúng ta.”

Duy Vũ ngã lưng ra sau ghế để nhìn cho rõ. “Trưởng phòng lại đích thân giới thiệu nữa rồi.”

Thanh Hương, Quốc Bình nói thầm trong đầu khi bất chợt nhìn sang cô gái.

Bảo Ngọc bĩu môi. “Lại một em xinh tươi.”

Duy Vũ đặt tay lên ngực. “Thùy Chi ngon hơn. Thùy Chi ngon hơn.” Anh nuốt nước bọt cái ực.

Sau khi giới thiệu với mọi người xong, Võ Chí Tâm quay sang nhìn Thanh Hương. “Hiện tại do chưa có bàn làm việc.” Ông chỉ tay sang phía Uyên Phương. “Cô Hương cứ ngồi tạm bên cô Phương rồi tính sau.”

“Dạ.” Thanh Hương khẽ cười.

Võ Chí Tâm đi tới chỗ Uyên Phương và Hoài Thư. “Cô Hương mới tới. Có gì hai cô hướng dẫn sơ bộ cho cô ấy.” Ông nhìn Hoài Thư. “Cô Thư chăm sóc cho cô Hương được không?”

Hoài Thư xem như đây là một cơ hội chuộc lại lỗi lầm của mình. “Dạ được.” Cô gật đầu như muốn cảm tạ.

“Tôi giao cô ấy cho cô.” Võ Chí Tâm bước đi và nói thì thầm. “Có điều đừng tập nhảy thì hay.”

Sau khi giới thiệu bản thân cho nhau, ba người bắt đầu tìm thấy độ thân thiết của mình. Thanh Hương lớn nhất trong ba người, tuổi của cô bằng với Quốc Bình. Học vị của cô cũng cao nhất, cô mới du học từ bên Mỹ về, có điều đã tốt nghiệp hay chưa thì cô lại không đề cập đến.

Tới giờ cơm trưa, khi ba người cùng nhau hướng tới phòng ăn. Trong lúc đi tới thang máy, Uyên Phương và Hoài Thư đều bất ngờ, bất ngờ khi thấy Thanh Hương quen biết Quốc Bình. Đặc biệt là Uyên Phương, cô bắt đầu nảy lên nhiều suy nghĩ về một mối tình địch khác.

“Hi, Bình.” Thanh Hương chào một câu tiếng anh.

Quốc Bình khẽ cười. “Thanh Hương, bữa nay em làm ở đây sao?” Anh giả vờ khưi chuyện.

“Có gì Bình giúp đỡ Hương nha.” Thanh Hương mỉm cười đáp lại.

Bốn người bước vào trong thang máy cùng với một số người khác. Uyên Phương đứng bất động trong một góc và bất lực nhìn Thanh Hương và Quốc Bình đang đứng trước mình trò chuyện với nhau. Hoài Thư thấy vẻ mặt của cô em mà phải chạnh lòng giúp.

Sau một hồi ăn cơm và trầm ngâm, cuối cùng Uyên Phương cũng mở được lời. “Chị và anh Quốc Bình quen nhau hả?”

Thanh Hương khẽ cười. “Bạn học cũ.”

“Bạn đại học hả chị?” Uyên Phương nghi như vậy. Vì cô biết Quốc Bình quê ở thành phố C. Mà Thanh Hương lại có giọng nói và toát lên nét đẹp của thành phố H.

Thanh Hương vì mắc ăn cơm nên gật đầu.

Hoài Thư thắc mắc. “Ừa, chứ lúc nãy em nghe chị bảo mình học đại học ở Mỹ.”

Thanh Hương gắng nuốt cơm xuống bụng. “Chị học đại học K với anh ấy mấy năm rồi mới sang Mỹ.”

“Chị có người yêu chưa?” Hoài Thư hỏi giúp, mặc dù Uyên Phương chưa có nhờ vả gì cô.

Thanh Hương mỉm cười. “Tất nhiên là có rồi. Già như chị mà chưa có, người ta kêu ế thì sao.”

Hoài Thư thấy mình nhỏ hơn Thanh Hương có một tuổi. “Vẫn còn trẻ mà chị.” Cô không muốn mình già ế như vậy.

Ở phía bên kia, Duy Vũ nhìn Quốc Bình đầy thắc mắc. “Cậu với cô em xinh đẹp ấy quen nhau hả?” Ý anh ám chỉ Thanh Hương.

Quốc Bình như hiểu ý. “Bạn học lúc xưa.”

“Chắc thân lắm nhỉ.” Yến Nhi chen lời vào.

Quốc Bình khẽ cười. “Cũng khá thân.”

“Phải rất thân mới đúng chứ.” Yến Nhi nhếch môi. “Ngay cả chị đại đây, tôi cũng có bao giờ thấy cậu vui cười nói chuyện như vậy đâu.” Ý cô ám chỉ chị đại là Bảo Ngọc.

Quốc Bình đoán ngầm chắc lúc này trong thang máy Yến Nhi chứng kiến được mọi việc. Anh chống chế. “Thì lâu ngày gặp lại bạn cũ mà chị.”

“Vậy bé Phương cũng lâu ngày. Thế sao anh lại không cười như vậy?” Bảo Ngọc nhếch môi cười.

“Vì cậu ta không thích bé Phương như thích bé Hương.” Duy Vũ phán như thần.

Trong khi Quốc Bình đang sững người thì Bảo Ngọc tò mò. “Sao cậu biết?”

Duy Vũ bĩu môi. “Để ý tí xíu là biết ngay thôi.” Anh buông thìa xuống khay cơm. “Có khi cô gái làm trái tim Quốc Bình đóng băng.” Anh nhìn sang bàn của Uyên Phương. “Không phải là bé Phương. Mà chính là bé Hương.”

“Thật không?” Bảo Ngọc nhìn Quốc Bình.

Yến Nhi khẽ cười. “Không trả lời tức là thật rồi.”

Quốc Bình ghen hòng nên đứng dậy. “Mệt mấy người quá. Em đi trước đây.”

Bảo Ngọc nhìn sang Uyên Phương. “Hóa ra trước giờ chúng ta cứ tưởng là bé Phương. Tội nghiệp cô bé thật.”

Duy Vũ cũng đưa mắt nhìn sang. “Em cũng thấy thương cô nhóc.” Anh chợt nhận ra. “Ủa người yêu em hôm nay không đi làm sao?” Anh ám chỉ đến Thùy Chi.

Bảo Ngọc liếc mắt. “Nó thấy cậu phát ngán nên nghỉ rồi.”

“Em nhìn vậy chứ ăn ngon lắm đó.” Duy Vũ tự tin về bản thân mình.

“Có chó nó ăn.” Yến Nhi sau khi buông một câu xanh rờn thì bước đi.

Đến giờ tan ca, Thanh Hương vội đánh xe chạy về phòng. Sau khi được Tuấn Kiệt chêm vào vài lời nói giúp, cô cũng được ba mẹ mình đồng ý cho ra ở riêng. Tất nhiên là cô được sắp xếp ở trong khu chung cư cao cấp của tập đoàn V, nơi gần chỗ cô làm việc. Và cũng ở khu chung cư này, Thùy Chi ở tầng thứ bảy, còn cô thì ở tầng thứ mười, tầng cao nhất.

Mở cửa vào trong, cô tháo nhanh đôi giày cao gót ra, rồi vút đại trên sàn. Chẳng có gì nao núng bằng việc đang đói bụng, mà ngửi thấy mùi thức ăn đang tỏa ra từ nhà bếp cả. Vút đại túi xách lên ghế sofa, Thanh Hương đi nhanh tới. Cô thấy anh chàng người yêu của mình, áo sơ mi trắng, quần âu đen, tạp dề màu nâu khoác bên ngoài. Anh ta đang nghiêm túc nấu gì đó mà cô nghĩ là canh.

“Em về rồi sao?” Chàng trai nhìn cô mỉm cười.

Thanh Hương ôm chàng trai từ phía sau. Cô hôn nhẹ lên má anh. “Anh yêu của em đang nấu món gì vậy?”

“Canh chua mà em thích ăn đó.” Chàng trai hôn nhẹ lên má Thanh Hương.

“Hôm nay anh về sớm vậy?” Thanh Hương tò mò. Cô định về sớm để nấu ăn nhưng bất ngờ khi thấy anh đã đứng bếp.

Chàng trai khẽ cười. “Chủ tịch hôm nay cho anh về sớm.”

“Thế mọi bữa cậu em cho anh về trễ lắm à?” Thanh Hương cảm thấy bất công cho người yêu mình.

“Không có.” Chàng trai bênh vực cho Tuấn Kiệt. “Tụi anh lúc nào cũng không muốn về. Chủ tịch đuổi mãi mới chịu đi.”

Thanh Hương lại thấy bất công cho mình. “Ừa, thế là anh muốn ở bên cậu em hơn so với em hả?” Cô không muốn ôm anh nữa.

Chàng trai hoảng hốt buông chiếc vớ múc xuống rồi quay lại. “Không có.” Anh đưa tay bấu nhẹ má cô. “Ý anh muốn nói là chủ tịch đối xử với tụi anh rất tốt. Còn tất nhiên là anh yêu em hơn chủ tịch rồi.”

“Thật không?” Thanh Hương liếc mắt.

Chàng trai giơ hai ngón tay lên trời. “Anh thề nếu anh mà nói láo thì ông trời.”

Không đợi chàng trai nói hết câu, Thanh Hương vội đưa tay bịt miệng chàng trai lại. “Ấy, em tin rồi. Anh không cần thề đâu.” Cô mỉm cười.

“Anh phải thề để chứng minh là anh nói thật.” Chàng trai muốn nói mình vô cùng chân thật.

“Thôi.” Thanh Hương lắc đầu. “Không cần đâu.”

Chàng trai đáp nhanh. “Anh mà nói dối em là ông trời đánh chết anh ngay.”

Thanh Hương ôm chàng trai. “Em không muốn anh chết.” Ý cô muốn nói mình chấp nhận cho anh nói dối.

“Ngốc này.” Chàng trai ôm Thanh Hương rồi chợt sực nhớ ra một chuyện. “À mà em, anh thấy hình như chủ tịch biết chúng ta yêu nhau rồi đó.”

Thanh Hương bất ngờ. “Sao cậu em biết được?” Cô thấy mình và anh giấu kín lắm mà.

Chàng trai nhíu mày. “Anh nghĩ chủ tịch biết.” Anh nhớ lại. “Vì cách đây vài hôm tự nhiên chủ tịch đi ra nhìn anh. Ngày Xuân Đức, tối rồi cậu không về đi, sao còn ngồi đó.” Anh buông Thanh Hương ra rồi nhìn cô. “Chủ tịch còn bồi thêm một câu là, mắc công ngóng nhang.”

“Ngóng nhang?” Thanh Hương lặp lại nhưng vẫn không hiểu.

Xuân Đức nói ra những gì chiêm nghiệm được. “Nhang, còn gọi là hương. Ngóng hương là hương ngóng. Hoặc ngóng cũng có thể là trông, mong, hay đợi gì đó.” Xuân Đức như muốn khóc. “Anh chả giỏi chữ nghĩa như chủ tịch nên không biết rõ nữa. Mà em không thấy vẻ mặt của chủ tịch lúc đó đâu.” Anh nhớ lại mà vẫn cảm thất kinh người. “Nguy hiểm đáng sợ lắm.”

Thanh Hương cuống lên. “Sao giờ? Cậu em biết rồi sao? Giờ chúng ta làm gì đây?” Cô nhìn Xuân Đức. “Nếu như cậu em không cho chúng ta quen nhau thì sao hả anh?”

Xuân Đức cảm thấy bất lực. “Anh cũng không biết nữa. Anh sợ chủ tịch lắm.”

“Không. Em sẽ xin cậu nên anh đừng lo.” Thanh Hương nghĩ Tuấn Kiệt vì cương cô nên sẽ chấp nhận mối quan hệ này thôi.

Trước giờ cô muốn gì thì Tuấn Kiệt cũng đều chiều cả. Cô hy vọng chuyện này cũng vậy. Chỉ cần Tuấn Kiệt chấp nhận, thì ba mẹ cô cũng sẽ chấp nhận. Ba mẹ cô sợ Tuấn Kiệt còn hơn cả bà ngoại. Trước mắt Tuấn Kiệt vẫn chưa đánh động nên cô nghĩ mọi chuyện vẫn còn an toàn.

18. Chương 18

Kể từ lần gặp nhau cuối cùng, đến giờ thì Tuấn Kiệt vẫn chưa gặp lại Uyên Phương. Hôm noel, hôm nghỉ lễ và cả những hôm sau đó, anh định bụng nhắn tin rủ cô nhóc đi chơi, nhưng sau đó nghĩ lại rồi đành thôi.

Cứ mỗi lần nảy lên suy nghĩ gặp cô nhóc, thì một suy nghĩ khác vụt lên trong đầu khiến Tuấn Kiệt phải thụt lại. Thở dài ngán ngẩm bản thân, Tuấn Kiệt cầm tách trà Quốc Anh mới pha lên nhấp nhẹ.

“Chủ tịch không diện cho cô bé sao?” Quốc Anh ngồi bên cạnh thắc mắc.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Có nhắn tin.”

“Cô bé không chịu đi chơi với chủ tịch?” Gương mặt Quốc Anh đầy bất ngờ.

Tuấn Kiệt gượng cười. “Tôi có rủ cô bé đi chơi đâu. Chỉ hỏi thăm công việc dạo này ra sao thôi.”

Anh nhắn tin hỏi thăm Uyên Phương hai lần và cả hai lần đó cô nhóc đều chẳng hồi âm lại, dù chỉ là một từ. Điều đó khiến anh biết mình nên an phận thủ thường là hơn.

“Sao chủ tịch không rủ cô bé đi chơi?” Quốc Anh gợi ý.

Tuấn Kiệt thở dài. “Trước sau gì thì tôi với cô nhóc cũng cách biệt, nên rủ làm gì.”

“Em thấy có cách biệt gì đâu.” Quốc Anh nhún mày.

“Tuổi tác. Vai vế.” Tuấn Kiệt thấy “chú và cháu”, một mối quan hệ nói lên rất nhiều điều.

Quốc Anh mỉm cười. “Tưởng gì.” Anh thấy chuyện này quá đỗi bình thường ở xã hội thời nay.

“Dạ chủ tịch gọi em.” Xuân Đức bước vào phòng với bộ mặt sợ hãi.

Tuấn Kiệt chỉ tay vào ghế sofa đối diện. “Cậu ngồi đi.”

Xuân Đức nhấc từng bước chân nặng trĩu. “Dạ.” Anh ngồi xuống với hai bàn tay nắm chặt với nhau.

“Làm gì mà căng thẳng vậy?” Tuấn Kiệt nhếch môi cười.

Điều đó khiến Xuân Đức càng lo sợ hơn. “Dạ không.” Anh muốn bình thường nhưng chẳng thể được. Mồ hôi lưng bắt đầu toát ra, mặc dù điều hòa vẫn đang mở.

Thấy Quốc Anh pha trà xong, Tuấn Kiệt ngồi bất chéo chân lại. “Cậu uống trà đi.”

“Uống trà đi”, ba chữ khiến Xuân Đức phải run người. Đi theo làm cận vệ cho Tuấn Kiệt nhiều năm, không ít lần anh nghe những giai thoại kinh hãi về chuyện này. Có rất nhiều người được Tuấn Kiệt mời lên văn phòng để dùng trà và những người đó đều có chung một kết cục, đó là thảm thương đến không ngờ.

Người thứ nhất, sau khi chủ tịch mời dùng trà.

Người đó bảo không. “Dạ em không uống trà.”

Kết quả bị các cận vệ áp giải lên xe rồi tổng thẳng đến đồn cảnh sát. Sau một hồi ra tòa, người đó bị chính quyền kết án hàng chục năm tù vì tội cấu kết và tham ô tài sản.

Người thứ hai, người này thì có dùng trà.

Chủ tịch hỏi. “Trà có đắng không?”

Người này bảo không, kết quả cũng lĩnh án chục năm trong tù vì tội chiếm đoạt tài sản và hối lộ chính quyền.

Một người khác, khi chủ tịch hỏi trà có đắng không. Người này bảo đắng.

Chủ tịch hỏi tiếp. “Vì sao trà lại đắng?”

Người này tỏ vẻ hiểu biết. “Vì đắng mới gọi là trà.”

Không biết mà cũng bày đặt xạo, kết quả bị đưa ra tòa vì tội biến thủ tài sản công ty.

Tất cả những người được kêu lên dùng trà với chủ tịch thì đều có một điểm chung, đó là có tội. Dựa vào câu trả lời của đối phương, chủ tịch sẽ đưa ra mức hình phạt xứng đáng cho họ. Bỏ qua và cho họ tiếp tục làm việc, hoặc dựa theo pháp luật của nhà nước mà xử lý. Tất nhiên là chưa có trường hợp nào được bỏ qua.

Duy chỉ có một trường hợp nhẹ hơn, đó là anh chàng nhân viên đến từ công ty thương mại V. Anh ta vướng phải tội cố tình làm giả sổ sách xuất nhập hàng để biến thủ. Tất nhiên số tiền thất thoát và bị mất không lớn cho lắm.

Chủ tịch cũng hỏi. “Vì sao trà lại đắng?”

Anh ta đáp. “Dạ em không biết. Em chỉ thấy nó đắng.”

“Biết đắng, vậy sao còn uống?” Chủ tịch khẽ cười.

“Dạ vì em khát nước.”

“Ừa, vì khát nên cậu bắt chấp tất cả để uống sao?” Chủ tịch nhún mày.

Anh ta hiểu những ý thâm sâu của chủ tịch muốn nói. “Dạ em xin lỗi.”

Cuối cùng anh ta cũng bị đưa ra tòa. May mắn hơn những người kia, anh ta chỉ bị tòa cho hưởng án treo, bởi vì có sự can thiệp của chủ tịch. Bù lại, anh ta phải lao động công ích xã hội trong một thời gian. Thật ra là chủ tịch biết hoàn cảnh khó khăn của gia đình anh ta và lý do anh ta biển thủ, nhưng chủ tịch bắt buộc làm như vậy để làm gương cho mọi người. Người em trai của anh ta được chủ tịch nhận vào làm với một mức lương khá cao. Nhằm bù đắp và có chút tiền lương để lo cho bệnh tình của người mẹ.

Trở lại với thực tại, Xuân Đức nuốt nước bọt trong sợ hãi. Tay anh run run khi cầm tách trà lên uống.

“Trà có đắng không?” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Xuân Đức gật đầu. “Dạ có.”

“Vì sao lại đắng?” Tuấn Kiệt hỏi tiếp.

Xuân Đức ngược mắt nhìn chủ tịch. “Dạ em cũng không biết.”

“Không biết thì tại sao lại uống?” Tuấn Kiệt gặng hỏi.

Xuân Đức cảm thấy cái chết như đang rình rập mình. “Vì chủ tịch bảo em uống.”

Quốc Anh chen lời vào. “Thế chủ tịch bảo gì thì cậu làm nấy sao?”

Xuân Đức gượng cười. “Dạ.” Hai bàn tay anh nắm chặt lại với nhau. Anh không biết hình phạt nào đang chờ mình đây.

“Cậu quen cháu tôi bao lâu rồi?” Tuấn Kiệt lạnh lùng.

“Dạ?” Xuân Đức cứng người.

Tuấn Kiệt nhú mày. “Cháu tôi, Thanh Hương mà cậu hay ôm ấp ở phòng 10A, tầng mười, khu chung cư V ở quận A.”

Xuân Kiệt như chết lặng. Chủ tịch nói không sai một tý nào. “Dạ lâu rồi.” Giờ thì anh biết mình đã đoán đúng. Chủ tịch đã biết chuyện này từ lâu.

“Lâu rồi là bao lâu?” Tuấn Kiệt tò mò.

Xuân Đức cúi mặt xuống. “Dạ từ lúc em theo chủ tịch sang Mỹ thăm cô ấy.”

“Kể mọi chuyện cho tôi nghe.” Tuấn Kiệt nhếch môi cười.

Xuân Đức bắt đầu chậm rãi kể lại. Lần đầu tiên anh gặp Thanh Hương, đó là lúc anh tháp tùng Tuấn Kiệt đi sang Mỹ. Lúc này Thanh Hương đang đau buồn vì chuyện tình cảm. Cô nàng được bạn cùng phòng đưa vào viện cấp cứu sau một phút đại đột của bản thân.

Tuấn Kiệt nhận tin báo và bí mật sang Mỹ mà không báo lại cho ba mẹ của Thanh Hương. Xuân Đức và Quốc Anh là những người đi theo chủ tịch vào phòng bệnh cô nàng. Cảm thấy không yên tâm, Tuấn Kiệt lệnh cho Xuân Đức ở lại cùng với cháu mình để đảm bảo an toàn. Xuân Đức chẳng biết nói gì, anh chỉ lặng lẽ ngồi đọc báo và làm theo những gì Thanh Hương yêu cầu. Rồi Tuấn Kiệt về lại nước và Xuân Đức vẫn ở lại Mỹ.

Nhiều ngày sau thì hai người cũng trở nên thân thiết hơn. Xuân Đức hay dẫn Thanh Hương đi dạo trong bệnh viện, rồi anh cố kiếm trò để làm cô nàng vui lên. Chưa được bao lâu thì Xuân Đức phải về nước. Thế là từ đó anh và cô hay liên lạc qua mạng. Thỉnh thoảng anh cùng với chủ tịch qua thăm cô rồi nhân tiện quãng thời gian đó để đi chơi với nhau. Thanh Hương cũng hay bay về nước thường xuyên hơn, hết viện có nghỉ đông, sang nghỉ Tết, rồi giỗ chạp của ông bà. Cô muốn được ở cùng Xuân Đức nên buộc phải viện hết tất cả lý do mình có. Rồi chuyện gì đến cũng đến, tình cảm sâu nặng hơn và Thanh Hương khi về nước lần này, cô muốn ở cùng với Xuân Đức.

Thấy chủ tịch nhìn mình không cảm xúc, Xuân Đức ngập ngừng nói. “Dạ mọi chuyện chỉ có vậy.”

Tuấn Kiệt nhướng người tới cầm tách trà. “Vậy giờ cậu định tính sao?”

Xuân Đức cúi mặt xuống. Anh thấy ánh mắt của chủ tịch như đang muốn băm mình thành trăm mảnh. “Chủ tịch bảo gì thì em làm nấy ạ.”

Tuấn Kiệt cảm thấy bức mình. “Cái gì?” Anh nhìn sang Quốc Anh rồi hất mặt về phía Xuân Đức. Cú hất mặt như ám hiệu để ra lệnh.

Quốc Anh hiểu ý nên liền chồm người tới giáng thẳng một cái bạt tai thật mạnh vào má của Xuân Đức. Bất ngờ, cảm thấy má đau nhói nhưng Xuân Đức vẫn cắn răng chịu đựng không thốt lên lời nào.

Tuấn Kiệt nghiêm mặt lại. “Cậu có yêu cháu tôi không vậy?”

Xuân Đức đáp trong run sợ. “Dạ có.”

“Có.” Tuấn Kiệt thổ tay lên bàn. “Mà cậu nói tôi bảo gì thì mình làm nấy. Có của cậu đó sao?”

“Em yêu Thanh Hương. Nhưng em sợ chủ tịch.” Xuân Đức đưa cặp mắt rưng nước mắt lên nhìn Tuấn Kiệt. “Cho dù em có dẫn cô ấy đi chạy trốn, thì cũng không thể thoát được bàn tay của chủ tịch.”

Tuấn Kiệt hiểu nhưng vẫn giả vờ tò mò. “Vì sao lại chạy trốn?”

“Vì chủ tịch cấm.” Xuân Đức đáp.

Tuấn Kiệt nhìn Quốc Anh. “Này giờ tôi có cấm không Quốc Anh?”

“Dạ không.” Quốc Anh lắc đầu. “Chủ tịch không có cấm đoán gì hết.”

Tuấn Kiệt nhìn lại Xuân Đức. “Cậu là đàn ông, cậu yêu cháu tôi. Vậy mà cậu không có dũng khí, không có sự bản lĩnh lẫn kiên cường. Cũng chẳng có một hành động gì để bảo vệ tình yêu của mình.” Tuấn Kiệt chỉ ngón trỏ vào cậu cận vệ yếu đuối. “Đó là chưa kể việc cậu sẽ bảo vệ cháu tôi. Cậu sẽ chăm sóc hay thương yêu nó như thế nào. Làm sao mà tôi có thể yên tâm giao cháu gái của mình cho cậu được.”

Xuân Đức đưa bộ mặt ngẩn ngơ nhìn chủ tịch rồi nhìn sang Quốc Anh. Đáng lẽ thì anh phải bị mắng, bị chì chiết, bị xử phạt mới đúng chứ. Anh từng vẽ ra những hoạt cảnh mình bị các anh em cận vệ tấn một trận tơi bời, vì đã dám đụng vào cháu cưng của chủ tịch. Hoặc có thể là bị đuổi việc chẳng hạn. Nhưng tình cảnh bây giờ khiến anh cảm thấy bất ngờ vô cùng. Tình cảnh mà ngay trong mơ anh cũng chẳng dám nghĩ tới.

Quốc Anh khẽ cười. “Chủ tịch đâu có cấm gì đâu. Cái thằng ngu này.”

Tuấn Kiệt đưa tay lên ho nhẹ một cái. “Giờ cậu tính sao?”

Xuân Đức đưa tay lên quệt nước mắt bên khóe. “Dạ em sẽ cưới Thanh Hương làm vợ.”

“Ai cho phép cậu?” Tuấn Kiệt lạnh lùng buông lời.

Xuân Đức lại giật phảng mình nhưng lúc này thì anh đã ngộ ra. “Xin chủ tịch cho phép em và Thanh Hương được ở bên nhau.”

“Cậu lấy gì để nuôi nó?” Tuấn Kiệt muốn biết.

“Tiền lương.” Xuân Đức âm ờ giấy lát. “À không, đôi tay này.” Anh giơ đôi tay mình lên. “Em sẽ làm tất cả để chăm sóc cho Thanh Hương.”

Tuấn Kiệt nhìn sang Quốc Anh. “Có khi nào từ này giờ tôi với cậu bị lừa không?” Ý anh ám chỉ việc đối đáp của Xuân Đức.

Quốc Anh đưa tay lên sờ cằm mình. “Em thấy cũng có khi.” Quốc Anh lắc đầu. “Cái này cần phải kiểm chứng dài dài.”

Tuấn Kiệt lại lắc đầu về phía Xuân Đức ra hiệu.

Quốc Anh hiểu ý nên rút từ trong túi áo ra một tờ giấy. “Chi phiếu của chủ tịch gửi em.”

Xuân Đức cầm tờ chi phiếu lên nhìn. Những con số ghi trong đó, anh thấy khá lớn, phải bằng cả nửa năm lương của anh. “Ủa cái này?”

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Để cậu có tiền sắm Tết và mua gì đó cho cháu tôi.”

Xuân Đức hai tay cầm tờ chi phiếu gửi lại Tuấn Kiệt. “Dạ thôi. Em cảm ơn chủ tịch, nhưng em có tiền lương để dành và tiền thưởng Tết rồi.”

Tuấn Kiệt bậm môi lại rồi đưa tay lên như hù đánh. “Tôi đưa cho cậu để chăm sóc cháu tôi. Chứ tôi có cho cậu đâu.” Anh phân bua hành động của mình. “Tôi hứa với ba mẹ của nó, là tôi sẽ không chu cấp cho nó một thứ gì, để cho nó tự lực cánh sinh. Do vậy tôi không thể cho tiền nó nên mới đưa qua cậu.”

Tuấn Kiệt nhớ lại lúc qua nói hộ cho Thanh Hương ra ở riêng. Ba mẹ của Thanh Hương chấp nhận khi cô lớn tiếng muốn đi lên bằng đôi chân của mình. Và rồi Tuấn Kiệt phải chấp nhận một điều kiện là không chu cấp một thứ gì cho Thanh Hương. Ba mẹ muốn xem cô nàng có thể trụ được bao lâu.

Quốc Anh tiếp lời. “Chủ tịch có ý cả rồi. Sao em cứ hay cãi lại vậy?”

Xuân Đức đành miễn cưỡng cầm tờ chi phiếu. “Dạ.” Rồi anh chợt thắc mắc. “Mà sao chủ tịch lại không cầm đoán tụi em?”

“Vì sao tôi lại phải cầm đoán?” Tuấn Kiệt cũng không hiểu vì sao cận vệ của mình lại nghĩ như vậy.

Xuân Đức ầm ờ giây lát. “Vì lúc trước Thanh Hương cũng bị gia đình cầm đoán chuyện yêu đương. Rồi cô ấy bỏ sang Mỹ.” Xuân Đức nhớ lại những lời Thanh Hương kể. Ba mẹ bắt cô phải từ bỏ tình yêu của mình. Họ thấy người cô yêu quá thấp hèn và không xứng đôi.

Tuấn Kiệt như hiểu ra. “Tôi có phải là hai người đó đâu.” Ý Tuấn Kiệt nói mình không phải là ba mẹ Thanh Hương. “Nếu tôi mà là ba mẹ của Thanh Hương thì mọi chuyện đã khác rồi.”

Quốc Anh hiểu ra một điều. “Em thấy chủ tịch không nên làm ba mẹ của Thanh Hương. Vì nếu vậy thì chủ tịch đâu có định kiến. Mà nếu không có định kiến thì Thanh Hương đâu bỏ sang Mỹ. Và em ấy cũng đâu thể gặp được Xuân Đức.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tình yêu phải xuất phát từ sự tự nguyện. Bậc làm phụ huynh, tôi nghĩ không nên chia rẽ hay ngăn cách đôi lứa. Trừ khi thấy được sự hiểm nguy.” Anh chỉ tay vào Xuân Đức. “Nếu cậu mà để cháu tôi đau khổ. Tôi thề với cậu, tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết.” Anh nghiêng răng nói.

Xuân Đức kinh hãi từ những lời hù dọa của chủ tịch. “Dạ em biết rồi.”

“Cũng hai mươi chín Tết rồi. Cậu lo tranh thủ về chỗ cháu tôi đi sắm đồ đi.” Tuấn Kiệt lại nhấp trà.

Xuân Đức mỉm cười đáp lại. “Dạ chút nữa cô ấy mới tan ca.”

Quốc Anh tò mò. “Em ấy làm ở đâu?” Anh châm trà vào lại ly của Tuấn Kiệt.

“Phòng tín dụng của công ty tài chính V.” Xuân Đức hớn hờ.

“Ồ, vậy là làm cùng phòng với cô bé rồi.” Quốc Anh gắng hỏi. “Mà sao em ấy lại chọn vào đó?”

Xuân Đức thành thật. “Cô ấy bảo nơi đó trả mức lương cao nhất tập đoàn. Với lại che mắt được mối quan hệ với em. Mà cô ấy chỉ làm ở đó một thời gian thôi, sau đó sẽ chuyển sang phòng bảo hiểm.”

“Vì sao?” Quốc Anh cảm thấy vô cùng tò mò.

Tuấn Kiệt đáp thay. “Vì phòng bảo hiểm không nhận nó.”

Quốc Anh lúc này hiểu ra. “À, em hiểu rồi.” Anh lái sang chuyện khác. “Mà khoan, vậy em có nói với Thanh Hương về cô bé không?”

Xuân Đức nhìn sang Tuấn Kiệt, anh thấy vẻ mặt của chủ tịch đang nhìn chằm chằm vào mình. “Không. Em không nói gì cả. Đây là bí mật của chủ tịch mà, sao em lại nói được.”

“Nhớ phải giữ mồm đó.” Quốc Anh căn dặn.

Tuấn Kiệt đỏ mặt nhìn sang Quốc Anh. “Tôi có nhờ cậu không?”

Quốc Anh khẽ cười. “Kệ chủ tịch. Em vẫn nhất quyết ủng hộ hai người.” Quốc Anh nhìn sang Xuân Đức. “Phải không em?”

Xuân Đức tán thành hết ý. “Dạ đúng rồi. Em ủng hộ nhiệt liệt.”

Tuấn Kiệt quay qua rồi quay lại. “Súng mình để ở đâu nhỉ?” Anh như muốn bắn chết hai đứa cận vệ này.

Sau khi được chủ tịch cho phép, Xuân Đức đi thang máy xuống tầng trệt rồi định chạy bộ qua tòa nhà tài chính V. Tòa nhà quản lý của anh là tòa nhà chính của khu trụ sở này. Giữa những tòa nhà với nhau là các khuôn viên rộng lớn. Mọi người khi tới trụ sở, hoặc là họ chạy xe xuống các tầng hầm ở mỗi tòa nhà, hoặc là họ đậu ở bãi đỗ xe rộng lớn nằm trước trụ sở.

Xuân Đức gặp Thanh Hương ở giữa khuôn viên. “Hương.”

“Anh.” Thanh Hương mỉm cười.

“Chủ tịch biết chuyện của chúng ta rồi.” Xuân Đức hớn hở kể. “Chủ tịch không những ủng hộ, mà còn cho tiền nữa.”

Thanh Hương mừng rỡ. “Em biết mà. Cậu sẽ không cấm đâu.” Cô chợt nhận ra năm dấu tay in hằn trên má Xuân Đức. “Ai đánh anh vậy?”

Xuân Đức liền nhanh trí nói láo. “À, cái này là anh tự đánh mình để lấy bình tĩnh vào nói chuyện với chủ tịch ấy mà.”

Thanh Hương đau lòng. “Sao anh ngốc vậy. Em đã bảo để em nói chuyện với cậu cho mà.”

Xuân Đức khẽ cười. “Thôi, chuyện qua rồi nên em đừng nhả nữa.” Anh bấu nhẹ má cô.

Thanh Hương chợt nhớ. “Anh về trước đi. Em đi gặp bạn rồi về sau.”

Sau khi tạm biệt, Thanh Hương một mình đón taxi tới cà phê R. Còn Xuân Đức thì đánh xe cô về lại chung cư. Vừa bước vào trong thì cô đã thấy Quốc Bình ngồi ở đó từ trước.

Gọi món xong, Thanh Hương nhìn Quốc Bình. “Lâu rồi mới có dịp đi cà phê với anh ha.”

Quốc Bình ừm một tiếng. “Lâu rồi chúng ta mới lại gặp nhau.” Chào hỏi xã giao vài ba câu cho có lệ, anh nghĩ những giây phút gặp trên công ty không nên tính.

“Anh dạo này sao rồi?” Thanh Hương mở chuyện. Cô định hỏi anh có vợ chưa nhưng không thấy không tiện.

Quốc Bình đáp. “Vẫn bình thường. Còn em?”

“Cũng bình thường.” Thanh Hương vén tóc mình lên.

Một vài giây trôi qua trong yên tĩnh. Nhân viên phục vụ bưng ly nước ép trái cây ra và yên tĩnh vẫn được nối tiếp. Sự im lặng thường thấy giữa các cặp đôi ái ngại với nhau.

“Em về nước khi nào?” Quốc Bình nghĩ mình nên khơi chuyện trước.

Thanh Hương hút một hơi nước rồi mới nói. “Trước Noel.” Cô ầm ờ giây lát. “Em cũng ngạc nhiên khi thấy anh cũng làm việc ở đó.”

Quốc Bình nhếch môi cười. “Phải vất vả lắm thì anh mới leo lên được vị trí hiện tại.” Ý Quốc Bình bảo mình phải vượt qua biết bao nhiêu sự cạnh tranh và gian khổ mới có thành quả ngày hôm nay.

“Có công mài sắt, có ngày nên kim.” Thanh Hương nói. “Mọi cực khổ cuối cùng cũng sẽ được đáp trả bằng thành công.”

Quốc Bình lắc đầu. “Anh chịu cực không phải vì muốn thành công, hay là sự nghiệp.” Anh nhìn thẳng vào mắt Thanh Hương. “Anh chịu cực là vì em.”

Thanh Hương sững người trong giây lát. “Sao lại vì em?” Cô gượng cười. Cô cũng không biết nói gì ngoài câu đó cả.

Quốc Bình nhíu mày. “Vì muốn xứng đáng được ở bên em.”

“Anh vẫn chưa có người yêu?” Câu hỏi mà Thanh Hương luôn muốn nói.

“Tất nhiên là vẫn chưa.” Quốc Bình nói thật.

Thanh Hương không muốn tất cả là tại mình. “Đừng nói với em.”

“Vì anh đợi em.” Quốc Bình cướp lời.

Đó là câu trả lời khiến Thanh Hương sợ nhất. Cô nắm chặt hai bàn tay mình lại. “Sao anh lại đợi em?”

Quốc Bình cảm thấy hụt hẫng. “Vì gia đình em bảo chúng ta không xứng với nhau. Vì em bảo nếu chúng ta yêu nhau thì chỉ cần vài năm nữa. Vài năm nữa sau khi em du học xong, nếu tình yêu vẫn còn thì chúng ta lại quay lại với nhau.”

Thanh Hương chẳng biết phải nói gì. Cô xoay mặt đi nhìn chỗ khác. “Em xin lỗi.”

“Em nói sao?” Quốc Bình không tin vào tai mình.

Thanh Hương nhìn Quốc Bình với đôi mắt ngấn lệ. “Em nói, em xin lỗi.”

“Vì sao em lại xin lỗi?” Quốc Bình nắm chặt tay lại.

“Vì người anh đợi lại không đợi anh.” Thanh Hương nói trong đau khổ.

Quốc Bình cảm thấy trái tim như tan vỡ. “Em có người yêu rồi?” Anh cảm thấy chỉ trong phút chốc, mà anh ngỡ mình như vừa rớt xuống địa ngục.

Thanh Hương lắc đầu. “Cô ấy chết rồi. Anh đừng đợi cô ấy nữa.” Cô đứng dậy và lao đi. “Em xin lỗi.” Thanh Hương cảm thấy mình đáng tội tử hình và không còn sự tự trọng nào để gặp Quốc Bình nữa.

Quốc Bình nắm nhanh cánh tay của Thanh Hương lại khi cô đi ngang qua anh. “Sao em nữa?” Anh không biết mình phải nói gì sau đó, vì sao cô bỏ anh, hay vì sao cô lừa dối anh, anh thật sự là không thể mở miệng.

“Em xin lỗi.” Thanh Hương cảm thấy mình nên biến mất. “Chồng em đang đợi em về.”

Quốc Bình bất lực để Thanh Hương bước đi. Nước mắt anh khè rơi xuống. Sao bao nhiêu cố gắng, thứ duy nhất đã và đang còn ở lại với anh, đó chỉ là sự đau khổ.

Thanh Hương ngồi trên taxi đi về phòng nhưng cô vẫn không quên được những lời nói của Quốc Bình. Cô cứ ngỡ đây là cuộc hẹn cà phê như bao nhiêu người bạn bình thường, hay những người đồng nghiệp với nhau. Cô không ngờ đây là một cuộc gặp gỡ về lời hẹn ước năm xưa, về những ký ức đau thương nhiều năm về trước.

“Em về rồi hả?” Xuân Đức đang ngồi trên sofa đọc báo thì đứng dậy. “Để anh dọn cơm.”

“Anh.” Thanh Hương lao tới ôm chặt Xuân Đức từ phía sau.

“Sao vậy?” Xuân Đức vẫn chưa biết chuyện gì cho tới khi anh quay lại nhìn. “Sao em khóc?” Anh hốt hoảng vô cùng.

Thanh Hương lại ôm chặt Xuân Đức. “Em mới đi gặp người yêu cũ về.”

“Hắn ta đánh em sao?” Xuân Đức nói lớn. Anh cảm thấy như muốn giết chết ai đó.

“Không.” Thanh Hương ước gì Quốc Bình như vậy thì tốt biết mấy. “Anh ta vẫn đợi em.”

“Đợi em.” Xuân Đức nhớ lại và bắt đầu hiểu sơ câu chuyện. Anh không biết phải nói gì tiếp theo, ngoài việc vỗ về người yêu mình.

Thanh Hương bật khóc. “Em phải làm sao đây anh? Có phải em đáng chết lắm không?”

Xuân Đức vút ve tấm lưng cô nàng ngực của mình. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Thanh Hương nói. “Sao có thể ổn được khi ngày nào em cũng phải gặp anh ấy ở văn phòng.”

Quốc Bình, có phải là người yêu của cô Phương. À không, người cô Phương yêu, Xuân Đức nghĩ thầm rồi nói. “Có phải Quốc Bình bằng tuổi em. Đẹp trai, da ngăm đen, người ốm ốm không?” Trước giờ anh nghĩ người yêu cũ của Thanh Hương và Quốc Bình người Uyên Phương yêu, chỉ là hai người trùng tên.

Thanh Hương thấy tả không sai một chút nào. “Sao anh biết?” Cô ngược đôi mắt tò mò đầy nước mắt lên nhìn Xuân Đức.

“À, anh thấy hồ sơ cậu ấy ở chỗ Hoàng Dũng.” Xuân Đức giả vờ nói láo. Oan gia ngõ hẹp, đó là những gì Xuân Đức đang nghĩ.

19. Chương 19

Đau lòng là khi ta hy sinh mọi thứ, chịu bao nhiêu cực khổ khó khăn, dốc hết mọi tâm huyết với sự chân thành của mình và làm tất cả mọi thứ chỉ muốn được yêu và yêu, để rồi thứ ta nhận lại được đó chỉ là sự tuyệt vọng và sự gian dối.

Quốc Bình chính là như vậy, anh vì một lời hứa, mà đã đánh đổi biết bao nhiêu thứ, bao nhiêu tuổi xuân, bao nhiêu hạnh phúc của mình, chỉ để chờ Thanh Hương quay về và nói tiếng yêu.

Anh và cô gặp nhau rồi yêu nhau khi còn đang ngồi trên ghế giảng đường đại học K. Mọi chuyện chả có gì ngoài sự hạnh phúc và vui vẻ. Hai người giống như tiên đồng ngọc nữ, thanh mai trúc mã, trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa, hay bất cứ các loại từ ngữ khác chỉ về các cặp đôi. Anh đẹp trai, học giỏi. Cô xinh gái và thông minh, hai người giống như là một hình mẫu, một biểu tượng để các cặp đôi khác trong trường ước muốn và vươn tới.

Chuyện chả có gì khi vào năm ba đại học, gia đình Thanh Hương biết chuyện và bắt đầu ngăn cấm. Tất cả đều xuất phát từ định kiến giàu nghèo, thanh cao và thấp hèn. Quốc Bình sinh ra và lớn lên ở thành phố C, một thành phố gắn liền với miền sông nước. Sau khi tốt nghiệp cấp ba thì anh lên thành phố H để học đại học.

Và tất nhiên trong mắt gia đình của Thanh Hương, một gia đình giàu có nổi tiếng, và cũng như bao gia tộc quyền quý khác ở thành phố H này, những người từ các thành phố hay tỉnh khác tới đây sinh sống và làm việc, thì đều được họ xem là “dân tỉnh”. Cái tên nói lên bao nhiêu sự phân biệt tầng lớp và giai cấp với nhau.

Với cái mác đó, Quốc Bình hiển nhiên bị gia đình Thanh Hương xem như cái gai trong mắt cần phải loại bỏ. Họ sợ anh giả vờ yêu Thanh Hương để nhằm chiếm đoạt tài sản. Điều mà trước đây, ông ngoại của Thanh Hương, Võ Thanh Hùng đã làm.

Quốc Bình được gia đình của Thanh Hương đòi gặp mặt. Tài xế đánh xe tới đón anh ở ký túc xá và sau đó chở anh tới một nhà hàng C sang trọng nằm ở trung tâm thành phố.

Bước vào trong, Quốc Bình thấy hai người phụ nữ đang ngồi chờ mình, họ là mẹ và bà ngoại của Thanh Hương. Anh được cho phép gọi bất kỳ món nào ở trong menu, cái menu mà đến bây giờ anh vẫn còn khắc sâu trong lòng để nhớ. Món thấp nhất trong menu là cà phê đen và giá của nó gần bằng một tuần sinh hoạt phí của anh, tất nhiên là chưa tính các loại phí và thuế.

Miễn cưỡng, anh gọi một ly cà phê đen và một đĩa cơm chiên thập cẩm. Một thức uống và một thức ăn rẻ nhất trong tất cả các món. Trong suốt quá trình ráng nuốt xuống bụng, ráng nuốt, chứ anh cũng chẳng dám anh vì sợ phát ra tiếng động và họ lại đánh giá này nọ. Anh liên tục bị thẩm vấn về gia đình, bản thân và chuyện học hành. Anh chỉ được phép trả lời và không được hỏi lại bất cứ câu gì. Ngay cả việc anh nói cũng phải đợi cho phép.

“Người lớn đang nói, sao cậu có quyền lên tiếng.” Câu cửa miệng mà mẹ Thanh Hương luôn nhắc nhở anh, mỗi khi anh vừa hé răng.

Anh không biết vì sao mình lại được kêu tới để hành hạ như vậy. Anh cũng không thể hỏi và đến lúc cuối thì anh mới nhận ra, họ không muốn anh bén mảng với tiểu thư Thanh Hương cao quý.

“Cậu biết vì sao tôi gọi cậu tới đây hay không? Chúng tôi muốn cho cậu xem cái menu này, muốn cậu ăn uống ở đây và muốn cậu nhận ra một điều. Cái gì cũng có giá của nó. Tại sao cũng là cơm, cũng là cà phê nhưng ở đây và những chỗ khác, giá lại khác xa nhau. Đẳng cấp và sang trọng, nó khác với tầm thường và bình dân. Cậu và Thanh Hương của chúng tôi không hợp.” Mẹ Thanh Hương day nghiêng anh từng chữ.

Quốc Bình giờ đã hiểu là họ đang dạy khôn anh. Thâm sâu, đó là những gì anh nghĩ vào lúc đó. Họ bắt buộc anh phải rời xa Thanh Hương, phải để cô đi tìm hạnh phúc và tương lai của mình, thứ gì đó hợp và xứng với cô hơn anh. Đau lòng là họ chốt hạ với anh một câu, nhà hàng mà anh đang ngồi, chỉ là nơi Thanh Hương tới ăn hàng ngày như những hàng quán bình thường thôi. Nếu những thứ hằng ngày như vậy mà anh lo không nổi, thì đừng nói việc chăm sóc, chu cấp những thứ khác cho Thanh Hương.

Quốc Bình nghĩ cũng thật, trước giờ quần áo, giày dép của Thanh Hương luôn là thứ gì đó vô cùng xa xỉ. Tất cả đều là hàng nhập ngoại và toàn là hàng hiệu. Đó không phải là những nhãn hiệu bình thường mà anh biết, hoặc anh thấy ở chợ. Thậm chí cũng không phải các hãng thời trang mà quảng cáo trên các trang mạng anh hay xem.

Không sao, Quốc Bình nghĩ vậy. Chỉ cần anh và Thanh Hương tin tưởng nhau, anh nghĩ mình và cô có thể xoay chuyển được mọi thứ, thậm chí là xoay chuyển cả căn khôn vũ trụ. Nhưng đây chỉ là anh suy nghĩ như vậy thôi, điều anh không ngờ là Thanh Hương lại quyết định không như anh nghĩ.

Ngày cô đến và nói với anh rằng, hai người nên chia tay, cô phải sang Mỹ du học. Nếu anh yêu cô thật sự, nếu anh yêu cô sâu đậm, thì hãy chờ cô vài năm nữa. Chỉ cần vài năm nữa thôi, khi cô du học xong và quay về nước, cô có thể tự lực cánh sinh một mình. Nếu lúc đó anh còn yêu cô thì hai người lại đến với nhau. Dù cho gia đình có cấm chằng nữa thì cô cũng sẽ bỏ lại tất cả mọi thứ để đến với anh.

Chính vì lời hẹn đó, mà anh đã không ngừng học tập và phấn đấu làm việc để chờ cô. Anh ra trường với cương vị là thủ khoa tốt nghiệp xuất sắc của trường đại học K. Tương lai rộng mở khi hàng loạt công ty tìm đến và mời anh về làm việc với mức lương cao ngất ngưỡng. Khước từ tất cả, anh điền hồ sơ và xin vào làm việc tại công ty tài chính V, nơi trả lương nhân viên cao nhất nước. Nơi có thể biến ước mơ của anh thành hiện thực. Nơi có thể giúp anh tiến gần với danh vọng và sự cao sang. Nơi giúp anh có thể tạo lập sự nghiệp và ung dung khẳng khái đứng bên cạnh Thanh Hương của mình.

Làm đêm, làm ngày, chăm chỉ học hỏi không ngừng, cuối cùng thì từ một anh chàng nhân viên thực tập, Quốc Bình ngày ngày tiến xa hơn. Được nhận vào làm nhân viên chính thức, tiếp tục được ứng cử lên khối quản lý, trưởng bộ phận rồi đến trưởng chi nhánh khi vào độ tuổi trẻ nhất trong những người từng đảm nhiệm. Cuối cùng anh cũng vào được thang máy và lên tầng mười hai. Nơi anh được chuyển lên làm nhân viên cấp cao, nơi được xem là đầu não của tổng công ty.

Tuy chức vụ nhỏ hơn, chỉ là nhân viên, nhưng mức lương của anh lại cao gấp mấy lần so với trưởng chi nhánh. Chưa kể quyền lực và những thứ khác, mọi nỗ lực của Quốc Bình xem như đã được đáp trả. Với cái đà như vậy, không lâu nữa Quốc Bình sẽ được lên làm tổ trưởng, rồi phó phòng, sau đó là trưởng phòng tín dụng.

Không như những mô hình các công ty khác, chức trưởng phòng tín dụng nghe có vẻ nhỏ nhưng nó lại không nhỏ như mọi người tưởng. Chức vị này trực thuộc tổng công ty và những chức trưởng phòng này sẽ nằm dưới sự giám sát và chỉ đạo của ban giám đốc.

Chỉ tính riêng việc làm nhân viên cấp cao thôi, thì Quốc Bình đã giám sát và quản lý nhiều chi nhánh ở tuyến dưới, bao gồm luôn cả trưởng chi nhánh. Đó là chưa nói đến tổ trưởng rồi đến phó phòng. Do vậy, chức trưởng phòng tín dụng là người quản lý tất cả các chi nhánh và văn phòng tín dụng trực thuộc. Và chức vụ này đang được nắm giữ bởi Võ Chí Tâm. Vài năm nữa khi họ Võ chuyển lên vị trí cao hơn, phó giám đốc, giám đốc hay tổng giám đốc của tổng công ty tài chính V, thì ông sẽ chuyển sang làm việc ở tòa nhà hai mươi mốt tầng, nơi được gọi là tòa nhà quản lý.

Tiền đồ rộng mở như vậy nhưng đối với Quốc Bình, anh lại chẳng quan tâm. Cái mà anh quan tâm nhất, cái mà anh cần nhất và muốn có nhất, đó là Thanh Hương, và cô thì lại chẳng cần anh.

Cứ ngỡ sau khi hội ngộ và nối lại tình xưa với Thanh Hương, Quốc Bình sẽ về quê ăn một cái Tết thật là vui vẻ. Nhưng mọi chuyện lại không như anh nghĩ, để rồi anh phải trải qua một cái Tết cô đơn, lạnh lẽo và đau khổ hơn cả những năm trước. Sợ mẹ mình biết chuyện nên anh không dám thể hiện ra bên ngoài, anh phải đè nén cảm xúc để dồn vào ban đêm, nơi anh có thể tự do bật khóc trong chăn, nơi bóng tối che khuất gương mặt đầy nước mắt của mình.

Ăn Tết xong, Quốc Bình tiếp tục lên lại thành phố để làm việc. Nhưng việc thì anh lại không muốn làm, thứ anh làm đó là tự dần vật và làm đau khổ bản thân. Nhốt mình trong phòng cả ngày, anh liên tục chìm đắm trong men sầu và nước mắt. Và anh nhận ra rằng, tất cả đều là sự lừa dối. Nếu cô thật sự yêu anh thì tại sao ngay lúc đó, cô đã không đánh đổi tất cả để ở bên anh. Tại sao phải đợi đến khi du học về. Tất cả chẳng qua lúc đó anh quá mù mờ nên mới tin lời cô.

Lại nói về Thanh Hương, đây là cái Tết đầu tiên cô không ở cùng với gia đình mình. Đón thời khắc giao thừa cùng với Xuân Đức, sau đó hai người đắm chìm trong màn “pháo bông” đầy hạnh phúc của mình. Những ngày sau, cô về chúc Tết gia đình, thăm bạn bè và người em của Xuân Đức. Gia đình của Xuân Đức chỉ có hai anh em trai. Và chính vì quá hạnh phúc nên cô chẳng nhớ đến một Quốc Bình đang đau khổ vì mình.

Nhưng nếu nói về cái đau, thì chưa chắc Quốc Bình đã hơn cô. Đang mặn nồng yêu nhau thì gia đình cô phát hiện. Họ bắt buộc cô phải từ bỏ Quốc Bình, từ bỏ tình yêu của mình. Tất nhiên là cô không chịu và không dễ dàng buông tay như vậy. Sự cương quyết của cô phải bắt đầu ngã mũ chào thua, khi bà ngoại cô là người lên tiếng và khởi đầu cho cuộc chia ly này.

Bà ngoại thấy Quốc Bình chẳng khác gì chồng cũ của bà, người đã lừa dối và thực hiện một cuộc lật đổ thế lực không thành. Từ xuất thân cho đến vẻ bề ngoài, bà ngoại cô cảm thấy hai người này giống nhau như đúc. Và bà không muốn cháu mình phải đau khổ như chính bà lúc xưa. Một là chia tay, hai là bà sẽ quyên sinh. Chính vì sự ép buộc đó nên mẹ của Thanh Hương, người lúc đầu không có ý kiến gì, đã phải đứng về phía mẹ của mình. Bà đã thúc ép Thanh Hương rằng, nếu cô không chia tay Quốc Bình, bà sẽ khiến cậu ta biến mất khỏi cô.

Nếu năm xưa không phải vì cậu Tuấn Kiệt đang mắc tang sự của cha mình, thì có lẽ cô đã nhờ cậu nói hộ vài lời về chuyện tình cảm của mình. Sợ hãi và lo lắng, cuối cùng Thanh Hương cũng phải chấp nhận rời xa Quốc Bình. Cô bắt buộc phải tới gặp anh và nói dối mình phải đi du học. Cô giả vờ nói anh nếu yêu cô thì hãy đợi, vì cô cũng không ngờ anh lại yêu cô sâu đậm như vậy. Lúc đó cô chỉ hy vọng thời gian, hy vọng ai đó có thể khiến Quốc Bình thay đổi và quên cô đi.

Chính vì thế nên khi cô nằng nặc đòi chạy sang Mỹ để trốn tránh mọi thứ, cô đã không hề liên lạc với Quốc Bình một lần nào cả. Nhiều năm cứ thế trôi qua, cô nghĩ chắc anh ta cũng đã quên mình và hơn hết là cô đang bắt đầu một tình yêu mới, Xuân Đức.

Nếu như lúc yêu Quốc Bình, cô không có tư tưởng đấu tranh mạnh mẽ. Thì lúc yêu Xuân Đức, cô lại tự hứa với lòng mình là sẽ đánh đổi mọi thứ để ở bên anh ta. Cô nhất quyết ra ở riêng và dù gia đình không chấp nhận Xuân Đức, cô cũng sẽ lấy mạng mình ra để uy hiếp.

Vậy tại sao lúc yêu Quốc Bình, cô lại không làm như vậy. Phải chăng tình yêu của cô dành cho Quốc Bình không quá lớn. Phải chăng đó chỉ là tình cảm nhất thời, một tình cảm tuổi sinh viên, của tuổi chập chững mới bước vào đời.

Tình yêu có hai loại, một loại là yêu người kia hơn cả bản thân mình. Và loại thứ hai là yêu bản thân mình hơn người kia.

Tất nhiên là với loại đầu tiên, ta sẽ chấp nhận đánh đổi mọi thứ để được ở bên người mình yêu. Và tình yêu của Thanh Hương dành cho Xuân Đức chính là loại đầu tiên đó.

Xuân Đức sau nhiều ngày bận chở Thanh Hương đi thăm gia đình, bạn bè và đi chơi xuân, hôm nay hai người mới tới thăm Tuấn Kiệt. Đây cũng là người đầu tiên trong gia đình Thanh Hương, mà Xuân Đức có thể dàng hoàng đi cùng cô vào chúc Tết. Những người khác, anh bắt buộc để cô vào trong một mình, còn anh thì lái xe đi đâu đó hoặc ra cà phê ngồi. Đôi lúc anh giả vờ mình là tài xế của cô nên đợi ở ngoài sân.

Nói về Tuấn Kiệt, những ngày Tết này, nhà anh chả khác gì ngày bình thường. Nếu mà anh chưng Tết, chắc chắn mẹ anh sẽ nhắc đến anh chị mình. Mà tất nhiên truyền thống của nhà anh thì phải có mặt đông đủ.

Sau khi cho tất cả mọi người về chơi Tết với gia đình, nhà anh chỉ còn dì Lan hộ lý, dì Ba giúp việc, chú Bảy quản gia và ba cận vệ. Ba người này gồm Quốc Anh, Văn Bình và Duy An. Những người xuất thân từ cô nhi viện, năm nào ba người họ cũng ở cùng với Tuấn Kiệt.

Thanh Hương và Xuân Đức vừa bước vào nhà thì thấy quan cảnh chả khác gì vào phòng trọ. Văn Bình và Duy An thì đang miệt mài chơi game với nhau. Hai người vừa hò hét, vừa bấm tay cầm liên tục. Quốc Anh thì đang ngồi bật laptop xem phim cùng chú Bảy. Chủ tịch Tuấn Kiệt thì đang làm việc. Bĩa rượu để tứ tung cùng thức ăn.

“Cậu.” Thanh Hương nói lớn.

Tuấn Kiệt ngược mắt nhìn lên. “Còn nhớ đến tôi sao?” Anh giả vờ giận hờn.

Quốc Anh cũng chen lời vào. “Thanh niên nào đây? Chúng tôi có biết cậu không?”

Xuân Đức biết mọi người đang đá xéo mình. “Tết nhất, mà sao mọi người lại hắt hủi em vậy?”

Duy An nói lớn. “Ai anh em với cậu chứ?”

“Tết năm nào cũng có mặt con heo. Giờ thì heo đi tìm cái rồi.” Văn Bình ám chỉ mọi năm Xuân Đức đều có mặt ở nhà Tuấn Kiệt.

Chú Bảy đứng dậy. “Cô Hương với thằng Đức ngồi đi. Tôi đi lấy nước cho hai người.”

Thanh Hương khẽ cười. “Để con lên thăm bà đã.”

Xuân Đức sực nhớ một chuyện, anh tiến lại ngồi sát bên Tuấn Kiệt. “Chủ tịch, không hay rồi.”

“Chuyện gì?” Tuấn Kiệt tò mò.

Xuân Đức nói với bộ mặt lo lắng. “Người yêu cũ của Thanh Hương là Quốc Bình.”

Tuấn Kiệt ngừng gõ phím, anh nhú mồm nhìn Xuân Đức. “Cậu nói sao?”

“Em mới biết hồi trước Tết.” Xuân Đức gật đầu.

“Thế sao bây giờ em mới nói.” Quốc Anh không thích điều này.

Xuân Đức chống chế. “Tại Thanh Hương cứ ở bên em suốt. Với lại em quên mất.”

Tuấn Kiệt sau khi trầm ngâm giây lát. Anh bĩu môi. “Cũng bình thường thôi.”

“Mà Quốc Bình vẫn còn yêu Thanh Hương.” Xuân Đức nói.

Quốc Anh xâu chuỗi lại mọi chuyện. “Quốc Bình yêu Thanh Hương. Cô bé lại yêu Quốc Bình.” Anh nhìn Xuân Đức. “Mà cậu nói chuyện này làm gì. Sợ người yêu mình quay lại với người yêu cũ sao?”

Xuân Đức đáp. “Không phải. Do em thấy chuyện này quan trọng.”

“Vì sao lại quan trọng?” Quốc Anh tò mò.

“Vì nếu giờ Quốc Bình biết Thanh Hương đã có người yêu. Mà cô Phương lại yêu Quốc Bình, nên em nghĩ có khi nào Quốc Bình và cô Phương.” Xuân Đức không dám nói những từ sau.

Quốc Anh gật gù như tán thành. “Cũng không phải là không thể. Nếu như vậy thì e rằng hơi căng.”

“Em nghĩ mình cần lập một kế hoạch gì đó để ngăn trở chuyện này.” Xuân Đức tham mưu.

“Đúng là nên cần như vậy. Thời gian gần đây cô bé và chủ tịch đang trong tình trạng chiến tranh lạnh. Nên.” Quốc Anh vừa nhìn qua thì thấy mặt Tuấn Kiệt lạnh thật.

Tuấn Kiệt vỗ hai tay vào đùi mình rồi toan đứng dậy. “Tôi nhớ hình như nhà tôi có súng thì phải.” Anh thật sự muốn bắn chết hai gã cận vệ này mà. Có ai bảo tụi nó tài lanh như vậy không.

Vì những ngày Tết này, ngoài việc lên nghĩa trang thăm mộ rồi sang chùa thắp nhang cầu nguyện, Tuấn Kiệt hầu như ở nhà tiếp khách. Đôi lúc là những người thân quen, họ hàng hoặc một số bạn

bè. Suốt ngày bia bọt và ăn đồ khô nên Thanh Hương nghĩ mình cần phải làm một bữa ăn gì đó có rau củ cho những gã này. Thế là cô cùng dì Ba vào bếp sửa soạn nấu ăn. Bên ngoài tiếng la hét không ngừng vang lên, ngoài việc Văn Bình với Duy An chơi game, là tiếng la hét của Xuân Đức và Quốc Anh.

20. Chương 20

Hôm nay là ngày mùng sáu Tết và là ngày lễ tình nhân, một ngày thú vị dành cho các cặp đôi, nhưng đồng thời cũng là ngày buồn đến thúi ruột của Uyên Phương và những người cô đơn khác.

Trải qua những ngày Tết tẻ nhạt của mình, Uyên Phương hy vọng tối nay sẽ là cơ hội cứu cánh cuối cùng của cô, buổi tụ họp với các bạn học cũ thời cấp ba. Đây là cái dịp mà cô cảm thấy vui nhất khi Tết đến, cái dịp mọi người tụ họp đông đủ và cùng nhau hò hét, quây phá.

Lý thuyết là vậy, tưởng tượng là vậy nhưng thực tế lại là một chuyện khác. Cô không ngờ mọi người lại rủ thêm người yêu của mình. Do vậy, hầu hết các cặp đôi chỉ quan tâm đến nhau, những người còn lại thì tụ họp theo kiểu chơi với nhóm.

Uyên Phương cũng có nhóm bạn thân của mình, những cô nàng xinh đẹp và thông minh. Vừa hí hửng quay qua, cô thấy đứa thì trò chuyện với người yêu, đứa thì đang tám điện thoại, những đứa khác thì đang bắt chuyện với các gã trai ngồi đối diện.

Lẽ loi, cô đơn, bị bỏ rơi, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, từ tình yêu đến xã hội, Uyên Phương luôn bị rơi vào hoàn cảnh như thế. Cảm thấy không muốn ở đây chứng kiến mấy cảnh này và càng không muốn mình ganh tỵ đến mức tức đến chết, cô liền móc điện thoại ra.

Vượt nhanh màn hình, cô vô thức điện thoại cho Tuấn Kiệt. Hai hồi chuông vang lên, cô giật mình rồi bấm tắt máy ngay sau đó. Tự trách bản thân sao lại ngu ngốc như vậy, Uyên Phương không biết có phải do bia gây ra hay không nữa. Đã lâu rồi cô không còn nhắn tin hay điện thoại rủ ông chú đi chơi. Mặc dù lâu lâu ông chú lại hay nhắn tin hỏi han cô các kiểu. Hồi giao thừa, ông chú cũng nhắn tin chúc mừng cô năm mới, cô cũng nhắn lại cho có lệ. Cô không muốn làm phiền đến ông chú, khi ông ấy đang hạnh phúc trong tình yêu của mình.

Lại nói về Tuấn Kiệt, anh đang ngồi làm việc trong phòng khách thì thấy điện thoại chột vang chuông lên. Vừa thấy tên cô nhóc, chưa kịp bấm máy thì điện thoại đã vụt tắt. Anh nghĩ có thể Uyên Phương gọi nhầm số, nhưng anh cũng nghĩ đây có thể là cơ hội để anh điện thoại cho cô nhóc. Phải thú thật với bản thân rằng, anh vô cùng nhớ cô nhóc. Đã một thời gian anh chưa gặp cô, thứ duy nhất anh có thể làm là lén bật camera phòng tín dụng lên và nhìn cô qua đó.

Điện thoại lần thứ nhất không bấm máy. Tuấn Kiệt tiếp tục gọi lần thứ hai và anh hy vọng cô nhóc sẽ nghe điện thoại.

Uyên Phương thấy điện thoại vang lên thì vội giật mình. Cô không ngờ ông chú lại điện cho mình nhanh như vậy. Cô cứ ngỡ là mình đã tắt máy nhanh rồi, nhưng sao ông chú giống như đang kè kè điện thoại trên

tay vậy. Bấm im lặng, Uyên Phương tiếp tục ngồi trong thẩn thức. Chưa được một phút thì điện thoại cô lại reo lên lần hai, nghĩ mình cần phải bắt máy nên cô đành cắn chặt môi.

“Alo.” Uyên Phương nói vào điện thoại.

Tuấn Kiệt có thể nghe thấy những âm thanh ồn ào lọt vào trong loa. “Nãy nhóc gọi tôi.”

Uyên Phương ầm ừ. “Tôi bấm nhầm số ấy mà.”

“Nhóc ăn Tết vui không?” Tuấn Kiệt tiếp tục mở chuyện, vì anh biết nếu không, hai người sẽ lại tắt máy và im lặng.

“Cũng bình thường. Còn chú?”

Tuấn Kiệt nói thật. “Chả vui lắm.”

Thế không đi chơi với ai đó à, Uyên Phương nghĩ thầm rồi nói. “Thế chú không đi chơi hả?”

“Không. Ở nhà hoài à.”

Uyên Phương cảm thấy chạnh lòng. “Thế giờ chú đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Tuấn Kiệt đáp nhanh.

Uyên Phương cảm thấy mình nên mở lòng và tạo cơ hội cho hai con người lẻ loi này. “Vậy chú rảnh không?” Cô ầm ừ. “Đi chơi với tôi.” Cô muốn mình biến mất khỏi đây càng nhanh, càng tốt.

Tuấn Kiệt hớn hờ. “Nhóc đang ở đâu? Tôi chạy tới đón.”

“Tôi đang ở nhà hàng B ở quận A.” Uyên Phương đọc địa chỉ.

“Tôi tới ngay.” Tuấn Kiệt cúp máy.

Một lát sau, hai chiếc xe Bentley màu đen dừng ngay vệ đường. Tuấn Kiệt bước ra khỏi xe và móc điện thoại ra gọi cho Uyên Phương. Anh muốn mình ra ngoài xe cho cô nhóc dễ nhìn thấy.

“Tôi tới rồi, nhóc đang ở đâu?” Tuấn Kiệt đảo mắt nhìn quanh.

Uyên Phương nhìn ra ngoài. “Tôi ngồi đây nè.” Cô giơ tay lên như để ra hiệu.

Cúp máy, Uyên Phương nói với bạn bè là cô muốn về trước. Từ đây bắt đầu những chuyện không hay xảy ra. Những lời chèo kéo, những lời năn nỉ bắt đầu vang lên. Uyên Phương cảm thấy hết vui nên một mực đòi đi về. Cô giả vờ đủ kiểu rằng mắc bận, ba mẹ gọi về, rồi lại đưa lý do mình đau bụng.

Tuấn Kiệt đứng bên ngoài thấy cô nhóc đang đứng nói gì đó với bạn mình trông khá bất ổn. Cảm thấy lo lắng nên anh vội đi vào trong. Ba cận vệ ngồi trên xe thấy vậy cũng nhanh chóng lao theo sau.

“Tôi về có việc. Mấy bạn cứ ngồi chơi đi.” Uyên Phương nói như năn nỉ.

Một bạn gái nắm lấy tay Uyên Phương. “Ồ đây chơi chút nữa đi. Chút mình đi bar luôn.”

“Thôi, tôi không thích đi bar.” Uyên Phương lắc đầu.

“Thế mình đi karaoke cũng được.” Bạn gái tiếp tục gợi ý.

Uyên Phương cảm thấy có gì đó sai sai. Hình như cô nói gì đó khiến mọi người hiểu sai ý. “Thôi tôi về trước đây.” Cô cố thoát khỏi cánh tay của cô gái kia.

“Bà này, ở lại chơi chút nữa đi.” Cô bạn gái tiếp tục nắm tay lại. Những tiếng năn nỉ khác tiếp tục vang lên.

Uyên Phương nghĩ mình nên dứt khoát. Cô vừa gỡ cánh tay của mình ra được, thì cũng là lúc cô loạng choạng lui về phía sau. Thế là cô vô tình đụng vào chiếc ghế của người ngồi sau lưng mình.

Uyên Phương quay lại. “Dạ em xin lỗi.”

Lúc này cô mới thấy những người ngồi ở bàn này. Bốn gã thanh niên mặt mày bặm trợn, mình mẩy thì xăm đầy khắp nơi, ai nấy đều nhìn cô bằng con mắt đầy biến thái. Trước giờ bốn người họ đã không ngừng dòm ngó bàn của Uyên Phương và không ngừng buông lời bàn tán về các cô gái. Giờ tự nhiên thấy một cô gái đang mang chiếc váy trắng đầy xinh đẹp và phải vào mình, dáng người cao, da vẻ thì mịn màng, thú tính bắt đầu nổi lên trong người họ.

“Này cô em.” Tên bặm trợn A ngồi trên chiếc ghế bị Uyên Phương va phải. “Tưởng xin lỗi thì xong chuyện sao.” Hắn ta cầm ly bia lên. “Uống với tụi anh một ly. Tụi anh tha lỗi cho.”

Uyên Phương nói láo. “Dạ em không biết uống bia.”

Tên bặm trợn B trong đám nói lớn. “Nãy giờ anh thấy em uống cả chục ly rồi đó.”

Bạn bè của Uyên Phương chen lời vào nói hộ. Họ biết những gã này không phải là dạng thường. “Dạ mấy anh ơi, tụi em lỡ đụng, nên mấy anh bỏ qua cho tụi em nha.”

“Bỏ qua là sao?” Tên bặm trợn C trợn mắt lên hù dọa.

Tên bặm trợn A vẫn tiếp gạ gẫm. “Không uống thì ngồi xuống đây chơi với tụi anh một chút cũng được.”

“Dạ thôi em phải về.” Uyên Phương định lao đi.

“Sao lại đi.” Hắn ta định chụp lấy cánh tay của Uyên Phương.

Đúng lúc này, Tuấn Kiệt bước vào. “Thả tay cô ấy ra.” Anh hất tay của tên bặm trợn ra khỏi người Uyên Phương.

“Mày là ai?” Bực tức vì bị hất tay, tên bặm trợn A nhìn Tuấn Kiệt.

“Tôi là tài xế của cô ấy.” Tuấn Kiệt đáp nhanh trong khi Uyên Phương đang ngược mắt nhìn anh.

Tên bặm trợn D nghiêng răng. “Bố lão hả mày.”

Tên bặm trợn C đập tay lên bàn. “Biến đi thằng chó.”

Tên bặm trợn A nhìn Uyên Phương cười khẩy. “Nói đi cô em, giá bao nhiêu. Tụi anh trả gấp đôi nó.”

Tuấn Kiệt nghe xong thì điên tiết lên. Anh táng thẳng tay trái vào yết hầu của tên mới nói. Bị đánh bất ngờ, hắn ta đưa tay lên ôm cổ vì cảm thấy tức đến thốn người. Chưa dừng lại ở đó, Tuấn Kiệt lấy tay phải cầm đầu của hắn ta táng thẳng xuống mặt bàn, mặc cho ly chén đang ở trên đó.

Tên bặm trợn B ngồi đối diện định đứng dậy cầm chai bia thì bị Tuấn Kiệt giơ nhanh chân đạp bay ra sau. Hai tên C và D ngồi ở đầu bàn bên kia thấy phe mình bị đánh, nên liền toan lao tới để đả Tuấn Kiệt một trận.

Nhanh trí, Tuấn Kiệt lấy chai bia trên bàn đôi thẳng vào mặt tên C, khiến hắn ta ôm đầu “á” lên một tiếng. Tên bặm trợn D chưa kịp làm gì thì bị Văn Bình bầy tới tung một cước ngay ngực. Tên C định bật dậy thì bị Duy An tung một cước nữa ngay mặt. Quốc Anh thì tấn tên B thôi rồi.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Uyên Phương không kịp thấy và định hình gì cả. Trong mắt cô hiện giờ chỉ là cảnh Tuấn Kiệt đang đâm vào mặt tên A. Những người trong nhà hàng định đứng dậy, không biết vì tò mò hay muốn bênh đám bặm trợn.

Thành Nhân mặc chiếc sơ mi xanh dương cùng quần jean đen, lúc này bỗng xuất hiện. “Định làm gì vậy?” Anh nhìn đám người đang đứng đây cười khẩy. “Muốn tham gia lễ hội sao?”

Thế Hải đứng bên cạnh Tuấn Kiệt. Cậu đang mang chiếc áo thun trắng và quần jean xanh. “Không phải việc của mình. Lo ăn đi.” Anh nhìn những ánh mắt đang tò mò nhìn các cậu vệ.

Thế Hải và Thành Nhân lúc này định tới nhà Tuấn Kiệt chơi. Nghe Quốc Anh bảo chủ tịch đang đi chơi với cô bé, thì hai cậu liền nghĩ đi theo cho vui. Ai ngờ lại vui thật. Đối với hai người này, chẳng có gì vui bằng đánh nhau cả.

Quốc Anh thì thào vào tai Tuấn Kiệt. “Đi thôi anh.”

Thành Nhân lấy đại một chai bia rồi đập xuống bàn. Tiếng vỡ nát vang lên. Trên tay anh là nửa chai còn lại sau khi vỡ. “Soát vé đây.” Anh nhìn đám người đang định tiến tới và nhếch môi. “Ai muốn là người đầu tiên nào?”

Văn Bình rút trong người ra một khẩu súng. Anh bắn dọa xuống sàn. Tiếng “đoàng” vang lên chói cả tai. “Muốn chết à.” Anh vừa giơ khẩu súng lên thì mọi người bỏ chạy tán loạn.

Lúc này thì Tuấn Kiệt đang nắm chặt tay Uyên Phương dắt đi. Cô nhóc vừa hoảng loạn, vừa lo lắng nhìn anh. Cô hoảng loạn không phải vì sợ, mà là vì ngạc nhiên Tuấn Kiệt giống như một siêu anh hùng bất ngờ xuất hiện giải nguy cho cô. Còn lo lắng là vì cô sợ Tuấn Kiệt bị thương. Siêu anh hùng mà bị thương vì cô, thì chẳng khác nào cô là tội đồ của thế giới cả.

Quốc Anh nói vào đám. “Anh hộ tống chủ tịch. Mấy cậu giải quyết nha.”

Duy An đáp. “Dạ vâng.” Sau đó anh rút điện thoại ra. “Phòng cảnh sát hình sự hả?”

Một lúc sau, lúc này Quốc Anh đang làm tài xế, anh đang đánh xe chở Uyên Phương về nhà. Cô đang ngồi cùng với Tuấn Kiệt ở băng ghế sau. Quá nhiều câu hỏi dấy lên trong đầu Uyên Phương như, chàng trai đang lái xe là ai, sao lại đi cùng ông chú Quốc Anh, những người khác nữa. Tất cả đều mơ hồ nhưng hơn cả là việc ông chú Quốc Anh có hề hấn gì không.

Tuấn Kiệt, tức là ông chú Quốc Anh trong mắt Uyên Phương, anh đang ngồi chống tay suy nghĩ. Anh không biết lúc này mình có làm cô nhóc hoảng sợ không. Thật ra là anh muốn đánh tên đó như từ kia, sao hẳn dám xuất phạm một linh hồn, một con người thuần khiết và hồn nhiên như Uyên Phương được.

“Ông chú không sao chứ?” Uyên Phương vò hai bàn tay mình lại.

Tuấn Kiệt quay sang. Anh thấy cô nhóc đang cúi mặt. “Không sao. Nhóc có sao không?”

“Tự nhiên vì tôi mà ông chú lại...” Uyên Phương nói giọng buồn bã.

Tuấn Kiệt hiểu ý nên cướp ngang lời cô nhóc. “Giờ cũng tối rồi. Hay là bữa khác mình đi chơi nha.”

Uyên Phương ngẩng mặt lên. “Dạ.” Cô lại ầm ờ. “Chiều mai tan ca, tôi mời chú đi ăn lẩu được không?”

Tuấn Kiệt mừng thầm. Anh nghĩ cô nhóc không sợ anh như này giờ anh đang tưởng. “Được.” Anh khẽ cười. “Vậy chiều mai tôi sang đón nhóc nha?”

“Dạ.” Uyên Phương gật đầu.

Một lát sau, xe dừng ngay trước nhà. Uyên Phương bước xuống. “Thôi tôi vô nhà đây.” Cô nói trong e ngại. “Chúc chú ngủ ngon.”

Tuấn Kiệt nghe xong mà khẽ nở nụ cười trên môi.

Quốc Anh đánh xe đi một đoạn thì nhìn Tuấn Kiệt qua gương. “Lúc này chủ tịch không cần phải làm như vậy đâu. Chủ tịch cứ ra lệnh cho tụi em là được rồi.”

Tuấn Kiệt hiểu ý cặn vệ của mình. “Tôi biết. Chỉ là tôi muốn tự tay mình tấn hấn ta thôi. Đôi lúc cậu phải thể hiện bản thân mình cho người ta thấy.”

Quốc Anh đáp. “Dạ em biết. Nhưng lỡ may chủ tịch mà bị gì, thì tụi em sẽ khó sống.”

“Thôi về nhà làm vài chai cho dễ sống nào.” Tuấn Kiệt tự dưng cảm thấy vui.

Sáng hôm sau, Tuấn Kiệt vừa bước vào văn phòng ngồi đợi Quốc Anh pha cà phê đem vào, nhưng Quốc Anh chưa thấy thì Lê Phúc là trợ lý về truyền thông đã xuất hiện.

“Mọi việc sao rồi?” Tuấn Kiệt muốn biết ngọn ngành.

Lê Phúc khép nép ngồi xuống. “Dạ mọi chuyện đã được xử lý xong rồi chủ tịch. Bọn lưu manh đó đã được áp giải về đồn công an gần nhất và luận tội theo các chứng cứ tìm thấy được. Mọi video, hình ảnh từ camera và các điện thoại của những người trong nhà hàng tối hôm qua đều đã được thu hồi và xóa ngay sau đó. Những thứ lọt ra ngoài thì sẽ được Bảo Khánh lo liệu.”

“Cậu đã nói Bảo Khánh chưa?” Tuấn Kiệt nhú mày.

Lê Phúc khẽ cười. “Dạ rồi. Cậu Khánh đang hack ạ. Chủ tịch cứ yên tâm.”

Tuấn Kiệt khẽ gật đầu. “Cảm ơn cậu.”

“Dạ em xin lui ra trước.” Lê Phúc đứng dậy bước đi.

Chưa yên lặng được bao lâu thì Thành Mỹ xồng xộc chạy vào nói lớn. “Đại ca, tối qua đại ca đánh nhau hả?”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Sao cậu biết?”

“Mấy cha cận vệ đang bàn tán ngoài đó kìa.” Thành Mỹ chỉ tay ra ngoài.

Tuấn Kiệt giả vờ trêu chọc. “Cậu lo cho tôi hay lo cho ai đó?” Anh ám chỉ đến Quốc Anh.

Thành Mỹ liếc mắt. “Ai thèm lo cho hai người chứ. Chẳng qua em hỏi cho vui thôi.”

“Cái gì vui vậy?” Quốc Anh cầm cà phê đi vào.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Cậu ấy vui khi nghe cậu không sao.”

“Em nói hồi nào.” Thành Mỹ hoảng hốt kêu lên.

“Cà phê của chủ tịch.” Quốc Anh đỏ mặt.

Trở lại với Uyên Phương, cô đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ về “siêu anh hùng” lúc tối. Nhớ lại dáng vẻ của siêu anh hùng lúc đó vừa lạnh lùng, vừa ra đòn mạnh mẽ và dứt khoát, Uyên Phương lại cảm thấy thổn thức trong lòng. Không bù với đám bạn cô, chỉ biết im lặng ngồi yên mà chẳng có động thái gì bảo vệ cô cả. Chính vì thế nên cô ghét, cô không thèm trả lời tin nhắn hay nghe máy của tụi họ từ tối qua đến giờ. Mà cô nghĩ từ nay về sau, cô cũng sẽ không bao giờ gặp lại hay đi chơi với họ nữa. Bạn bè gì mà trong lúc hoạn nạn lại chẳng thấy đâu.

Thanh Hương bước vào, cô thấy Quốc Bình vẫn chưa tới. Vừa ngồi xuống, cô đã thấy bộ mặt đầy trầm tư của Phương bé bỏng. “Mới đầu năm mà sao mặt em bí xì vậy?”

Uyên Phương ngược mặt sang. “Đâu có đâu. Chị ăn Tết vui không?”

“Chắc em vui lắm nhì.” Bảo Ngọc bất ngờ xuất hiện nói khứa Thanh Hương. “Vậy em có biết, có người vì em mà đau buồn đến quận lòng không?”

Thanh Hương không hiểu gì hết. “Chị nói gì em không hiểu.”

“Em không hiểu hay là em không muốn hiểu.” Bảo Ngọc cảm thấy bực. “Quốc Bình vì em mà nhốt mình trong phòng mấy ngày qua. Đến giờ cũng không muốn vác xác đi làm nữa.”

Uyên Phương nghe đến Quốc Bình mà tự thấy đau lòng hộ.

Thanh Hương lúc này đã hiểu. “Tại sao lại vì em?” Cho dù có như vậy đi chăng nữa thì Bảo Ngọc lấy tư cách gì để tới mặt sát cô. Giờ thì cô đã nghĩ thông rồi, chắc gì Quốc Bình đã chờ đợi cô mấy năm qua.

“Không phải vì em thì là vì ai. Em lo mà tới khuyên nhủ cậu ấy đi.” Bảo Ngọc trừng mắt như ra lệnh.

Thanh Hương đáp nhanh. “Em có tới cũng vậy thôi. Nếu chị muốn khuyên nhủ Quốc Bình, người duy nhất có thể làm, đó là mẹ anh ấy.” Cô biết Quốc Bình rất sợ mẹ mình. Nói xong, cô bắt đầu công việc của mình, mặc kệ Bảo Ngọc có nói gì đi chăng nữa.

Bảo Ngọc chỉ biết cắn răng quay về chỗ. Mấy ngày trước cô điện rủ Quốc Bình đi tụ họp với nhau như mọi năm, điện mãi không được, cô cùng Yến Nhi và Duy Vũ đi tới phòng anh chàng. Gõ cửa mãi thì Quốc Bình cũng mở cửa, bước vào trong, cô thấy căn phòng chẳng khác gì cái ổ chuột. Thức ăn rơi vụng, vỏ lon bia nằm lăn lóc khắp nơi. Chưa kể là tàn thuốc nữa, đâu đâu cũng thấy. Rồi đến đồ đạc vứt lung tung, những bức hình của Quốc Bình và Thanh Hương chụp chung năm xưa nằm lăn lóc trên nền nhà.

Hỏi ra thì Bảo Ngọc và mọi người mới biết được chuyện của Quốc Bình. Khuyên nhủ cậu ta đủ điều để sóc lại tinh thần nhưng không được, ba người đành nhậu cùng với cậu ta luôn ở trong phòng. Những bữa sau khi Bảo Ngọc đến, tình hình của Quốc Bình vẫn như vậy. Đờ hơn một chút là cậu ta đã biết đi tắm cho thơm tho.

Biết tình thế này cứng đầu nên Bảo Ngọc định nhờ Thanh Hương nói hộ vài lời. Muốn gỡ dây thì phải nhờ người buộc dây. Nhưng Bảo Ngọc không ngờ Thanh Hương lại biểu đạt cảm xúc như vậy. Điều đó chứng tỏ những gì Thanh Hương nói là thật, là cô đã có người mới.

Hết cách, Bảo Ngọc đành giả vờ nói láo trưởng phòng Tâm cho Quốc Bình nghỉ thêm vài ngày, vì anh bận chăm sóc cho gia đình. Sau đó cô nghĩ mình phải vác xác đến phòng Quốc Bình một lần nữa. Cô hy vọng những lời Thanh Hương nói là đúng, vì cô sẽ lấy mẹ Quốc Bình ra để hù dọa.

Uyên Phương ngồi nghe tất cả mọi chuyện nhưng không dám hỏi. Tình hình chiến sự căng như vậy, cô nghĩ mình không nên châm thêm dầu vào lửa. Đợi đến giờ ăn, Uyên Phương mới âm ỉ ở khưi chuyện.

“Chị và anh Quốc Bình quen nhau sao?” Uyên Phương ngược cặp mắt lên.

Thanh Hương lúc này đã hạ hỏa. “Ừm, chị và anh ta yêu nhau lúc đại học.”

“Ủa té ra, em là người yêu của Quốc Bình.” Thùy Chi cảm thấy chuyện này thú vị. Vừa nói, cô vừa quan sát cảm xúc của Uyên Phương.

Thanh Hương gật đầu. Thời gian vừa qua tám chuyện với nhau, cô cảm thấy thân thiết với bà chị này. “Quá khứ rồi chị. Giờ em đã có người yêu mới.” Ý cô muốn nói mình và Quốc Bình từ lâu đã không còn quan hệ.

“Ừa hai đứa chia tay nhau rồi hả?” Thùy Chi tưởng hai người này còn quen nhau.

“Tại em chia tay từ thời đại học kia. Sau đó em qua Mỹ du học.” Thanh Hương đáp.

Hoài Thư tò mò. “Thế sao lúc này em nghe thấy ảnh đau buồn gì đó vì chị.” Thật ra là cô muốn hỏi thay cho nhỏ em “Phương điệu” kể bên.

Thanh Hương thoải mái tâm sự với những người chị em thân thiết của mình. “Thì lúc xưa chị bảo nếu anh ta yêu chị, thì đợi chị quay về.”

Thùy Chi như hiểu ra. “Và cậu ta vẫn đợi em đến bây giờ?”

“Anh ta nói với em như vậy.” Thanh Hương gật đầu.

Dùng cơm xong, thấy mình vẫn chưa hạ được nhiệt. Thanh Hương liền ngỏ ý rủ mọi người đi ăn cho khuây khỏa. Nhân tiện tụ hợp mọi người lại làm bữa tiệc đầu năm nhẹ nhàng cho vui.

“Phương điệu. Thư ú.” Thanh Hương lui ghế lại phía sau. “Chút tan ca chị em mình đi ăn không?”

Uyên Phương nghĩ tới cuộc hẹn với Quốc Anh. “Chiều nay em có hẹn đi ăn rồi.”

“Với ai vậy?” Hoài Thư khê cười đầy tò mò.

Siêu anh hùng, Uyên Phương nghĩ thầm rồi nói. “Với một ông anh.” Cô nghĩ nếu nói “ông chú” thì hạ thấp siêu anh hùng với mọi người quá.

“Thì em rủ ông anh ấy đi cùng luôn. Chị cũng rủ người yêu của chị đi mà.” Thanh Hương khê cười.

“Mọi người đi vậy, còn em một mình sao.” Ý Hoài Thư nói ai cũng có đôi, có cặp.

Thanh Hương nhanh trí. “Có gì đâu. Chút nữa chị bảo người yêu chị giới thiệu mấy anh đẹp trai cho em.”

Hoài Thư hớn hở. “Thật hả chị?”

“Thật.” Thanh Hương gật đầu rồi nhìn Uyên Phương. “Em đi chung luôn cho vui nha.”

Uyen Phương cũng muốn biết người yêu của Thanh Hương là ai. “Dạ.”

Thế là cô cầm điện thoại nhắn tin cho siêu anh hùng. Người đang nôn nóng chờ tới cuộc hẹn

21. Chương 21

Điện thoại vang lên, Uyên Phương nhìn thấy ba chữ “siêu anh hùng” hiện lên màn hình. Đây là biệt danh của ông chú Quốc Anh mà cô mới đổi trong danh bạ.

Biết ông chú đã đến, Uyên Phương cùng Hoài Thư lật đật bước ra xe. Trầm trở từ lúc ở bên ngoài, đến khi ngồi bên trong, Hoài Thư vẫn không ngớt khen ngợi. Cô nài khen từ màu sắc, đến nội thất tinh tế của xe và cho đến luôn cả người tài xế. Tất nhiên lúc đầu Uyên Phương đỏ mặt ngại ngùng vì bà chị của mình, nhưng sau đó cô đỏ mặt tức giận vì bà chị dám khen siêu anh hùng của cô sao.

“Chị.” Uyên Phương nhắc khéo. “Hơi quá rồi.”

Hoài Thư hiểu ý nên lấy lại thần thái bình tĩnh của người quý phái. “Anh tên gì vậy?” Cô nghĩ Tuấn Kiệt chắc hơn mình vài tuổi.

“Tôi tên Quốc Anh. Còn cô là Hoài Thư phải không?” Tuấn Kiệt nhìn hai cô nàng qua gương.

“Anh biết tên em hả?” Hoài Thư không thể tin được.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Biết chứ.”

Uyen Phương nhớ là cô có nhắc tên bà chị Hoài Thư, chứ cô có đưa hình cho siêu anh hùng xem đâu. Cô chợt nghĩ hay là siêu anh hùng có siêu năng lực đặc biệt. Sao càng lúc, cô càng thần tượng siêu anh hùng thế này.

Tới nhà hàng V ở quận A, ba người xuống xe và đi lên tầng ba. Nơi các cận vệ đã được bố trí cảnh giác an toàn từ trước. Ngồi xuống bàn, Hoài Thư vẫn không ngừng hỏi han Tuấn Kiệt, điều mà cô nàng không biết mình đang gây khó chịu cho “big fan” ngồi bên cạnh.

Xuân Đức vì tối nay bận đi ăn với Thanh Hương nên anh xin phép về trước. Do đó, khi cùng người yêu mình bước lên tầng ba, anh chợt nhận ra các bộ mặt thân quen. Và các bộ mặt nhìn đến phát ngán này, tất cả đều đang nhìn anh với ánh mắt đầy ham muốn, ham muốn bám anh thành từng mảnh. Nếu biết trước như vậy thì anh sẽ nói Thanh Hương tối nay hủy kèo đi ăn rồi.

Trong lúc các anh em đang làm việc thì lại có người đi chơi với người yêu. Mà đau đớn hơn là vác xác tới ngay chỗ làm, nó giống như là một sự giễu cợt hay trêu người gì đó.

Xuân Đức nuốt nước bọt trong sợ hãi khi đang qua các đồng nghiệp đầy thân thương của mình. Thân thương đến nỗi như đang muốn giết anh. Thành Nhân trợn mắt nhìn Xuân Đức, tay thì đưa ngón cái liếc ngang qua cổ, một hình ảnh biểu hiện cho sự hù dọa muốn giết người thường thấy trong phim ảnh.

Thanh Hương chợt nhận ra các khuôn mặt đang ngồi này trông rất quen, và quen hơn hết là cái người đang ngồi quay lưng về phía cô. Mái tóc đen nhánh, lưng thẳng, thân hình đồ con và cao ráo. Khi anh ta quay mặt qua nói chuyện với người bên cạnh, gương mặt đẹp trai lộ ra và gương mặt này không là ai khác chính là cậu của cô.

Nãy giờ Xuân Đức cứ nghĩ chủ tịch đang gặp khách hoặc ai đó. Nhưng khi nhận ra cô gái bên cạnh là Uyên Phương thì mọi chuyện đã quá muộn. Anh chỉ kịp nắm tay Thanh Hương, mà không thể báo hiệu được nguy hiểm sắp xảy ra.

“Cậu.” Thanh Hương kêu lên.

Tuấn Kiệt giật mình quay lại. “Thanh Hương.” Anh không thể tin vào mắt mình. Càng không ngờ rằng, người Uyên Phương rủ đi ăn là cháu mình. Trong tin nhắn, cô nhóc nói là đi ăn với bạn, nếu nói là đồng nghiệp thì anh đã gắng hỏi rồi.

Siêu anh hùng một lần nữa khiến Uyên Phương ngạc nhiên. “Ủa hai người biết nhau hả?” Uyên Phương mở to mắt.

“Đây là cậu...” Thanh Hương đáp.

Xuân Đức nhanh tay bịt miệng Thanh Hương lại. “Chào cậu Quốc Anh.” Anh thì thầm vào tai Thanh Hương. “Bình tĩnh nào em.”

Thanh Hương không biết là gì nhưng cô vẫn hiểu Xuân Đức đang bảo mình im lặng. Cô ngồi xuống và không ngừng nhìn Tuấn Kiệt.

Quốc Anh “thật” đang ngồi đối lưng với Tuấn Kiệt cũng phải quay lại theo phản xạ. Việt Cường thấy được nên bật cười không ngớt. Lúc này Quốc Anh không ngờ Uyên Phương lại nhận ra mình. May là anh nhanh trí bảo mình tới đây nhậu với bạn bè. Rồi giả vờ chào hỏi Tuấn Kiệt vài ba câu cho có lệ.

“Ủa, anh và chị Hương là họ hàng hả?” Hoài Thư nhìn Tuấn Kiệt.

Xuân Đức tiếp tục trở thành vị cứu tinh. “Đây là cậu Quốc Anh. Thanh Hương là cháu của cậu.” Anh lại thì thầm vào tai Thanh Hương. “Chủ tịch đang giấu thân phận.”

Tuấn Kiệt gật đầu. “Anh là cậu của Thanh Hương.” Nói xong thì tự nhiên Tuấn Kiệt lại thấy ngượng miệng.

“Em thấy anh quen quen.” Uyên Phương nghĩ mình đã gặp Xuân Đức ở đâu đó.

Tuấn Kiệt lúc này nhanh trí. “Cậu ấy làm cùng chỗ với anh.”

Xuân Đức gật gật. “Dạ đúng rồi.” Anh nhìn Uyên Phương. “Anh làm tài xế cùng chỗ với cậu Quốc Anh.”

“Chị bị đau gì sao?” Hoài Thư lo lắng khi thấy bộ mặt của Thanh Hương đang nhăn nhó.

“Ồ không.” Thanh Hương gương cười. “Giới thiệu với mọi người.” Cô chỉ tay sang Xuân Đức. “Đây là người yêu của chị.” Cô chỉ sang Tuấn Kiệt rồi nghiêng rằng. “Còn đây là cậu Quốc Anh của chị.” Cô nhấn mạnh hai chữ “Quốc Anh”.

Hoài Thư mỉm cười. “Trùng hợp nhỉ.” Cô thấy hai người thì làm tài xế, hai người thì cùng làm ở phòng tín dụng.

Thanh Hương nhìn Uyên Phương. “Sao em quen được.” Cô nghiêng rằng lại. “Cậu Quốc Anh của chị?”

Tuấn Kiệt lại nhanh miệng. “Cậu và Uyên Phương biết nhau ở quán kem.”

Hoài Thư sực nhớ. “Thế anh.” Cô nàng cảm thấy mình hơi mất dạy. “Ấy, con xin lỗi. Thế cậu có biết chị Thùy Chi không?” Hoài Thư nghĩ chắc không trùng hợp đến thế đâu.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Biết chứ.”

Hoài Thư “woah” lên một tiếng. “Trùng hợp dữ.”

Buổi tiệc sau đó kết thúc. Người vui nhất là Hoài Thư, khi cô được Xuân Đức nói sẽ giới thiệu một chàng tài xế đẹp trai ở chỗ anh. Uyên Phương thì cũng mang tâm trạng ngổn ngang về đảng siêu anh hùng này. Tối nay thì cô lại biết thêm nhiều siêu năng lực mới của anh. Cô thắc mắc vì sao chuyện gì siêu anh hùng cũng biết. Từ chuyện ở phòng tín dụng của cô, sang đến chuyện xã hội, rồi lịch sử hay văn hóa, không có gì là siêu anh hùng không biết. Bệnh thần tượng của cô có vẻ ngày càng lớn.

Người không vui và khó chịu nhất là Thanh Hương. Về đến nhà, tắm rửa xong nhưng cô vẫn không thể hạ hỏa. Tại sao mọi người lại giấu cô một chuyện lớn như vậy.

“Em đừng giận anh nữa mà.” Xuân Đức ngồi trên giường năn nỉ.

Thanh Hương đang nằm xoay lưng lại với Xuân Đức. “Anh lừa dối em.”

“Anh có lừa dối gì đâu.” Xuân Đức cảm thấy bị oan.

Thanh Hương hứ lên một tiếng. “Tại sao cậu em với bé Phương quen nhau mà anh không nói.” Ý của cô là sự quen biết như bạn bè.

Xuân Đức thì lại nghĩ quen nhau tức là đang cặp bồ. “Hai người có quen nhau đâu. Chỉ có chủ tịch thích cô Phương thôi.”

“Cậu em thích bé Phương?” Thanh Hương quay lại đầy vẻ ngạc nhiên.

Xuân Đức chợt thấy mình vừa lỡ mồm. “Chết bà chưa.” Anh tự vò đầu mình. “Chủ tịch thích cô Phương. Nhưng cô Phương lại thích người khác.” Hết đường nên anh đành khai thật

“Thích ai?” Thanh Hương tò mò.

Xuân Đức đã không muốn nói nhưng vì Thanh Hương hỏi, anh đành miễn cưỡng trả lời. “Người yêu cũ của em, Quốc Bình.”

“Trời đất ơi.” Thanh Hương thốt lên.

Xuân Đức kể lại mọi chuyện mình biết cho Thanh Hương nghe. Sau đó lợi dụng cơ hội Thanh Hương đang quên giận, Xuân Đức nằm xuống ôm cô vào lòng. “Mọi chuyện là vậy đó.”

“Tội cậu em nhỉ.” Thanh Hương cảm thấy thương Tuấn Kiệt.

“Vậy nên em cần phải giúp chủ tịch.” Xuân Đức khẽ cười.

“Giúp kiểu gì?” Thanh Hương muốn biết.

Xuân Đức âm ờ giây lát. “Thì em phải tạo cơ hội, hay làm gì đó để cô Phương thích chủ tịch.”

Tối đó, hai người vừa ôm nhau, vừa trò chuyện. Sau đó hai người nghĩ cách để cặp đôi này đến với nhau. Không thể để Uyên Phương tiếp tục yêu Quốc Bình và càng không thể để một Quốc Bình đang cô đơn tìm đến Uyên Phương được.

Trưa hôm sau, Tuấn Kiệt bị Thanh Hương hù dọa đủ kiểu, năn nỉ đủ cách, nhằm mục đích kéo anh qua bên tòa nhà tài chính này dùng cơm. Tất nhiên là Tuấn Kiệt thừa cách để từ chối, nhưng anh vẫn quyết

định đồng ý lết xác qua. Cơ bản là vì anh muốn gặp Uyên Phương.

“Chủ tịch định đi đâu vậy?” Quốc Anh lúc này đang ngồi trong văn phòng.

Tuấn Kiệt đứng dậy. “Đi ăn cơm.”

“Ở đâu ạ?” Quốc Anh muốn biết để sắp xếp.

Tuấn Kiệt đáp trong e ngại. “Ở bên tòa nhà tài chính.”

Quốc Anh như hiểu ra. Anh nói vào đàm. “Chủ tịch chuẩn bị di chuyển.”

Lần đầu tiên, các cận vệ hộ tống Tuấn Kiệt đi lên phòng ăn của tòa nhà tài chính. Sau khi bấm thang máy xuống tầng trệt, bảy người cùng nhau bước bộ. Từ tòa nhà quản lý sang tòa nhà tài chính, bảy người phải đi chuyển qua một khuôn viên rộng lớn.

Những an ninh đang đi tuần bên ngoài thấy họ cũng phải nhìn với ánh mắt ngạc nhiên. Những an ninh bên trong tòa nhà tài chính thì còn hơn cả vậy, ánh mắt sững sốt rồi định cúi đầu chào, nhưng họ chưa kịp thì thấy cái lắc đầu của Thanh Sơn. Họ ngầm hiểu ý mọi người muốn được cư xử bình thường, cứ xem như là các nhân viên khác trong tòa nhà.

Không biết vì quá nhập tâm vào vai diễn, hay là bộc lộ cảm xúc thật của mình, mà Thành Nhân lại đang ra sức tán tỉnh các cô gái. Cậu ta không những huýt sáo, nháy mắt, mà còn bình tĩnh gọi những nụ hôn gió cho các nữ nhân viên xinh đẹp đi gần đó.

Bước vào trong thang máy, sáu chàng trai cận vệ đứng xung quanh Tuấn Kiệt và ngăn không cho ai khác đi vào. Không như ở tòa nhà quản lý, nơi có thang máy riêng dành cho chủ tịch, thì ở đây chỉ có thang máy chung dành cho các nhân viên. Ba cây ở khu vực sảnh thang máy, mỗi cây chứa được mười sáu người. Và vì sự an toàn trên hết của chủ tịch nên các cận vệ đành phải chiếm riêng một cây thang.

Bước ra khỏi tầng mười bốn, nơi phòng ăn rộng lớn dành cho các nhân viên. Bảy người bắt buộc cũng phải lấy khay cơm và xếp hàng như những người khác. Trong lúc đó thì Xuân Đức điện thoại cho Thanh Hương để hỏi chỗ. Lấy cơm xong, Tuấn Kiệt đi theo Xuân Đức. Còn những cận vệ khác thì tỏa ra xung quanh để cảnh giác an toàn như mọi khi.

Uyên Phương đang trò chuyện với Hoài Thư thì vô tình ngược mặt lên, cô thấy siêu anh hùng của mình đang đi tới. Trên tay siêu anh hùng là chiếc khay cơm. Chẳng lẽ siêu anh hùng đọc được suy nghĩ của cô sao. Lúc này cô chỉ vừa cảm thấy nhớ, giờ thì siêu anh hùng đã xuất hiện.

“Anh Đức.” Thanh Hương khẽ cười.

Thùy Chi nghe nói vậy nên cũng muốn quay lại xem thử. “Anh.” Cô muốn nhảy dựng lên vì thấy Tuấn Kiệt.

“Hello em.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Lúc này thì mặt Uyên Phương tối sầm lại. Cô nghĩ có khi siêu anh hùng tới gặp người yêu của mình, chứ không phải tới để gặp cô. Giờ thì cô mong siêu anh hùng hãy đi đi.

“Sao anh tới đây?” Thùy Chi kéo Tuấn Kiệt xuống ngồi bên cạnh mình.

Tuấn Kiệt miễn cưỡng nên đành ngồi theo. Anh nhìn Uyên Phương. “Anh tới đây ăn cơm.”

“Ừa, vậy sao lúc trước em nằng nặc đòi anh qua, thì anh lại kiếm cớ từ chối.” Thùy Chi liếc mắt.

“Vì cháu anh.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo, anh hất đầu sang Thanh Hương.

Thùy Chi ngạc nhiên. “Thanh Hương là cháu anh.”

Tuấn Kiệt khẽ cười thì thầm với Thùy Chi. “Đó chính là lý do mà Hoàng Dung không cho con bé sang.”

Thanh Hương nhanh miệng. “Em là cháu của cậu Quốc Anh.”

Tuấn Kiệt nháy mắt với Thùy Chi. “Quốc Anh.”

Thùy Chi như hiểu ý. Vì đây chẳng phải là lần đầu Tuấn Kiệt nói dối tên mình. “Ồ.” Cô khoác tay Tuấn Kiệt đầy tình tứ.

Nháy mắt, rồi ôm nhau nữa chứ, Uyên Phương hần học trong đầu.

“Anh Đức, anh bảo giới thiệu ai đó cho em mà.” Hoài Thư nhắc lại chuyện.

Xuân Đức ầm ừ. “Anh nhớ chứ. Anh đang lựa cho em đây.”

Thanh Hương thấy Thùy Chi ôm cậu mình như vậy nên không thích lắm. Cộng với việc Uyên Phương đang cúi gằm mặt xuống, cô nghĩ mình nên làm gì đó. “Hai người quen nhau lâu chưa?”

Thùy Chi hớn hờ. “Chị và cậu em quen nhau lâu rồi.” Cô bấu má Tuấn Kiệt. “Phải không anh đẹp trai.”

Tuấn Kiệt lúc này sợ Uyên Phương hiểu lầm nên vội thanh minh. “Chị dâu của Thùy Chi là một người thân quen của cậu.”

“Cô Tuyết Vân phải không cậu?” Hoài Thư khẽ cười.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Đúng rồi.”

“Vậy cậu và Thùy Chi là?” Thanh Hương cảm thấy rối tung.

Thùy Chi tựa đầu vào vai Tuấn Kiệt. “Cậu em là người chị yêu nhất. Là người anh mà chị luôn hằng cung kính và xem như anh trai của mình.”

Uyên Phương ngẩng mặt lên đầy ngạc nhiên. Thấy siêu anh hùng đang nhìn mình, cô lại cúi mặt xuống vào ăn cơm.

“Thế mà em tưởng hai người yêu nhau chứ.” Thanh Hương muốn nói toạc ra.

Thùy Chi khẽ cười. “Chị cũng muốn như vậy nhưng không phải. Cậu em là người cứu mạng chị. Cho chị một cuộc sống mới và một tình yêu mới. Cứu vớt chị từ dưới địa ngục và đưa lên thiên đường.”

Uyên Phương lúc này mới hiểu. Té ra trước giờ cô nghi oan và hiểu lầm cho siêu anh hùng của mình. Cô thật là đáng chết mà.

Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương nhăn nhó nên lo lắng. “Nhóc bị đau sao? Hay cơm có vấn đề?”

Uyên Phương lúc này nở một nụ cười thật tươi. “Không có. Ông chú ăn cơm đi.”

Lúc này ở phía bên kia, Duy Vũ đang ngồi trò chuyện với Quốc Bình thì thấy Thùy Chi đang tình tứ với gã nào đó.

Cảm thấy tức giận, Duy Vũ liền đứng dậy. “Dám ôm người yêu của ông sao?” Anh muốn biết đây là gã nào. Nhưng chưa kịp tới gần thì bị một người va phải.

“Áy xin lỗi.” Việt Cường nhanh nhẩu. Anh cố tình đổ lỗi vào người Duy Vũ.

Duy Vũ muốn điên lên. “Trời ơi.” Cái áo hàng hiệu mới mua của anh đã bị ướt. Mắng thầm gì đó trong miệng, Duy Vũ lao nhanh vào nhà vệ sinh.

Trở lại với Uyên Phương, sau khi ăn cơm xong, cô về lại văn phòng và mộng tưởng đến siêu anh hùng. Giờ

thì cô biết siêu anh hùng của cô vẫn còn độc thân. Siêu anh hùng vẫn là của cô và không phải là của ai khác.

“Nghĩ về anh chàng nào vậy? Anh Quốc Bình hả?” Hoài Thư ngồi bên cạnh cảm thấy tò mò.

Uyên Phương khẽ cười. “Làm gì có.” Lúc này cô thấy Quốc Bình chẳng quan trọng. “Em đang nghĩ về một siêu anh hùng. Anh ấy vừa đẹp trai, vừa thông minh, lại giỏi võ nữa.”

Hoài Thư đặt tay mình lên trán của Uyên Phương. “Em bị sốt à. Sao nói năng như người mới sáng vậy.”

“Chị này.” Uyên Phương nhăn mặt lại.

Hoài Thư khẽ cười. “Hay coi phim nhiều quá nên lại ảo tưởng.”

“Ảo tưởng gì chứ. Siêu anh hùng của em có thật.” Uyên Phương khẳng định.

“Có thật à. Vậy em yêu anh ta hả?” Hoài Thư nhếch môi cười.

Uyên Phương thờ thẫn. Mặt cô đỏ lên. “Yêu.” Cô như muốn hét lên với thế giới. “Không có đâu.”

Trong lúc Hoài Thư chưa hiểu gì thì Uyên Phương vẫn tiếp tục độc thoại một mình. Hết lấy tay che mặt, che tai thì cúi gằm mặt xuống bàn. Miệng không ngừng nói “không thể” gì đó.

Lại nói về Tuấn Kiệt, vừa bước vào văn phòng thì đã bị ban trợ lý thẩm vấn đủ kiểu. Rằng anh đi đâu, sao lại không thấy ở dưới nhà hàng, sao anh lại đi ăn riêng, sao chả thấy mời mọc gì cả.

Ở tòa nhà quản lý này, tầng hai mươi là nơi để Tuấn Kiệt cùng ban trợ lý và đội cận vệ ngồi ăn uống. Nói đúng ra nơi đây giống như một nhà hàng sang trọng thu nhỏ, có quầy bar riêng và có đội ngũ phục vụ riêng biệt. Khi tới giờ ăn thì bên bếp sẽ chuẩn bị thức ăn ở dưới tầng mười tám, nơi phòng ăn của các nhân viên ở tòa nhà. Họ sẽ vận chuyển thức ăn lên trên tầng hai mươi này, sau khi mọi người dùng xong, họ lại vận chuyển xuống dưới để dọn dẹp. Trừ các bữa ăn và những chuyện đột xuất thì tầng hai mươi này thường không có người.

“Tôi đi sang ăn cơm với cháu tôi.” Tuấn Kiệt vội thanh minh với mọi người.

Việt Ân, trợ lý tài chính nói. “Cháu của chủ tịch làm ở đây mấy tháng rồi. Sao tự nhiên bữa nay lại sang ăn cơm chung?”

Ngọc Dương, trợ lý mảng xây dựng. “Đâu phải dễ gì mà chủ tịch lại sang tận bên đó. Cảm thấy có mùi.”

Anh Phát, trợ lý mảng game. “Chủ tịch vì ai đó, mà bỏ quên anh em, bạn bè.”

Thành Mỹ nhếch môi. “Đại ca đi ăn với người yêu. Sao mấy cậu lại châm chọc.”

Vũ Huy, trợ lý cơ sở vật chất. “Vây hả.”

Cả nhóm mười hai người trợ lý bật cười.

Tuấn Kiệt đỏ mặt vì bị chọc quê. Anh quay lại. “Ồ ha.” Anh nhìn Quốc Anh, người đang đứng gần mình. “Đưa tôi khẩu súng.”

Thế là đội cận vệ lao tới ôm chầm Tuấn Kiệt lại để ngăn cản.

“Đưa tôi khẩu súng coi.” Tuấn Kiệt nói lớn.

22. Chương 22

“Lại gì nữa đây.” Tuấn Kiệt nhú mày nhìn Thành Mỹ. Vừa mới bung ly trà lên là thấy cu cậu rúc vào.

Thành Mỹ tỏ vẻ vô tội. “Em muốn vào chơi với đại ca thôi.”

Tuấn Kiệt hứ lên một tiếng. “Vào chơi với tôi, hay là với ai đó.” Anh lại ám chỉ Quốc Anh. Nghe đầu tình cảm của hai người này đã tốt hơn.

Hôm bữa tiệc tân niên đầu năm vừa rồi, lúc anh cùng với ban trợ lý và đội cận vệ dùng tiệc ở nhà hàng V. Bữa đó hai mươi bốn con người, cộng với anh nữa là hai mươi lăm, đã quần thảo hết gần hai chục thùng bia. Nhảy nhót, hò hét, năm nào cũng như vậy, tất cả mọi người đều truốt bỏ tất cả gánh nặng công việc, gia đình, tình cảm sang một bên. Mọi người muốn chơi với nhau một bữa thật vui, một bữa tự do không rào cản. Và trong một phút ngà say, Quốc Anh đã lên bục sân khấu hát tặng cho Thành Mỹ. Từ tối hôm đó, Quốc Anh đã tiếp cận gần hơn đến với trái tim “giả vờ băng giá” của anh chàng.

Đang chớm nở tình yêu thì Tuấn Kiệt bắt ngờ đi công tác liên tục. Hết Mỹ rồi đến châu âu, từ đối tác này đến đối tác kia, từ công ty này đến tập đoàn nọ. Phải di chuyển liên miên, vừa đặt chân về nước được một vài ngày thì lại bay đi tiếp. Khiến cho thời gian gặp nhau của hai người này chỉ đếm trên đầu ngón tay, và họ vẫn chưa có buổi hẹn hò chính thức nào cả.

Nói về Tuấn Kiệt, chính vì đi công tác liên miên nên anh cũng chẳng thể gặp được cô nhóc nhiều. Chỉ được một vài lần đi uống cà phê rồi ăn kem cùng nhau, còn lại thì toàn nhắn tin qua mạng. Anh cũng không dám động đến chuyện tình cảm giữa cô nhóc và Quốc Anh, hơn ai hết, anh muốn cô nhóc tự phân định tình cảm của mình.

“Sao đại ca cứ nghĩ xấu về em vậy?” Thành Mỹ liếc mắt.

“Cậu thì có gì tốt đẹp để mà tôi nghĩ chứ.” Tuấn Kiệt thản nhiên đáp.

Thành Mỹ như muốn bùng cháy. “Đại ca.”

Tuấn Kiệt bật cười. “Tôi đùa thôi.” Mặt anh nghiêm nghị lại. “Mà chỉ có Quốc Anh mới nghĩ cậu tốt thôi à.”

Thành Mỹ đứng dậy. “Em đi ra đây.”

“Mang theo cục nợ này ra giúp tôi luôn đi.” Tuấn Kiệt nói lớn.

Lại nói về Uyên Phương, biết Quốc Bình vẫn còn đau khổ về chuyện tình cảm nên cô cũng không dám mạnh động tiến tới. Chưa kể việc cô quá thân thiết với Thanh Hương, cũng khiến Quốc Bình dấy lên nhiều suy nghĩ để e ngại.

Mỗi khi chạm mặt Quốc Bình trong thang máy, trên đường đi hay trong văn phòng, Uyên Phương đã biết điều chỉnh cách ứng xử của mình hơn. Cô không lố lăng hay huych toẹt cảm xúc của mình như trước nữa. Cô chỉ khẽ cúi đầu chào và nở một nụ cười đầy thân thiết một cách lịch sự. Chính vì thế, nên Quốc Bình cũng bắt đầu có những phản ứng đáp lại sự thân thiện của cô. Đôi lúc cô còn thấy anh khẽ cười chào lại mình. Không nhiều nhưng chừng đó cũng đủ để cô xem như là một thành công bước đầu trong công cuộc chinh phục trái tim của anh.

Vui là vậy nhưng nó không thể lấn át sự u uất trong lòng cô. Vì siêu anh hùng bận đi giải cứu thế giới, nói đúng ra là phải đi công tác với gã chủ tịch biến thái, nên cô không thể gặp mặt được siêu anh hùng.

Từ bữa cô biết được sự thật về mối quan hệ của Thùy Chi và siêu anh hùng, thì cô chỉ được gặp ai đó được có vài lần. Mỗi lần trò chuyện cũng được có chút xíu, chỉ tầm hai, ba tiếng gì đó thì lại xa nhau. Chủ yếu siêu anh hùng toàn nói về các chuyến đi công tác của mình. Nào là ăn gì ngon, cái gì đẹp và gặp được ai. Sao siêu anh hùng không hỏi cô thích cái gì nhỉ. Nếu mà siêu anh hùng hỏi, chắc chắn cô sẽ trả lời rằng, cô muốn siêu anh hùng ở nhà đi chơi với cô.

“Lại mơ tưởng hả cô nàng.” Hoài Thư thấy Uyên Phương trầm tư nên buông lời trêu chọc.

“Em có mơ tưởng gì đâu.” Uyên Phương chối bay, chối biến.

Hoài Thư khẽ cười. “Tối nay mấy anh chị rủ chúng ta đi ăn kìa.”

“Mà chị Hương không đi.” Uyên Phương cảm thấy buồn.

“Chị ấy phải đi chơi với anh Đức mà. Với lại có anh Bình ở đó, sao chị ấy đi được.” Hoài Thư phân tích.

Vì hôm nay là ngày 8/3, ngày quốc tế phụ nữ. Do vậy, tập đoàn V mới trích ra một số tiền nho nhỏ để cho các nữ nhân viên chung vui. Trưởng phòng Võ Chí Tâm vẫn như năm nào, từ số tiền đó, ông thêm vào thêm một khoản nữa, sau đó phân phát đều ra cho mọi người. Vì đây tiệc riêng nên mọi người trong phòng tự tổ chức lấy.

Thế là mọi người bàn bạc với nhau để tổ chức ăn nhậu. Bảo Ngọc thấy thương Uyên Phương nên muốn rủ theo đi chung. Người hưởng ứng nhiệt liệt nhất là Yến Nhi, cô nàng sắp lại được sát cánh cùng với Hoài Thư. Duy Vũ thì tư tưởng càng đông, càng vui nên càng thích. Nhưng hơn ai hết, Bảo Ngọc hiểu gã này đang muốn tìm hiểu thêm về Thùy Chi, bằng việc thông qua Uyên Phương và Hoài Thư. Quốc Bình thì chỉ ngại Thanh Hương, nhưng khi nghe cô nàng từ chối thì anh chàng lại thấy mọi thứ dễ chịu hơn.

Sau khi tan ca, mọi người đều rủ nhau đi tới nhà hàng V sang trọng để dùng tiệc. Vì là nhân viên trong tập đoàn, nên khi mọi người dùng bữa ở đây, ngoài việc được chiết khấu giảm giá, thì còn có nhiều ưu đãi khác. Vì là ngày quốc tế phụ nữ nên hiển nhiên các chị em sẽ được tặng thêm một phần quà gì đó.

Bước lên trên tầng cao nhất, tầng ba, nơi nhà hàng đã trang trí một không gian vô cùng nồng ấm từ trước. Bốn người bắt đầu ngồi xuống chiếc bàn ở khu vực giữa căn phòng, Uyên Phương và Hoài Thư mắc bận gì đó nên sẽ tới sau. Yến Nhi nhìn menu và liên tục kêu nhiều món. Hôm nay là ngày của tụi cô kia mà, mắc gì lại không xõa một bữa.

Duy Vũ đang trò chuyện thì bỗng thấy đáng người ai đó quen quen. Hắn ta đang đi giữa một nhóm đàn ông. Duy Vũ không biết đã gặp hắn ta ở đâu. Phòng bảo hiểm, phòng quan hệ công chúng, showroom xe, môi giới bất động sản, bảo vệ, đó là những cái tên lướt qua trong đầu Duy Vũ về việc định hình tên này, và Duy Vũ không biết gã đàn ông mà anh thấy quen đó, chính là Tuấn Kiệt.

Cách đó không lâu, lúc này Tuấn Kiệt đang ở trong văn phòng. Anh đang chuẩn bị đi về thì thấy Thành Mỹ lại lật đật chạy vào. Nhìn vẻ mặt, cộng với tầm giờ này, không rủ đi ăn thì cũng là đi nhậu.

“Đại ca, đi nhậu không đại ca?” Thành Mỹ khê cười.

Tuấn Kiệt giả vờ thắc mắc. “Sao lại rủ tôi?”

Thành Mỹ đáp. “Văn Thanh rủ. Cu cậu đang thất tình.”

Tuấn Kiệt khê cười. “Vậy rủ luôn mấy cậu kia đi luôn.”

“Dạ rủ rồi. Nhưng tụi nó đâu có ế như mình.” Thành Mỹ thản nhiên nói như không có gì.

Tuấn Kiệt như bị tát tai vào mặt. Anh nhìn Thành Mỹ với ánh mắt “coi chừng tụi nó”. “Vậy chỉ có cậu và Văn Thanh thôi sao?” Ý anh muốn hỏi xem ban trợ lý còn ai đi nữa không.

“Dạ.” Thành Mỹ gật đầu.

Thế là Tuấn Kiệt, Văn Thanh, Thành Mỹ và năm cận vệ của mình di chuyển tới nhà hàng V. Sau khi Hữu Nam, Hồng Thái và Văn Bình vào trong, họ nhận ra nhà hàng khá đông người. Chưa kể là còn gặp những nhân viên của tập đoàn V đang ngồi đây. Một số người vẫn còn đang cài huy hiệu trên ngực.

“Bên trong khá đông người. Em nghĩ...” Quốc Anh quay lại nói với Tuấn Kiệt.

“Không sao đâu. Đừng làm quá mọi chuyện lên.” Tuấn Kiệt cảm thấy lúc nào mấy anh chàng này cũng vậy.

Quốc Anh gật đầu. “Vây để em bảo nhà hàng sắp xếp chỗ ngồi.”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Thôi. Cứ vào ngồi như bình thường đi.”

Miễn cưỡng, cuối cùng Quốc Anh và Duy An theo sau Tuấn Kiệt bước lên tầng ba của nhà hàng, nơi duy nhất ít người ngồi so với những tầng kia. Mặc dù được báo có một số nhân viên của tập đoàn đang ngồi đây, nhưng Tuấn Kiệt vẫn chẳng quan tâm mấy.

Tám người di chuyển lên chiếc bàn gần bức sân khấu. Nơi ban nhạc và các nghệ sĩ đang đàn hát như mọi khi. Những thực khách tới nhà hàng, những ai có máu nghệ sĩ hoặc muốn hát chung vui, thì cũng có thể lên bức biểu diễn. Quốc Anh chợt nhận ra Quốc Bình, anh thì thào vào tai Tuấn Kiệt để báo cáo. Sau khi gọi món lên, Tuấn Kiệt và các nhân viên của mình bắt đầu trò chuyện tâm sự với nhau.

Một lát sau thì Uyên Phương và Hoài Thư cũng tới. Hai cô nàng bận ghé qua trung tâm thương mại để mua hàng giảm giá. “Cao thủ không bằng tranh thủ”, dù tiệc tùng nhưng hai cô nàng vẫn không quên nhiệm vụ của mình. Vì khoảng cách hai bàn cách nhau xa, chưa kể vì phải bận tâm vào Quốc Bình, nên Uyên Phương vẫn chưa nhận ra được siêu anh hùng đang ngồi cách mình không xa.

Tuấn Kiệt lúc này đang ngồi nghe tâm sự của Văn Thanh, gã trợ lý thất tình hôm nào. Từ vụ người yêu bỏ mình và cặp với gã Việt Linh ở phòng tín dụng. Văn Thanh tiếp tục đau khổ qua ngày tháng. Rồi anh nghe đâu người yêu của mình cũng chia tay với gã Việt Linh. Nói đúng hơn thì gã Việt Linh đã đá cô nàng.

Từ đau thương, Văn Thanh bỗng thấy hả hê trong người. Sau đó anh cũng gặp được tình yêu mới, chưa được bao lâu thì lại cũng tan vỡ. Nguyên do thì vẫn như vậy, anh chẳng có thời gian dành cho người yêu của mình, hai người tính cách không hợp, thôi thì chia tay sớm cho bớt đau khổ.

“Anh ơi.” Văn Thanh ôm lấy cánh tay của Tuấn Kiệt. “Sao số em khổ vậy anh. Ngày xưa em quan tâm thì chê em nghèo. Giờ em không còn nghèo thì chê không em quan tâm.”

Thành Mỹ buông lời trêu chọc. “Tình duyên lận đận mới chút xíu, mà đã than vãn này nọ.”

“Anh thì sướng rồi. Lúc nào anh Quốc Anh cũng ở bên nên nói gì chẳng được.” Văn Thanh đáp lại mạnh mẽ. Nó giống như một chiêu hồi mã thương vào người Thành Mỹ.

“Ở bên gì chứ.” Thành Mỹ chối phăng, trong lúc mặt anh đỏ bừng lên.

Quốc Anh chợt lên tiếng. “Anh ơi, Xuân Đức và cô Hương muốn tới.”

Tuấn Kiệt nhú mày rồi trầm ngâm giây lát. “Cậu bảo nó đừng tới. Ở đây không tiện đâu.”

“Em cũng bảo rồi, nhưng cô Hương bảo chẳng sao và nhất quyết đòi tới cho bằng được.” Quốc Anh cũng chẳng biết xử lý làm sao.

Thành Mỹ bĩu môi. “Đại ca cứ để nó tới đi. Trước sau gì cũng phải chạm mặt nhau mà.”

Tuấn Kiệt thấy cũng đành hết cách. “Vậy cậu bảo nó tới đi.”

“Tình địch của Xuân Đức đang ở đây hả?” Văn Thanh tò mò.

Hữu Nam hất đầu về phía bàn của Quốc Bình. “Phòng tín dụng đó. Hẳn ta là cái thằng đẹp trai ấy.”

Hồng Thái nhếch môi. “Biết bao nhiêu từ diễn tả. Sao lại phải chú ý vào cái đẹp trai.”

“Lại một người khác ghen.” Duy An bật cười.

Văn Bình khẽ cười theo. “Xem bộ ân oán, nghiệp chướng giữa chúng ta và phòng tín dụng, có vẻ ngày càng chất cao như núi.”

Trở lại với Uyên Phương, cô đang ngồi chăm chú nghe mọi người nói chuyện. Hoài Thư và Yến Nhi ngồi bên cạnh cũng chăm chú chả kém, nhưng không phải chăm chú lắng nghe, mà là chăm chú vào các món ăn trước mặt. Vừa ăn, vừa bàn tán rồi thao thao bất tuyệt về ẩm thực, hai người giống như đang ở trong một thế giới riêng của mình.

“Em ăn đi.” Duy Vũ gấp thức ăn vào chén của Uyên Phương. “Sao ngồi im vậy em?”

“Dạ.” Uyên Phương khẽ cười.

Bảo Ngọc nói khía. “Bình em, quan tâm bé Phương một chút xíu đi.”

Quốc Bình lúc này ngồi đối diện với Uyên Phương. “Ăn đi em.” Anh cũng gấp thức ăn vào chén của cô. “Ngày xưa anh thấy em ăn nhiều lắm mà.” Lời của anh nói, nó giống như là cho có lệ.

Uyên Phương thì lại mừng rỡ trong lòng khi Quốc Bình còn nhớ đến cô của ngày xưa. Bắt đầu cầm đũa lên, Uyên Phương chỉ ăn những thứ Quốc Bình gấp bỏ. Còn của Duy Vũ thì vẫn còn nguyên trong chén.

“Chị Hương.” Uyên Phương bỗng thấy Thanh Hương đi ngang qua mình.

Thanh Hương không ngạc nhiên, thay vào đó là sự e ngại khi bắt gặp ánh mắt của Quốc Bình đang nhìn cô. “Chào em.” Cô vẫy tay rồi bước đi.

Quốc Bình thấy tim mình một lần nữa như có ai đó đâm vào. Thanh Hương của anh, giờ đang tay trong tay người con trai khác. Hắn ta nhìn anh mỉm cười như đầy khiêu khích.

Xuân Đức thấy Quốc Bình nhìn mình nên cũng gượng cười như xã giao. Anh biết cái tình cảnh này rất dễ khiến người ta nổi máu điên. Do vậy nên anh buộc nhanh trí dắt Thanh Hương đi tới chỗ Tuấn Kiệt nhanh hơn.

“Cậu.” Thanh Hương ôm chầm lấy Tuấn Kiệt từ phía sau.

Tuấn Kiệt đánh nhẹ lên tay của Thanh Hương đang ôm quàng cổ mình. “Không sợ người yêu nhóc ghen sao?”

Thanh Hương khẽ cười. “Anh ấy có biết ghen là gì đâu.”

Văn Thanh nhếch môi. “Em thử sang ôm người yêu cũ xem. Nó ghen hay không biết liền.”

“Này, này.” Quốc Anh hoảng hốt. Anh sợ anh em mắc lòng phải nhau.

Thành Mỹ quay sang nhìn Xuân Đức. “Em đừng để bụng nó nha. Nó đang thất tình nên điên rồi.”

Xuân Đức vẫn bình thường. “Dám xúi bậy người yêu tao sao.” Anh đi tới kẹp cổ Văn Thanh.

“Tao chỉ nói đùa thôi mà.” Văn Thanh thanh minh cho mình.

“Đùa cũng không được.” Xuân Đức kẹp cổ lay đầu cậu ta qua lại.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Thôi ngồi xuống làm vài ly nào.”

Thanh Hương ngồi xuống rồi quay sang Văn Thanh. “Anh mới chia tay người yêu hả?”

Duy An chen vào. “Chị cứ gọi nó là em hay mày gì đó đi.”

Văn Thanh lúc này đã ngà say. “Dạ. Cô ấy bỏ em.”

Thanh Hương nhớ tới Hoài Thư. “Thế em giới thiệu cho anh một người nhé.”

“Được chị.” Văn Thanh hớn hở.

Thanh Hương móc điện thoại ra rồi mở lên một tấm hình. Cô đưa cho Văn Thanh xem. “Cái người xinh nhất ấy.”

Văn Thanh cầm điện thoại xem. Anh nhú mày. “Cô ấy là người yêu của chủ tịch mà.” Bức hình chụp ba giữa Thanh Hương, Hoài Thư và Uyên Phương.

Tuấn Kiệt nghe nên tò mò nhìn sang. Anh thấy Uyên Phương đang mỉm cười đầy rạng rỡ. Nó giống như một cơn gió thổi mát đi sự oai bức của lòng anh. Là những cơn suối nguồn đang chảy giữa sa mạc. Là gì đó khiến anh bình tĩnh trong cơn say.

Thanh Hương nhanh nhẩu. “Cái người bên cạnh Uyên Phương ấy.”

Lúc này thì Văn Thanh mới nhìn Hoài Thư. “À.”

Văn Bình vỗ nhẹ tay lên đầu Văn Thanh. “Cái thằng trời đánh này.”

Hồng Thái lên tiếng. “Giết nó đi. Cái tội la liếm không đúng chỗ.”

Duy An bật cười. “Thế nào mới là đúng chỗ.”

“Như anh Quốc Anh và Thành Mỹ ấy.” Hồng Thái nói khía.

“Chứ chả phải như cậu và Hữu Nam sao.” Quốc Anh đánh lại.

“Ôi, bênh nhau luôn.” Xuân Đức nhảy vào cuộc vui.

Văn Thanh trả máy lại cho Thanh Hương. “Cho em cô ấy đi.” Anh cảm thấy mình nói hơi nên sửa lại. “Số điện thoại ấy.”

Lúc này thì Uyên Phương mới nhận ra siêu anh hùng của cô đang ngồi đây. Siêu anh hùng của cô đang tươi cười cùng với ai đó. Tuy khoảng cách xa nhưng cô vẫn nhìn thấy được gương mặt đẹp trai của siêu anh hùng. Tim cô bỗng đập loạn xạ khi Hoài Thư ở bên cạnh lên tiếng.

“Em nhìn gì mà chăm chăm vậy?” Hoài Thư nói.

“Em có nhìn gì đâu.” Uyên Phương cảm thấy mình nói láo chưa chuẩn nên liền chống chế ngay. “Em đang nghĩ có nên qua chào chị Hương một tiếng không.”

Hoài Thư khẽ cười. “Ồ ha, chị thấy cũng hay đó.” Thật ra thì cô muốn sang hỏi chuyện mai mối của mình.

“Người ta đang buồn mà sao lại hát toàn những bài vui không vậy.” Xuân Đức lúc này lại trêu chọc Văn Thanh.

Duy An liếc mắt. “Anh thì vui rồi.”

Hồng Thái lại nói móc. “Lúc trước hình như có người lên hát tặng ai đó phải không ta?” Ý cậu ám chỉ Quốc Anh lên hát tặng Thành Mỹ.

Hữu Nam trợ giúp thêm một tay. “Hình như còn định tặng cả con tim ấy chứ.”

Văn Bình bật cười. “Họ định móc ra nhưng do móc không được thôi.”

Thanh Hương cũng muốn tham gia vào cuộc nói chuyện, nhưng có điều hơi ngại. “Cậu em hát hay lắm á.”

Thành Mỹ khẽ cười. “Cái đó tụi anh biết lâu rồi.”

Xuân Đức như bảo vệ người yêu của mình. “Ý Thanh Hương muốn cậu mình lên hát một bài.”

“Đúng rồi, lâu ngày chúng ta chưa nghe anh ấy hát.” Quốc Anh khẽ cười vì chuyện được chủ đề.

Tuấn Kiệt ngại ngùng. “Thôi, tôi đâu còn được như xưa nữa đâu.”

“Cậu hát hay mà.” Thanh Hương khẳng định.

Quốc Anh nhìn Văn Thanh. “Em nói anh ấy hát tặng mình một bài đi. Bảo đảm anh ấy hát xong, em sẽ hết buồn cho xem.”

“Cái cậu này. Đã bảo là tôi hát dở rồi mà.” Tuấn Kiệt đỏ mặt nhìn Quốc Anh.

Văn Thanh lại ôm tay của Tuấn Kiệt. “Anh hát tặng em một bài đi. Một bài thôi. Chẳng lẽ anh cũng từ chối em, như họ từ chối tình cảm của em sao?”

Tuấn Kiệt cảm thấy Văn Thanh quá nhây. “Thôi được rồi.” Anh mà không đồng ý thì có khi cậu ta lại òa lên khóc cũng có.

Thành Mỹ vui nhất. “Đại ca lên nào.”

Tuấn Kiệt đứng dậy, anh chỉ tay vào Văn Thanh. “Tôi sẽ hát tặng cậu một bài. Bảo đảm cậu sẽ thích nó cho xem.”

Lúc này Uyên Phương bỗng thấy siêu anh hùng của mình đứng dậy. Mọi người thì đang nhìn anh vỗ tay gì đó. Đang tò mò thì cô thấy siêu anh hùng bước lên bục sân khấu, sau đó to nhỏ gì đó với ban nhạc.

Tuấn Kiệt muốn xin phép được hát tặng một bài cho người em của mình. Tất nhiên là ban nhạc đồng ý ngay lập tức. Họ còn niềm nở muốn hỏi anh hát bài nào, để họ đệm nhạc cho anh. Tuy nhiên, Tuấn Kiệt muốn mình tự đích thân vừa đàn, vừa hát. Điều đó khiến ban nhạc trở mắt ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có người đề nghị như vậy. Cuối cùng, ban nhạc vui vẻ và lịch sự nhường lại sân khấu cho Tuấn Kiệt. Họ xích ra ngồi một bên sân khấu dùng nước và đón chờ tiết mục.

Đặt những ngón tay lên bàn phím, Tuấn Kiệt sau nhiều ngày cũng đụng lại các phím đàn. Những tiếng đàn bắt đầu vang lên, Tuấn Kiệt nghĩ mình sẽ hát bài “còn yêu, đâu ai rời đi” của ca sĩ Đức Phúc. Một bài hát xóa tan không khí cho mọi người, khi này giờ toàn các bài hát tiếng anh, các bài nhạc nhẹ và vui tươi do ban nhạc và ca sĩ thể hiện.

“Cuộc tình đầu tiên khi tôi hai mươi. Tôi yêu với những tình khôi, sinh viên thì như thế thôi, chỉ có tiếng hát nụ cười.” Tuấn Kiệt bắt đầu ngân nga.

Siêu anh hùng biết hát sao, Uyên Phương nghĩ thầm.

Cô bắt ngờ và ngạc nhiên khi thấy siêu anh hùng vừa đang đánh đàn piano, vừa cất lên giọng hát đầy cuốn hút của mình. Cô không biết lúc trước siêu anh hùng có làm ca sĩ hay không, mà sao cô thấy còn hay hơn cả ca sĩ nữa.

“Rồi người rời xa bằng lời chê bai. Người trách tôi không tương lai. Tim tôi chỉ biết thất lại, tôi đau ba năm rồi thôi.” Tuấn Kiệt luyện nốt chả khác gì năm xưa ở đêm văn nghệ.

Văn Thanh là người sống sót nhất. Mặc dù từ lâu anh đã nghe nói chủ tịch hát rất hay, nhưng giờ mới chính thức được mục sở thị. Cảm xúc của anh bắt đầu vỡ òa lên, khi anh nghe thấy câu “người trách tôi không tương lai”.

Ở đằng kia, Quốc Bình cũng bắt đầu chiêm nghiệm những ca từ trong bài hát.

“Ồ, là cậu chị Thanh Hương.” Hoài Thư thốt lên khi chợt nhận ra.

“Khi một ai đã muốn ra đi, cho dù ta có tốt ích gì. Khi chợt lời nói đối phương lạ kỳ, thì cũng là lúc nên thôi nghĩ suy. Nếu ai đó đã muốn ở lại, bao gian khó cũng đâu đáng ngại. Ai cũng biết cách giữ xây tình yêu. Triệu những lý do chia tay, chỉ là hết yêu” Tuấn Kiệt nhắm mắt và hơi ngẩng mặt lên. Giống như anh đang hòa mình vào bài hát.

Xuân Đức thấy Thanh Hương xúc động. Anh đưa tay sang nắm chặt tay cô. Quốc Bình thì cúi mặt xuống, vì giống như lời bài hát, anh nhận ra nếu Thanh Hương thật sự yêu mình thì cô đã ở lại. Uyên Phương thì vẫn đưa bộ mặt ngơ ngác và chăm chú lắng nghe.

“Rồi nhiều ngày sau khi tôi nguôi ngoai, tôi yêu thêm lần thứ hai. Vì sợ không có tương lai, nên tôi cố gắng miệt mài. Rồi người lại muốn tôi dành thời gian. Người trách sao tôi khô khan, người cần một ai lãng mạn. Chia tay biết nói gì đây.” Tuấn Kiệt hát đúng tâm trạng của nhiều người đang ngồi nghe.

Văn Thanh là người cảm nhận sâu sắc nhất. Chuyện tình của anh, nói cách khác, nó giống như được viết ra từ bài hát, và bài hát viết ra là để dành cho anh. Mắt anh bắt đầu đỏ hoe.

“Đời ngược xuôi trắng đen tôi cũng hiểu thấu. Nếu còn yêu đâu ai rời đi. Hàng triệu những lý do bỏ rơi một người. Người ở lại chợt như kẻ ngốc chẳng biết thế nào.” Tuấn Kiệt nhắm mắt ngẩng đầu lên. Những ngón tay của anh thoăn thoắt trên các phím đàn.

Giọng hát của Tuấn Kiệt đi sâu vào trong tâm hồn của mỗi người. Uyên Phương cũng chợt nhận ra, nếu Quốc Bình yêu cô thì đã không chê bai cô là trẻ con các kiểu. Thanh Hương thì cảm thấy bản thân mình sai hoàn toàn, khi cô nghĩ lại lý do mình nói bỏ sang Mỹ du học.

“Khi một ai đã muốn ra đi, cho dù ta có tốt ích gì. Khi chợt lời nói đối phương lạ kỳ, thì cũng là lúc nên thôi nghĩ suy. Nếu ai đó đã muốn ở lại, bao gian khó cũng đâu đáng ngại. Ai cũng biết cách giữ xây tình yêu. Triệu những lý do chia tay, chỉ là hết yêu.” Tuấn Kiệt ngân nga những nốt cuối.

Quốc Bình lại hiểu ra, nếu Thanh Hương muốn ở lại với anh, thì bao gian khó cũng đâu đáng ngại. Giống như bài hát, chỉ là cô hết yêu anh mà thôi. Anh cười khẩy rồi nốc cạn ly bia.

Văn Thanh giờ đã thông suốt, chẳng qua người ta không yêu anh, nên mới viện cớ lý do này nọ. Nếu đã yêu anh thật sự, thì sẽ không có chuyện rời xa.

Xuân Đức thấy Thanh Hương ngẩn lệ, anh khẽ để cô tựa đầu vào vai mình. Tay không ngừng vút ve an ủi.

Thành Mỹ chợt nhìn sang Quốc Anh và chợt nhận ra một điều, anh chàng chưa bao giờ bỏ cậu.

Uyên Phương vẫn ngồi thơ thẩn về siêu anh hùng của mình. Dưới ánh đèn phảng chiếu, khi siêu anh hùng nhập tâm và hát những nốt cuối cùng, cô như chết lặng. Chết lặng trong cái vẻ đẹp huyền bí và cuốn hút của siêu anh hùng

23. Chương 23

“Vì sao các chị đi mua đồ cho trai mà lại kéo tôi theo.” Thùy Chi đứng chống nạnh. Cô đang cùng hai nhỏ em đi shopping ở cửa hàng thời trang V trong trung tâm thương mại.

Hoài Thư đang đứng lựa áo sơ mi. “Thì chị có gu thẩm mỹ cao. Nhiều kinh nghiệm trong việc tặng quà cho cánh mày râu.”

“Sao cô biết tôi có nhiều kinh nghiệm?” Thùy Chi liếc mắt.

“Thì chị nhiều tuổi hơn tụi em.” Hoài Thư thản nhiên đáp.

Thùy Chi như bị nói móc về vấn đề tuổi tác. “Bộ ai nhiều tuổi thì người đó có nhiều kinh nghiệm sao?” Cô cảm thấy điên tiết lên, nhưng vì đang ở nơi công cộng nên đành kìm lại. “Sao mấy cô không rủ bé Hương?”

Uyên Phương đứng gần đó. “Chị ấy mắc đi chơi với anh Xuân Đức rồi.”

Thùy Chi như muốn bật ngửa. “Vậy té ra tôi là thứ sơ cua cho mấy người hả?” Lần này thì cô muốn điên lên thật.

Chị em thâm tình với nhau là gì. Là khi họ có thể thoải mái nói móc, châm chọc, mắng chửi hay đá xéo nhau nhưng lại không sợ mắc lòng.

Thật ra tối nay thì Uyên Phương và Hoài Thư định rủ Thùy Chi với Thanh Hương đi mua sắm. Sau đó thì bốn người sẽ đi ăn gì đó nhẹ nhàng. Uyên Phương nói với mọi người rằng, cô đi mua quà để tặng Quốc Bình. Ngày mai là sinh nhật của anh chàng này. Theo những người xung quanh nhìn nhận thì mối quan hệ giữa cô nàng và Quốc Bình ngày càng khởi sắc hơn.

Còn Hoài Thư thì mua quà tặng cho Văn Thanh. Sau bữa tiệc 8/3 tối hôm đó, hai người đã bắt đầu hẹn hò tìm hiểu nhau. Nhưng để đi đến được bây giờ thì là cả một quá trình “hiểu lầm” rất tốt.

Chuyện là sau khi Tuấn Kiệt hát xong, Uyên Phương và Hoài Thư bắt đầu đi tới chào bàn. Uyên Phương chào Tuấn Kiệt, lúc này siêu anh hùng mới quay lại ngạc nhiên và xen lẫn là nổi e thẹn. Nếu mà anh biết Uyên Phương đang ở đây thì anh đã không lên hát rồi. Do lúc Thanh Hương đi vào và thấy Uyên Phương, cô nghĩ chắc cậu mình biết rồi. Nhưng cô đâu ngờ rằng, lúc Tuấn Kiệt đi vào thì Uyên Phương chưa tới.

Trở lại với câu chuyện của Hoài Thư, Thanh Hương thấy cô nàng đi tới nên liền kêu Văn Thanh. Anh chàng quay lại và bắt đầu thể hiện sự rụt rè như những người đàn ông khác, khi họ lần đầu tiên gặp đối tượng. Hoài Thư khi thấy Văn Thanh thì tim liền hồi đập nhanh, anh chàng quá đẹp trai so với sự mong muốn của cô.

Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy. Văn Thanh lúc này đã ngà say nên đưa cặp mắt lơ đãng nhìn Hoài Thư. Cô thì lại nghĩ anh có một cặp mắt hút hồn. Những ngày sau, Hoài Thư bắt đầu chủ động điện thoại cho Văn Thanh, sau khi chờ mãi mà không thấy anh ta điện cho mình.

Trong cơn say, Văn Thanh không biết thế nào, anh nhìn gà hóa cuốc và Hoài Thư lúc đó trông chẳng khác gì tiên nữ giáng trần. Đến hôm sau tỉnh lại, anh chợt nhận ra mình đã lỡ mồi. Chính vì vậy nên anh đã cố tình né tránh liên lạc với cô nàng.

Bia rượu, đúng là thứ khiến người ta mù mờ đầu óc.

Khi Hoài Thư điện thoại cho Văn Thanh, anh chàng giả vờ bận làm việc để khước từ lời mời. Hoài Thư nghe vậy nên bảo anh cứ tập trung làm việc, để bữa sau đi chơi cũng được. Vừa mừng thầm giây lát thì Văn Thanh chợt nhận ra, Hoài Thư không như những người yêu cũ của anh trước đây. Cô không như họ chỉ chiết anh, mà ngược lại còn bảo anh tập trung làm việc.

Nghĩ cũng đáng nên thử tìm hiểu, Văn Thanh điện thoại ngược lại và rủ Hoài Thư đi ăn. Hai người vào nhà hàng và Hoài Thư hân hoan với những thức ăn trước mặt. Chính vì việc cô hồn nhiên trong ăn uống, nên điều đó một lần nữa đã động đến trái tim Văn Thanh. Có lần đầu thì sẽ có lần hai. Những cuộc đi chơi tiếp theo bắt đầu được hình thành và tình cảm của hai người cũng theo đó mà phát triển. Đến bây giờ thì hai người đã công khai mối quan hệ.

Tình yêu đôi khi là vậy, nó tự hình thành và tìm đến chúng ta vào những lúc không ngờ nhất. Duyên đến, chúng ta tự ắt tìm được nửa kia của mình. Giữ được hay không, cùng nhau đi tới ngưỡng cửa của hạnh phúc hay không, điều đó phụ thuộc hoàn toàn vào hai người.

Có những tình yêu, đôi khi chúng ta yêu họ không phải vì vẻ bề ngoài, vì gia thế hay vật chất. Mà đơn giản là họ hiểu và quan tâm chúng ta.

Văn Thanh cũng vậy, lúc đầu anh không thích Hoài Thư cho lắm. Nhưng vì Hoài Thư là người đầu tiên, người duy nhất trong những người anh yêu và trong những cuộc tình anh trải qua, Hoài Thư biết thông cảm cho anh. Thật sự thông cảm hay không, thì điều đó Văn Thanh chưa biết. Cái anh quan tâm là cần một người hiểu mình, quan tâm mình và thấu hiểu cho mình. Và ấn tượng ban đầu của Hoài Thư là đáp ứng được những tiêu chí đó. Mọi thứ còn lại thì phải phụ thuộc vào thời gian sau này, trước khi hai người tiến đến hôn nhân.

Trở lại với thực tại, Uyên Phương giờ chiếc cà vạt màu đen lên. “Chị ơi, cái này đẹp không?” Nơi cô đang đứng là giá treo trưng bày cà vạt. Hàng loạt chiếc đủ màu, đủ kiểu, trải dài theo một hàng ngang vô cùng ngăn nắp và thứ tự.

“Không biết.” Thùy Chi khoanh tay trước ngực và giả vờ giận hờn.

Uyên Phương năn nỉ. “Đi mà chị. Nó đẹp không?”

Thùy Chi hé môi cười. “Không.”

“Không đẹp sao.” Uyên Phương buồn rầu. Hai hàng lông mày cô nhíu lại, miệng cô chu ra trông rất dễ thương.

Thùy Chi bước tới. “Nó già quá so với tuổi của Quốc Bình.”

“Nhưng mà đẹp phải không chị?” Thùy Chi tươi trở lại.

Thùy Chi nhíu mày. “Cái này dành cho người đứng tuổi. Hoặc cho mấy tay tài xế, cận vệ gì đó thôi. Quốc Bình mang vào không hợp đâu.”

“Vậy sao.” Uyên Phương hí hửng.

Hoài Thư lật đật cầm hai chiếc áo sơ mi đi lại chỗ Thùy Chi. “Chị, cái nào đẹp hơn?” Cô đưa hai chiếc áo lên ngang mặt. Một chiếc màu xanh dương và một chiếc sọc hồng.

“Trời ơi, có bé tư vấn viên kia. Sao lại hỏi chị?” Thùy Chi nhìn sang nhân viên tư vấn đang tủm tỉm cười.

Hoài Thư đáp. “Em ấy có biết Văn Thanh như thế nào đâu.”

Thùy Chi liếc mắt. “Thì chị cũng có biết Văn Thanh là ai đâu.” Cô nói nhanh. “Đừng có nói chị có gu thẩm mỹ cao hay nhiều kinh nghiệm nha.”

“Ít nhất thì chị cũng gặp nhiều chàng trai mà.” Hoài Thư nhanh trí chống chế. “Chẳng lẽ chị chưa bao giờ tặng quà cho cậu Quốc Anh sao?” Ý Hoài Thư là cậu Tuấn Kiệt của Thanh Hương.

Thùy Chi khẽ cười. “Tất nhiên là chị tặng nhiều rồi. Nhưng chị không bao giờ tặng quần áo cả.”

“Ừa vì sao?” Hoài Thư tò mò muốn biết để tặng thêm gì đó cho Văn Thanh.

“Anh ấy toàn mặc đồ của anh trai mình à. Còn không thì anh ấy tự sắm cho mình. Chị có tặng thì anh ấy cũng bỏ xó thôi.” Thùy Chi nói thật.

Hoài Thư gặng hỏi. “Thế chị thường tặng gì cho cậu ấy?”

Thùy Chi khẽ cười. “Dẫn anh ấy đi ăn, hoặc tặng nước hoa hay dầu gội đầu gì đó.” Cô lại liếc mắt nhìn Hoài Thư. “Mà sao cô hỏi nhiều vậy?”

Lúc này thì Uyên Phương nhăn nhó rồi bỏ chiếc cà vạt đen lại. Cô đi tới chỗ nhân viên tư vấn. “Chị chọn giúp em một chiếc cà vạt dành cho thanh niên đi.” Uyên Phương bực tức vì tốn công vất vả chọn lựa đủ kiểu cà vạt để tặng cho siêu anh hùng.

“Dáng người hoặc màu da anh ấy thế nào ạ?” Nữ nhân viên tư vấn khẽ cười.

“Chị chọn đại cái nào đẹp là được.” Uyên Phương đáp nhanh.

Cuối cùng thì cô nhân viên lựa chọn một cái cà vạt màu xám cho Quốc Bình. Hoài Thư thì lựa chiếc áo sơ mi màu xanh dương. Chỉ mình Uyên Phương là nhăn nhó không vui, còn lại thì ai cũng tươi cười.

Uyên Phương vừa bước ra khỏi cửa hàng. “Hai chị đi tới nhà hàng trước đi. Em đi vệ sinh một chút.”

Hoài Thư nói. “Gần nhà hàng cũng có nhà vệ sinh mà em.”

Uyên Phương nhanh nhẩu đáp lại. “Hai chị cứ đi trước đi nha.” Cô lật đật quay lưng đi một lèo.

Không phải vì cô đau bụng, mà đó chỉ là lý do để việc có thoát khỏi hai người. Uyên Phương đảo mắt nhìn xung quanh để tìm cửa hàng nào bán nước hoa dành cho nam giới hay không. Rồi cô cũng tìm được, cô hớn hở nhanh chóng chạy vào trong.

“Chị bán cho em chai nước hoa dành cho nam giới. Loại nào thơm ấy.” Uyên Phương nói nhanh.

Cô nhân viên khẽ cười. Sau khi hỏi han thêm một vài chi tiết để tìm loại nước hoa phù hợp, cô đem ra một lọ nước hoa nhãn hiệu C. Đây là nhãn hiệu nổi tiếng mà Uyên Phương cũng biết. Đưa nhanh thẻ để thanh toán, Uyên Phương mừng thầm trong người. Cảm giác của cô lâng lâng trong người rất khó tả.

Sau khi ăn xong với hai bà chị, Uyên Phương đi về lại nhà. Lao lên phòng, điều đầu tiên cô làm là đi kiểm giấy dán và bút. Cô bắt đầu nằm trên giường nắn nót ghi từng chữ, rồi cô phân vân không biết phải ghi gì trên đó.

“Tặng anh”, cô cảm thấy ngại ngại sao ấy. “Tặng siêu anh hùng”, cô không muốn ông chú biết bí mật của mình. Cuối cùng đắn đo một hồi, Uyên Phương đành ghi. “Tặng chú.” Cô cảm thấy không đúng lắm nhưng đành chịu. Dán miếng giấy lên nắp hộp quà, Uyên Phương bật cười trong sung sướng.

Sáng hôm sau, Uyên Phương bỏ hộp quà trong một chiếc túi nhỏ. Cô bước bộ từ tòa nhà tài chính sang tòa nhà quản lý. Trước giờ ông chú nói với cô, rằng ông chú làm tài xế cho chủ tịch. Hằng ngày ngoài việc đưa đón thì lúc không có việc gì, ông chú sẽ ngồi trong phòng của chủ tịch. Mà Uyên Phương nghe nói không ai được phép bén mảng lên đó, bên bộ phận an ninh kiểm tra rất gắt gao.

“Alo, ông chú hả?” Uyên Phương nói vào điện thoại. Cô đang đứng trước cửa ra vào của tòa nhà quản lý.

Tuấn Kiệt lúc này đang ngồi trên xe. “Có chuyện gì vậy nhóc?” Anh không biết vì sao mới sáng sớm, mà cô nhóc đã điện cho mình.

“Ông chú làm việc ở tầng nào vậy?” Uyên Phương giả vờ hỏi.

Tuấn Kiệt như muốn nhảy dựng lên. Anh ầm ừ. “Thì ở trên phòng của chủ tịch. Mà nhóc hỏi để làm gì?”

Uyên Phương bặm môi cười. “Thì tôi có đồ muốn đưa cho chú.”

“Đồ gì?” Tuấn Kiệt hoang mang.

Uyên Phương nói lớn. “Thì chú biết vậy đi. Hỏi nhiều vậy.” Cô dịu giọng lại. “Giờ làm sao để tôi đưa cho chú đây.”

Tuấn Kiệt cảm thấy hết hồn. “Ờ thì nhóc đi tới chỗ tiếp tân ấy. Bảo gửi đồ cho Quốc Anh ở ban trợ lý là được.”

Uyên Phương khẽ cười. “Ồ Vậy nha.” Cô cúp máy.

Đi tới bàn tiếp tân, nơi ba nhân viên nữ vô cùng xinh đẹp đang ở đó. Uyên Phương thấy hai bên cạnh là hai người an ninh mặt mày lạnh lùng đang đảo mắt nhìn quanh. Cô nhanh chóng nhờ gởi giúp túi quà lên cho Quốc Anh. Chị nhân viên khẽ cười rồi xin thông tin cá nhân. Uyên Phương không hiểu cho lắm nhưng cũng đưa thẻ nhân viên của mình lên. Một tiếng “tít” vang lên, khi chị nhân viên quét xong mã vạch.

Túi quà của Uyên Phương sau đó được di chuyển cùng với những bưu kiện khác vào bên trong một căn phòng. Nơi bộ phận an ninh khác sẽ kiểm tra độ an toàn. Túi quà sẽ theo băng chuyền di chuyển qua các máy quét an ninh và các nhân viên sẽ làm những thủ tục kiểm tra khác, trước khi giao tới các bộ phận liên quan.

Vì túi quà của Uyên Phương gởi đến một nơi đặc biệt, phòng chủ tịch, do vậy nó được ưu tiên kiểm tra kỹ nhất. Mãi đến tận trưa, khi bộ phận giao nhận liên lạc với ban trợ lý, thì Thành Mỹ mới đi xuống để tiếp nhận.

Sau khi ký tên xác nhận, Thành Mỹ cầm trên tay một số phong thư và túi quà của Uyên Phương gởi cho

Quốc Anh. Móc ra xem thử, Thành Mỹ chợt như nổi điên lên khi thấy bên trong là một mẫu giấy. Ngoài chữ “tặng chú”, thì còn kèm theo một mặt cười trông rất đáng ghét “^_^”.

Phần nộ, phần nộ ngập tràn, Thành Mỹ bước về văn phòng trong một trạng thái như muốn bùng cháy. Bỏ đại túi quà lên bàn của Quốc Anh, chiếc bàn nhỏ được đặt bên ngoài trước cửa phòng của Tuấn Kiệt. Thành Mỹ lao về chỗ của mình và chuốc giận lên con chuột máy tính.

Quốc Anh lúc này vẫn chưa biết chuyện gì, anh mới cùng Tuấn Kiệt đi ăn về. Thấy trên bàn mình có một túi nhỏ gì đó, Quốc Anh liền mở ra xem. Nhận thấy nét chữ và hình vẽ ngộ nghĩnh, Quốc Anh ngầm đoán đây là món quà của cô bé Uyên Phương. Lúc ngồi trên xe anh có nghe thoáng qua cuộc đối thoại của chủ tịch. Sau khi vào trong đưa quà cho Tuấn Kiệt, Quốc Anh đi tới chỗ của Lê Phúc, trợ lý đảm nhiệm về mặt truyền thông.

“Tối nay rạp V có phim gì hay không Phúc?” Quốc Anh đứng bên cạnh hỏi.

Lê Phúc đang ngồi làm việc thì ngẩng mặt lên. “Nhiều phim lắm. Mà sao, anh định rủ ai đó đi xem hả?”

Quốc Anh ừm một tiếng. “Cậu nghĩ anh nên xem phim gì?”

Lê Phúc bấm bàn phím liên hồi. “Xem phim Truy Sát này đi.” Lê Phúc chỉ ngón trỏ vào màn hình.

“Phim này hay lắm hả?” Quốc Anh tò mò.

Lê Phúc lắc đầu. “Không. Phim này dở nhất.” Thấy vẻ mặt tội lỗi đầy ngạc nhiên của Quốc Anh, Lê Phúc khẽ cười. “Phim này dở nên ít người xem. Như vậy thì thích hợp cho anh với ai đó rồi.”

Quốc Anh như hiểu ý. “Vậy cậu đặt vé giúp anh với.”

Lê Phúc ầm ờ giấy lát. “Để em xem nào.” Anh chăm chú nhìn vào các khung giờ chiếu phim. “Tối nay thì chỉ có hai suất chiếu. Một suất lúc 17h. Và một suất lúc 19h40.” Lê Phúc nhìn Quốc Anh. “Anh chọn suất nào?”

Trong lúc Quốc Anh đang suy nghĩ thì Thành Mỹ ngồi gần đó nãy giờ đã nghe hết. Bực tức đứng dậy, Thành Mỹ hướng về nhà vệ sinh trong một cảm xúc muốn đánh ai đó cho hả dạ.

Tặng quà rồi giờ hẹn nhau đi xem phim hả, Thành Mỹ nói thầm trong đầu.

Móc điện thoại ra, Thành Mỹ vào mạng và đặt hết vé xem phim A lúc 19h40. Vì chưa có ai đặt nên Thành Mỹ như vừa bao luôn cả rạp. Anh làm thế chỉ bởi vì một mục đích, phá đám. Hết vé rồi thì lấy gì mà xem phim chứ. Rồi Thành Mỹ chợt nhận ra, có rất nhiều rạp V ở thành phố và anh chỉ mới bao được một rạp.

Giận quá mất khôn, câu nói chưa bao giờ sai cả.

Quốc Anh phân vân. “Nên đi ăn trước rồi xem phim. Hay là xem phim trước rồi đi ăn?” Trước giờ anh chưa hẹn hò với ai cả.

Lê Phúc nhú mày. “Nếu anh xem suất 17h thì xem xong ăn. Còn nếu suất 19h40 thì ăn xong xem.”

Quốc Anh khẽ cười. “Cậu chờ anh chút, để anh đi hỏi đã.”

Quốc Anh bèn đi tìm Thành Mỹ. Không thấy ở chỗ ngồi, Quốc Anh nghĩ chắc anh chàng đi vệ sinh hay uống nước gì đó. Đang định tới nhà vệ sinh thì Quốc Anh thấy Thành Mỹ đi ra.

“Mỹ.” Quốc Anh hớn hở.

Thành Mỹ đáp lại với một trạng thái đầy khó chịu. “Chuyện gì?”

“Tối nay đi xem phim với Anh không?” Quốc Anh khẽ cười.

Thành Mỹ lúc này hơi ngạc nhiên. “Sao lại rủ tôi?”

Quốc Anh gãi đầu. “Thì Anh muốn đi chơi với Mỹ.”

Chứ không phải đi với ai kia à, Thành Mỹ nghĩ thầm rồi nói. “Phim gì?”

“Phim Truy Sát. Mỹ muốn xem suất 17h hay 19h40?” Quốc Anh nói ra các lựa chọn.

Thành Mỹ vẫn chưa hiểu cho lắm nhưng giọng nói đã dịu hơn. “Ừ, chứ không phải ông định rủ ai đó đi xem sao?”

Quốc Anh vội đáp nhanh. “Đâu có. Tại Anh không rảnh mấy vụ này nên mới nhờ Lê Phúc.”

Thành Mỹ nghĩ mình vừa bị hố một cú lớn. “Vậy 19h40 đi.” Giờ thì Thành Mỹ nghĩ phải làm sao để bán hết mấy chục vé còn lại.

“Vậy nha.” Quốc Anh vỗ tay rồi hớn hở quay đi.

“Ừa còn.” Thành Mỹ vẫn chưa rõ một chuyện. “Cái túi quà.” Anh không biết phải nói làm sao.

Quốc Anh quay lại. “À, Anh đưa cho chủ tịch rồi.”

Thành Mỹ lại hoảng loạn thêm. “Sao lại đưa cho đại ca. Trên đó ghi tên Quốc Anh mà.”

Quốc Anh khẽ cười. “Chủ tịch lấy tên Quốc Anh để nói láo với cô bé Uyên Phương. Nên trước giờ cô bé vẫn cứ nghĩ chủ tịch là Quốc Anh.”

“Sao trước giờ không ai nói cho tôi biết.” Thành Mỹ như mới người ở trên trời mới rớt xuống.

“Ừa, chuyện này ai cũng biết hết mà.” Quốc Anh đáp.

Lại nói về Tuấn Kiệt, sau khi nhận túi quà từ tay Quốc Anh. Trầm ngâm giây lát, anh cũng mở ra xem. Đọc xong tờ giấy, anh vừa khẽ cười thì lại tối sầm mặt mày lại khi thấy bên trong là chai nước hoa nhãn hiệu C. Tuấn Kiệt liền điện ngay cho cô nhóc.

Uyên Phương nói vào điện thoại. “Chú nhận được quà chưa?”

“Sao nhóc lại tặng tôi?” Tuấn Kiệt không hiểu cho lắm.

“Thích thì tặng thôi. Mà chú thấy thế nào?” Ý của Uyên Phương là thấy mùi hương của nước hoa như thế nào.

Tuấn Kiệt âm ờ. “Thấy vui. Cảm ơn nhóc nha.”

“Tôi hỏi mùi của nó á.” Uyên Phương nói lớn.

“À, thơm” Tuấn Kiệt trả lời đại rồi nói nhanh. “Ừm, vậy có gì tối gặp.”

Uyên Phương ừm một tiếng. “Tối gặp.”

Tuấn Kiệt cúp máy và bắt đầu ngồi trầm ngâm một mình ở bàn tiếp khách. Anh không hiểu vì sao cô nhóc lại tặng anh chai nước hoa. Anh không biết có phải vì anh hôi hay không. Hoặc cô nhóc chê anh thối chẳng hạn. Anh bắt đầu lục lọi lại trí nhớ xem lại những phản ứng gần đây của cô nhóc lúc đi chơi với mình.

Quốc Anh bước vào phòng. “Sao trông chủ tịch buồn hiu vậy?”

“Cậu nghĩ xem, có khi nào cô nhóc chê tôi hôi không?” Tuấn Kiệt không thể tự giải đáp nên đành hỏi người khác.

Quốc Anh ngồi xuống bên cạnh và thấy chai nước hoa. Anh tự ngầm hiểu. “Không có đâu, chủ tịch đừng nghĩ vậy.”

Tuấn Kiệt nhú mồm. “Vậy tại sao lại tặng nước hoa cho tôi. Hay là cô nhóc muốn tôi thơm hơn.” Anh chợt nảy ý. “Cậu ngồi gần tôi như thế, vậy có ngửi thấy mùi gì không?”

Quốc Anh đang châm trà cho chủ tịch thì ngừng lại. “Để em ngửi thử.” Cậu nhích mũi gần tới sát ngực của Tuấn Kiệt.

Đúng lúc này thì Thành Mỹ bước vào. Anh chàng muốn hỏi những vấn đề đang khuấy mắt trong đầu mình. “Hai người làm gì vậy?” Anh chàng nói lớn.

Quốc Anh quay lại. “Anh đang ngửi mùi cơ thể của chủ tịch.”

“Để làm gì?” Thành Mỹ như đang ghen.

“Để xem thử tôi có hôi hay không.” Tuấn Kiệt đáp.

Quốc Anh nói rõ hơn. “Cô bé tặng cho chủ tịch chai nước hoa. Chủ tịch đang nghĩ có phải mình thối hay không.”

Thành Mỹ lúc này mới hạ nhiệt. Anh cũng ngầm hiểu ra. “Đại ca nghĩ gì vậy. Em ấy tặng nước hoa bình thường thôi, chứ có ý nghĩ đó đâu. Từ khi nào mà đại ca lại quan trọng mấy vấn đề này.”

Quốc Anh lại đáp thay. “Vì cô bé quan trọng với chủ tịch.”

Tuấn Kiệt liếc mắt sang như thay lời muốn nói.

Tối hôm đó, Thành Mỹ và Quốc Anh đi xem phim với nhau. Đây là buổi hẹn hò chính thức đầu tiên của hai người. Quốc Anh bị Thành Mỹ đuổi đi mua bắp nước, lúc anh quay về thì thấy Thành Mỹ đang cầm một xấp lớn vé trên tay. Anh không biết vì sao rạp phim lại in vé nhiều như vậy. Anh nghĩ chắc là nhằm để kiểm soát hay kiểm tra gì đó.

Khi phim đã bắt đầu chiếu, Quốc Anh thắc mắc. “Sao rạp phim vắng quá ta?”

“Kệ nó đừng quan tâm. Xem phim đi.” Thành Mỹ nói nhanh.

Trở lại với Uyên Phương, tối nay cô được Quốc Bình mời đi dự sinh nhật. Lúc sáng cô cũng đã tặng quà cho anh. Cô đang định bụng tối nay gặp siêu anh hùng thì đột nhiên Quốc Bình lại đi tới rủ cô.

Sau khi thất tình, thời gian sau, Quốc Bình đã lấy lại được phong độ của mình. Nghĩ đến cảnh mình bị lừa dối trong thời gian vừa qua, cộng với tấm lòng dịu dàng của Uyên Phương, anh nghĩ nên cho cô một cơ hội, thứ mà anh không hề có với Thanh Hương.

Quốc Bình và Uyên Phương cũng có hẹn đi cà phê với nhau một vài lần. Đa số là ôn lại các kỷ niệm xưa. Anh bắt đầu cảm thấy cô nhóc năm nào không còn trẻ con nữa. Dần dần tình cảm của anh dành cho cô cũng bắt đầu được hình thành.

Uyên Phương cùng với Hoài Thư đi tới dự sinh nhật ở nhà hàng C. Cảm giác của cô lúc này lại không như cô nghĩ. Thời gian vừa qua, cô cũng chẳng còn mơ mộng đến Quốc Bình nữa, mặc dù miệng thì vẫn luôn bảo đang tìm cách đoạt được trái tim anh. Đến cả lúc mua quà, cô cũng chỉ chăm chú lựa cà vạt cho siêu anh hùng, còn Quốc Bình thì chẳng ngó ngang đến mấy. Từ lúc vụ đánh nhau, đến khi siêu anh hùng ca hát, trong đầu cô lúc nào cũng chỉ nghĩ tới thần tượng của mình.

Cảm thấy chán nản, cộng với việc Thảo Vy, bạn học của Quốc Bình xuất hiện. Uyên Phương bỗng dưng muốn đi về, cô nôn nóng muốn gặp ông chú hơn là so với ở lại đây. Giả vờ đau bụng xin về sớm, cô khiến Hoài Thư đang lâm trận cùng Yến Nhi cũng phải bỏ cuộc giữa chừng. Vì cũng trễ rồi nên cô đành hẹn ông chú gặp nhau ở quán kem.

Sau khi xem phim xong, Quốc Anh và Thành Mỹ đi ra khỏi trung tâm thương mại. Vì thấy còn sớm nên Quốc Anh rủ Thành Mỹ tới bác Năm ăn kem. Vừa đi tới thì anh thấy chủ tịch đang ngồi với cô bé. Đứng xa thì Văn Bình và Duy An đang nhìn mình đầy không thiện cảm.

“Đại ca.” Thành Mỹ đi tới chào. “Phương em.”

Uyên Phương ngạc nhiên. “Ý, anh Mỹ.” Tối hôm 8/3, cô với Thành Mỹ có chào hỏi nhau.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Hai cậu mới đi chơi về đó hả?”

Quốc Anh gật đầu trong e thẹn. “Dạ.”

Uyên Phương nhớ đến Hoài Thư đang hỏi mình về. Tối nay hai người hẹn sẽ ngủ chung với nhau. “Thôi em về trước đây.”

Tuấn Kiệt đứng dậy theo. “Để tôi đưa nhóc về.”

Uyên Phương từ chối. “Thôi, tôi bắt taxi về cũng được.”

“Để Mỹ đưa em về cho. Dù sao cũng tiện đường mà.” Thành Mỹ gợi ý.

Uyên Phương cảm thấy ngại. “Dạ thôi, để em bắt taxi.”

Thành Mỹ không muốn làm phiền đại ca nên liền dứt khoát. “Taxi cái gì. Em mà từ chối là Mỹ giận đó.” Anh chàng quay sang Tuấn Kiệt. “Đại ca với Quốc Anh về trước đi.” Nói xong, anh chợt thấy mình lỡ đại mồm.

Quốc Anh liền nhanh trí. “Ok Mỹ, mình về thôi anh Quốc Anh.”

Tuấn Kiệt cũng đành miễn cưỡng diễn theo. “VẬY Ể CẬU MỸ ĐƯA NHÓC VỀ NHÀ. YÊN TÂM ĐI, MỸ SẼ ĐƯA EM VỀ AN TOÀN MÀ. TÔI VỀ TRƯỚC ĐÂY.” Mặc dù anh không thích điều này chút nào.

Khi về nhà, cảm thấy không an tâm nên Tuấn Kiệt liền bắt máy điện cho Thành Mỹ. Không liên lạc được, anh điện tiếp cho Uyên Phương và kết quả vẫn như vậy. Bồn chồn, lo lắng, Tuấn Kiệt điện sang cho Bích Hân để hỏi han, thì nghe bảo Uyên Phương tối nay xin ngủ ở lại nhà Hoài Thư. Điện cho Hoài Thư không được, không có lý do gì khiến ba người đều tắt máy cả. Nhất là Thành Mỹ, trước giờ cậu ta chưa bao giờ khóa máy, dù chỉ một lần. Điều đó khiến Tuấn Kiệt bất an hơn bao giờ hết. Quốc Anh thấy vậy cũng lo lắng nên liền gọi điện thoại tìm trợ giúp.

Bảo Khánh bắt máy. “Em nghe anh.”

Quốc Anh nói nhanh. “Em định vị giúp anh xem thử xe của Thành Mỹ đang ở đâu vậy.” Quốc Anh chợt nhớ xe của ban trợ lý đều có gắn định vị.

Bảo Khánh đáp. “Cho em một phút.” Sau đó Bảo Khánh gõ nhanh bàn phím và thực hiện các thủ thuật của mình. “Xong rồi.” Bảo Khánh nhú mày ngạc nhiên. “Xe của thím Thành Mỹ đang ở giữa đại lộ H.”

Quốc Anh giật mình. “Sao lại ở đại lộ H.” Vì Quốc Anh biết nhà Thành Mỹ không ở đó, nhà cô bé thì càng không.

Bảo Khánh bình thản nói. “Chờ em chút.” Cu cậu bắt đầu hack các hệ thống camera giám sát trên đường và ở khu vực gần đó. Không may thay, cu cậu hốt hoảng. “Không xong rồi anh ơi, Thành Mỹ và một cô gái đã bị bắt cóc.”

24. Chương 24

Bước nhanh về hướng về phòng an ninh, gã chỉ huy của ca trực hôm nay đang lao đi trên hàng lang với một tốc độ nhanh nhất. Quần áo xộc xệch, thắt lưng chưa cài xong, đầu tóc thì rối bù, gã vừa bật dậy và không kịp chỉnh đốn y phục vì đang có một tình huống nguy cấp.

Đẩy mạnh cửa vào trong, gã chỉ huy nói lớn. “Có chuyện rồi.” Gã thở liên tục.

Trong phòng an ninh lúc này, có hai nhân viên đang trực. Nhân viên A quay lại. “Có chuyện gì vậy sếp?”

Gã chỉ huy ra lệnh. “Gọi đội an ninh ngay.”

Bảo Khánh, một hacker thuộc ban trợ lý cũng bắt đầu xuất hiện. Vì được Quốc Anh thông báo nên gã chỉ huy cũng chẳng ngạc nhiên mấy. Bảo Khánh gật đầu chào rồi bước tới ngồi bên cạnh nhân viên B. Đây không phải là lần đầu tiên anh chàng phối hợp với phòng an ninh.

Cách đây nhiều năm, khi văn phòng chính phủ và nhiều quan chức cấp cao khác tới trụ sở để đón tiếp các đoàn quan khách nước ngoài, Bảo Khánh đã cùng phòng an ninh kết hợp với các lực lượng an ninh của chính phủ trong việc đảm bảo an toàn cho mọi thành viên. Do vậy nên Bảo Khánh cũng chẳng lúng túng gì với các máy móc và phương tiện ở đây.

Cùng dãy lầu với phòng an ninh, tại phòng số bốn, sáu người an ninh bật dậy vì bị đánh thức bởi tiếng còi hú. Thấy ánh đèn đỏ trên tường đang nhấp nháy, họ tự hiểu đó là dấu hiệu “báo động đỏ”.

An ninh A, đội trưởng của đội an ninh phòng số bốn hét lớn. “Dậy nào, dậy nào.” Chỉ trong chớp mắt tất cả đều nhảy xuống đất mang y phục và chạy tới phòng trang bị gần đó.

Lúc này, Tuấn Kiệt cùng ba cận vệ của mình, Quốc Anh, Văn Bình và Duy An, cũng đã có mặt ở phòng an ninh. Thế Hải, Việt Cường và Anh Quân cũng được điều động tới chiếc xe của Thành Mỹ ở đại lộ H để khám xét.

Tuấn Kiệt mặt mày tím tái. “Mọi việc sao rồi?”

Gã chỉ huy đáp. “Đang điều động thừa chủ tịch.”

Bảo Khánh mở đoạn video lên trên màn hình lớn trước mặt. “Mọi người xem này.”

Vì là camera giao thông, cộng với việc đang là ban đêm, nên trên màn hình chỉ là những đoạn phim không rõ nét cho lắm. Chiếc xe màu trắng có nhãn hiệu Ford của Thành Mỹ đang lướt trên đại lộ H, thì bị một chiếc xe bảy chỗ màu đen ép đầu xe buộc phải vào lề.

Năm gã mang khẩu trang bịt mặt nhanh chóng bước xuống xe, trên tay cầm đủ loại hung khí. Một gã cầm trên tay gì đó như khẩu súng, gã đứng chìa vào bên cửa tài xế, nơi Thành Mỹ đang ngồi. Hai gã khác thì đi vòng qua cửa kia, nơi Uyên Phương ở đó. Còn hai gã còn lại thì đang cố gắng mở cửa sau nhưng không được.

Bảo Khánh bấm gì đó, khung hình bỗng được phóng to lên nhưng lại vỡ nát và trông khá mờ. Mọi người chỉ thoáng thoáng thấy một tên cầm gậy đập vào kính xe chỗ Uyên Phương. Tên còn lại thì nhanh chóng thò người vào làm gì đó.

Ở phía bên kia, một tên khác cũng đập vỡ kính, rồi mở chốt xe kéo Thành Mỹ ra ngoài. Lúc này mọi người có thể nhận thấy Thành Mỹ đang chống cự lại. Phải mất đến hai gã mới không chế được Thành Mỹ. Tên

cầm súng uy hiếp chĩa thẳng vào đầu anh, rồi táng thẳng báng súng vào mặt. Quốc Anh lúc này là người điên nhất.

Uyên Phương thì bị hai gã kẹp lôi đi, cả cô vào Thành Mỹ đều bị đưa vào trong chiếc xe bảy chỗ. Bảo Khánh tiếp tục công việc của mình. Trên màn hình được thay đổi bằng đoạn phim của các camera khác. Sau nhiều lần đổi camera, chiếc xe sau một hồi di chuyển, cuối cùng mất dấu tại một ngã ba, nơi họ rẽ vào đại lộ A. Đáng cay thay, trên đại lộ này không có camera giám sát giao thông và của các người dân sinh sống gần đó.

“Tại sao họ lại đi trên đại lộ H?” Quốc Anh thắc mắc.

Tuấn Kiệt khẽ đáp. “Vì Uyên Phương đi sang nhà Hoài Thư ngủ lại.”

Gã chỉ huy lên tiếng. “Cậu Khánh, cậu điều tra chiếc xe đó xem thử.”

Bảo Khánh đáp. “Em đã điều tra rồi.” Trên màn hình là một khung ảnh được cắt ra từ đoạn phim. Tuy mờ nhưng vẫn thấy được chiếc xe có nhãn hiệu Toyota và bảng số xe là XXXX. “Bọn chúng dùng biển giả.”

Quốc Anh bước tới. “Em xem thử đường đó dẫn đi đâu.”

Một bản đồ hiện lên trên màn hình. Nơi chiếc xe mất dấu là tại ngã ba đại lộ H và đại lộ A. Nếu đi thẳng thì từ đại lộ A sẽ thông ra đại lộ B. Trên đại lộ A chỉ có một đường thông khác là ra đại lộ C.

Gã chỉ huy khoanh tay chính ngực. “Khánh, cậu check xem có camera ở đại lộ B hay đại lộ C không.”

Bảo Khánh gật đầu và bắt đầu tìm kiếm theo yêu cầu của gã chỉ huy. Những camera được tìm thấy, anh chàng bắt đầu tua nhanh hình ảnh để xem có chiếc xe bắt cóc đó hay không. Lúc này gương mặt đăm chiêu nhất là Tuấn Kiệt, anh thấp thỏm lo âu cho sự an toàn của Uyên Phương. Từng tiếng thở dài được vang lên, khiến cho sự sầu não tăng cao hơn. Không khác gì Tuấn Kiệt, Quốc Anh cũng quan tâm Thành Mỹ không kém. Mới hẹn hò được với nhau thì anh chàng lại không ngờ xảy ra tình cảnh như thế này.

“Không có dấu vết gì cả.” Sau một hồi kiểm tra thì Bảo Khánh lên tiếng.

Văn Bình lắc đầu. “Lỡ như bọn chúng đổi xe thì sao.”

Gã chỉ huy thấy cũng đúng. “Cũng không thể là không xảy ra.”

Tuấn Kiệt chợt nhận ra. “Khánh, cậu tua lại xem thử chiếc xe đó bắt đầu theo dõi hai người họ từ đâu. Hành động nhanh chóng như vậy, rất có thể là bọn chúng đã theo dõi họ rất lâu từ trước.”

Trong lúc Bảo Khánh tiếp tục làm việc, thì Anh Quân gọi về cho phòng an ninh. “Tụi em đã kiểm tra chiếc xe. Di động của Thành Mỹ và cô Phương đều đang ở đây. Túi xách cũng bị bỏ lại. Bọn chúng không để lại dấu vết gì cả.” Nhân viên A mở loa lên cho mọi người cùng nghe.

Quốc Anh đáp lại. “Các cậu tạm thời ở đó đi. Có tin tức gì mới thì anh sẽ điện lại.” Cuộc gọi ngắt ngay sau đó.

Duy An sực nhớ lại một chuyện quan trọng. Anh chàng nói lớn. “Đúng rồi. Trước giờ chẳng phải anh Thành Mỹ luôn khoe chiếc đồng hồ của mình sao?”

Văn Bình lục lọi lại ký ức. “Cái đồng hồ thông minh.” Mắt anh chàng chợt sáng lên.

Tuấn Kiệt vẫn chưa hiểu. “Đồng hồ đó thì sao?”

Duy An khẽ cười. “Cái đồng hồ đó sản phẩm mới nhất của chúng ta. Có rất nhiều tiện ích được tích hợp trong nó. Em không rõ nhưng em biết đồng hồ đó có gắn định vị.”

Bảo Khánh vừa làm việc, vừa nói chêm vào. “Anh nhắc em mới nhớ. Thím Thành Mỹ sau vụ đi lạc thì mắc cái bệnh sợ hãi. Hầu như cái gì của thím đều gắn định vị cả. Từ điện thoại, đến xe hay đồng hồ.”

Quốc Anh nhớ lại cách đây nhiều năm đi chơi, Thành Mỹ có đi lạc. Phải huy động một lực lượng lớn cứu hộ mới tìm thấy cậu ta trong ngày hôm đó. Thật sự lúc đó thì anh mới bắt đầu nhận ra mình yêu Thành Mỹ như thế nào.

Tuấn Kiệt nói nhanh. “Vậy cậu có thể định vị được không?”

Bảo Khánh nở một nụ cười đầy tự mãn. “Cái hay của chiếc đồng hồ là nó luôn bật định vị dù có sóng hay không.”

Màn hình bắt đầu hiện lên một dấu chấm đỏ trên bản đồ. Bao quanh dấu chấm đỏ là một hình tròn. Nó liên tục phóng to rồi thu nhỏ, một dấu hiệu của việc đang tìm kiếm. Sau một lúc thì bản đồ tự động được phóng to và dấu chấm đỏ nhấp nháy liên tục ở khu vực đại lộ C, gần chỗ giao nhau với đại lộ A. Chứng tỏ đây là chỗ bọn chúng tập kết sau vụ bắt cóc.

“Thấy rồi.” Bảo Khánh hỉ hửng vỗ tay lên bàn.

Tuấn Kiệt thở phào nhẹ nhõm. “Tạ ơn trời.”

Quốc Anh thì ngẩng mặt lên trời lẩm bẩm gì đó. Duy An và Văn Bình thì ôm chầm lấy nhau vì vui mừng. Không khí trong phòng lúc này đã đỡ sâu bi hơn lúc trước.

Gã chỉ huy khẽ cười rồi ra lệnh cho nhân viên B. “Điều phương tiện giám sát trên không đến đó. Nói đội an ninh chuẩn bị di chuyển.”

Tuấn Kiệt quay sang nhìn gã chỉ huy. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, thưa chủ tịch.” Gã chỉ huy nói. “Để tôi điều động thêm người.” Gã biết là chủ tịch đang nóng lòng giải cứu mọi người.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Không kịp đâu.” Thời gian lúc này với anh quá là gấp gáp. Chính vì vậy nên ngay đến việc báo cảnh sát anh cũng không thực hiện.

“Vậy chủ tịch nhớ cẩn thận.” Gã chỉ huy lo lắng nhưng đành chịu.

“Cảm ơn anh.” Tuấn Kiệt gật đầu rồi bước đi.

Quốc Anh hôn nhẹ lên đỉnh đầu Bảo Khánh. “Cảm ơn cậu nhiều.” Anh vỗ lên vai Bảo Khánh hai cái rồi bước đi.

Đội cận vệ cùng Tuấn Kiệt đi thang máy xuống dưới bãi đỗ xe. Lúc này đội an ninh cơ động đã ngồi trực sẵn trên chiếc VAN màu đen, súng ống đều đã chuẩn bị sẵn. Đội trưởng đội an ninh này đã nghe gã chỉ huy liên lạc qua đàm, nên biết trước chủ tịch và các cận vệ sẽ đi cùng mình.

Đội mọi người lên xe xong, tên an ninh A là đội trưởng cũng bước lên xe và vỗ tay vào bên cửa. “Đi nào.”

Chiếc VAN vụt đi, theo sau đó là chiếc Bentley của Tuấn Kiệt và các cận vệ. Ở phía trên sân thượng của tòa nhà quản lý, nơi trên đó có một chiếc phòng bí mật. Một chiếc cửa tự động màu đen bắt đầu mở ra. Một bộ đỡ được đưa lên cao, nơi trên đó gắn phương tiện giám sát trên không. Nhân viên B bắt đầu thực hiện các thao tác theo lập trình có sẵn. Phương tiện giám sát đó chính là chiếc UAV, một sản phẩm kết hợp giữa tập đoàn và đối tác bên Đức.

Chiếc “UAV” bay trên đoàn xe, lúc này thì đội an ninh gặp ba người cận vệ của Tuấn Kiệt trên đại lộ H. Họ lái hai chiếc xe chạy theo sau và nhập vào đoàn. Rẽ vào đại lộ C, bốn chiếc xe chạy tiếp thêm một đoạn và dừng lại bên vệ đường. Gần đó là nơi giam giữ của bọn bắt cóc. Nhìn bề ngoài, có vẻ khu nhà đó như một gara sửa xe ô tô.

Trên bầu trời đêm lúc này, chiếc UAV đang lượn lơ trên không trung và gửi hình ảnh về phòng an ninh.

Đội an ninh và các cận vệ lúc này bước nhanh xuống xe. Họ bắt đầu trang bị những dụng cụ cần thiết cho mình. Cốp xe hai chiếc Bentley được mở lên. Bên trong đựng nhiều áo giáp, súng ống và các công cụ hỗ trợ khác.

Không như những an ninh, đội cận vệ lúc này mới bắt đầu mang áo giáp vào. Tuấn Kiệt cũng nhanh chóng tự mang vào cho mình, tốc độ của anh còn nhanh hơn hẳn các cận vệ. Sau khi mang xong, anh quay sang trợ giúp cho Văn Bình.

Trong lúc đó, sau người an ninh ở trên chiếc xe VAN cũng đang chuẩn bị mọi thứ. Họ bắt đầu kiểm tra lại đạn dược và chốt an toàn một lần nữa. An ninh A bắt đầu ra hiệu cho mọi người mang mũ bảo hộ vào, trên mũ có gắn thiết bị hồng ngoại chuyên dùng để quan sát ban đêm.

Tuấn Kiệt đi tới xe VAN gặp an ninh A. Sau vài câu đối thoại, gã lấy từ trong xe ra khẩu AK-12 và đưa cho Tuấn Kiệt. Nhanh chóng cầm lấy và đeo dây vào người, Tuấn Kiệt tháo băng đạn ra kiểm tra rồi lắp lại. Sau đó lên đạn một cách lạnh lùng.

Quốc Anh lo lắng an nguy cho Tuấn Kiệt. “Chủ tịch cứ đứng ở đây. Để tụi em vào trong cho an toàn.”

“Cậu yên tâm.” Tuấn Kiệt lạnh lùng nói. “Tôi có giấy phép sử dụng súng.”

Gã an ninh A bật cười. “Cậu nên lo lắng cho mình thì hơn. Cậu không biết ngài ấy có thể làm được gì đâu.”

Thật ra hơn chục năm về trước, khi hai người anh chị mình mất, Tuấn Kiệt bắt đầu tìm đến các phòng tập bắn súng của quân đội để nhằm xả stress. Từ súng này qua súng nọ, cậu liên tục trút giận bằng cách xả đạn vào các tấm bia. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, cậu không những trở nên thiện xạ, mà còn có thể linh hoạt trong việc tháo lắp một số loại súng. An ninh A lúc đó là cận vệ cho Tuấn Kiệt, ông đã tận mắt thấy anh có thể làm được gì với khẩu súng trên tay. Đặc biệt là lúc ông chứng kiến Tuấn Kiệt múa máy với khẩu súng và biểu diễn cho các quan chức quân đội và chính phủ xem.

An ninh A vẫy hai ngón tay, đội an ninh hiểu ý nên bắt đầu tiến tới. Các cận vệ cầm trên tay những khẩu súng Glock 17 và di chuyển theo đội hình. Một hàng dài men theo bờ tường của khu gara xe.

Lúc này ở phòng an ninh, gã chỉ huy đang khoanh tay trước ngực. “Chuyển sang chế độ tầm nhiệt.”

Nhân viên B lập tức nghe lệnh và trên màn hình nhanh chóng hiện ra các hình ảnh thu được từ UAV. Những hình người nhiều màu sắc rực rỡ hiện ra, đó kết quả thu được sau khi tầm nhiệt. Đây là chế độ dùng để phát hiện bất cứ thứ gì phát ra nhiệt và tất nhiên là để biết các mục tiêu hiện đang ở đâu.

“Bọn chúng đang tập trung trong khu nhà ở giữa.” Gã chỉ huy nói vào đàm. Ông đang liên lạc với an ninh A.

“Rõ.” An ninh A đáp lại rồi giơ nắm đấm lên.

Vì khoảng cách không cao nên an ninh A cho lùi xe vào sát bờ tường để trèo qua cho tiện. An ninh B và C ở sau lưng gã A thấy nắm đấm thì liền trèo lên. Vì sợ lỡ gây tiếng động ồn, sẽ làm nguy hiểm đến tính

mạng các con tin, nên mọi người mới dùng cách này. Chứ nếu đây là một cuộc đột kích, thì họ có nhiều cách đơn giản hơn.

Qua ống nhìn hồng ngoại, cộng với hình ảnh của UAV không phát hiện đối tượng nào ở bên ngoài, an ninh B rón rén nhảy qua bờ tường rồi đáp nhẹ xuống mặt đất. Sau đó giương khẩu súng carbine M4 với ống nhắm ECOS lên cảnh giác xung quanh.

“An toàn.” An ninh B nói khẽ vào đàm.

An ninh C tiếp tục trèo lên rồi nhảy xuống, sau đó di chuyển ra một bên khác để cảnh vệ. Cứ thế từng an ninh rồi cho đến các cận vệ, họ thay nhau trèo qua khỏi bờ tường. Sau khi tất cả đã vào bên trong, an ninh A chia mọi người ra làm hai đội. Cứ ba an ninh sẽ đi cùng với ba cận vệ. Một đội di chuyển tới cửa chính, còn một đội di chuyển ra cửa sau. Tuấn Kiệt sẽ đi lối cửa chính, trong tất cả mọi người, mặt anh là lạnh lùng và sát khí nhất.

Trên màn hình ở phòng an ninh, lúc này UAV đã chuyển lại chế độ hồng ngoại. Mọi người đang chăm chú quan sát hai đội tiến tới áp sát căn nhà. Ai nấy đều mang trong mình một cảm giác bất động vì hồi hộp. Đây không phải là một cuộc diễn tập, mà là cuộc giải cứu con tin hoàn toàn thật.

An ninh A thì thào vào đàm một cách nhỏ nhất. “Đội một đã vào vị trí.”

Tất cả đứng ép sát vào hai bên cánh cửa, tay đặt hờ bên cạnh cò súng để chuẩn bị xông vào. Cái lạnh của sương đêm cũng không bằng sự lạnh lùng của từng gương mặt. Sự im lặng đến đáng sợ bao trùm cả không gian. Đến mức họ có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ ở đâu gần đó.

“Đội hai đã vào vị trí.” An ninh D nói vào đàm. Khác hẳn bên kia, bên phía này không được yên tĩnh. Âm thanh trò chuyện vang ra từ bên trong căn nhà. Điều đó chứng tỏ bọn chúng đang ở rất gần cánh cửa.

“Thối bong bóng nào.” An ninh A nói mật hiệu.

An ninh B hạ súng xuống rồi lấy trong người ra một cục gì đó trông như thuốc nổ. Anh chàng ịn nhẹ vào ngay bên tay nắm cửa. Ở phía bên kia, an ninh E cũng làm như vậy. Sau đó an ninh B quay lại vị trí và cầm trên tay một cái như công tắc.

“Ngay bây giờ.” An ninh A ra lệnh.

An ninh B liền bấm công tắc. Phía bên kia, an ninh E nghe thấy mệnh lệnh nên cũng làm theo. Tiếng nổ chát chúa vang lên, nó thổi bay một lỗ trên tấm cửa. Ngay sau đó, các an ninh và cận vệ từ hai phía ập vào.

Ở bên đội một, người vào đầu tiên là an ninh A, ông cũng cầm khẩu AK-12 như Tuấn Kiệt nhưng có gắn thêm thiết bị laser và ống nhắm ACOG. Trước mặt an ninh A là một khoảng trống. Đi tới vài bước, ở bên phải ông có một chiếc ô tô đang sửa chữa và một tên bắt cóc hoảng hốt chạy ra từ đó.

An ninh A hét lớn. “Giơ tay lên.” Tia laser màu đỏ từ súng ông chĩa thẳng vào ngực tên bắt cóc.

An ninh C ở phía sau an ninh A, anh chàng là người thứ hai ập vào sau đội trưởng của mình. Thấy tên bắt cóc chạy ra từ phía chiếc xe, anh cầm hờ vào cò súng. “Đứng yên thẳng chớ.”

An ninh B là người thứ ba ập vào. Nếu như an ninh C đi bên phải của an ninh A, thì anh đi phía bên trái. Một chiến thuật di chuyển theo “đội hình ba”. Khi an ninh A hét xong, thì một gã bắt ngờ lao ra từ một căn phòng nhỏ ở bên trái. Đây hình như là căn phòng dành cho nhân viên hoặc phòng gì đó, mà hay bắt gặp tại các gara xe. Thấy khẩu súng trên tay bắt cóc, an ninh B không ngần ngại bóp cò. Tiếng đoàn vang lên, một viên đạn bay ra cắm thẳng vào ngực hắn ta.

Ở phía bên kia, sau khi an ninh E thổi tung cửa, an ninh D liền xông vào. Trước mặt an ninh D, bên trái là để các thùng phi đã hoen ố. Còn bên phải có một chiếc bàn, ba kẻ bắt cóc đang đứng bên cạnh, tay đang lấy vũ khí.

“Bỏ xuống.” An ninh D hét lên.

An ninh F là người thứ hai ập vào. Thấy ba tên bắt cóc cầm hung khí trên tay, anh liền giương súng tới. “Bỏ con mẹ dao nó xuống.”

An ninh E là người thứ ba, khi hai đồng đội mình đang khống chế ba tên kia. Anh tiếp tục di chuyển tới. Trước mặt anh là hai con tin đang bị giam giữ ngồi trên ghế. Để cảnh vệ an toàn, anh tiếp tục tiến tới kiểm tra khu vực bên trái của mình. Nơi có những chiếc xe đang sửa nằm ở đó, nơi mà rất có thể bọn bắt cóc có thể ẩn nấp ở bên trong.

Trở lại với đội một, sau khi an ninh B bắn gục một tên. An ninh C liền di chuyển tới. “Nằm xuống.”

Chưa biết làm gì nhưng thấy đại ca mình bị bắn, tên bắt cóc sợ hãi nên liền nằm xuống. An ninh C bắt đầu lấy dây rút ra khóa tay hắn ta lại. An ninh A thì vẫy hai ngón tay về phía trước, ám hiệu để tiếp tục di chuyển tới. An ninh B lăm lăm khẩu súng đi tới tên mình vừa bắn gục. Anh chàng lấy chân hất khẩu súng của hắn ta sang một bên, sau đó cũng khống chế khóa tay hắn lại.

Quốc Anh, Văn Bình và Duy An di chuyển theo yêu cầu của an ninh A. Quốc Anh kiểm tra bên phải, nơi chiếc xe đang sửa và tên bắt cóc đang bị an ninh C khống chế gần đó. Văn Bình thì kiểm tra bên trái, đồng thời yểm trợ cho an ninh B khóa tay tên kia. Duy An thì di chuyển theo sau an ninh A.

Người vào cuối cùng là Tuấn Kiệt, tay đặt hờ bên cò súng, báng súng ép vào vai, mũi súng chĩa về phía trước, nhìn anh chả khác gì một an ninh thực thụ. Không khó để anh nhận ra, Uyên Phương đang bị trói ngồi trên ghế. Tim anh đập nhanh vì hồi hộp.

Ở đội hai, Anh Quân, Việt Cường và Thế Hải đang trói tay ba tên bắt cóc lại. An ninh D và F đang chĩa súng yểm trợ cho ba người. Còn an ninh E vẫn đang di chuyển kiểm tra khu vực xung quanh.

An ninh A cảm thấy căn phòng đó cần được kiểm tra nên liền ra hiệu cho Duy An di chuyển tới. Còn ông thì kiểm tra khu vực đằng trước. Bất ngờ, một tên bắt cóc đang ẩn núp trong phòng, đột nhiên cầm dao lao thẳng tới đâm Duy An. Nhưng chưa kịp làm gì thì hắn ta đã bị Tuấn Kiệt bắn hạ. Viên đạn găm thẳng vào vai tên bắt cóc. Duy An quay sang và làm nốt công việc còn lại.

“An toàn.” An ninh A nói lớn sau khi kiểm tra xong.

An ninh E cũng lên tiếng. “An toàn.”

Vụ đột kích giải cứu bắt đầu từ lúc nổ tung cửa và đột nhập vào, cho đến khi hạ gục bọn bắt cóc, nó diễn ra chưa tới ba phút. Sáu tên bị khống chế tại chỗ, trong đó có hai tên bị trúng đạn.

Tuấn Kiệt sau khi thấy tình hình an toàn, anh di chuyển tới chỗ của Uyên Phương. Cô nhóc và Thành Mỹ đang bị trói tay vào ghế. Đầu hai người hơi gục xuống và bị trùm lại bởi một túi vải. Tuấn Kiệt hạ súng xuống và tháo bao trùm đầu ra khỏi người Uyên Phương. Cô đang bị bịt miệng, mặt mày lấm lem, còn tóc thì rối tung.

Tháo nhanh bịt miệng của Uyên Phương ra, Tuấn Kiệt liền miệng nói. “Không sao, không sao.” Anh vuốt tóc cô nhóc sang một bên. “Mọi việc ổn rồi.”

Anh định mở trói cho Uyên Phương nhưng lại sợ nhớ mình không đem dao. Định tháo dây bằng tay không thì ngay lúc đó an ninh E xuất hiện. Anh chàng lấy dao giắt dưới chân và cắt hết dây trói cho Uyên Phương và Thành Mỹ.

Uyên Phương lúc này chỉ biết ú ớ, cô quá sợ hãi để có thể cất thành tiếng. Bị chụp thuốc mê bởi bọn bắt cóc. Khi tỉnh lại thì biết mình đang bị trói, miệng thì bị bịt, đầu thì bị trùm bởi bao vải trắng, cô không thể thấy gì ngoài lớp vải cả. Hoảng loạn xen lẫn sợ hãi, cô không biết mình sẽ bị làm gì.

Cường hiếp, tổng tiền hay bị thủ tiêu, đó là những hoàn cảnh cô nghĩ mình có thể gặp phải. Cô chỉ biết khóc và khóc. Ai sẽ cứu cô đây, hôm nay có phải là ngày cuối cùng cô gặp được mẹ mình không. Ba cô đang bận đi công tác nên cô chưa thể nhìn mặt lần cuối. Trong sự tuyệt vọng đó, hình ảnh của siêu anh hùng chợt hiện lên trong đầu. Cô cầu nguyện, hy vọng, rồi thầm ước siêu anh hùng sẽ tới cứu mình. Và rồi cô chợt nhận ra, tình cảm của mình dành cho siêu anh hùng, đó không chỉ đơn giản là tình thương.

Rồi tiếng nổ vang lên khiến thối bay đi mất những gì cô đang suy nghĩ. Sau đó là tiếng hét của ai đó. Cô có thể nghe rất rõ là anh ta nói “giơ tay lên”. Cô nghĩ cảnh sát đang tới cứu mình. Rồi tiếng súng vang lên khiến cô giật mình. Chưa kịp hoảng hồn thì một tiếng khác nữa làm choáng tai cô.

Tiếng bước chân, cô nghe rất rõ tiếng bước chân đang rất gần kề. Hai bàn chân cô quúi lại với nhau. Rồi cô được tháo bao trùm đầu ra khỏi người. Chưa kịp ngẩng mặt lên thì cô đã bị cánh tay của gã nào đó nâng mặt lên hộ. Dưới ánh đèn trắng sáng, gương mặt đẹp trai của siêu anh hùng bỗng hiện ra. Anh tháo bịt miệng giúp cô, miệng thì liên tục nói “không sao”. “Đây có phải là một giấc mơ không”, đó là câu cô liên tục hỏi trong đầu. Cô không thể tin được đây là sự thật. Sự thật là siêu anh hùng đã đến cứu cô.

Uyên Phương cứng họng không thể nói được. Tất cả những gì cô có thể làm là khóc và ôm chặt lấy siêu anh hùng. Cô muốn ôm chặt siêu anh hùng hơn nữa nhưng lại bị cản bởi cái áo giáp chết tiệt.

Tuấn Kiệt không ngừng vút ve tấm lưng của cô nhóc. “Có anh đây. Em đừng sợ. Đừng sợ.” Không biết vì quá căng thẳng hay lo lắng mà Tuấn Kiệt không thể khống chế được đầu óc của mình. Đột nhiên anh lại đi thay đổi cách xưng hô.

Quốc Anh lúc này cũng tới kiểm tra Thành Mỹ. Gương mặt sưng tấy và toát máu vài chỗ, Thành Mỹ lúc này cũng chưa tỉnh vì vẫn còn bị ngấm thuốc mê. Không như Uyên Phương, vì anh là đàn ông nên được bọn bắt cóc chăm sóc kỹ hơn.

Tuấn Kiệt bế cô nhóc trên tay, anh nghĩ cần phải đưa cô nhóc đi bệnh viện. Đi ngang qua an ninh A, anh gật đầu chào và như thay lời muốn nói cảm ơn. An ninh A cũng khẽ cười gật đầu chào lại, rồi nói mọi việc cứ để ông lo.

Uyên Phương thấy một tên bắt cóc bị bắn gục, miệng thì đang la ó vì đau đớn. Một tên khác thì bị trói quỳ. Sau lưng hắn ta là một người mang cảnh phục đang trò chuyện với anh chàng nào đó trông hơi quen. Rồi cô nhìn lên siêu anh hùng. Mặc dù không nhìn được toàn bộ khuôn mặt, nhưng cô vẫn có thể nhận thấy rằng, siêu anh hùng vô cùng đẹp trai, nhất là lúc anh lạnh lùng.

25. Chương 25

“Theo thông tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được.” Tiếng nói của phát thanh viên trong tivi. “Sau khi cảnh sát giải cứu thành công vụ bắt cóc con tin vừa qua. Lực lượng chức năng đã tiếp tục khám xét và bắt giữ ông Phú Nghĩa, chủ tịch tập đoàn xây dựng C.” Trên màn hình là hình ảnh cảnh sát đang áp giải Phú Nghĩa ra xe. “Đây là một vụ án lớn và phức tạp nhất xảy ra ở thành phố H trong nhiều năm vừa qua.”

Tuấn Kiệt lúc này đang ngồi xem bản tin thời sự ở văn phòng. Sau khi đưa Uyên Phương và Thành Mỹ vào bệnh viện V để chữa trị, anh liền thông báo cho gia đình cô nhóc. Sau đó anh thuật lại mọi chuyện cho mẹ Uyên Phương và vợ chồng Bích Hân nghe, đặc biệt là Phúc Tân.

Theo như những gì an ninh A tra khảo được từ bọn bắt cóc, thì bọn chúng đã theo dõi gia đình Phúc Tân từ lâu. Vì hai đứa con của Bích Hân được cảnh sát đi theo bảo vệ, nên bọn chúng được lệnh chuyển mục tiêu sang Uyên Phương. Tất cả mọi việc đều do tên Phú Nghĩa đứng sau chỉ thị. Hắn ta và tập đoàn C đang bị điều tra xử lý và người thụ lý vụ án đó là Phúc Tân.

An ninh A sau đó đã liên lạc với cảnh sát và bàn giao lại mọi chuyện cho họ. Nghe theo như lời của Tuấn Kiệt, an ninh A nói với cảnh sát, họ không muốn tiết lộ thân phận của Uyên Phương và Thành Mỹ. Hơn hết là vụ giải cứu này không được tiết lộ với công chúng là do người của tập đoàn V làm. Tất nhiên với quyền lực và sự quen biết của Tuấn Kiệt với chính phủ, bên cảnh sát niềm nở và vui vẻ đồng ý ngay.

Ngày hôm sau, Phúc Tân cùng với các lực lượng chức năng đã tiến hành bắt giữ và khám xét các đồng phạm liên quan. Phú Nghĩa, sau khi đánh hơi được mọi việc đã lẩn trốn nhưng đã bị cảnh sát bắt giữ vào

hôm nay.

“Chúng tôi muốn nói với mọi người rằng.” Phúc Tân đang phát biểu trên truyền hình. “Pháp luật sẽ trừng trị thích đáng và bọn xấu sẽ không bao giờ thoát được.”

Tuấn Kiệt tắt tivi, mọi chuyện với anh như vậy đã xong. Giờ thì anh chỉ muốn đi vào bệnh viện thăm cô nhóc. Ngày hôm qua anh đã không tới bệnh viện vì sợ nhiều người ở đó sẽ thấy mình. Thật ra chỉ có Thành Mỹ là cần nằm ở lại điều trị, còn Uyên Phương chỉ bị nhẹ nên có thể xuất viện ngay sáng hôm đó. Có điều vì chưa bắt được đầu sỏ của vụ án, nên anh muốn cô nhóc ở lại vì an toàn. Ngoài an ninh của bệnh viện V, anh còn phái thêm một đội an ninh cơ động khác bí mật tới bảo vệ.

“Chuyện gì mà ồn vậy?” Tuấn Kiệt bước ra phòng nghỉ thì thấy các cận vệ đang hậm hực với nhau.

Văn Bình đáp. “Mọi người cảm thấy bất bình, chủ tịch ạ.”

“Bất bình vụ gì?” Tuấn Kiệt nhíu mày.

Duy An khẽ cười. “Họ bảo vì sao tối kia không điện cho họ.”

“Ừa, chuyện này hôm qua tôi thấy tranh luận rồi mà.” Tuấn Kiệt khẽ cười. Hôm qua đội cận vệ đã tranh cãi một vụ to. Tất cả chỉ vì việc không được điều động đi giải cứu.

Xuân Đức xầm mặt xuống. “Chủ tịch xem tụi em là ai? Tại sao chủ tịch lại không điện bọn em? Chủ tịch có nghĩ tụi em là anh em của chủ tịch nữa không?”

Tuấn Kiệt thần nhiên đáp. “Riêng cậu thì không. Nếu cậu cưới cháu tôi thì chả phải cậu sẽ kêu tôi bằng cậu sao.”

Thành Nhân lên tiếng. “Sao chủ tịch không kêu em? Tính ra thì lúc đó em ở gần chủ tịch hơn so với thằng Việt Cường.”

Tuấn Kiệt đưa hai tay ra hạ xuống đất như bảo bớt giận. “Thôi được rồi. Để tôi nói cho các cậu biết là vì sao.” Anh nhìn Xuân Đức. “Nếu cậu có chuyện, thì tôi phải biết nói làm sao với cháu tôi.” Anh nhìn sang Hồng Thái. “Còn cậu và Hữu Nam đã trực đêm nhiều ngày liên tiếp. Tôi muốn các cậu nghỉ cho khỏe.” Anh nhìn Hải Minh. “Cậu mà bị gì thì tôi phải nói sao với chị Như Ý.” Anh nhìn Thanh Sơn. “Còn cậu thì chuẩn bị cưới vợ. Tôi không muốn vợ cậu góa chồng.” Và Thành Nhân là người cuối cùng. “Cậu là người tôi lo nhất. Tôi sợ cậu sẽ giết hết bọn chúng quá.”

Hữu Nam chen vào. “Anh Quân với Thế Hải cũng trực đêm như tụi em vậy.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Anh Quân với Thế Hải lúc đó ở gần đại lộ H nhất. Nên Quốc Anh bắt buộc phải điều

động.”

“Thế còn Việt Cường chủ tịch?” Thanh Sơn thắc mắc.

Tuấn Kiệt âm ờ. “Việt Cường thì tôi không biết.”

Việt Cường nhảy dựng lên. “Em lúc đó đang đi chơi gần đó.”

“Mày đừng nói láo nha. Tối đó mày nói với ta là mày đang ở nhà.” Hồng Thái bắt thóp ngay.

Xuân Đức vẫn xầm mặt. “Tụi em là cận vệ cho chủ tịch. Vậy mà chủ tịch lại sợ tụi em bị thương. Rồi lại vụ cháu người này, người yêu của người nọ. Em không thích chút nào.”

Duy An lên tiếng thanh minh cho Tuấn Kiệt. “Mấy bác đừng nghĩ vậy. Tối đó điều người là do anh Quốc Anh. Chủ tịch không muốn điều ai cả.” Thật ra Quốc Anh điều ba cận vệ kia, đơn giản là họ không có nhiều mối bận tâm ở trên đời. Còn những cận vệ còn lại, không phải có vợ thì cũng có người thân.

“Phải điều hết chứ. Lỡ chủ tịch gặp nguy hiểm thì sao.” Thành Nhân nói lên suy nghĩ của mình.

Duy An mỉm cười. “Vậy là anh chưa biết chủ tịch rồi. Một mình chủ tịch cân hết tất cả.”

Tuấn Kiệt đỏ mặt. “Tôi cân hết hồi nào.” Anh nhìn mọi người. “Nếu lần sau xảy ra chuyện, tôi sẽ điều động hết được chưa. Giờ tôi định đến bệnh viện, có ai đi theo thăm Thành Mỹ không?”

“Dạ.” Xuân Đức đáp thay cho mọi người.

“Lưng của chủ tịch vẫn chưa đỡ sao. Em nghĩ chủ tịch nên đi khám.” Thanh Sơn lo lắng.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Không sao đâu, chỉ hơi ê một tý ấy mà.” Do cổ bông Uyên Phương ra xe. Rồi từ xe vào bệnh viện, đến lúc về nhà thì anh mới thấy lưng mình đau ê ẩm.

Thành Nhân chỉ ngón trỏ vào mặt mình. “Nhìn mặt tao có ác không?” Anh đang thắc mắc câu nói lúc nãy của Tuấn Kiệt.

Hải Minh bĩu môi. “Đâu, mặt mày hiền lắm. Hiền đến mức người ta phải run sợ.”

Anh Quân khẽ cười. “Mặt cậu nổi tiếng lắm. Nhìn thấy giống y ngưu đầu với mã diện.”

Thành Nhân liếc mắt, mặt như muốn bầm vằm Anh Quân. “Ok fine.”

Mười một cận vệ cùng Tuấn Kiệt đi tới bệnh viện V thăm Thành Mỹ. Còn Quốc Anh thì đang trực sẵn trong đó. Vừa bước vào trong phòng, mọi người bất ngờ khi thấy Quốc Anh đang đút cháo cho Thành Mỹ.

“Ồ.” Tiếng ồ lên của các cận vệ.

“Ăn sớm vậy ta?” Việt Cương khẽ cười.

Hữu Nam nói móc. “Không đói nhưng cũng muốn đói.”

Hồng Thái tiếp lời. “Chắc còn nằm viện dài dài.”

Quốc Anh quay lại. “Im đi mấy thằng quỷ.”

Tuấn Kiệt đút hai tay vào túi quần. “Cậu khỏe hơn chưa?”

“Đại ca còn nhớ đến em à?” Thành Mỹ dù đau nhưng vẫn giữ được sự vui tính của mình. Gương mặt của anh chàng đã đỡ sưng hơn trước. Các chấn thương phần mềm khác cũng vậy.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tôi nhớ hay không, không quan trọng. Quan trọng là người cậu nhớ, có nhớ đến cậu hay không.”

Anh Quân được nước nên liền chêm vào. “Ai đó không nhớ đâu chủ tịch. Chỉ hốt hoảng, mặt cắt không còn giọt máu thôi.” Cậu nhớ lại lúc Quốc Anh cõng Thành Mỹ ra xe.

“Ừa, tôi nhớ, tôi là người bệnh mà.” Ý Thành Mỹ là tại sao mọi người lại hùa nhau vào ăn hiếp cậu.

“Cậu chỉ là bệnh nhân của ai đó thôi.” Tuấn Kiệt tiếp tục trêu chọc.

Tiếng ồ tiếp tục vang lên bởi các cận vệ.

“Đại ca sao không đi thăm bé Phương đi.” Thành Mỹ hết cách.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Khỏi cần cậu nhắc. Tôi đi cho khuất mắt cậu.” Anh quay lưng. “Đuổi tôi đi để chim chuột với ai đó chứ gì.”

“Đại ca.” Thành Mỹ nói lớn.

Lúc này Uyên Phương đang nằm trên giường bệnh, mặt xoay vào tường. Hôm nay cô sẽ ra viện, cô không biết siêu anh hùng có đến thăm mình không. Cô đã nghe cô Bích Hân thuật lại mọi chuyện. Siêu anh hùng có người quen trong cảnh sát nên mới nhanh chóng tìm thấy cô. Sau khi đưa cô tới bệnh viện, siêu anh hùng đã thức cả đêm ở bên ngoài phòng bệnh. Nghe xong, cô muốn gặp siêu anh hùng để sợ, mà anh đang ở đâu kia chứ.

Suốt từ hôm qua đến giờ, cô cứ nghĩ mãi về siêu anh hùng. Từ lần gặp nhau lần đầu tiên, đến lúc đi ăn hay lúc đi mua sắm. Lúc cô thử giày hay lúc bực tức vì thấy vết son. Chiêm nghiệm mãi rồi cô cũng nhận ra, nỗi giận đó xuất phát từ trái tim của cô. Đó không chỉ đơn giản là siêu anh hùng không quan tâm cô nữa, mà là vì siêu anh hùng quan tâm người con gái khác. Cô cũng chẳng phải mắc bệnh thần tượng, mà đó là vì cô thích siêu anh hùng, nên cô cứ nghĩ mãi về anh ấy. Giờ thì cảm giác thích ấy đã tiến hóa thành tình yêu.

Đôi lúc tình yêu được hình thành, mà chúng ta không hề hay biết. Đến khi nhận ra được, thì tình yêu của chúng ta dành cho họ đã quá lớn, sâu đậm và khó có thể dứt bỏ.

Uyên Phương cũng vậy, tình yêu của cô dành cho Quốc Anh hình thành lúc nào không hay. Đến khi giờ cô nhận ra thì mọi thứ đã quá muộn, cô yêu anh quá sâu đậm. Cũng chính vì thế nên từ khi cô bắt đầu gọi ông chú Quốc Anh là siêu anh hùng, từ lúc mà cô tự nói với bản thân mình mắc bệnh thần tượng, thì lúc đó tình cảm bấy lâu qua của cô dành cho Quốc Bình, nó đang lùi về dần con số không.

Cũng không phải là Uyên Phương không nhận ra tình cảm của mình. Tình cảm của cô, sao cô lại không biết được. Chẳng qua cô không chịu thừa nhận nó, cô cố tình đẩy ép tình yêu của mình sang một loại tình cảm khác, đó là tình thương. Lúc nào cô cũng tự huyễn hoặc bản thân rằng, mọi việc cô làm cho ông chú Quốc Anh đều xuất phát từ tình thương cả. Nhưng giờ thì cô cố gắng ép bản thân mấy đi nữa, thì cũng không thể được nữa rồi. Giống như chiếc bong bóng, ta có thể thổi to nó lên, nhưng cũng chỉ đến một kích cỡ giới hạn nào đó thôi. Quá mức, thì chiếc bong bóng sẽ tự động nổ tung.

“Mình yêu anh ấy sao”, đó là câu hỏi mà cô đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần. Cô cũng không biết vì sao cô lại muốn kêu siêu anh hùng bằng “anh”, chứ không thích kêu bằng “chú” nữa. Nhưng rồi cô chợt nhận ra, liệu siêu anh hùng có thích cô hay không.

“Chào chị Hân.” Tuấn Kiệt bước vào phòng của Uyên Phương.

Bích Hân quay lại. “Kiệt.” Cô chợt nhớ lời dặn của Tuấn Kiệt. “Quốc Anh hả?” Cô cố tình nói lớn lên.

Tuấn Kiệt nhướn mày rồi đáp. “Dạ.”

Bích Hân khẽ cười. “Bữa nay cậu không mang súng theo sao?” Cô nhớ đêm đó vào bệnh viện thì bắt gặp Tuấn Kiệt đang mặc áo giáp, người thì đeo khẩu súng kề bên.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Không.”

Bích Hân quay sang Uyên Phương, lúc này thì cô thấy cháu mình đã ngồi dậy, mặt mày thì tươi tỉnh đến

không ngờ. “Mới nằm ủ rũ một đồng. Thấy ai đó vào thì hớn hở đến không ngờ.” Cô quay sang Tuấn Kiệt. “Cậu ngồi chơi đi. Tôi đi mua chút nước.”

Tuấn Kiệt ồm một tiếng rồi quay qua Uyên Phương. “Nhóc thấy khỏe chưa?”

Uyen Phương mỉm cười. “Dạ rồi.” Chưa bao giờ cô thấy mình lễ phép như vậy. “Chú ngồi đây đi.” Cô quyết định sẽ kêu bằng “chú”. Cô muốn giữ bí mật cho riêng mình.

Tuấn Kiệt ngồi lên giường. “Hôm nay nhóc ra viện hả?” Anh giả vờ hỏi.

Uyen Phương gật đầu. “Dạ.”

Hai người im lặng giây lát. Cảm thấy ngại nên Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tôi có cái này tặng nhóc này.”

“Tặng cái gì vậy?” Uyên Phương tò mò.

Tuấn Kiệt móc trong túi áo ra một chiếc đồng hồ màu đen. Anh đeo vào tay phải của Uyên Phương. “Hứa với tôi nha, dù có bất cứ chuyện gì thì cũng không được tháo chiếc đồng hồ này ra.”

Uyen Phương khẽ cười. “Đẹp quá. Mà sao lại không được tháo?”

“Trong này có gắn một thiết bị định vị. Nếu có chuyện gì thì tôi có thể tìm ra nhóc.” Tuấn Kiệt sợ đụng phải trường hợp như vừa rồi.

Uyen Phương giơ tay phải mình lên. “Vậy từ nay chú sẽ quản tôi hả?” Cô không thể tin được, siêu anh hùng muốn quản cô.

Tuấn Kiệt ồm ở giây lát. “Chỉ là đề phòng trường hợp xấu thôi.”

Anh thấy Uyên Phương nhìn mình. Mái tóc cô nhóc không được cột lên nên xõa xuống hai vai và khuôn mặt. Mặc dù không trang điểm nhưng Tuấn Kiệt vẫn thấy cô nhóc rất xinh đẹp. Không thể kiềm chế được mình, Tuấn Kiệt giơ tay lên bấu nhẹ má Uyên Phương. Anh mỉm cười vì cảm thấy thích thú.

Uyen Phương đột nhiên ôm chầm lấy Tuấn Kiệt. “Cảm ơn chú.”

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. “Không có gì.”

Vì cô nhóc đang mang đồ bệnh nhân, bộ đồ được làm từ các sợi vải mỏng, nên anh có thể cảm nhận được hơi ấm từ người của cô nhóc tỏa ra. Uyên Phương lúc này ôm chặt siêu anh hùng. Không có cái áo giáp

chết tiệt đó, nên cô mừng rỡ áp sát mặt mình vào người anh. Cô có thể ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng, có thể cảm nhận được sự ấm áp và thân thể săn chắc của anh.

Tuấn Kiệt lúc đầu thấy ngại ngùng nhưng về sau cảm giác đó liền biến mất. Thay vào đó là sự bất ổn, vô cùng bất ổn. Dù biết là phản xạ tự nhiên của người đàn ông, nhưng anh vẫn cảm thấy rất e thẹn. Anh không thể kiểm soát được thân thể của mình, thật sự là vô cùng bất an.

“Hân quên ví tiền mất.” Bích Hân đi vào và thấy cảnh tượng bạn mình đang ôm cháu mình trên giường bệnh.

Uyên Phương và Tuấn Kiệt thả nhau ra. Tuấn Kiệt đứng dậy gỡ đầu vì ngại ngùng. Uyên Phương thì cúi gương mặt đỏ bừng xuống.

“Xin lỗi hai người.” Cô đi tới lấy ví tiền của mình ở trên tủ. “Tại thấy cửa không đóng nên.” Cô đi nhanh ra. “Hai người cứ tiếp tục đi.”

Tuấn Kiệt nghĩ vậy mà hay. Không khéo sự bất ổn của anh lớn lên thì nguy mất. “Nhóc ăn gì chưa?” Anh nói cho xua tan không khí.

Uyên Phương bặm môi cười. “Dạ chưa.”

Tuấn Kiệt đi tới mở ngăn tủ dành cho người bệnh ra. “Có bánh này. Ăn bánh ha.”

“Dạ.” Uyên Phương nói đầy lễ phép.

Ngày hôm đó Uyên Phương và Thành Mỹ đều xuất viện. Uyên Phương thì đã khỏe hẳn, còn Thành Mỹ thì chưa. Anh chàng xuất viện vì không muốn bị trêu chọc nữa. Ngày hôm sau Thành Mỹ đã đi làm, anh mặc nhiên vác cái mặt bị thương tới văn phòng.

“Vừa lòng các người chưa.” Thành Mỹ liếc mắt nhìn mọi người.

Uyên Phương cũng đi làm lại. Chuyện cô bị bắt cóc được giấu nên không ai hề hay biết, ngoại trừ Hoài Thư và Thanh Hương. Hai người này vào thăm cô và trò chuyện ngay từ ngày đầu tiên nằm viện. Mọi người ở văn phòng chỉ biết vài ngày qua cô xin nghỉ về bị bệnh. Sau khi tan ca, tất nhiên là cô liền điện siêu anh hùng đi ăn. Hai người đang trò chuyện vui vẻ trên đường tới nhà hàng, thì bất ngờ Quốc Bình điện thoại tới rủ cô đi chơi.

“Bây giờ sao?” Uyên Phương nói vào điện thoại.

Tuấn Kiệt ngầm đoán là Quốc Bình nên khi cô nhóc vừa cúp máy xong, anh liền khẽ cười. “Nhóc có hẹn thì đi đi. Để tôi chờ nhóc tới chỗ hẹn.”

“Thôi, chúng ta đang đi ăn mà.” Uyên Phương không muốn.

Tuấn Kiệt đáp. “Thì bữa sau chúng ta đi ăn bù. Với lại mấy anh em có rủ tôi đi nhậu nên nhân tiện vậy đi.”

Uyên Phương xụ mặt xuống. Cô thật sự không muốn đi chút nào. Rõ ràng lúc này cô bảo mình đang bận. Quốc Bình bảo anh sẽ ngồi cà phê chờ cô. Nói chuyện nhỏ vậy mà siêu anh hùng cũng nghe thấy sao. Cô không thể tin được.

“Anh tới lâu chưa?” Uyên Phương tới quán cà phê R thì thấy Quốc Bình đã ngồi đó từ trước.

Quốc Bình gập máy tính lại. “Anh mới tới. Vừa làm việc, vừa chờ em luôn.”

Uyên Phương gọi món xong thì vẫn không biết mở chuyện với Quốc Bình như thế nào. Đầu óc của cô giờ toàn nghĩ về siêu anh hùng của mình. Sao anh ta lại có thể đuổi cô đi như vậy chứ. Sao lại nỡ bỏ cô ở lại với người đàn ông khác. Cô nghĩ mình phải đánh siêu anh hùng một trận mới được.

“Em khỏe chưa?” Quốc Bình thấy không khí im lặng nên đành lên tiếng.

Uyên Phương gật đầu. “Khỏe rồi anh.”

“Em thấy anh có gì lạ không?” Thấy Uyên Phương ngơ ngác nên Quốc Bình liền nói. “Cà vạt em tặng anh này.” Anh đưa cà vạt lên khoe với cô.

Uyên Phương ầm ừ. “Anh mang rồi sao.” Cảm xúc của cô thể hiện lúc này như kiểu không quan tâm cho lắm.

“Em tặng anh mà.” Quốc Bình mỉm cười. Rồi anh chợt nhận ra, thái độ của Uyên Phương dành cho anh, nó không còn như xưa nữa. “Em dạo này thế nào?”

Uyên Phương cảm thấy câu hỏi thật vô duyên. Ngày nào cũng đưng mặt trên văn phòng, vậy mà làm như lâu ngày mới gặp lại. “Vẫn bình thường anh.” Rồi cô sực nhớ, trước giờ anh ta đâu có quan tâm tới cô.

Quốc Bình cảm thấy mình nên đi vào vấn đề trọng tâm. “Anh nghe nói em đã có người yêu?” Anh giả vờ nói láo để tìm câu trả lời.

Uyên Phương hơi bất ngờ. Ngoài cô Bích Hân ra thì có ai biết chuyện cô yêu siêu anh hùng đâu. “Sao anh biết?”

Quốc Bình cảm thấy mọi thứ như sụp đổ. Sau khi bị Thanh Hương làm cho tỉnh ngộ, anh cứ ngỡ mình

nên quên cô ta và đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Và còn gì hạnh phúc bằng việc được một người con gái xinh đẹp yêu thầm mình suốt nhiều năm qua. Anh cứ tưởng Uyên Phương vẫn còn yêu mình, nên anh muốn bắt đầu với cô. Vậy mà giờ đây, anh không ngờ cô đã có người yêu.

Quốc Bình cười trong cay đắng. “Vậy mà anh cứ tưởng.”

Lúc này Uyên Phương đang để tay dưới bàn. Cô bỗng vò tay lại với nhau. “Em thích anh, đó là sự thật. Chỉ có điều là trước kia, không phải bây giờ.” Cô thật sự muốn dứt khoát như vậy, bởi vì tất cả những gì bây giờ cô muốn là được ở bên siêu anh hùng và yêu anh. Đối với cô, Quốc Hùng giờ đã là quá khứ, mà cái gì là quá khứ thì nên cho qua và quên đi.

Quốc Bình bĩu môi, mắt anh nhìn ra cửa sổ. “Ai rồi cũng vậy. Miệng thì bảo nghiêm túc nhưng vừa được một lúc thì lại thôi.” Ý anh ám chỉ những người luôn miệng nói yêu thế này, yêu thế nọ. Chưa được bao lâu thì bảo hết yêu và có người mới.

Uyên Phương nói. “Trước giờ em cứ nghĩ mình thích anh nhiều lắm. Nhưng đến khi em gặp anh ấy, em mới biết thế nào là yêu.”

“Nếu em yêu anh thật sự, thì làm gì còn có chuyện đi yêu người khác.” Quốc Bình cảm thấy nực cười.

Uyên Phương thở dài. “Em thích anh thật sự và em vẫn nghĩ mình sẽ thích mỗi anh thôi.” Cô nhìn Quốc Bình. “Rồi em chợt nhận ra. Chẳng qua là em chưa gặp được người khiến em yêu hơn anh.”

Quốc Bình cười khẩy. “Xem bộ em nói chuyện có vẻ người lớn quá ha.”

Uyên Phương lắc đầu. “Tất cả những gì này giờ em nói với anh. Đều là em vay mượn từ lời của cô Tuyết Vân.” Ý Uyên Phương bảo mình mượn lời từ trong sách. “Chứ em biết rằng, đối với anh, em vẫn chỉ là một đứa trẻ con.”

“Vậy giờ em đang cố trở thành một người lớn.” Quốc Bình nói khịa.

Uyên Phương đáp nhanh. “Người yêu em, không phải là người khiến em phải thay đổi. Người yêu em, chính là người không những chịu được cái tính cách của em, mà còn yêu cả cái tính cách đó.” Cô mỉm cười đầy tự hào. “Anh ấy không bao giờ chê em trẻ con. Mà ngược lại, anh ấy còn cưng em như đứa trẻ của anh ấy.”

Quốc Bình lại cảm thấy nực cười một lần nữa. “Vậy ý em muốn nói, ai chịu được cái tính đó của em, thì em yêu anh ta?”

“Không.” Uyên Phương không biết Quốc Bình đang nghĩ gì. “Cái đó là người yêu em. Còn yêu em anh ấy, bởi vì đơn giản là em yêu. Anh ấy không những tạo cho em cái cảm giác an toàn, cảm giác được cưng chiều, nũng nịu. Và hơn hết là anh ấy không bao giờ bỏ rơi em.”

Nói xong thì Uyên Phương sực nhớ, chả phải siêu anh hùng mới bỏ rơi cô để đi nhậu sao. Tự huyễn hoặc bản thân, Uyên Phương nghĩ siêu anh hùng chắc nói láo để đi cứu thế giới, hoặc vì muốn cô đi gặp bạn bè mà thôi.

Cái hay của người đang yêu, đó là họ có thể chấp nhận chịu mọi khổ đau và luôn nghĩ mặt tốt về người kia. Không cách này thì là cách khác, họ luôn cho người kia một cơ hội và một lối thoát để nghĩ người ta luôn tốt và yêu mình.

Uyen Phương chính là người như vậy. Mặc dù lúc này cô không biết Tuấn Kiệt chấp nhận nói láo để cô đi chơi với bạn. Cô cứ nghĩ là anh mắc bẫy đi nhậu nhưng cô không muốn nghĩ xấu về anh. Cô tự tạo cho mình cái suy nghĩ là anh muốn tốt cho mình, chứ anh không có đối xử tệ với cô.

“Ý em nói anh bỏ rơi em chứ gì?” Quốc Bình chợt nhớ ra là anh đã hắt hủi Uyên Phương như thế nào.

“Em không trách anh. Em chỉ trách bản thân mình không chịu nhận ra sớm.” Uyên Phương thấy mình cũng không biết nói gì nữa. “Thôi em xin lỗi, em phải đi đây.” Giờ cô chỉ muốn ở bên siêu anh hùng.

Quốc Bình bắt lực lần thứ hai. Lần đầu tiên là Thanh Hương, lần này thì là Uyên Phương. Anh không đáp vì anh không biết mình sẽ phải trả lời như thế nào. Rốt cuộc thì anh cũng chỉ là người thua cuộc và là người thất bại trong tình yêu.

Giờ đây Quốc Bình đang suy nghĩ lại mọi việc. Từ lúc anh yêu Thanh Hương, đến lúc anh dạy kèm cho Uyên Phương và rồi cho đến sau này. Không phải là anh không biết Uyên Phương yêu mình, cũng không phải là anh không thích cô. Chẳng qua là như Uyên Phương nói, chỉ tại anh yêu Thanh Hương quá sâu đậm, nên anh không thể yêu Uyên Phương được.

Giờ anh muốn bắt đầu lại với Uyên Phương, muốn tập yêu và làm lại cuộc đời sau nhiều năm lãng phí, thì một lần nữa anh lại rơi vào cái hố sâu. Lúc anh không cần thì người ta xuất hiện, nhưng lúc anh cần nhất thì lại chả thấy đâu. Quốc Bình không biết có phải ông trời muốn trêu ngươi anh không.

Có một câu hay được nhiều người nói, tình yêu giống như một con chó, mình đuổi thì nó chạy, mình chạy thì nó đuổi.

Câu nói này khá giống với sự éo le của Quốc Bình. Uyên Phương thích anh, anh không thích và muốn chạy thật xa. Giờ anh quay ra thích Uyên Phương, thì cô giờ lại không thích anh nữa và muốn chạy khỏi anh.

Bởi vậy chúng ta cần phải trân quý người bên cạnh của mình. Vì biết đâu, một ngày nào đó ta sẽ nhận ra, lúc có thì không trân trọng, khi mất đi thì lại luyến tiếc và mới thấy tầm quan trọng của người ta.

Buồn quá chả biết ai tâm sự, Quốc Bình gọi điện rủ Thảo Vy tới trò chuyện với mình. Nhiều phút sau thì Thảo Vy có mặt và khi thấy Quốc Bình ủ rũ như vậy, cô ngầm đoán chắc lại buồn chuyện Thanh Hương. Học chung đại học với anh bốn năm, ba năm tiếp theo vẫn bầu bạn, cô quá hiểu anh so với ai khác. Chưa kể một điều nữa là cô cũng yêu anh. Chỉ tại cái bóng của Thanh Hương quá lớn, nên cô chỉ biết ngậm ngùi

ở bên cạnh với tư cách là một người bạn.

“Bình không sao chứ?” Thảo Vy ngồi đối diện và nắm lấy tay Quốc Bình đang đặt trên bàn.

Quốc Bình ngược đôi mắt đỏ hoe lên. “Vy tới rồi à.”

“Bất cứ lúc nào Bình cần, Vy đều có mặt.” Thảo Vy khẽ cười.

Người yêu ta thật sự, đôi khi không phải là người sẽ đi cùng ta, mà là người sẽ ở lại với ta trong mọi hoàn cảnh chông gai và thăng trầm.

Có người có thể đi với ta trong một đoạn đường dài, nhưng chưa chắc họ sẽ ở lại với ta đến cuối đoạn đường. Họ cùng ta vượt qua mọi giông bão nhưng khi bình yên trở lại, chưa chắc họ đã kề bên.

Chỉ có người dù trong mọi hoàn cảnh xảy ra, dù cho phong ba bão táp, họ vẫn không rời xa. Dù cho vinh hoa phú quý, hay dù bần hàn khổ cực, họ sẽ mãi ở bên ta và sát cánh bên cạnh đến cuối đời. Đó mới là người yêu ta thật sự và là người ta cần phải trân quý.

Lại nói về Uyên Phương, cô cảm thấy may mắn khi đã đọc sách. Cô nghĩ mình cần phải đọc thêm nhiều sách nữa, phòng trường hợp những tình huống đối đáp như lúc này xảy ra.

Bây giờ cô đang ngồi trên taxi đến gặp siêu anh hùng. Anh ta đang ở quán kem của bác Năm. Cô thật sự bàng hoàng khi không ngờ Quốc Bình lại có tình cảm với mình. Đó là điều cô luôn mong đợi trong suốt nhiều năm qua, nhưng rất tiếc là giờ đây cô đã yêu siêu anh hùng.

Nếu như cô không yêu siêu anh hùng, thì giờ đây cô không biết phải xử trí như thế nào. Cô không biết mình có nên chấp nhận tình cảm của Quốc Bình hay không. Anh đã từ chối cô, lạnh nhạt với cô suốt nhiều năm qua. Tất cả chỉ vì đợi Thanh Hương trở về, vì một lời hứa tình yêu. Cô cũng đã nghe chị Thanh Hương tâm sự mọi chuyện. Cô biết rõ về chuyện tình của hai người. Do vậy, cô có một thắc mắc rằng, nếu Quốc Bình đã yêu Thanh Hương sâu đậm như vậy, thì làm sao chỉ trong một thời gian ngắn, anh lại quay sang yêu cô.

Sau đó cô lại tự hỏi chính bản thân mình, vì cô cũng như vậy. Rồi cô lại tự trả lời, cô yêu siêu anh hùng, đơn giản vậy thôi. Yêu thì cần gì lý do kia chứ. Cần gì phải trình bày, cần gì phải tìm ra câu trả lời yêu anh từ lúc nào và vì sao lại yêu anh.

Rồi cô cũng nghĩ về Quốc Bình, lỡ như anh ta cũng như cô thì sao. Yêu thì cần gì lý do. Nỗi tranh đấu tư tưởng khiến Uyên Phương như muốn thét lên trong đầu. Tự cô đưa mình vào một vòng lẩn quẩn không có lối ra. Cô không nghĩ nữa, cô yêu siêu anh hùng, vậy đi.

26. Chương 26

Hải Minh lao nhanh vào thang máy, anh bấm xuống tầng hai mươi, nơi chủ tịch đang họp với các cổ đông. Có một chuyện lớn vừa xảy ra và anh cần phải báo lại cho chủ tịch ngay lập tức. Lo lắng xen lẫn hồi hộp, anh liên tục lẩm bẩm gì đó trong miệng.

“Có chuyện rồi.” Hải Minh nói với Thanh Sơn.

Sau đó anh nhanh chóng bước vào phòng. Bên trong lúc này, các cổ đông đang ngồi nghe các báo cáo tài chính như mọi khi. Quốc Anh thấy Hải Minh bước tới nên trong lòng cũng dấy lên nhiều nghi vấn. Chỉ có chuyện quan trọng thì cậu ta mới từ văn phòng xuống đây.

Hải Minh nhìn Quốc Anh gật đầu rồi bước tới thì thầm vào tai Tuấn Kiệt. “Hoàng Dũng mới nói với em, cô Uyên Phương vừa đưa đơn xin nghỉ việc.”

Nghỉ việc, Tuấn Kiệt giật mình.

Anh nhanh chóng nhìn các cổ đông gật đầu rồi đi ra khỏi phòng. Việt Ân đang báo cáo tài chính liền nhanh chóng nói lớn lên để thu hút sự chú ý của mọi người. Tuấn Kiệt nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Uyên Phương.

“Ông chú.” Uyên Phương nói vào điện thoại.

Tuấn Kiệt nói nhanh. “Tôi nghe nhóc xin nghỉ việc.”

“Đúng rồi.” Uyên Phương nghĩ chắc do Thanh Hương nói lại.

Tuấn Kiệt cảm thấy lo lắng. “Sao nhóc lại nghỉ việc?”

“Thì không thích nên không làm nữa thôi.” Uyên Phương đáp nhanh.

Tuấn Kiệt nghĩ chắc có ai nói bóng gió gì đây. “Nhóc bị ai ăn hiếp sao? Nói tôi, tôi xử lý cho.”

“Không phải.” Uyên Phương sượng bụng vì siêu anh hùng lo cho mình.

“Vậy nhóc không thích chỗ đó thì thích chỗ nào? Tôi chuyển nhóc qua.”

Uyên Phương cảm thấy siêu anh hùng thật đáng yêu. “Không phải như chú nghĩ đâu. Thôi chú làm việc đi, chút tôi gọi lại.”

Tuấn Kiệt đành bất lực về dự lại cuộc họp. Suốt quãng thời gian đó, anh liên tục nghĩ về cô nhóc. Anh không hiểu vì sao cô nhóc lại xin nghỉ việc. Vụ bắt cóc vừa rồi đã khiến cô nhóc sợ hay sao. Hay là cô mới biết thân phận thật sự của anh. Trước giờ cô đã chả ưa mấy, giờ biết quen một người biến thái như anh, có khi nào cô thấy tởm nên xin nghỉ không. Rồi Tuấn Kiệt chợt nhớ lại chuyện tối kia, lúc cô nhóc có hẹn với Quốc Bình.

Lúc đó Uyên Phương vừa tới quán kem đã nhìn anh đầy vẻ tức tối. “Sao chú nói mình đi nhậu?”

Tuấn Kiệt lúc này đang ngồi trên ghế đá. “Ồ thì chút nữa mới đi.”

Uyên Phương vẫn đứng đó. “Chú nói láo tôi đúng không?”

“Không có.” Tuấn Kiệt đứng phắt dậy ngay.

“Chú đáng ghét lắm.” Uyên Phương đánh vào ngực Tuấn Kiệt. “Sao chú lại bỏ rơi tôi.”

Tuấn Kiệt “á” lên một tiếng rồi nắm tay của Uyên Phương đang đánh mình. “Tôi có bỏ rơi nhóc đâu.”

Uyên Phương bị nắm một tay, nên cô dùng tay trái quơ túi xách vào siêu anh hùng. “Sao chú lại hất hủi tôi. Chú không thích tôi đúng không?”

“Không có.” Giờ thì Tuấn Kiệt nắm chặt hai bàn tay của cô nhóc.

“Không xong rồi.” Thành Nhân ngồi gần đó nhìn thấy chủ tịch bị đánh. “Không việc gì đáng sợ bằng việc phụ nữ giận.”

Văn Bình chen vào. “Tao cũng muốn được phụ nữ giận.”

Thành Nhân cười khẩy. “Phụ nữ mà thấy mày thì họ thà đâm đầu tự vẫn còn hơn.”

Uyên Phương lúc này bị khóa hai tay nên cô liền đá vào chân Tuấn Kiệt. “Chú đáng ghét lắm.”

Tuấn Kiệt buông tay ra rồi xoa chân mình. “Sao nhóc đánh tôi?”

Được nước lấn tới, Uyên Phương tiếp tục bậm môi. “Còn hỏi vì sao nữa hả.”

Trở lại với thực tại, lúc này Tuấn Kiệt đã họp xong. Anh đang ngồi trong văn phòng của mình. “Nhóc hả?” Anh gọi cho Uyên Phương. Chờ mãi mà không thấy cô điện lại, nên anh nóng lòng điện trước.

“Tôi nghe đây.” Uyên Phương đáp.

“Có chuyện gì vậy, nói tôi nghe đi.” Tuấn Kiệt muốn biết lý do thật sự.

Uyên Phương ầm ờ giấy lát. “Thôi giờ tôi đang bận lắm, chút gặp chú sau nha.” Cô lại ngắt máy.

Tuấn Kiệt tiếp tục u sầu, anh nghĩ mãi nhưng vẫn không biết rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra. Quốc Anh đi vào thấy vậy nên cũng chỉ biết thở dài. Chuyện Uyên Phương nghỉ việc không phải là chuyện lớn. Mà chuyện lớn ở đây, là Tuấn Kiệt đoán Uyên Phương nghỉ việc là vì biết thân phận thật sự của mình. Điều quan trọng là anh đã nói dối cô suốt một thời gian dài, và chẳng ai thích bầu bạn với một kẻ đi lừa dối mình cả.

Một lúc sau, đột nhiên Uyên Phương điện thoại lại cho Tuấn Kiệt. Cô hẹn gặp anh ở dưới khuôn viên cây xanh nằm ở trước sảnh ra vào của tòa nhà quản lý. Lao nhanh vào thang máy, Tuấn Kiệt thấp thỏm đứng ngồi không yên. Các cận vệ vì đó mà cũng bị liệu theo.

Chạy ra sảnh, Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương đang ngồi trên ghế đá ở dưới một gốc cây lớn. Những người yêu nhau, hình như có một dòng điện vô hình nào đó liên kết giữa hai người. Dù trong một hoàn cảnh nào, dù bất cứ ở đâu, dù đông người hay vắng vẻ giữa đám đông vây quanh, họ vẫn có thể dễ dàng nhận ra nhau. Không là mái tóc thì cũng là tấm lưng. Không phải dáng người thì cũng là một cái gì đó. Luôn có một điểm nổi bật để tìm thấy nhau giữa muôn vàn người khác.

Tuấn Kiệt chạy nhanh tới. “Sao nhóc không ngồi ở trong cho mát?”

Uyên Phương đứng dậy khẽ cười. “Ngồi ở đây mát hơn.”

Tuấn Kiệt thấy cô nhóc mặc chiếc áo sơ mi xộc xanh tay dài, chiếc quần ngắn màu trắng, trên tay cầm một chiếc bao đựng hộp nhựa gì đó. “Nhóc ăn gì chưa?” Anh muốn rủ cô nhóc đi ăn.

Uyên Phương ngồi xuống rồi chỉ tay vào bên cạnh. “Chú ngồi đây đi.”

Tuấn Kiệt không biết nhưng cũng nhanh chóng làm theo. Anh thấy Uyên Phương đặt cái bao lên đùi mình rồi mở ra. Bên trong là một chiếc hộp nhựa hình chữ nhật màu trắng, có nắp màu xanh dương. Cô nhóc nhẹ nhàng mở ra và trong đó là món cơm cuộn với một chút tương ớt đỏ.

Uyên Phương lấy một miếng chấm vào chén tương. “Chú há miệng ra nào.”

Tuấn Kiệt thật sự thấy rất mâu thuẫn trong suy nghĩ. Lúc đầu anh nghĩ cô nhóc nghỉ việc chắc vì chuyện gì đó thôi. Nhưng khi được đút cho ăn thì anh lại nghĩ ngay đến việc, trước khi tử hình, phạm nhân cũng được ăn một bữa cuối như thế này.

Tuấn Kiệt nghĩ đây là bữa ăn “ân huệ” của mình. “Ừ, ở đâu vậy?”

“Tôi làm đó.” Uyên Phương mỉm cười.

Tuấn Kiệt nhìn chăm chăm vào hộp cơm cuộn. “Nhóc làm hả?”

Uyên Phương thấy vẻ mặt của siêu anh hùng nên liền tụt cảm xúc. “Tôi biết nó xấu rồi.” Ý cô nói cơm cuộn của mình méo xeo. Không có cái nào giống hình tròn cả. “Lần đầu tiên làm nên tôi không quen thôi.” Miệng cô nhu ra.

Tuấn Kiệt cảm thấy cô nhóc đang hiểu lầm mình. Anh đang cảm thấy đầy bất ngờ, chứ không phải là chê xấu. “Không phải đâu.” Chưa nói hết câu thì miếng cơm cuộn đã ngay trước miệng. “Tôi ngạc nhiên chứ không phải chê.” Anh vừa nhai ngấu nghiến, vừa nói.

Uyên Phương mỉm cười. “Vậy ngon không?”

“Ngon lắm.” Tuấn Kiệt nghĩ mình nên dứt lại cho Uyên Phương. “Nhóc a đi nào.”

Uyên Phương ngại ngùng rồi cũng mở miệng nhận lấy. Hai má cô đỏ lên vì e thẹn. “Chú cũng ăn đi.” Cô dứt lại cho siêu anh hùng.

“Sao hôm nay nhóc lại làm cơm cho tôi ăn?” Tuấn Kiệt vô cùng thắc mắc.

Uyên Phương tủm tỉm cười. “Thích thì làm thôi. Nếu chú thích thì ngày nào tôi cũng làm cho chú ăn hết.” Cô cúi mặt xuống.

Tuấn Kiệt chắc chắn rằng đây không phải là bữa cơm ân huệ. “Thích chứ, nhưng mà thôi, tôi sợ nhóc cực.”

“Có gì đâu mà cực.” Uyên Phương hạnh phúc chấm miếng cơm cuộn vào tương. “Miễn chú thích là được.” Vì hạnh phúc quá nên cô không chú ý khi chấm, một ít tương dính vào ngón trỏ của cô.

Tuấn Kiệt khi há miệng ra thì chợt thấy tay cô nhóc dính tương. Sợ tay Uyên Phương bẩn nên anh liền nhanh chóng cầm tay cô đưa lên miệng mình. Chẳng biết cơm cuộn có bỏ thuốc lú hay không, mà anh lại thần nhiên đưa ngón tay cô nhóc vào miệng mút sạch chút tương đó.

“Mà sao nhóc lại nghĩ việc?” Tuấn Kiệt hỏi.

Lúc này thì Hồng Thái chợt chứng kiến được mọi việc, anh chàng đang gặm dở chiếc bánh mì. Nảy ý muốn bắt chước, anh chàng liền đưa tay mình lên trước mặt Hữu Nam. Ánh mắt Hồng Thái như muốn bảo Hữu Nam làm y như chủ tịch vừa làm. Hữu Nam không nói, không rằng, anh chàng lẳng lặng đứng dậy đi ra

sau Hồng Thái, sau đó bất ngờ lấy tay kẹp cổ Hồng Thái lại không cho thở. Hữu Nam muốn gã này tắt thở đi thì càng tốt.

Trở lại với Uyên Phương, lúc này cô đang đỏ mặt vì ngượng. Hành động của siêu anh hùng khiến cô ngây ngất không nói nên lời. Cô chỉ biết cúi mặt xuống rồi lấy nhanh hai, ba miếng cơm gì đó nhét vào miệng siêu anh hùng.

“Vì sao nhóc lại nghỉ việc?” Tuấn Kiệt nói trong trạng thái miệng đầy cơm cuộn.

“Không thích làm nữa nên nghỉ.” Uyên Phương sợ siêu anh hùng mắc ghen nên liền quay đi kiếm nước. Rồi cô chợt nhận ra, chai nước ép trái cây cô làm, cô bỏ quên mất tiêu ở nhà.

Tuấn Kiệt muốn biết lý do thật sự. “Có chuyện gì khiến nhóc nghỉ vậy?” Anh dứt cơm cho cô nhóc.

Uyên Phương khẽ cười. “Thì không thích làm nữa thôi.”

Tuấn Kiệt nghĩ mình nên đi vào vấn đề chính. “Thế còn Quốc Bình thì sao? Khó khăn lắm nhóc mới xin vào được chỗ đó mà.”

Uyên Phương đáp. “Lúc trước thích anh ta nên xin vào. Giờ hết thích rồi nên cần gì làm nữa.”

Tuấn Kiệt nghĩ mình đã thông suốt. “Vậy nhóc có muốn đi làm ở đâu không?”

“Không.” Uyên Phương giờ chỉ thích tập nấu ăn cho siêu anh hùng thôi.

Tuấn Kiệt nghĩ đến lời của Quốc Anh lúc trước. “Vậy nhóc có muốn làm việc cùng với tôi không?”

Uyên Phương nhăn mặt lại. “Tôi có biết lái xe đâu.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Không phải làm tài xế, mà làm trợ lý cho chủ tịch.”

“Làm thư ký cho gã biến thái hả?” Uyên Phương há hốc ngạc nhiên. Rồi cô chợt nhận ra. “Nhưng nếu làm thì tôi có được gặp chú không?”

Tuấn Kiệt vừa tụt canxi xong thì liền hớn hở lên lại. “Tôi với nhóc làm chung một văn phòng mà. Nên có thể thỉnh thoảng được gặp nhau.”

Uyên Phương mỉm cười. “Vậy thì làm.” Rồi cô lại nhứ mảy. “Nhưng có được không?”

Tuấn Kiệt dứt miếng cơm cuộn cuối cùng cho Uyên Phương. “Được mà, tôi với chủ tịch thân lắm.”

Thế là đầu tuần sau Uyên Phương sẽ đi làm, do vậy Tuấn Kiệt cần phải chỉnh đốn lại mọi tình hình. Anh tập trung đầy đủ ban trợ lý và đội cận vệ vào văn phòng của mình. Anh căn dặn họ phải gọi mình là Quốc Anh và anh không phải là chủ tịch. Anh chỉ là một gã tài xế thôi.

Sau nữa, hiện tại anh sẽ không làm việc ở văn phòng này. Anh tạm thời sẽ ra phòng nghỉ của đội cận vệ ngồi. Nếu có việc gì quan trọng, anh sẽ xuống phòng họp ở bên dưới. Anh muốn mọi người cứ tự nhiên và chủ tịch hiện tại không ở văn phòng.

Sau đó anh sai Vũ Huy, trợ lý về mảng cơ sở vật chất, lo chuẩn bị bàn ghế và các thiết bị làm việc. Anh dặn Thành Mỹ chỉ nên giao những công việc nhẹ nhàng cho Uyên Phương. Anh dặn, anh dặn rất nhiều thứ. Mọi người liên tục gật đầu và không ngừng chăm chú nghe ngóng.

Vừa giải quyết chuyện đầu đầu này xong, thì Thanh Hương lại đột ngột đi vào văn phòng tìm anh. Cô bù lu, bù loa với anh, đòi anh phải cho cô sang phòng bảo hiểm. Uyên Phương đã nghỉ việc nên cô không muốn làm ở phòng tín dụng nữa.

Thế là Tuấn Kiệt chịu thua trước cháu mình, anh phải lết xác qua tòa nhà tài chính và đi lên phòng bảo hiểm để thương thuyết. Trưởng phòng bảo hiểm này là Trần Thị Hoàng Dung, cháu ngoại của Vương Ngọc Xuân. Hoàng Dung cũng kêu Tuấn Kiệt là cậu, cô nàng là con của Lê Ngọc Như và Trần Hoàng Tú.

“Không.” Sau khi nghe Thanh Hương nói, Hoàng Dung liền hét lên phản đối.

“Cậu.” Thanh Hương cầu cứu Tuấn Kiệt.

Hoàng Dung nhanh nhẩu đáp. “Cậu đừng đồng ý nha cậu. Biết bao nhiêu phòng ban, tự nhiên nó lại đòi sang phòng con.”

Thanh Hương đành lại. “Thế vì sao chị lại không chịu cho em qua?”

Hoàng Dung bậm môi lại. “Vì tao không thích mày.”

Thanh Hương tiếp tục cầu cứu. “Chị Thùy Chi, chị nói giúp em vài lời đi.”

“Dung cho bé Hương qua đi.” Thùy Chi khẽ cười.

“Sao Chi lại dung túng cho nó.” Hoàng Dung liếc mắt.

Tuấn Kiệt nghĩ mình nên lên tiếng. “Nhóc cho nó sang đi. Mắc công nó lại bù lu lên nữa thì chết cậu.” Anh

liếc mắt qua Thùy Chi để ra hiệu cho Thanh Hương

Thanh Hương cười sảng khoái. “Chị thấy chưa.”

“Nhưng mà.” Hoàng Dung lo lắng.

“Nhưng gì mà nhưng. Chị mà không cho em qua, em sẽ nói mọi chuyện cho dì Như biết.” Thanh Hương giở chiêu uy hiếp.

Hoàng Dung hoảng hốt. “Chuyện gì?”

Thanh Hương tủm tỉm cười. “Chuyện chị với chị Thùy Chi yêu nhau.”

“Em nói xàm gì vậy?” Hoàng Dung chối ngay lập tức.

Thanh Hương hứ lên một tiếng. “Chị làm như em không biết á. Em ở cùng chung cư với chị nha. Chưa kể là em biết chị lâu rồi.”

Thùy Chi vẫn thản nhiên như không có gì. “Nhóc biết lâu rồi sao?”

“Em chơi với chị ấy từ nhỏ mà.” Thanh Hương nói thật. “Vớ lại ngoại với dì có dặn em.”

“Dặn cái gì?” Hoàng Dung choáng váng hơn nữa.

“Dặn em coi chừng chị chứ sao.” Thanh Hương nói. “Họ bảo em làm gián điệp cho họ.”

Thùy Chi ngạc nhiên. “Thật không?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Đó là điều kiện để Thanh Hương ra ở riêng. Và Thanh Hương phải thuật lại mọi chuyện cho họ.”

Thanh Hương ôm Hoàng Dung. “Vì chị mà thời gian qua em đã nói láo mọi người đó.”

Thương thuyết xong, Thanh Hương cùng Tuấn Kiệt bước ra thang máy. Cô khoác lấy tay cậu mình. “Cảm ơn cậu nha. Không có cậu thì con thua rồi.”

Lúc này khi Tuấn Kiệt liếc mắt sang Thùy Chi, Thanh Hương biết ngay cậu mình đang ra ám hiệu để giúp. Biết giới tính của chị họ mình từ lâu, nên cô nhanh chóng định hình và hiểu ra được mọi chuyện.

Thật ra Hoàng Dung không cho Thanh Hương qua bên mình làm việc, đơn giản là vì cô sợ nhóc con này biết chuyện tình cảm giữa mình và Thùy Chi. Thanh Hương thì chẳng quan tâm lắm chuyện đó, cô chỉ muốn được ở bên cạnh chị họ của mình như lúc nhỏ thôi. Và hơn hết là cô buộc phải qua làm cùng với chị họ =, vì đó là điều kiện tiên quyết để cô ra ở riêng với Xuân Đức. Giờ Thanh Hương chợt nhận ra điều Thùy Chi nói lúc trước. Thùy Chi bảo cậu cô đã cho mình một tình yêu, một cuộc sống mới, thì ra là như vậy.

27. Chương 27

Những tháng ngày đi làm của Uyên Phương thế là cũng bắt đầu. Ấn tượng đầu tiên đập vào đầu cô, đó chính là sự “rườm rà” của cái gì hệ thống an ninh này. Đâu đâu cũng là bảo vệ, đâu đâu cũng kiểm tra này nọ.

Đến cả cái thang máy cũng đòi hỏi phải có “thẻ từ” mới đi được. Mà cô thích cái thang máy này, chỉ có những người có thẻ mới được đi. Do vậy cô đỡ phải chen chúc hoặc chờ đợi như mọi hôm ở tòa nhà tài chính. Rồi cô nghe đâu cái thang máy này là thang máy riêng dành cho chủ tịch. Đúng là mọi chuyện đều có nguyên do của nó cả mà.

Ấn tượng tiếp theo của cô là các bộ mặt thân quen, ngoài Xuân Đức, Văn Thanh, Thành Mỹ và một anh tên Anh. Cái anh tên Anh này, khi cô hỏi tên thì cứ giấu diếm bí mật như không muốn cho cô biết ấy. Ngoài ra là những bộ mặt trông rất quen khác, mà cô không nhớ là mình đã gặp ở đâu.

Bí hiểm, đó là những gì cô có thể nhận xét về mọi người và nơi này.

Kế tiếp là ai thấy cô cũng khép nép và e sợ. Nhiều khi họ lễ phép đến mức cô không thể ngờ tới được, cô chỉ là một trợ lý quen mới vào làm việc thôi mà. Nhắc đến công việc thì cô mới nhớ, nó nhàn hạ còn hơn cả bên phòng tín dụng. Đa số thời gian rảnh là cô lướt web hoặc bấm điện thoại. Nhiều lúc cô còn lên đọc truyện nữa cơ.

Rồi đến giờ nghỉ, lúc đầu cô háo hức rủ siêu anh hùng đi ăn cơm. Cô thắc mắc không biết phòng ăn ở tòa nhà này có khác gì tòa nhà bên kia không. Nhưng rồi khi cánh cửa thang máy mở ra, cô cứ nghĩ mình đang lạc lối ở nhà hàng năm sao nào đó. Cô phải nói nó sang trọng đến mức cái rèm cửa, cô cũng thấy “tinh tế” chứ hướng gì là những thứ khác.

Nhưng có cái lạ là chỉ có đội cận vệ và ban trợ lý được ăn ở đây. Những người khác thì ăn ở phòng bên dưới dành cho nhân viên. Rồi cô cũng nhận ra một điều, làm trợ lý cho gã chủ tịch thì mức đãi ngộ cũng khác người. Cái gì cũng đặc biệt và được ưu tiên cả.

Mà từ khi cô vào làm việc ở đây, mang danh là thư ký của chủ tịch, mà đến cái mặt của gã cô còn không biết bây giờ nó trắng hay đen. Lâu lâu ngứa ngáy, cộng với tính tò mò, cô khẽ mở cửa văn phòng của gã ra xem. Văng hoe, đó là những gì cô thấy. Mà cô phải công nhận, nó sạch để sợ, đúng là gã chủ tịch của cô thích sạch mà.

Rồi cô cũng chợt nhận ra một điều, một điều vô cùng to lớn và đặc biệt, chủ tịch của cô là “GAY”. Nhìn

cả văn phòng, từ cận vệ đến trợ lý, hai mươi mấy người và toàn là nam nhân, không gay mới lạ. Cảm thấy thật may mắn, vì nếu gã mà không như vậy thì cô không biết ngày nào mình sẽ lên thớt. Siêu anh hùng đâu thể lúc nào cũng ở bên cô được.

Mà cô cũng không ngờ siêu anh hùng lại dụ ngọt cô. Nào là sẽ được gặp nhau, nào là làm cùng văn phòng, làm cô hớn hở tin theo để xin vào làm trợ lý. Đến khi đi làm rồi cô thì mới nhận ra, cô ngồi ở phòng trợ lý, còn siêu anh hùng ở phòng cận vệ. Cả hai cách nhau cả một bức tường ngăn cách thì làm sao mà nhìn mặt nhau được. Mỗi lần cô kiếm cớ đi pha nước để gặp siêu anh hùng, thì lúc nào cũng có một đồng anh chàng ngồi vây quanh. Chả có một tí không gian riêng tư nào cả.

Rồi lại đến việc đi tháp tùng chủ tịch, hết đi thành phố này thì đi họp này nọ. Tính ra thì cô đi làm cũng như không, khoảng cách hai người vẫn vậy, chả gần thêm được chút nào. May mà ở văn phòng còn có anh Thành Mỹ, có Xuân Đức hay Văn Thanh để cô trò chuyện, chứ không chắc cô chết vì chán mất. Nhất là Thành Mỹ, anh tận tụy giúp đỡ rồi trò chuyện với cô rất nhiều. Nhiều khi còn kể chuyện vui hoặc chọc cười cô nữa.

Chết vì chán đỡ hơn so với chết vì nhớ, Uyên Phương nghĩ vậy.

Cô nghe đâu siêu anh hùng đang bận tháp tùng gã chủ tịch sang châu Âu làm gì đó. Chuyện vắng anh đối với cô giờ đã quá bình thường rồi. Có điều tự dưng anh lại mất hút vào ngày hôm nay, một ngày đặc biệt quan trọng, ngày sinh nhật của anh.

Cứ ngỡ mình sẽ bỏ hụt mất ngày sinh nhật của anh, nhưng bất ngờ trưa nay Thành Mỹ nói với cô, anh hiện tại đang ở thành phố NH gặp các quan chức cấp cao của chính phủ. Chẳng thêm nghĩ ngợi, cô liền bắt máy điện ngay cho anh.

Không bắt máy.

Buồn mười lăm giây, cô đành ngồi đọc truyện để giết thời gian. Phải mất một lúc rõ lâu sau, thì siêu anh hùng mới điện lại cho cô. Anh bảo với cô tối nay sẽ về nhà, giờ thì chưa biết chính xác nhưng chắc sẽ về trễ. Cô chả quan tâm, cô chỉ cần biết tối nay anh về là được rồi. Nhanh chóng hẹn gặp anh ở quán kem bác Năm, mặc cho anh tìm đủ mọi cách từ chối vì sợ cô ngồi chờ.

Tan ca, cô hí hửng lao về nhà thay đồ rồi bắt xe ra tiệm bánh A mua một chiếc bánh kem nhỏ. Sau đó cô tới quán kem trước trung tâm thương mại ngồi chờ siêu anh hùng. Đây là lần đầu tiên cô cùng anh tổ chức sinh nhật. Lần đầu tiên trong đời con gái của mình, cô hồi hộp và bồn chồn không ngừng. Có một cảm giác gì đó cứ thôi thúc trong người khiến cô rất khó tả. Cô không hình dung được nhưng cô biết chắc chắn rằng, lượng “adrenaline” của cô đang tăng cao đến không ngờ.

Ba mươi phút, một tiếng rồi hai tiếng, cô chờ mãi mà siêu anh hùng vẫn chưa thấy. Điện thoại mãi nhưng không được, cảm xúc dâng trào lúc này dần dần tắt mất trong sự chờ mong. Cô không biết mình đã ăn bao nhiêu cây kem. Trò chuyện với bác Năm không biết bao nhiêu thứ. Cột tóc rồi chơi đùa với bé Ủn không biết bao nhiêu trò, vậy mà sao anh vẫn chưa tới với cô.

Lâu đến nỗi, bác Năm sợ bánh kem hư nên ngỏ ý bảo quản giúp cô. Mà cô thấy lạ, cứ mỗi lần trò chuyện với bác Năm về siêu anh hùng, thì bác lúc nào cũng đơ vài giây rồi mới ăm ờ trả lời. Hay là bác Năm già rồi nên đãng trí và quên tên của siêu anh hùng. Đôi lúc cô thấy bác và bé Ủn lại gọi anh bằng tên Kiệt, cô không biết đó có phải là tên gọi ở nhà của anh không.

Lại nói về Tuấn Kiệt, lúc này anh vừa đáp xuống sân bay thì ngay lập tức chạy xe tới trung tâm thương mại. Trên đường, anh nhanh chóng điện cho Uyên Phương và anh thật sự bất ngờ khi cô nhóc bảo vẫn đang ngồi chờ mình. Anh thật sự vừa nôn nóng, vừa lo âu. Đã bảo với cô nhóc là đừng chờ, vì anh biết có khả năng mình sẽ về trễ, vậy mà. Biết thế thì anh đã bảo sáng mai mới về rồi.

Chiếc Bentley phanh một cái đứng ngay lại trên đường. Tuấn Kiệt nhanh chóng lao ra khỏi xe và hướng thẳng tới quán kem của bác Năm. Nếu như ngày xưa học thể dục, môn chạy nhanh anh vô đối, thì tốc độ bây giờ của anh gấp đôi lúc đó.

Nói đùa vậy thôi, chứ cỡ tuổi anh chừng này, một nửa tốc độ thời trẻ đã là may rồi. Định vị Uyên Phương chỉ trong một cái nháy mắt, cô đang đứng trên bậc thang, bên cạnh chiếc xe kem dễ thương hôm nào. Cô nhóc đang chấp tay sau lưng, bước đi rồi bước lại với chiếc mặt cúi gằm xuống đất. Anh thấy cô nhóc mặc chiếc quần ngắn màu đen và chiếc áo sơ mi màu trắng thì phải. Dưới ánh đèn vàng, anh thật sự mù màu thấy rõ.

Lao nhanh tới chỗ Uyên Phương, thật sự là Tuấn Kiệt rất muốn ôm cô. “Nhóc.” Anh nghĩ đành thôi, có vẻ không hay cho lắm.

Uyên Phương ngẩng mặt lên. “Ông chú tới rồi à.”

Cô mừng rỡ đi xuống nhưng do nôn quá nên cô vấp phải bậc thang và ngã chúi xuống. Tuấn Kiệt thấy thế liền nhanh chóng ào tới đỡ lấy Uyên Phương. Nói trời xui, đất khiến thì có vẻ hơi khiên cưỡng, nhưng Tuấn Kiệt nghĩ không sao, miễn là lúc này anh đang ôm cô nhóc là được rồi.

Tuấn Kiệt giả vờ trách móc. “Nhóc có biết xem chút nữa là đập mặt rồi không?”

Rõ ràng lúc đầu là cô thấy siêu anh hùng ôm hờ mình thôi, nhưng sao giờ lại thành ra ôm chặt thế này. Uyên Phương cũng chẳng quan tâm, cô bẽn lẽn. “Có chú bên cạnh, tôi cần gì lo nữa.”

“Xin lỗi nhóc nha, tôi để nhóc đợi lâu quá.” Tuấn Kiệt nghĩ mình thật đáng trách.

Uyên Phương khẽ cười. “Lỗi gì đâu. Tôi đợi có chút à.”

Sau đó cô tới nhờ bác Năm lấy bánh kem ra giúp mình. Cảm ơn bác xong, cô mừng rỡ đi tới chỗ siêu anh hùng. Hai người ngồi trên bậc thềm trước trung tâm thương mại, ngay dưới ánh đèn vàng ấm áp giữa trời đêm. Sợ Uyên Phương bị muỗi chích, Tuấn Kiệt liền cởi chiếc áo khoác đen của mình ra. Sau đó anh quàng qua bảo vệ cặp chân trắng hồng của cô nhóc.

Uyên Phương bặm môi cười. “Thôi không cần đâu.” Miệng nói không nhưng tay cô vẫn nhấc chiếc bánh kem lên để cho ai đó quàng áo qua che.

“Vậy cho muỗi khỏi chích.” Tuấn Kiệt đáp.

Uyên Phương mở hộp bánh ra rồi thắp một ngọn nến nhỏ lên trên đó. “Chúc chú sinh nhật vui vẻ.” Cô đưa chiếc bánh kem sang cho siêu anh hùng.

Tuấn Kiệt ngại ngần đón lấy. “Cảm ơn nhóc nha.” Anh cứ nghĩ cô nhóc sẽ đả mình đi ăn, chứ không ngờ lại lãng mạn như vậy.

Nhắm mắt lại cầu nguyện, sau đó Tuấn Kiệt thổi tắt ngọn nến. Trong giây phút đó, Uyên Phương nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp hình để lưu lại khoảnh khắc hạnh phúc này. Cô nghiêng đầu về phía anh, nhắm một mắt và mỉm cười.

“Chú ước gì vậy?” Uyên Phương chụp xong thì tò mò muốn biết.

Tuấn Kiệt quay sang kề miệng mình vào sát tai cô nhóc. “Tôi ước năm sau nhóc lại tổ chức sinh nhật cho tôi.”

Uyên Phương đỏ mặt lên, cô bấu véo chiếc áo tội nghiệp. “Tất nhiên là có rồi.”

Cô vừa quay sang định nói tiếp gì đó nhưng chưa kịp gì, chỉ vừa mới há miệng ra thì miếng bánh đã đưa tới ngay trước mặt. Uyên Phương không biết siêu anh hùng từ lúc nào mà đã lấy thìa đút bánh cho cô. Hạnh phúc, cô chưa bao giờ ăn chiếc bánh nào ngọt như cái bánh này.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Sinh nhật nhóc, tôi sẽ dẫn nhóc đến một nơi. Một nơi rất đặc biệt.”

“Thật không?” Uyên Phương mỉm cười. Cô thả nhiên ngã đầu dựa vào vai của siêu anh hùng.

Hai người sau khi ăn xong chiếc bánh kem nhỏ thì đi dạo quanh trung tâm thương mại. Cũng như bao cặp đôi khác ở đây, hai người vừa khoác tay nhau, vừa mỉm cười trò chuyện. Rồi lại hí hửng lôi điện thoại ra chụp. Vào hình, Tuấn Kiệt càng trẻ ra hơn, mặc dù chưa dùng app chỉnh sửa. Xem ra “ăn ảnh” là có thật.

Sợ cô nhóc đói bụng, tranh thủ còn một chút thời gian trước khi trung tâm thương mại đóng cửa, anh liền ngỏ ý dắt cô vào kiếm gì đó lót bụng. Nhớ lại cái khoảnh khắc lúc trước, Tuấn Kiệt liền dẫn Uyên Phương tới gian hàng ẩm thực, nơi hai người trước kia cùng nhau nếm thử nhiều món ăn.

Vì đã về cuối ngày nên chỉ còn một vài gian hàng còn thức ăn dùng thử. Tuấn Kiệt và Uyên Phương chỉ ăn được một vài món. Đội cận vệ lúc này vì đã bị biết mặt nên khiến công tác bảo vệ trở nên rất khó khăn. Quốc Anh đành phải xuất chiêu cuối cùng, đó là tình cờ gặp mặt. Anh chàng cùng Văn Bình và Duy An

tiến tới chào hỏi Tuấn Kiệt như vô tình thấy nhau. Tuấn Kiệt hiểu ý nên cũng giả vờ mỉm cười xã giao, rồi sau đó lại tiếp tục như chưa có gì.

“Món này ngon này.” Tuấn Kiệt dứt cho Uyên Phương miếng mực xào kiểu Thái.

Vì hơi nóng nên Uyên Phương miệng xuýt xoa, chân thì đạp đạp xuống đất, tay không ngừng vẩy quạt vào miệng. Tuấn Kiệt thấy vậy nên cũng nhảy cẫng lên vì lo lắng.

“Nhả ra.” Tuấn Kiệt đưa tay tới dưới miệng cô nhóc. Anh muốn cô nhả miếng mực ra tay mình.

Uyen Phương cố ăn chứ không chịu nhả. “Xong rồi.” Cô mỉm cười như vừa chiến thắng.

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Nóng vậy thì nhóc phải nhả ra chứ. Lỡ như phỏng miệng thì sao.”

“Có nóng lắm đâu.” Uyên Phương ngược mắt lên nhìn siêu anh hùng. Cô lo sợ mình vừa làm phật ý anh. “Thôi mình ăn món khác đi.” Cô lay lay cánh tay anh đầy nũng nịu.

Rút kinh nghiệm, lần này Tuấn Kiệt dứt gì cho cô nhóc cũng phải đưa lên miệng thổi cho nguội trước. Uyên Phương lúc đó đứng nhìn anh cười trong bên lén. Trông cô chả khác gì là Pet của siêu anh hùng.

Sau một hồi lân la ăn chực, hai người chỉ còn lại muốn cơm cuộn là chưa nếm. Món này không nóng nên Uyên Phương liền dứt ngay cho siêu anh hùng. Thấy vẻ mặt của anh lúc ăn hơi khác lạ, cô tò mò không biết vì sao.

“Chú thấy thế nào?” Uyên Phương hỏi.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Không ngon bằng của nhóc.”

Uyen Phương không tin được vào tai mình. “Chú nói thật á?”

“Thật.” Tuấn Kiệt gật đầu khẳng định. Rồi anh bĩu môi. “Có điều lúc trước có người bảo sẽ đem cơm cho tôi ăn. Nhưng chờ mãi mà chả thấy đâu.”

Uyen Phương then thùng. “Đâu có đâu.” Cô cúi mặt xuống. “Chẳng qua tôi sợ cơm mình dở, nên chả dám nấu.” So với tài đầu bếp ở văn phòng, thì cô chả là gì cả.

Tuấn Kiệt như hiểu ra. Anh đặt hai tay lên đôi vai Uyên Phương, rồi quay người cô lại đối diện với mình. “Ông nội tôi từng nói, quan trọng là tấm chân tình.” Anh khẽ cười. “Chưa bao giờ ông chê thức ăn của bà nội tôi nấu cả.”

Hai người sau đó đi về. Trên đường ra xe, Uyên Phương lại vấp phải cái gì đó khiến cô xém ngã nhào. May đang khoác tay siêu anh hùng nên cô không bị té. Chỉ bị quỵ chân xuống và chiếc giày rớt mất cái gót.

“Hư giày rồi.” Uyên Phương nhú mồm.

Tuấn Kiệt ngồi xuống nhặt cái gót từ chiếc giày rơi ra. “Mấy loại giày này dỏm lắm. Sao nhóc không mang giày của hãng V.”

“Giày của hãng V mà.” Uyên Phương cũng ngồi xuống.

Tuấn Kiệt nghĩ mình nên chỉnh đốn lại cái công ty này. “Để tôi báo cáo lại với sếp.” Anh cảm thấy bức bối.

Uyên Phương chợt nhận ra, giày cô đang mang không phải của hãng V. Lúc này do nôn quá nên cô xô nhầm đôi giày của hãng khác. Xấu hổ, cô đưa tay lên che mặt lại.

Tuấn Kiệt thấy nên thắc mắc. “Nhóc sao vậy?”

Uyên Phương nói trong e thẹn. “Giày này của hãng khác. Tôi nói nhầm rồi.”

Tuấn Kiệt trầm ngâm một vài giây. “Cũng phải nên báo lại cho sếp. Không thể để những hãng giày kém chất lượng này tồn tại được.”

Tuấn Kiệt sau đó cùng Uyên Phương ra xe rồi chở cô nhóc về. Trên đường đi, hai người tiếp tục trò chuyện về những vấn đề linh tinh. Đến khi xe dừng ở trước cổng, nhưng người thì không muốn nói lời tạm biệt, người thì chả muốn xuống xe.

“Cảm ơn nhóc nha. Hôm nay tôi vui lắm.” Tuấn Kiệt mỉm cười. Suốt nhiều năm qua, chưa bao giờ anh có ngày sinh nhật vui như tối nay.

Uyên Phương tháo dây an toàn. “Không có gì.” Cô bất ngờ quay sang hôn lên má siêu anh hùng. “Chúc chú ngủ ngon.” Cô mở cửa lao nhanh ra khỏi xe.

Tuấn Kiệt như chết lặng. Anh đặt tay lên má mình vì không thể nào tin được. Có phải là anh đang mơ không. Rồi anh chợt nhận ra, nếu là mơ thì cũng không thể nào, trước giờ anh toàn mơ thấy ác mộng không, làm gì có giấc mơ nào tuyệt như vậy. Rồi anh nghĩ hay là mình đã chết, có khi nào anh chết rồi không, mà anh nghĩ có cái chết nào sung sướng như vậy đâu. Phải thần thờ mất nhiều giây, anh mới có thể đánh xe đi ra khỏi.

Kể từ tối đó, mấy ngày sau, Tuấn Kiệt không ngừng tra vấn bản thân. Anh không biết, cũng không muốn thừa nhận cái tình cảm hiện tại của cô nhóc dành cho mình. Anh không tin, cũng không muốn tin chuyện Uyên Phương thích anh. Vì anh sợ rằng, nếu giờ lỡ như anh tin, không may thay, cô nhóc không còn yêu

anh nữa, cô nhóc thích người khác, thì anh chả khác gì lọt vào cái hố sâu do mình tạo ra.

“Chủ tịch nghĩ gì vậy?” Quốc Anh thấy Tuấn Kiệt ngồi trầm mặc rất lâu.

Tuấn Kiệt như người mất hồn. “Cô nhóc thích tôi thật sao?”

Lúc này anh đang ngồi nhấp trà trong văn phòng của mình. Tranh thủ cô nhóc đi xuống tầng dưới với Lê Phúc, anh lên vào phòng để làm việc. Cảm giác giống như đang đột nhập trái phép vào chính ngôi nhà của mình.

Quốc Anh bật cười. “Em đã nói với chủ tịch rồi. Tất cả mọi người, ai cũng biết cô bé thích chủ tịch lâu rồi. Từ cái lúc chủ tịch đánh nhau ở nhà hàng ấy.”

“Sao tôi không biết. Mà sao cậu lại biết?” Tuấn Kiệt đỏ mặt.

“Ai cũng có thể dễ dàng nhận ra mà chủ tịch. Từ chuyện tặng nước hoa, đến chuyện nấu ăn đem cho chủ tịch. Chụp hình chung, rồi còn.” Quốc Anh sức nhớ. “À, Thành Mỹ mới nói với em, cô bé vừa đổi avatar của mình.”

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Đừng nói là hình chụp chung giữa tôi và cô bé chứ.”

“Đúng rồi ạ. Có điều cô bé cắt mắt của chủ tịch, chỉ còn cái vai thôi.” Quốc Anh mô tả lại avatar của Uyên Phương. Bức hình là cô nhóc đang khoác tay, tựa đầu vào vai một anh chàng nào đó.

Tuấn Kiệt trầm ngâm giây lát. “Các cậu đừng dụ ngọt tôi. Để tôi yên.” Anh la toáng lên trong xấu hổ.

“Tụi em có làm gì đâu. Chỉ có chủ tịch đang tự hành hạ mình thôi. “ Quốc Anh khẽ cười.

Đuổi Quốc Anh ra khỏi văn phòng, Tuấn Kiệt tiếp tục ngồi dần vật bản thân. Một lúc sau thì đột nhiên Bích Hân gọi đến, anh nghĩ chắc cô nàng muốn đòi quà sinh nhật như mọi năm đây mà. Vài ngày nữa là sinh nhật của Bích Hân và anh thường rủ cô nàng đi ăn mừng sinh nhật trước.

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

Bích Hân nói lớn. “Này anh kia, anh nói cái gì mà làm cháu tôi cuống cuống lên vậy?”

Tuấn Kiệt ngơ ngời. “Là sao, Kiệt không hiểu. Cuống cuống chuyện gì?”

“Còn chuyện gì nữa, do anh hết đó. Vì anh mà cháu cưng của tôi suốt ngày cắm mặt vào bếp.” Bích Hân

tiếp tục giả vờ trách móc.

Tuấn Kiệt vẫn chưa hình dung được mọi chuyện. “Kiệt vẫn không hiểu. Hân nói rõ hơn được không?”

Bích Hân thở dài. “Mấy bữa nay cháu cưng của tôi ngày nào cũng lao vào bếp. Hối hạn hết từ cái này rồi đến cái kia. Sau đó nấu đủ thứ món rồi bắt mọi người ăn thử. Biến cả nhà thành vật thí nghiệm của nó. Không phải tất cả chỉ vì muốn nấu ăn cho anh sao.”

Tuấn Kiệt nghe liên hoàn mắng xong thì ầm ờ. “Kiệt có biết gì đâu. Kiệt xin lỗi.”

“Biết gì mà biết, anh lo mà giải quyết đi.” Bích Hân dịu giọng xuống. “Chừng nào thì định rước cháu tôi về?”

Tuấn Kiệt giật mình. Tim anh như muốn nhảy vọt ra ngoài. “Rước?” Anh ngập ngừng. “Rước gì?” Anh cảm thấy cứng họng.

“Còn rước gì nữa.” Bích Hân nhảy dựng lên trong điện thoại. “Anh định cho cháu cưng của tôi ở giá sao?” Cô hù dọa. “Nói cho anh biết trước, anh mà làm cho cháu cưng tôi đau khổ, tôi sẽ tới lấy mạng anh đó.” Thấy Tuấn Kiệt im lặng không đáp, Bích Hân sợ mình đùa quá trớn. “Alo, Kiệt ơi.”

Tuấn Kiệt nuốt nước bọt. “Kiệt nghe đây.”

“Nãy giờ Hân nói đùa ấy mà, Kiệt không tưởng thật chứ.” Bích Hân bật cười.

Tuấn Kiệt thấy đùa mà như thật. “Kiệt biết Hân đùa mà.”

“Nói giỡn chứ, nó thích Kiệt thật đấy. Thích nhiều lắm ấy.” Bích Hân nói thật.

Tuấn Kiệt nói chuyện điện thoại với Bích Hân thêm một lúc nữa, anh hẹn sẽ tới dự sinh nhật của cô, sau đó anh ngồi ngây ra như người mất hồn. Nói đúng ra thì hồn vía anh đang bay bổng trên tận chín tầng mây. Đến nỗi Bích Hân còn nói Uyên Phương thích anh, vậy mà anh vẫn sợ và vẫn cố chấp huyễn hoặc bản thân mình.

Rồi anh lại nhớ tới lời của bác Thế Sơn lúc xưa, rằng gia đình anh có một thứ di truyền rất đặc biệt. Từ ông nội, đến ba anh, sang anh trai anh, rồi cho đến anh, nói về tài năng thì xuất chúng chả ai bằng, nói về chuyện tình cảm thì chả ai ngu hơn. Anh nghĩ, có vẻ như “gien” nhà anh rất khờ khạo về chuyện tình cảm thì phải.

Sực nhớ lại chuyện Uyên Phương, anh liền lòi điện thoại ra và nhắn tin cho cô nhóc. Xém tí nữa là anh quên bồng đi mất. Nghĩ đến việc cô nhóc cắm cúi ở trong bếp để tập nấu ăn cho mình, là anh lại cảm thấy thương ơ là thương.

Uyên Phương khẽ mở cửa rồi đi vào. “Sao chú lại ở đây? Phòng này của chủ tịch mà.” Cô sợ lỡ như gã chủ tịch tới văn phòng thì chết.

Tuấn Kiệt nhanh nhẩu. “Không sao đâu, chủ tịch đi chơi rồi.” Anh đứng dậy.

“Lỡ như chủ tịch về thì sao?” Uyên Phương vẫn cảm thấy lo.

Tuấn Kiệt đi tới chỗ Uyên Phương đang đứng. “Nhóc lo gì, chủ tịch với tôi thân nhau lắm.” Anh nghiêm mặt lại. “Nghe nói nhóc bắt mọi người ở nhà ra làm vật thí nghiệm.”

Ai nói vậy ta, Uyên Phương cúi mặt xuống rồi nghĩ thầm. Cô cảm thấy thật mắc cỡ, cô không biết ai đã bán đứng mình. Lúc này cô chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào đó cho đỡ ngượng mà thôi.

“Từ giờ trở đi, nhóc đừng làm vậy nữa.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Uyên Phương ngược mắt lên. “Tôi muốn nấu ăn cho chú.”

Tuấn Kiệt cầm hai bàn tay của Uyên Phương lên. “Hãy để tôi làm vật thí nghiệm cho nhóc.” Anh đưa hai bàn tay của cô lên miệng mình rồi thơm nhẹ một cái.

Uyên Phương bặm môi cười. Đang hạnh phúc thì cô chợt thấy khuôn mặt của siêu anh hùng biến sắc. Từ mỉm cười, đột nhiên chuyển sang lạnh lùng, sau đó nhăn mặt lại như đang tức giận gì đó. Cô thấy đôi mắt của anh đang dán chặt vào đôi tay của mình.

“Gì đây?” Tuấn Kiệt hỏi.

Nhanh chóng nhận ra sự việc, Uyên Phương liền rút hai tay lại giấu sau lưng. “Có gì đâu.”

“Đưa tôi xem.” Tuấn Kiệt cảm thấy điều gì đó bất thường.

Uyên Phương phồng má lên. “Không.”

Tuấn Kiệt năn nỉ. “Đưa tay tôi xem đi.”

“Không.” Uyên Phương lắc nhẹ mình qua lại.

“Không hả.” Tuấn Kiệt muốn xem cho bằng được. Anh tiến tới cố lấy bàn tay của cô nhóc.

Uyên Phương thấy vậy nên xoay người lại. Cô khom người xuống và giấu hai bàn tay dưới bụng. “Không.” Cô ngân dài tiếng “không” ra, nghe rất dễ thương.

Tuấn Kiệt vẫn kiên định không thay đổi. Anh như thể đang ôm Uyên Phương từ phía sau. “Cứng đầu sao.” Đầu thì nghĩ mình nên bình tĩnh nhưng mỗi khi gặp cô nhóc, những cử chỉ thân mật của anh cứ thần nhiên xuất hiện.

Uyên Phương bật cười. “Không.” Sau bữa sinh nhật đó, cô và siêu anh hùng chẳng khác gì những người đang yêu nhau. Do vậy, việc siêu anh hùng hiện tại đang ôm mình, giờ chuyện đó đối với cô quá bình thường.

Tuấn Kiệt cuối cùng cũng nắm được bàn tay của Uyên Phương. Miệng anh kề sát má cô nhóc. “Cho anh xem nào.” Anh lại vô thức xưng “anh”.

Má chạm má, người sát người, tay thì bị nắm, lưng mình thì bị áp chặt vào ngực anh, Uyên Phương cảm thấy bủn rủn tay chân. Không biết vì sức mạnh của siêu anh hùng, hay là vì mình tự ý buông lỏng, mà cô để mặc cho siêu anh hùng nắm tay mình lên xem.

“Gì đây?” Hai hàng lông mày của Tuấn Kiệt nhíu lại. Trông anh thể hiện rõ sự bức mình khi thấy ngón tay của Uyên Phương đang được băng bó.

Uyên Phương ngược mắt lên. “Thái nhảm vào tay.”

Tuấn Kiệt ra lệnh. “Từ nay em không được nấu ăn nữa.” Hết xưng “anh”, giờ đến kêu là “em”, Tuấn Kiệt vẫn vô thức chưa biết gì.

Uyên Phương đáp. “Thôi, chỉ đứt chút xíu ấy mà.”

“Có chút xíu cũng không được.” Tuấn Kiệt cảm thấy bất an vô cùng. “Có lần đầu thì cũng sẽ có lần hai.” Anh sợ cô lại bị đứt tay thêm lần nữa.

“Không phải đâu.” Uyên Phương khai thật. “Mọi bữa mẹ tôi thái sẵn đồ. Tôi chỉ vào nấu thôi. Do hôm qua mẹ đi vắng, thế là tôi phải tự làm. Trước giờ không nấu ăn, giờ lần đầu nên.” Uyên Phương nhìn siêu anh hùng. “Thái ngay vào tay.” Cô nói nhanh. “Lần sau tôi sẽ nhờ mẹ chuẩn bị trước nên chú đừng lo.” Chỉ có cô là vẫn kiên định “chú” và “tôi”.

“Như vậy cũng không.” Tuấn Kiệt vẫn không thích. “Anh không muốn thấy em cực nhọc.”

Uyên Phương nói. “Nhưng tôi thích nấu ăn cho chú.”

Tuấn Kiệt ằm ở giây lát. “Vậy tôi thích ăn cơm chiên trứng, mì tôm hoặc rau luộc.” Anh nói đại những món mà không cần dùng đến dao và cũng không cực khổ khi nấu ăn.

Uyên Phương lắc đầu. “Ăn cơm chiên nhiều không tốt cho sức khỏe. Mỳ tôm cũng vậy. Chú để tôi nấu đi, sẽ không bị đứt tay nữa đâu.”

Tuấn Kiệt vẫn nắm hai bàn tay của Uyên Phương này giờ. “Thật không.” Thấy cô nhóc gật đầu, Tuấn Kiệt đành thở dài. “Anh không muốn em phải gắng mình thay đổi. Anh chỉ muốn em bình thường như trước kia thôi.”

Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương nhìn mình khế cười. Tim anh bỗng đập nhanh khi anh nghĩ về điều gì đó không đúng đắn. Không kiềm chế được bản thân, anh cúi đầu xuống nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Uyên Phương. Ngọt ngào và nồng ấm, mặc dù đây là nụ hôn đầu tiên nhưng chỉ trong vài giây, anh vẫn có thể cảm nhận được nó. Nụ hôn vừa dứt thì ngay lập tức anh bị ngay một cái tát vào mặt.

“Sao em đánh anh?” Tuấn Kiệt không thể tin được.

Uyên Phương sau khi rút nhanh tay lại, cô tát một cái vào mặt siêu anh hùng. Cô chấp hai tay ra sau lưng. “Chả phải chú vừa bảo tôi phải cư xử bình thường sao.” Có ai bình thường mà để cho người ta tự nhiên hôn mình đâu.

Ai đó vừa đánh thức một con thú man dại trời dậy. Cú tát đó là thứ làm con thú thức tỉnh sau nhiều năm ngủ quên. Và tất nhiên, cũng sau nhiều thời gian kiềm chế cảm xúc, con thú vùng dậy và không ngần ngại ngoảnh lấy đối phương. Ai đó bị con thú chiếm lấy đôi môi của mình. Mặc dù ai đó cũng có phản kháng nhưng cũng chỉ là làm màu như cho thêm chút gia vị. Chả ai đi phản kháng mà lại kết hợp nhuần nhuyễn với người ta cả.

28. Chương 28

Ở đời có cái lạ, sớm không đến, trễ không đến, lại đến ngay vào lúc người ta không cần. Tuấn Kiệt chính là người đang rơi vào cái trường hợp oái ăm như vậy. Lúc xưa, anh cần công việc chống chọi để cầm đầu vào nó. Muốn mình bận tốt mặt để không có thời gian rảnh, để không phải chìm đắm trong suy nghĩ bị thương, nhưng lại chẳng có việc để làm.

Giờ đây đang đắm chìm trong hạnh phúc thì công việc lại ào đến trong sự bất ngờ của anh. Đang muốn cùng cô nhóc đi du lịch, muốn cùng cô nhóc trải qua những buổi hẹn hò đi chơi, muốn và rất muốn nhiều thứ khác, nhưng muốn là một chuyện và không phải cứ muốn là được.

Hết cuộc họp này rồi đến các cuộc đón tiếp các đoàn ngoại giao khác. Vừa xử lý xong công việc này, thì lại phải xuất ngoại để xử lý vấn đề kia. Công việc khiến Tuấn Kiệt phải xa cách Uyên Phương liên tục. Hai người ngoài việc nhắn tin và gọi video cho nhau, thì chẳng còn cách nào khác để tâm sự cả.

Thế rồi trong cái rủi lại có cái may, Tuấn Kiệt cũng nhanh chóng xử lý xong công việc và bay lại về nước ngay vào cái ngày sinh nhật của Bích Hân. Có điều anh lại giả vờ nói lão Uyên Phương không về kịp, để muốn tạo bất ngờ cho cô nhóc. “Mọi năm cậu thường mua gì tặng Bích Hân?” Tuấn Kiệt ngồi trên xe hơi Quốc Anh. Lúc này anh đã có mặt ở thành phố H.

Quốc Anh quay lại. “Trước giờ đều do Văn Thanh chuẩn bị nên em cũng không rõ.” Anh ngẫm nghĩ. “Lúc thì hoa, lúc gì quà gì đó.”

Cuối cùng Tuấn Kiệt quyết định tấp vào trung tâm thương mại của mình và mua một vòng cổ ngọc trai màu trắng. Sau khi nhờ nhân viên gói lại, anh cầm chiếc hộp màu xanh dương và hớn hờ đi ra xe. Anh không biết cô nhóc khi thấy mình xuất hiện sẽ ra sao. Tối nay anh quyết định sẽ thú tội với Uyên Phương. Anh bắt đầu ghét cái việc giấu kín thân phận của mình. Rồi anh lại chợt nghĩ, có khi nào cô nhóc đã biết anh là ai trước rồi không. Chẳng qua cô nhóc muốn đóng giả theo ý muốn của anh thôi.

“Chủ tịch không sợ chồng chị Bích Hân ghen hả?” Quốc Anh quay lại.

Tuấn Kiệt tò mò. “Ghen gì?”

“Ghen vụ quà sinh nhật ấy.” Quốc Anh khẽ cười.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Phúc Tân chỉ ghen với anh trai tôi thôi.” Ý anh muốn nói chuyện ngày xưa Bích Hân theo đuổi Tuấn Phong.

Thành Nhân đang lái xe thì thắc mắc. “Vậy những gì trong cuốn sách đó đều là sự thật sao chủ tịch?” Ý anh chàng ám chỉ đến cuốn sách của Tuyết Vân.

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Cũng không phải là tất cả.” Anh nhìn ra ngoài đường. “Có nhiều chuyện buồn trong đó chưa kể. Mà chuyện vui thì cũng chưa nói hết.” Anh nhìn Thành Nhân. “Chuyện Bích Hân và anh trai tôi, có rất nhiều điều thú vị hơn nữa, mà cuốn truyện chưa đề cập.”

Thành Nhân ngẫm đoán. “Vậy ý chủ tịch là chuyện tình cảm của hai người đó còn nồng thắm hơn?”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Không phải. Truyện chỉ nói Tuấn Phong nhờ chị tôi và Nhật Thanh làm kỳ đà. Chứ chưa nói việc Bích Hân nhờ anh trai tôi cản mũi Phúc Tân.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Ngày xưa Bích Hân yêu anh tôi cuồng bạo lắm.” Anh thở dài. “Anh tôi cũng vậy, anh ấy cũng yêu chị tôi đến mức tàn nhẫn với bản thân.” Tuấn Kiệt ừm một tiếng. “Có một chuyện mà không ai biết. Anh tôi chưa bao giờ yêu Phương Nhi cả. Mối tình đầu của anh ấy là chị tôi.”

“Thật hả chủ tịch?” Thành Nhân bất ngờ.

Tuấn Kiệt trầm mặc. “Có nhiều chuyện khó nói lắm. Như việc anh ấy bỏ sang Mỹ lúc còn đi học kia. Không hề có chuyện anh ấy đi làm như trong truyện đề cập. Chị Tuyết Vân không muốn hai người họ xa nhau một thời gian dài như vậy nên mới thêm chi tiết đó vào thôi.”

“Vậy anh chị của chủ tịch, người nào yêu nhiều hơn?” Thành Nhân khẽ cười.

Quốc Anh cảm thấy khó chịu. “Hết chuyện hỏi rồi hả em.” Anh không thích câu hỏi này chút nào.

Tuấn Kiệt trầm ngâm giây lát. “Tôi nghĩ chị tôi.” Mắt anh đỏ hoe. “Vì chị ấy có thể sống tiếp mà không có anh tôi ở bên.”

Một lúc sau thì trời chập tối, Tuấn Kiệt lúc này đã có mặt ở nhà hàng V. Sau khi về nhà tắm rửa và thay quần áo, anh nhanh chóng tiến tới buổi sinh nhật với phong thái lịch lãm như hôm nào. Vừa mới bước lên bậc tam cấp của nhà hàng nhưng anh đã thấy lòng mình xao xuyến và bồi hồi.

Theo như Quốc Anh nói thì Bích Hân tổ chức sinh nhật ở trong một phòng VIP nằm ở tầng hai. Vừa mới bước lên thì Tuấn Kiệt đã thấy Phúc Tân đang đứng ngoài phòng hút thuốc.

“Phúc Tân.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

“Kiệt.” Phúc Tân quay sang ngạc nhiên. Anh chàng thật sự bất ngờ khi thấy “người yêu cháu gái mình” xuất hiện.

Tuấn Kiệt vừa bắt tay, vừa nói. “Tân vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.” Phúc Tân mỉm cười. “Nghe nói cậu đang quen cháu cưng của tôi.”

Tuấn Kiệt đáp trong e thẹn. “Tân biết sao.” Anh giả vờ đáp cho có lệ. Chứ thật sự bây giờ anh chẳng biết nói gì.

Phúc Tân hù dọa. “Không những biết, mà còn phải nói láo giúp cậu. Cậu mà đối xử tệ với nó, tôi sẽ bắt giam cậu đó.” Lúc đầu khi thấy Tuấn Kiệt xuất hiện ở bệnh viện, rồi vụ bắt cóc, Phúc Tân cảm thấy có điều gì đó ở đây. Sau khi được Bích Hân vợ mình thuật lại mọi chuyện thì anh mới hiểu ra.

“Tân và Bích Hân, hai người đúng là một cặp trời sinh.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

“Thôi vào nào. Mọi người đã tụ tập đông đủ ở trong rồi.” Phúc Tân đi tới mở cửa.

Tuấn Kiệt bước vào trong, sau lưng anh là Quốc Anh. Duy An và Văn Bình thì ngồi ăn ở dưới lầu. Anh thấy Uyên Phương đang bấm điện thoại. Bên cạnh cô nhóc là Nhật Thanh đang trò chuyện với Như Ý. Tuyết Vân thì ngồi với Bích Hân. Ngoài ra còn có Phúc Vĩnh và Bích Thư, hai cô cậu nhóc con của “cặp trời sinh” này.

“Kiệt.” Bích Hân nói xong chợt thấy mình lỡ mồm. “Sao hôm này rộng lại đến nhà tôm thế này?”

“Chúc Hân sinh nhật vui vẻ.” Tuấn Kiệt ôm chầm lấy Bích Hân.

Tuyết Vân cũng đứng dậy. “Hi Kiệt.”

Nhật Thanh cũng quay sang. “Xem ai kìa.”

“Hoàng tử đẹp trai tới rồi sao?” Như Ý chen vào.

“Im đi nô tỳ.” Nhật Thanh liếc mắt.

Như Ý trợn mắt lại. “Thái giám nhà ngươi bảo ai im.”

Ai cũng mừng rỡ kêu lên. Ai cũng tới bắt tay và chào hỏi. Chỉ riêng một người vẫn ngồi ngơ ngác. Không phải ngẩn ngơ vì bất ngờ khi thấy siêu anh hùng. Không phải ngẩn ngơ khi thấy siêu anh hùng nhìn mình đầy trù mến. Mà ngẩn ngơ vì ai cũng chào hỏi và gọi một cái tên vô cùng lạ lẫm, “Tuấn Kiệt”.

Chào hỏi mọi người xong, Tuấn Kiệt đi tới nựng hai đứa nhóc. “Vĩnh, Thư. Hai đứa nhớ chú không?”

“Dạ nhớ.” Phúc Vĩnh và Bích Thư đồng thanh đáp.

Phúc Vĩnh khẽ cười. “Sao mấy lâu nay chú Kiệt không tới chơi với con.”

Tuấn Kiệt bế Bích Thư lên. “Chú bận đi làm nên không đến được. Chú xin lỗi con nha.”

“Chú Kiệt ơi, chú bảo nếu tụi con học giỏi thì chú sẽ thưởng. Giờ con với anh được học sinh giỏi rồi, chú thưởng gì đi.” Bích Thư vùi quả.

Bích Hân lúc này tiến tới. “Sao các con lại đòi quà chú Kiệt vậy.” Sau khi Tuấn Kiệt ra hiệu thì cô còn không lo nữa. Hèn gì đòi đến dự sinh nhật của cô, tất cả đều có mục đích cả.

Ai đó thật sự như vừa mới rớt từ trên thiên đường xuống địa ngục. Đến nỗi hai đứa nhóc còn biết siêu anh hùng là ai, vậy mà cô chẳng biết gì. Sao siêu anh hùng lại nói với cô tên là Quốc Anh. Đến mãi lúc sau, khi Nhật Thanh trò chuyện với anh chàng đẹp trai, thì cô mới biết “Quốc Anh” là tên của anh ta. Tại sao siêu anh hùng lại nói láo tên để lừa gạt cô. Đối trá, đó là sự ám ức của cô lúc này.

Về phần Tuấn Kiệt, từ khi nhập tiệc đến giờ, anh thấy Uyên Phương cứ cúi gằm mặt xuống. Đến cả câu chào hỏi với anh, mà cô nhóc cũng chẳng thêm lên tiếng. Đây là một hình ảnh mà anh không ngờ tới. Ngay cả trong những viễn cảnh anh nghĩ ra trong lúc ngồi trên xe, cũng không hề có cái nào như thế này. Hụt hẫng, đó là cảm giác của anh.

Sáng hôm sau đi làm như mọi khi, giờ thì Tuấn Kiệt có thể thản nhiên bước vào phòng mình một cách quang minh chính đại. Không như lúc trước cứ phải thấp thò, rón rén như đi ăn trộm. Nhiều tiếng trôi

qua, bất ngờ là anh vẫn chưa thấy Uyên Phương đi làm. Suy nghĩ không biết có phải cô nhóc nghỉ ngang hay không, anh liền luống cuống gọi điện ngay lập tức.

“Alo.” Giọng của Uyên Phương như vừa mới ngủ dậy.

Tuấn Kiệt nói lớn. “Sao sáng nay nhóc không đi làm? Thư ký gì mà hư vậy.” Anh muốn trêu cô.

Uyên Phương nói trong e thẹn. “Không muốn đi.”

“Sao lại không muốn đi?” Tuấn Kiệt phát hoảng.

“Không thích đi làm nữa.” Uyên Phương đáp. “Chỉ muốn ở nhà ngủ.”

“Tối văn phòng mau. Không tới, tôi cho người đến bế nhóc đi đó.” Tuấn Kiệt gác máy.

Thật ra thì không phải Uyên Phương muốn ngủ như cô nói. Chẳng qua là từ tối hôm qua đến giờ, cô cứ trần trọc nằm suy nghĩ. Cô lục lại bộ nhớ siêu việt của mình, nhớ lại tất cả những gì mà “gã lừa đảo” nói đối với cô trong thời gian qua. Cũng chính vì siêu việt quá nên cô chẳng nhớ được bao.

Cô chỉ mang máng gã lừa đảo nói với cô mình tên Quốc Anh. Rồi khi cô nhắc đến tên biến thái thì mặt gã như muốn ăn thịt cô. Rồi nhiều lần cô Bích Hân nói nhầm tên gã, hoặc khi cô nhắc đến tên “Quốc Anh”, thì cô Bích Hân cứ ngỡ người một lúc. Rồi hèn gì cô được nhận vào công ty tài chính nhanh như vậy. Trưởng phòng Tâm hay mọi người o bế cô quá mức, nhưng lúc đó cô lại chẳng nghĩ tới. Cô cứ nghĩ họ thương cô hoặc họ mến cô nên mới như vậy.

Vụ đánh nhau rồi đến vụ giải cứu, làm gì mà quen với ai đó làm bên cảnh sát. Tất cả đều là giả dối cả. Giờ cô mới biết bọn họ là cận vệ của gã lừa đảo. Đến vụ dụ cô đi làm, rồi nói chủ tịch với mình thân lắm, cô phải công nhận gã lừa đảo nói láo kinh điển thật.

Tất cả mọi người đều xúm nhau lừa gạt cô. Xem cô như một đứa trẻ con. Dụ cô này nọ. Đến cả cô Bích Hân, chị Thùy Chi hay Thanh Hương cũng vậy, đều lừa dối cô cả. Hèn gì lúc đó cô thấy Thanh Hương bị người yêu mình bịt miệng. Rồi Xuân Đức nói láo cô làm cùng chỗ, có làm cận vệ cho gã lừa đảo thì đúng ý. Nhất là chị Thùy Chi, hèn gì khi nhắc đến tên Quốc Anh, chị Thùy Chi cứ ngỡ ngỡ làm sao ấy. Sao trước giờ cô không nhận ra mọi việc này nhỉ.

Khi đã xâu chuỗi và nghĩ thông suốt mọi chuyện, Uyên Phương chợt nhận ra một việc vô cùng quan trọng. Cô yêu gã lừa đảo, điều đó là sự thật. Nhưng có một sự thật không kém, đó là cô từng nhiều lần nói xấu gã là biến thái, nói xấu chủ tịch của mình không thương tiếc. Nếu mà cô biết trước gã là chủ tịch thì cô đã không đại mồm rồi. Giờ sao cô có thể vác mặt đi làm đây. Thật sự là cô muốn tức điên lên kia mà.

Một lúc sau, bất buộc phải lết xác tới văn phòng, Uyên Phương mang bộ mặt đưa đám bước ra khỏi thang máy. Những bộ mặt này giờ cô mới nhớ, hèn gì lúc nào gã lừa đảo đi đâu thì họ cũng đi theo. Làm gì có

chuyện trùng hợp từ cái đi nhậu, đến cái cà phê hay đi chơi cũng đều tình cờ gặp nhau. Đúng là cô bị bọn họ chơi đều mà.

Uyên Phương nhìn từng cận vệ. “Các anh quá lắm. Các anh lừa em.” Cô liếc mắt.

Hải Minh khê cười. “Tụi anh cũng bị rơi vào tình thế ép buộc mà. Em thông cảm cho tụi anh đi.” Sau khi nghe Quốc Anh nói mọi chuyện đã đến hồi kết nên các cận vệ không cần phải giấu nữa.

“Không.” Uyên Phương nhất quyết không quên cái mối thù này. “Không thông cảm gì cho mấy người hết.” Rồi cô chợt nhận ra. “Mà sao mấy lúc đó em lại không thấy các anh nhỉ?”

Thanh Sơn khê cười. “Nếu mà để người ta thấy thì còn là gì chiêu trò của bọn anh nữa.”

Hữu Nam ngược mắt lên. “Thật ra thì do em không chú ý thôi. Trong mắt em lúc nào cũng chỉ có chủ tịch, thì làm sao thấy được tụi anh.”

“Ngụy biện.” Uyên Phương hét lên.

Uyên Phương sau khi tiếp tục căn vặn ban trợ lý và đặc biệt là Thành Mỹ, thì cô cũng mạnh dạn tiến vào hang ổ của địch. Tên “hôn quân” đang ngồi chễm chệ trên ghế ngược mắt lên nhìn, cô không sợ hấn ta, cô chỉ sợ hấn không quan tâm cô nữa thôi. Trước giờ nghe nhiều chuyện tình trường của tên hôn quân này, cô cảm thấy sự sủng ái của mình có thể bị mất đi. Không biết chừng cô bị đưa vào lãnh cung thì chết. Tự nhiên giờ cô lại run sợ, những suy nghĩ giận ghét lập tức tiêu tan khi thấy mặt hấn.

“Em chịu đi làm rồi sao?” Tuấn Kiệt ngồi trên ghế khê cười. Thấy Uyên Phương cứ cúi mặt, anh liền gắng hỏi. “Sao em lại không thích đi làm nữa?”

Uyên Phương cúi mặt và vò hai bàn tay mình lại. “Không thích.”

“Vì sao không thích?” Tuấn Kiệt cảm thấy muốn vơ mò hỏi.

“Ai bảo anh lừa em.” Uyên Phương quên bống đi mất thân phận thật sự của tên hôn quân, cô lập tức sửa lại. “Chủ tịch lừa em.”

Tuấn Kiệt cảm thấy nhẹ nhõm. “Anh lừa gì em?”

“Ai đó nói mình tên Quốc Anh. Rồi còn làm tài xế gì đó.” Uyên Phương cố lái tên hôn quân sang một chiều hướng khác. Nhằm mục đích quên đi việc cô mắng anh biến thái.

Tuấn Kiệt đứng dậy đi tới chỗ cô nhóc. “Anh có lừa em đâu.”

“Vậy mà bảo không lừa.” Uyên Phương mừng rỡ khi đã đạt được mục đích.

Tuấn Kiệt nắm lấy hai tay cô nhóc. “Lúc đầu là vì anh muốn cẩn trọng. Về sau thì anh định nói sự thật, nhưng do em lại ghét tên biến thái, nên anh mới đành miến cưỡng giả vờ như vậy. Chưa kể là anh sợ em không thích thằng già như anh.” Anh đưa hai bàn tay của Uyên Phương lên thơm nhẹ. “Anh chỉ muốn ở bên cạnh em, nên anh đành phải trở thành người em không ghét.”

Uyên Phương đỏ mặt vì e thẹn. Thì ra hôn quân này vì yêu cô nên mới như vậy. Rồi cô lại chợt nghĩ, đã là hôn quân thì miệng mồm phải hơn người. Cô rút tay nhanh lại trong sự hững hờ của hắn ta.

“Nguy biện, dù có thể nào đi nữa thì tất cả vẫn là nguy biện.” Uyên Phương nói nhanh.

Tuấn Kiệt nói với bộ mặt như kẻ oan. “Không có, anh nói thật.”

“Nói láo được lần đầu thì sẽ có lần hai.” Uyên Phương nhái lại lời của hôn quân hôm trước. “Chủ tịch lừa em thì sẽ mãi lừa em.” Cô đứng đĩnh đi ra mặc cho tên hôn quân nín lại.

Bước nhanh ra khỏi phòng, Uyên Phương xem như đã thành công bước một. Cô không ngờ mình thông minh đến như vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn mà cô đã vẽ ra một kế hoạch hoàn hảo để làm phân tâm đối phương.

Bởi vậy người ta thường nói đúng, để làm một chàng trai hết giận bạn, chỉ cần bạn giận ngược lại là xong.

Mặc dù hôn quân không giận cô, có thể nhận thấy là hôn quân vẫn rất yêu cô nhưng để cho chắc, cô cứ giận là hay nhất. Chưa kể cô phải trả thù cái vụ lừa cô trong một thời gian dài. Cô nghĩ cũng lạ, nếu anh nhận mình là chủ tịch thì cô vẫn yêu anh vậy thôi. Trước giờ cô đã bảo là mình không ghét tên biến thái kia mà. Sao anh lại đóng giả rồi nói láo cô làm gì cho mệt vậy.

Vừa ngồi được một lúc thì Uyên Phương bị Quốc Anh “thật” gọi đi theo vào hang ổ của tên hôn quân. Anh bắt đầu chỉ cho cô công việc hằng ngày của một thư ký. Từ việc pha cà phê, pha trà, lau bàn, dọn phòng, sắp xếp hồ sơ, từ việc nhỏ này đến việc lật vật kia. Trong suốt lúc đó thì cô bị ai đó ngược cặp mắt mong được tha lỗi nhìn theo không ngừng.

“Chỉ có vậy thôi hả anh?” Uyên Phương thấy công việc cũng chả có gì nhiều. Chủ yếu là phục vụ chuyện ăn uống và dọn dẹp cho tên hôn quân thôi. Đúng là phận nô tỳ mà.

Quốc Anh khẽ cười. “Chỉ có vậy thôi. Mọi bữa những việc này là anh làm. Giờ em làm thư ký của chủ tịch nên em phải đảm nhận.”

“Biết thế thì lúc đó em đã không nghe lời dụ ngọt của ai kia.” Uyên Phương nói.

Ai đó ho khụ khụ.

Nghĩ bụng sẽ giả vờ giận tên hôn quân một lúc thôi. Vì thật ra cô nhớ ai đó vô cùng. Đã mấy ngày không được ôm ấp, cô không những thấy nhớ mà cứ như muốn phát điên. Cũng sắp đến giờ tan ca, cô ngẫm đoán chắc hôn quân sẽ rủ mình đi ăn để tạ lỗi. Đang hờn hở trong bụng thì bất ngờ hôn quân lao nhanh ra khỏi phòng. Cô liền đứng phắt dậy để chào.

“Anh đi nha.” Tuấn Kiệt nhìn cô với ánh mắt buồn bã.

Chưa hiểu chuyện gì, chưa kịp nói “chào chủ tịch” thì ai đó đã mất hút. Đang mải mê suy nghĩ thì cô thấy Việt Ân ngồi bên cạnh nhìn mình.

“Em không cần phải đứng dậy như vậy đâu.” Việt Ân khẽ cười.

Uyên Phương nhú mày. “Không cần chào hả anh?”

Việt Ân gật đầu. “Chủ tịch bình dân lắm. Em không cần phải chào hỏi hay lễ tiết gì cả. Cứ làm việc bình thường như ở nhà. Mọi thứ đều là của chung cả. Khi nào chủ tịch cần gì thì sẽ gọi.”

“VẬY CÁI TỦ LẠNH TRONG PHÒNG CHỦ TỊCH.” Uyên Phương chỉ tay vào hang ổ của tên hôn quân. “Mình thích ăn gì thì vào lấy hả anh?”

“Đúng rồi. Tất cả mọi thứ, nếu em cần gì thì cứ dùng tự nhiên. Nếu thiếu thì điện xuống phòng tiếp tân để order.” Việt Ân đáp.

Đúng là hôn quân của cô tốt bụng với bàn dân thiên hạ thật. Rồi cô chợt nhận ra, từ “hôn quân” này dùng không đúng với phẩm chất của chủ tịch. Từ giờ chắc cô phải gọi là “bậc minh quân” mới đúng. Thôi gọi “hoàng thượng” đi cho tiện, cô nghĩ cũng hay nên hờn hở tiếp tục lướt web.

Ngày hôm sau, Uyên Phương đi làm với hạnh phúc trào dâng trong lòng. Làm đúng theo những gì Quốc Anh chỉ bảo, cô vui vẻ thực hiện không sai một tí nào. Pha trà, lau bàn, dọn dẹp sơ văn phòng, mọi việc cuối cùng cũng đã xong. Giờ cô chỉ chờ pha cà phê cho hoàng thượng nữa thôi. Chờ mãi, chờ mãi nhưng vẫn không thấy, cô nghĩ chắc hoàng thượng đang ngủ nướng.

Đọc xong hàng chục chương truyện, hoàng thượng của cô vẫn chưa xuất hiện. Cảm thấy bất an, cô lật đật đi ra phòng nghỉ cho khuây khỏa. Lạ thay, hôm nay cô chỉ thấy Anh Quân và Việt Cường, những người còn lại cô chả thấy đâu. Mọi khi cô thấy đông lắm mà.

“Anh Mỹ, mọi bữa chủ tịch đi làm trễ lắm hả?” Uyên Phương giả vờ hỏi.

Thành Mỹ quay lại. “Ủa em không biết sao, chiều hôm qua chủ tịch đi công tác rồi.”

“Đi công tác?” Uyên Phương không thể tin được.

Thành Mỹ gật đầu. “Nghe nói bên đó xảy ra chuyện. Đang chuyển giao quyền lực gì đó nên chủ tịch phải sang thiết lập mối quan hệ mới.”

Buồn bã, Uyên Phương đi vào chánh điện của hoàng thượng. Cô chỉ muốn đùa với anh một lúc thôi, ai dè ông trời lại làm thật. Giờ anh lại đi mất, cô biết làm sao đây. Mở tủ lạnh ra, cô ngạc nhiên khi thấy bên trong chất đầy kẹo dẻo. Bữa trước lỡ miệng nói mình thích kẹo dẻo, ở nhà hay cất trong tủ lạnh để dành ăn. Xem ra ai đó rất cưng cô thì phải. Vậy mà cô nhần tâm giả vờ giận họ.

Hai ngày, ba ngày rồi gần một tuần trôi qua, ngoài việc điện thoại về thì hoàng thượng vẫn mất hút. Nghĩ đến công việc nhiều như thế, vậy mà mỗi khi cô điện hay cô cần, thì anh lại luôn có mặt kề bên. Xem ra cô nhần tâm thật. Mà cô chỉ muốn đùa với anh thôi mà, cô yêu anh còn không hết, thì lấy đâu ra mà ghét với giận. May mà những ngày qua, cô có Thùy Chi, Thanh Hương và Hoài Thư bên cạnh để giải buồn.

Nhắc đến những người này thì cô lại tức hộc máu. Ngoài Hoài Thư không hiểu gì ra, thì cả Thanh Hương và Thùy Chi đều lừa dối cô hết. Nhất là Thanh Hương, cô nàng còn dám nói với cô phải cảm tạ mình. Vì hai “vợ chồng nhà khoai” này đã lên kế hoạch ghép đôi cô và hoàng thượng với nhau.

Ghép cái con khỉ, cô yêu hoàng thượng lâu ơ là lâu rồi nhé. Hoàng thượng cũng yêu cô như vậy. Hoàng thượng đã tâm sự với cô mọi chuyện, ngài bảo mình yêu đơn phương cô từ lúc mới gặp kia. Cô cũng nói yêu ngài, không vì gì cả, chỉ là yêu ngài thôi. Ai bảo ngài vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, thông minh, lại vừa tạo cho cô cái cảm giác được bảo vệ. Rồi Uyên Phương chợt nhận ra, hình như cái việc yêu “không vì gì cả” của cô, có gì đó sai sai thì phải. Mà quan trọng gì, miễn là cô yêu ngài là được rồi.

Điều quan trọng là tình yêu luôn hình thành và xuất phát từ mỗi con người. Không hề có sự gán ghép tình yêu nào lên một người, rồi bắt họ yêu người kia được.

Uyên Phương nghĩ vậy, sao lại nói ghép đôi cô với hoàng thượng được. Rồi cô lại chợt nghĩ, người ta chỉ bảo ghép đôi, chứ đã nói gì đâu. Thoát ra khỏi suy nghĩ và trở lại thực với thực tại, Uyên Phương cảm thấy mỗi khi xa hoàng thượng thì cô lại hay nghĩ bậy trong đầu. Không được, cô cần hoàng thượng về ngay với mình.

29. Chương 29

“Bàn lau xong rồi này. Trà cũng đã pha rồi này.” Uyên Phương chấp tay sau lưng. “Còn gì nữa ta?” Cô đang đứng giữa phòng làm việc.

Nghe tiếng động sau lưng, Uyên Phương quay lại, ai đó xuất hiện làm cô đứng tim. Mắt cô mở to ra và ai đó cũng vậy. Nhìn gương mặt của ai đó, cô nghĩ bụng chắc đang định lao tới “thị tẩm” mình đây mà.

“Em chào chủ tịch.” Uyên Phương sau khi sững người trong ba giây thì cũng mở được lời.

“Em đi đâu vậy?” Tuấn Kiệt định đi tới ôm Uyên Phương thì cô nhóc đã lao nhanh đi.

Uyên Phương nói vọng lên. “Em đi pha cà phê.”

Túm túm cười, Uyên Phương hớn hở đi pha cà phê cho hoàng thượng. Cuối cùng sau bao nhiêu ngày thì anh cũng về với cô. Mọi bữa chỉ trò chuyện qua điện thoại nên cô chẳng thấy bớt nhớ.

Pha cà phê xong, cô hớn hở bưng vào phòng. Yên tĩnh, cô thấy không khí hôm nay rất lạ thường. Đến cả thần thái của anh hôm nào cũng biến mất. Thường thì khi cô vào, anh sẽ cầm cúi làm việc hoặc nhìn cô. Vậy mà hôm nay tự nhiên anh quay ghế lại nhìn ra ngoài. Hay là anh thích ánh nắng hoặc muốn ngắm cảnh chẳng. Cô cũng từng thử ngồi trên chiếc ghế đó lúc anh đi công tác. Cũng đã thử ngồi nhìn ra khoảng không bên dưới. Cô phải công nhận một điều rằng, từ độ cao này nhìn xuống dưới trong rõ đẹp.

“Cà phê của chủ tịch.” Uyên Phương đặt ly xuống bàn.

Lạ thay, anh không đáp tiếng nào, Vậy mà tối nào anh gọi điện cũng bảo nhớ cô, muốn ôm cô. Láo toét thì có. Rồi cô chợt nhận ra, anh cao lắm mà. Anh ngồi kiểu gì mà chẳng thấy cái đầu của anh đâu cả. Vừa nhận ra một sự thật thì cũng là lúc cô bị ai đó hôn trộm lên má.

“Á.” Uyên Phương định quay lại nhưng liền bị ai đó ôm chặt.

“Nhớ anh không?” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Khi Uyên Phương đi pha cà phê. Tuấn Kiệt liền nhanh trí treo áo khoác mình lên ghế. Sau đó quay chiếc ghế lại như đang ngồi xem cảnh. Tiễn nhanh tới núp sát vào tường gần cánh cửa. Khi Uyên Phương đi vào, cô vô tình đẩy cánh cửa che khuất Tuấn Kiệt như dự tính trước đó của anh. Đợi cô đặt ly xuống bàn, anh rón rén đi tới ôm chầm cô từ phía sau và hôn trộm lên má.

Trở lại với thực tại, Uyên Phương ngại ngùng. “Ai thèm nhớ chủ tịch chứ. Bỏ em ra.”

“Không bỏ.” Tuấn Kiệt đáp nhanh.

“Anh không bỏ, em sẽ cắn chủ tịch đó.” Uyên Phương hù dọa.

Tuấn Kiệt cười khẩy. “Có thể cắn vào môi anh không?”

Uyên Phương thấy miệng lưỡi ai đó ghê thật. “Chủ tịch là đồ biến thái.”

“Nghe mắng quen rồi.” Tuấn Kiệt hôn lên má Uyên Phương một cái nữa.

“Chủ tịch là đồ biến thái nhất thế gian.” Uyên Phương chịu thua.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Tối đi ăn với anh không?”

“Không.” Uyên Phương mặc dù mừng rỡ nhưng giả vờ nói láo.

“Đi mà.” Tuấn Kiệt năn nỉ.

Uyên Phương vẫn tiếp tục. “Không.”

Tuấn Kiệt thả Uyên Phương ra, sau đó anh quay người cô lại. “Tối đi ăn với anh đi.”

Uyên Phương đánh nhẹ vào ngực Tuấn Kiệt. “Tại sao em phải đi?”

“Mới đi công tác về, anh phải tranh thủ hâm nóng tình cảm với em chứ.” Tuấn Kiệt nắm tay Uyên Phương đưa lên miệng hôn nhẹ.

Uyên Phương nghĩ đến hai từ “tranh thủ”, cô sợ anh lại đi mất tiêu nữa thì chết. “Cũng được.” Cô giả vờ đáp lại trong trạng thái kiêu kỳ.

Tối đó, hai người đi tới nhà hàng V sang trọng như đã hẹn, mặc dù có thêm một sự phát sinh đi kèm. Lúc chiều Văn Thanh và Hoài Thư ngỡ ý muốn rủ hai người đi ăn, do vậy ai đó mặc dù không thích nhưng cũng phải gật đầu. Xuân Đức và Thanh Hương cũng được mời, nhưng vì bận đi đám cưới nên không thể đến chung vui.

Chuyện tình cảm giữa Uyên Phương và Tuấn Kiệt tuy được giữ bí mật nhưng vẫn nhiều người biết đến. Duy chỉ Hoài Thư là chưa biết thân phận thật sự của Tuấn Kiệt. Mọi bữa cô nàng hỏi Văn Thanh nhưng anh chàng cũng chỉ đáp Tuấn Kiệt chỉ là một tài xế.

Do vậy, khi đã có chút men trong người, Hoài Thư chột nói bậy. “Anh ơi.” Cô nàng nhìn người yêu của mình. “Chủ tịch xấu trai lắm phải không anh?”

Văn Thanh vừa tay bịt miệng Hoài Thư, vừa nhìn Tuấn Kiệt đầy lo sợ. “Em nói bậy gì vậy?”

Uyên Phương như chết đứng.

Tuấn Kiệt đang ăn thì cảm thấy như mắc nghẹn. Anh ngược mắt lên nhìn Hoài Thư. “Chủ tịch không đến nỗi xấu trai đâu.”

Hoài Thư gạt tay Văn Thanh ra khỏi miệng mình. “Xấu mà, em nghe nói không những xấu, mà còn hôi nữa.”

Văn Thanh định bế cô nàng đi ngay lập tức nhưng thấy chủ tịch nháy mắt thì anh đành ngồi im.

Ai đó cảm thấy muốn độn thổ. Định ra hiệu bảo thôi nhưng thấy ánh mắt của hoàng thượng đang nhìn mình, nên đành cúi mặt xuống an phận.

“Ai bảo em vậy?” Tuấn Kiệt cười trong cay đắng. Anh nghĩ mình đang bị một người rất thân cận phản bội. Và không ai khác là người đang có biểu hiện lạ nhất giữa bốn người.

“Phương điệu chứ ai.” Hoài Thư như vừa gián tiếp giết chết ai đó.

Uyên Phương đưa tay lên miệng kêu “Suýt”.

“Im gì mà im. Chả phải bữa trước đi ăn, em bảo với chị như vậy sao.” Hoài Thư phản bác lại.

Tuấn Kiệt hít một hơi thật sâu. “Phương còn kể gì nữa không em?”

Hoài Thư hớn hỏ. “Kể chủ tịch hôi này, xấu trai này, lùn, răng hô, mắt lé, mà còn bị sún nữa. Chưa hết đâu, Phương điệu còn bảo chủ tịch là biến thái, gay, hay dè xồm nữa.”

Ai đó mặt cắt không còn giọt máu. Đúng là bia rượu không tốt cho sức khỏe mà. Sao lại có thể loại “ruột để ngoài da” như vậy chứ. Mọi chuyện cô tâm sự đều bị phơi bày ra hết. Thật ra là cô chỉ muốn mọi người không để ý đến hoàng thượng của cô. Không muốn ai tư tưởng nên mới dè pha như vậy. Tất cả chỉ vì cô muốn hoàng thượng chỉ thuộc về mình cô thôi. Giờ cô có nhảy xuống sông cũng không thể rửa hết nỗi oan ức này.

Tối đó, ai đó mặt hầm hầm. Ai đó khác nữa cứ liên miệng bảo mình nói đùa. Chuyển xe tuy rôm rả giọng nói nhưng không khí chẳng khác gì tang tóc. Tuấn Kiệt mặc dù thấy Uyên Phương cứ xòa vào người mình xin lỗi các kiểu, nhưng anh vẫn cố giữ lấy bộ dạng lạnh lùng không quan tâm.

Sáng hôm sau đi làm, Uyên Phương bước vào xe thì thấy Tuấn Kiệt mang khẩu trang. Nghĩ đến việc mình chê các kiểu, cô chỉ biết trách mắng bản thân. Giờ thì anh giận cô thật rồi. Ở trong thang máy, anh cũng đứng cách xa cô cả mét. Cô pha cà phê, cô hỏi thăm, anh cũng chẳng thèm đoái hoài đến. Chỉ đáp cho có lệ rồi im bật ngay sau đó.

Đúng là cái miệng hại cái thân thật mà, Uyên Phương tự mắng bản thân.

“Em đừng buồn, đại ca đang đùa với em đó. Đại ca yêu em không hết thì lấy gì mà giận.” Thành Mỹ khuyên nhủ.

Tình hình chiến tranh lạnh giữa hai người nhanh chóng lan tỏa ra cả phòng. Ngay tối qua, Quốc Anh thuật lại cho Thành Mỹ. Văn Thanh kể với Vũ Huy. Duy An kể với Xuân Đức. Tất nhiên hai vợ chồng Xuân Đức ở chung nên không cần nói. Chưa hết, anh chàng còn gọi qua cho Hải Minh. Tin nóng chẳng mấy chốc lan tỏa tới hết hai mươi bốn con người ở cái văn phòng.

Có lỗi thì phải nhận, Uyên Phương bắt đầu vạch ra kế hoạch trong đầu. Chẳng có gì hiệu quả bằng cách xin lỗi trực tiếp cả. Nghĩ là làm, cô liền đứng dậy đi vào phòng của chủ tịch nhỏ nhen. Cô nghĩ hoàng thượng là phải rộng lượng với tỳ thiếp, đằng này ai đó nhỏ nhen quá nên cần phải thay đổi biệt danh.

Uyên Phương chấp hai tay đằng trước, ngược cặp mắt long lanh lên, mặt biểu hiện rõ sự hối lỗi. “Em xin lỗi chủ tịch. Chủ tịch đừng giận em nữa.”

Tuấn Kiệt cảm thấy đứng ngồi không yên nhưng vẫn cố lạnh lùng. “Cô có lỗi gì mà phải xin?”

“Cái vụ em nói xấu chủ tịch đó.” Uyên Phương nói giọng buồn bã.

“Có lửa mới có khói.” Tuấn Kiệt cố gắng bình thản. “Cô nói đúng sự thật mà.”

Uyên Phương lắc đầu. “Không phải đâu ạ. Chẳng qua em sợ người ta dòm ngó chủ tịch nên mới bịa chuyện ra thôi.”

Vui đến nỗi như tim muốn nhảy ra ngoài nhưng Tuấn Kiệt vẫn cố nhịn cười. “Đã ghi nhận.”

Uyên Phương ngơ ngác rồi giở chiêu trò thứ hai. “Chủ tịch tha lỗi cho em đi.” Đó là năn nỉ, nũng nịu và nịnh nọt. “Chủ tịch yêu dấu của em. Chủ tịch đẹp trai tha lỗi cho em đi.”

Tuấn Kiệt mặt đỏ như gấc. “Có ai giận cô đâu mà tha lỗi.” Khó lắm anh mới thốt lên được như vậy.

Hai kế hoạch đều bị đối phương bẻ gãy nhanh chóng, Uyên Phương đành lui thủ đi về. Tuấn Kiệt đợi cô nhóc ra khỏi phòng thì liền thở phào nhẹ nhõm. Anh vừa mới trải qua vài phút địa ngục của đời mình. Thật sự chỉ cần kéo dài thêm chút nữa, thì anh e rằng mình khó vượt qua được sự căm dỗ đó.

Buồn bực, Uyên Phương quay về chỗ để suy nghĩ kế hoạch tiếp theo. Chán nản, cô đành lôi điện thoại ra lướt mạng xã hội. Nào ngờ cô thấy một tựa game đang hot trên mạng. Đây là cái tựa game mà cách đây không lâu, ban trợ lý có thảo luận sôi nổi với nhau. Lúc đó cô cũng định chơi thử nhưng đang bận đọc truyện nên đành thôi.

Sau một hồi lập tài khoản và chơi thử một vài phút, Uyên Phương hốt hải chào vào phòng chủ tịch nhỏ nhen. “Em có cái này hay lắm nè.” Cô giơ điện thoại màn hình ra. “Dễ thương không?”

Tuấn Kiệt nhìn vào màn hình thì chợt nhận ra đây là sản phẩm mới của phòng game. Anh nhúu mày. “Dễ

thương gì?”

“Con heo này nè.” Uyên Phương khẽ cười.

“Có gì đâu mà dễ thương.” Tuấn Kiệt giả vờ nói láo.

Uyen Phương nhu miệng ra. “Nó dễ thương giống em mà.” Thấy vẻ mặt chủ tịch không thích lắm, cô đành đi ra lại. Người gì đâu mà giận dai dễ sợ.

Thật ra Tuấn Kiệt biết đây là cái game mà trước kia Thành Mỹ có khoe với anh. Sau nhiều lần test game và chạy thử các phiên bản beta, thì game bây giờ đã được phát hành rộng rãi ra thị trường. Ngã người ra sau ghế, Tuấn Kiệt tùm tùm cười khi nhớ lại hình ảnh lúc nãy của Uyên Phương. Nảy ý, anh liền gọi Bảo Khánh vào gặp mình.

“Chủ tịch gọi em ạ.” Bảo Khánh chạy vào với khuôn mặt sợ hãi.

Tuấn Kiệt thấy vẻ mặt của trợ lý mình nên liền hỏi. “Sao trông cậu lo lắng vậy?”

Bảo Khánh đành khai thật. “Em xin lỗi chủ tịch. Em biết mình sai khi lỡ hack máy tính của cô ấy. Em chỉ muốn xem thử cô ấy có chung thủy với em hay không ấy mà.”

Tuấn Kiệt choáng váng. “Ai đánh mà bảo cậu khai vậy?”

“Ừa thế chủ tịch gọi em là vì.” Bảo Khánh chợt nhận ra mình vừa vạch áo cho họ xem lưng.

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Tôi gọi cậu là vì.” Anh nhìn quanh rồi nói khẽ. “Tôi muốn cậu hack điện thoại Uyên Phương.”

“À.” Bảo Khánh mỉm cười. “Em hiểu rồi.”

Tuấn Kiệt nhú mày. “Hiểu gì. Tôi muốn cậu hack cái game cô ấy đang chơi ấy.”

“Ừa thế không phải hack mấy cái.” Bảo Khánh cảm thấy mình bị hố. “Cái kia.”

Tuấn Kiệt liếc mắt. “Tôi chứ không phải ai đó.”

Đúng như lời Bảo Khánh dặn, Tuấn Kiệt gọi Uyên Phương vào phòng mình. Vì anh biết cô sẽ để điện thoại ở lại bàn làm việc, lúc nào cũng vậy. Uyên Phương bước vào và được giao một nhiệm vụ, đó là kiểm tra chính tả một số văn bản. Cô hớn hớ ngồi xuống bàn tiếp khách và làm việc ngay. Cô đâu biết rằng đây chỉ

là chiêu trò của ai đó dụ cô vào để hack điện thoại ở ngoài kia. Một lúc sau thì Bảo Khánh vào lại văn phòng. Uyên Phương hết cơ hội lợi dụng nên được cho lui ra.

“Em đã hack tài khoản game của bé Phương.” Bảo Khánh đưa mảnh giấy có chứa thông tin tài khoản. “Chủ tịch cứ chơi bình thường. Khi nào cô ấy vào game thì chủ tịch tự khắc bị out ra.”

Tuấn Kiệt đưa điện thoại của mình cho cậu ta. “Cậu giúp tôi cài game đi.”

Bảo Khánh vừa thực hiện, vừa tò mò. “Mà sao chủ tịch lại bảo em hack game?” Anh chàng không hiểu lắm.

Tuấn Kiệt nói thật. “Tôi thấy tạo hình con heo đó dễ thương.”

Bảo Khánh âm ờ rồi chợt khẽ cười. “Ừ có con heo sữa quay thật đó, sao chủ tịch lại chơi game làm gì.”

“Heo sữa quay nào?” Tuấn Kiệt đưa bộ mặt ngơ ngác.

Bảo Khánh chỉ tay ra bên ngoài. “Bé Phương, heo sữa quay của chủ tịch đó.”

Tuấn Kiệt e thẹn nhưng vẫn liến chồng chế. “Hình như tôi mới nghe ai đó vừa hack trái phép thì phải.”

“Chủ tịch cứ xem em như chưa nói gì đi.” Bảo Khánh rút mồm hơi hột.

Được Bảo Khánh thiết lập game xong, Tuấn Kiệt cảm ơn và bắt đầu đăng nhập vào. Tạo hình chú heo dễ thương bắt đầu hiện ra. Đây là tạo hình được mô phỏng từ chương trình nhận diện khuôn mặt của game đối với người chơi. Mà Tuấn Kiệt công nhận Uyên Phương giống heo sữa thật. Trắng trẻo, hồng hào, béo múp, nhìn là chỉ muốn nhào tới ngoằm một miếng thôi.

Tuấn Kiệt bất ngờ chạm ngón trỏ vào “nàng heo”, đột nhiên nàng heo mỉm cười rồi ôm bầu vú ngón tay của anh để nũng nịu. Giở ngón tay ra, nàng heo không cười nữa. Anh cố tình cạ ngón tay vào phần bụng, nàng heo mỉm cười vì bị cù lét y như thật. Anh chỉ lên khuôn mặt, nàng heo giống như đang làm nũng với anh. Những biểu cảm, những cử chỉ của tạo hình nàng heo này, được mô phỏng vô cùng dễ thương, ngộ nghĩnh và chả kém gì tương tác ngoài đời thật.

Chiều hôm đó, phòng thiết kế và lập trình ra phần mềm game này được thưởng một số tiền lớn mà chả hiểu vì sao. Cuối cùng họ nghĩ chắc game đang hot nên công ty thưởng để khích lệ tinh thần.

Từ khi có game, cứ thời gian rảnh thì Tuấn Kiệt lại mở game ra chơi. Anh cứ lặp đi, lặp lại một chuỗi hành động duy nhất, đó là cù lét, sờ má và sờ bụng. Đôi lúc anh bật cười một mình khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên ra mặt.

Lại nói về Uyên Phương, sau khi thực hiện kế hoạch không thành, cô đành chuyển sang bước tiếp theo. Tiếp tục giả chiêu trò cũ ra sử dụng, giận ngược lại chủ tịch để cứu vãn tình hình. Nhưng cô đâu biết rằng, ai đó đang miệt mài chơi game nên đâu để ý. Thế là cả đêm cô nằm chờ điện thoại trong vô vọng.

Ngày hôm sau, Tuấn Kiệt vào văn phòng, vừa mở điện thoại lên chơi game thì anh giật mình hoảng hốt tột độ. Nàn heo của anh nằm im không động đậy, khuôn mặt bơ phờ mệt mỏi như sắp chết. Dù anh có tác động thế nào đi chăng nữa thì nàn heo cũng không nhúc nhích tương tác lại. Nhanh chóng gọi Anh Phát vào văn phòng, anh cần phải giải quyết tình hình nghiêm trọng này ngay lập tức.

“Chủ tịch gọi em?” Anh Phát, trợ lý về mảng game xuất hiện.

Tuấn Kiệt đưa điện thoại lên. “Cậu xem thử sao nhân vật trong game của tôi chết queo vậy?”

Anh Phát nhìn sơ qua vài giây rồi khẽ cười. “À, cái này đâu phải chết. Là chủ tịch không cho ăn nên nó bệnh thôi.” Rồi anh chàng chợt nhận ra. “Ừa đây là con heo của bé Phương mà.”

Tuấn Kiệt giật mình. “Sao cậu biết?”

“Bé Phương hôm qua cầm điện thoại đi khoe cả phòng mà chủ tịch.” Anh Phát khẽ cười.

Tuấn Kiệt đưa ngón trỏ lên miệng kêu “suyt” một tiếng. “Đừng nói ai nha.”

Anh Phát gật gật đầu mặc dù không hiểu gì hết. “Chủ tịch phải cho nó ăn đi. Ăn xong là nó khỏe lại à.” Anh đưa điện thoại lại cho chủ tịch.

“Có vụ đó nữa sao?” Tuấn Kiệt ngạc nhiên.

Anh Phát hớn hỏ giới thiệu. “Lúc trước thì nó đơn giản thôi. Sau đó em đề nghị phòng game lập trình thêm nhiều tính năng mới. Ngoài việc ăn uống, chủ tịch có thể cho nó đi học, rồi đi làm, kết giao bạn bè, xây nhà, kết hôn, sinh con, vâng vâng và vâng vâng.”

“Mà làm sao để có thức ăn?” Tuấn Kiệt chẳng biết vụ này.

Anh Phát chồm người qua bàn của chủ tịch để hướng dẫn. “Chủ tịch phải có tiền. Sau đó đi tới siêu thị để mua. Mà hình như chủ tịch không có nhiều tiền thì phải.”

“Làm sao để có tiền? Phải đi làm sao?” Tuấn Kiệt ngẫm đoán.

Anh Phát gật đầu. “Dạ đúng rồi. Mà để sau đi, để em ra ngoài nạp code chuyển tiền cho chủ tịch trước đã.”

Tuấn Kiệt cảm ơn, sau đó bắt đầu làm việc. Về phần Uyên Phương, bước thứ ba thất bại, cô đành thực hiện bước thứ tư. Im lặng không được, giận không xong, thôi thì cô phải tạo sự chú ý. Bắt đầu giả vờ kiểm việc để làm, từ lau bàn đến lau sàn. Dọn dẹp đại cái gì đó hoặc sắp xếp lại mọi thứ trong văn phòng. Cô muốn mình tạo sự chú ý với anh.

Tất nhiên điều đó không thể qua được mắt Tuấn Kiệt. Chả ai phải đi lau cái bàn đến gần chục lần cả. Chưa kể vừa lau, rồi vừa hát, lâu lâu lại quay lưng nhìn anh. Nén cười, Tuấn Kiệt nghĩ mình cứ nên tiếp tục giả vờ lạnh lùng.

Đến chiều, mọi việc đã xong, giờ Uyên Phương phải nghĩ cách đi vào văn phòng. Thế rồi cô nảy ra ý, đó là ăn kẹo dẻo. Cứ tầm vài phút là cô vào văn phòng, mở tủ lạnh ra, bóc vài cái kẹo dẻo bỏ vào miệng, rồi lại đi ra. Cứ thế, được một vài lần thì Tuấn Kiệt sinh nghi. Anh lén mở tủ lạnh đem hết kẹo dẻo ra để trên bàn của mình.

Uyên Phương không biết, đứng đỉnh đi vào văn phòng, mở tủ lạnh ra, một quy trình như này giờ. Ngạc nhiên trong hai giây, tủ lạnh không có một bóng kẹo dẻo nào cả. Một cái cũng không. Đang suy nghĩ không biết có ma hay không, cô chợt quay lại thì thấy cả đồng kẹo đang nằm trên bàn ai đó. Cái này rõ ràng là muốn trêu cô mà. Chả ai đi giận mà lại tốn công, tốn sức làm mấy cái chuyện này cả.

“Chủ tịch để kẹo trên này làm bản bàn làm việc sao?” Uyên Phương khẽ nói. Nhìn cô đầy lịch sự, nhỏ nhẹ và lễ phép.

“Còn hơn ai đó bị tiểu đường và sâu răng.” Tuấn Kiệt lạnh lùng nhìn vào màn hình máy tính khi đang nói.

Uyên Phương sung sướng trong lòng. “Em tưởng chủ tịch không quan tâm em chứ.”

“Tôi quan tâm đến tiền của tôi.” Tuấn Kiệt chống chế. “Lỡ nhân viên bị bệnh, rồi nhập viện, mọi chi phí điều trị tập đoàn phải trả. Tôi thấy xót cho tiền của mình.”

Giả vờ xót đồ, Uyên Phương nghĩ thâm rồi khẽ cười. “Em đã ký hợp đồng đâu. Ai đó dụ em vào đây làm nên em vào làm thôi. Không biết thời gian qua có được tính lương không nữa.”

Tuấn Kiệt thấy cái sai của mình quá trầm trọng. Anh âm ờ. “Xem như là thiếu sót của tôi.”

“Thôi để em cất kẹo vào tủ cho rộng bàn.” Thấy Tuấn Kiệt đặt tay lên gói kẹo như bảo ngừng thì Uyên Phương liền hiểu ý. “Em không ăn nữa đâu. Chủ tịch khỏi phải lo xót tiền.” Cô hứ một tiếng rồi đi tới tủ lạnh.

Tuấn Kiệt sau đó gọi Ngọc Thành, trợ lý bên mảng luật sư vào văn phòng. Anh chợt quên bém đi vụ hợp đồng của Uyên Phương mất. Cứ nghĩ trước sau gì cũng cười cô nhóc làm vợ mình nên quên cha cái vụ này. Hoàng Dũng và Việt Ân cũng được gọi vào, hai người này lo tính toán xem xét và truyền chuyển tiền lương cho cô nhóc.

Uyên Phương sau khi biết chủ tịch giả vờ chiến tranh lạnh với mình, cô tủm tủm vui sướng về bàn chơi game. Hôm qua đến giờ ai đó làm cô nhớ phát điên, nên cô quên bồng đi vụ game này. Vừa vào game, cô chợt ngạc nhiên khi thấy nhân vật của mình có số tiền nhiều đến mức không ngờ.

Uyên Phương lao vào văn phòng. “Chủ tịch.” Cô đưa điện thoại cho Tuấn Kiệt xem. “Chủ tịch xem game bị lỗi này. Hôm qua đến giờ em không đụng gì vào, mà tự nhiên tài khoản em có tiền nhiều ơ là nhiều luôn.” Cô hăng hái khẳng định. “Em chắc chắn game bị lỗi rồi.” Cô nghĩ mình vừa phát hiện ra một lỗ hổng game lớn. Không ngờ cô thì lần này phòng game xong đời rồi.

Tuấn Kiệt nuốt nước bọt, anh giả vờ nói láo. “Ồ, không phải đâu. Cái này do em làm nhân viên nên được ưu đãi đó.”

“Ủa chứ không phải game bị lỗi à?” Uyên Phương cảm thấy hụt hẫng.

“Tất nhiên là không rồi.” Tuấn Kiệt mừng thầm vì không bị phát hiện vụ hack điện thoại. “Mà em cũng nên chơi đi. Xem thử game có bị lỗi gì thì báo cho tôi.”

Uyên Phương gật đầu. “Dạ.”

Tuấn Kiệt chợt nhớ. “Mà em nhớ cho nhân vật mình ăn uống đầy đủ nha.”

Uyên Phương gật đầu rồi đi ra. Cô cảm thấy thắc mắc vì sao chủ tịch lại biết vụ cho nhân vật ăn uống. Chủ tịch có chơi game này đâu. Rồi cô nghĩ chắc do anh là chủ tịch nên được trợ lý báo cáo ấy mà. Tối về, Uyên Phương nằm trên giường cho bé heo mình ăn. Vì tiền nhiều quá nên ngoài việc cô mua thức ăn, cô liền trưng diện cho bé heo của mình nguyên một set thời trang mắc nhất trong siêu thị. Lúc cho bé heo ăn, cô chợt nhớ ra một chuyện, chiều cuối cùng của kế hoạch. Cô đã biết cách làm sao cho chủ tịch hết lạnh lùng với cô rồi.

Ngày hôm sau đi làm, Uyên Phương xin phép đi trễ. Sau đó cô làm cơm cuộn mang tới cho chủ tịch. Tất nhiên là cô giả vờ tay mình bị đứt nên liền quần băng cá nhân quanh đầu ngón trỏ. Canh đúng giờ trưa, cô tung tăng đem hộp cơm vào văn phòng.

Uyên Phương khê cười. “Em mới làm cơm cuộn, chủ tịch qua ăn với em cho vui.” Trong đầu cô đang nghĩ đến việc anh sẽ phát hoảng khi thấy ngón tay mình bị thương.

Tuấn Kiệt thấy nụ cười của cô nhóc đầy vẻ mờ ám nhưng vẫn nhận lời đi tới bàn tiếp khách. Lúc cô nhóc dứt anh ăn, y như những gì anh ngầm đoán. Anh thấy điều gì đó sai sai. Cái cách dứt anh ăn giống như đang cố tình khoe mình bị đứt tay ấy. Chả ai lại cầm miếng cơm cuộn mà lại điệu đà như vậy cả.

“Lần sau mà muốn.” Tuấn Kiệt định nói Uyên Phương giả vờ nhưng liền khựng lại rồi chuyển ý. “Ăn kẹo dẻo thì ăn ít thôi.”

Tuấn Kiệt thấy mình thật thông minh khi lấp liếm nhanh chóng như vậy. Anh sợ nếu mình mà bắt tẩy cô nhóc, thì lần sau cô nhóc sẽ cố tình làm đứt tay thật. Lúc đó e rằng anh đi đập đầu tự tử mất.

“Ý tay em bị làm sao vậy?” Tuấn Kiệt giả vờ hoảng hốt.

Uyên Phương bặm môi cười khi đạt được mục đích. “Có gì đâu.”

“Em lại bị đứt tay nữa đúng không?” Tuấn Kiệt giả vờ hỏi.

Uyên Phương bấu má Tuấn Kiệt. “Không. Em chỉ giả vờ như vậy để xem chủ tịch có quan tâm em không ấy mà.”

Tuấn Kiệt liếc mắt. “Quan tâm làm gì khi ai đó chê tôi hôi thối, xấu xí, rồi biến thái.”

Uyên Phương dứt nhanh miếng cơm vào miệng Tuấn Kiệt. “Em chỉ nói đùa thôi. Chủ tịch giận em dai vậy.”

“Cảm thấy bị tổn thương.” Tuấn Kiệt đưa tay đặt lên tim mình.

“Thôi.” Uyên Phương xụ mặt xuống. “Giờ em phải làm gì thì chủ tịch mới làm lành với em.”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Hôn anh đi.”

“Ồ biến thái.” Uyên Phương đỏ mặt đánh vào ngực Tuấn Kiệt.

“Hôn anh đi.” Tuấn Kiệt

Uyên Phương phồng má lên. “Không.”

Miệng ai đó nói “không” nhưng khi người ta đặt môi lên môi mình thì cũng để mặc tự nhiên không một chút kháng cự. Cả căn phòng lại ngập tràn sự ấm áp. Thời tiết hôm nay có vẻ dễ chịu hơn mọi hôm.

30. Chương 30

Thời gian qua đi, tình cảm của Uyên Phương và Tuấn Kiệt ngày càng nồng thắm hơn. Ngoài việc phải cưng chiều “nàng heo sữa quay” của mình, Tuấn Kiệt còn phải chăm sóc cho “nàng heo” và “chàng hổ” của mình trong game.

Chuyện là khi Uyên Phương vào văn phòng để ngồi chơi. Chả hiểu vì sao mỗi lần cô “test game” thì ai đó lại sắp tới bên cạnh. Thế là nhiệm vụ của cô chỉ là chăm sóc cho nàng heo của mình. Ai đó bên cạnh vừa phải vút ve, vừa phải đút bánh kẹo cho cô nhấm nháp.

Rồi một hôm Uyên Phương bảo trong game có tính năng kết hôn. Thế là Tuấn Kiệt bị bắt phải chơi game cùng. Sau khi đưa máy lên chụp, phần mềm chọn cho anh một nhân vật tương ứng, đó là chú hổ ngộ nghĩnh nhưng đầy oai phong. Nếu như Uyên Phương đặt tên cho nhân vật của mình là “Phương xinh đẹp”, thì Tuấn Kiệt bị cô giật máy rồi tự đặt cho anh một cái tên khá thú vị, đó là “Pet của Phương”. Thú vị đến nỗi về mặt anh chả khác gì “mất sổ gạo” cả.

Khổ nỗi, trong danh sách bạn bè của chàng hổ chỉ có mình nàng heo. Ngược lại, nàng heo lại có đến hàng trăm bạn bè khác. Lâu lâu Uyên Phương lại chạy tới khoe có người tán tỉnh cô, ai đó đòi kết hôn. Rồi đưa luôn đoạn tin nhắn cho Tuấn Kiệt xem, mà cô đâu biết rằng, máu anh đang dồn lên não vì phát ghen. Thế là ai đó vào game, lấy chàng hổ đi tìm cho được cái tên tán tỉnh nàng heo, gửi lời thách đấu rồi đánh họ nhừ tử trên võ đài.

Tính năng thách đấu cũng là một tính năng khá thú vị trong game. Người chơi có thể cho nhân vật đi học võ để nâng cao sức mạnh của mình. Sau đó thách đấu người chơi khác. Họ có thể đồng ý hoặc từ chối lời thách đấu.

Và tất nhiên, nhiều lúc anh hổ gửi lời thách đấu nhưng đối phương từ chối ngay. Vì chả ai lại dám đụng một nhân vật có chỉ số sức mạnh top một, được trang bị tận răng với những món hàng cao cấp cả. Không thách đấu được nên anh hổ liền chơi liều. Tìm được họ ở đâu, anh liền bật chế độ chiến đấu và đánh họ trọng thương. Nàng heo thì may mắn không biết điều đó nên cứ thản nhiên kết bạn và số lượng kẻ thù cần diệt trong mắt chàng hổ lại tăng cao không ngừng.

Nói về Uyên Phương, sau bao nhiêu ngày chờ đợi thì cũng đến ngày sinh nhật của cô. Từ sáng đến giờ, cô hồi hộp không biết Tuấn Kiệt sẽ làm gì cho mình. Cứ thấy anh thản nhiên làm việc và chả đả động đến gì ngày sinh nhật của mình, cô thấy người yêu gì mà kỳ dễ sợ. Buồn bực, cô đành kiếm việc để làm cho khuây khỏa, cô chả thèm muốn chơi game với ai đó nữa.

Đến gần trưa, cô được Tuấn Kiệt kêu vào văn phòng. Đang nghĩ bụng chắc anh sẽ chúc mừng sinh nhật mình, nên cô tủm tỉm cười đi vào trong sung sướng. Ngờ đâu, ai đó lại bảo cô xách máy ra chơi game.

Hụt hẫng, tức giận, thế là cô gửi lời mời thách đấu đến chàng hổ. Ai đó đứng trên võ đài bị nàng heo đánh tới tấp. Khổ nỗi, chỉ có chỉ số thông minh là nàng heo cao chót vót, còn chỉ số sức mạnh thì chả được bao nhiêu. Thế là nàng heo cứ đánh mãi mà chàng hổ vẫn chả hề gục ngã.

“Đi ăn thôi em.” Tuấn Kiệt tắt máy đứng dậy.

Ai đó hậm hực không thèm trả lời. Đến khi bước ra phòng trợ lý thì ngạc nhiên. “Ủa, mọi người đâu cả rồi?”

Tuấn Kiệt giả vờ nói láo. “Đi ăn hết rồi.”

“Em nhớ là phải có người ở lại trực mà.” Uyên Phương ngạc nhiên hơn khi đi ra phòng nghỉ của cận vệ cũng chả thấy ai.

Bấm thang máy đi xuống, vừa bước ra phòng ăn thì cô chả thấy bóng dáng ai cả. Đang mơ hồ trong đầu thì cô bỗng giật mình khi tất cả các ngọn đèn đều vụt tắt. Sau đó là một tiếng nổ vang lên. Mọi người tự nhiên đồng loạt xuất hiện, ai nấy đều cầm trên tay chiếc pháo bông. Ngoài ban trợ lý, đội cận vệ, thì còn có thêm Hoài Thư, Thanh Hương, Thùy Chi và Hoàng Dung nữa.

Uyên Phương không tin nổi vào mắt mình, cô chấp tay trước ngực, mỉm cười trong hạnh phúc. Thật tình cô không ngờ mọi người và chủ tịch lại bí mật chuẩn bị sinh nhật cho mình. Sáng giờ mặt cứ hầm hầm, giờ thấy như vậy, cô có cảm giác như đang lảng lảng trên tận chín tầng mây.

Tuấn Kiệt hôn nhẹ lên đầu Uyên Phương. “Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Uyên Phương đánh nhẹ vào ngực Tuấn Kiệt. “Anh giấu em.”

Các cận vệ nhanh chóng xếp bàn thành một dãy dài. Thức ăn, thức uống được nhân viên phục vụ đem lên, có cả bánh kem nữa. Mọi người sau đó chúc mừng sinh nhật Uyên Phương. Ai nấy đều nở một nụ cười thật tươi trên mặt. Hơn hết là Uyên Phương, cô cảm thấy có lỗi với Tuấn Kiệt. Anh bí mật chỉ đạo mọi việc như vậy, mà nữ lòng nào cô lại nghĩ xấu anh từ sáng đến giờ. Chưa kể cô còn đánh anh, mắng anh nữa chứ. Cô nghĩ chút nữa phải hôn anh chuộc lỗi mới được.

Hoài Thư lúc này đã biết rõ mọi chuyện. Lần trước đi ăn, cô đã biết Tuấn Kiệt là ai và cô đã xin lỗi mọi chuyện. Tuấn Kiệt nghĩ rằng anh mới là người có lỗi, khi anh đã cố tình lừa dối mọi người trong thời gian qua. Đôi bên cùng xin lỗi với nhau, chỉ có ai đó phát ngượng nên cứ cúi mặt xuống đất.

Một lúc sau khi gần đến giờ tan ca, Tuấn Kiệt đứng dậy đi tới bàn tiếp khách. “Tối nay em có bận gì không?”

Uyên Phương lúc này đang miệt mài chơi game. “Chủ tịch xem này.” Cô vẫn nhìn vào điện thoại. “Có thằng này đang tán em.”

Tuấn Kiệt lúc này máu lại dồn lên não. “Tối nay em có bận gì không?” Anh thấy tức tối rồi đó.

“Có chuyện gì không chủ tịch?” Uyên Phương thần nhiên đáp.

Tuấn Kiệt ngồi xuống bên cạnh rồi bấu nhẹ má cô nhóc. “Tối nay tới nhà anh chơi.”

Cho ăn xong rồi rửa về nhà. Mờ ám, chắc chắn mờ ám, Uyên Phương nghĩ thầm rồi quay sang khẽ cười. “Dạ được.” Mờ ám thật nhưng mà cô thích.

“Vậy anh về trước nha. Tí nữa Hữu Nam với Hồng Thái sẽ đưa em về.” Tuấn Kiệt hôn nhẹ lên má cô nhóc rồi lao đi.

Về tới nhà, Tuấn Kiệt xắn nhanh tay áo lên rồi lao vào bếp. Anh đã chuẩn bị kế hoạch này từ lâu, đã dặn dì Ba và dì Như chuẩn bị trước mọi thứ. Anh muốn tự tay mình làm hết tất cả, từ việc nhỏ nhất đến việc lớn nhất.

Lại nói về Uyên Phương, cô được hai cận vệ đáng yêu đưa về nhà. Sau khi tắm rửa, thay quần áo và trang điểm nhẹ, cô liền đi xuống. Hai cận vệ vẫn ngồi chờ cô trong xe như lời dặn. Xe chuyển bánh một lúc thì cũng tới khu nhà Tuấn Kiệt sinh sống. Yêu nhau bao lâu, vậy mà đây là lần đầu tiên cô tới nhà anh.

Thật sự mà nói thì cô cũng không ngạc nhiên lắm khi anh sống trong khu biệt thự xa hoa lộng lẫy này. Cô từng nghe trợ lý Ngọc Dương nói, hơn một nửa giới siêu giàu của thành phố H là đang sinh sống ở đây. Thật ra khu phố biệt thự này đã được xây dựng cách đây hơn chục năm về trước. Ngọc Dương nói sở dĩ nó “hot” như vậy là do hai điều.

Một, đó là khu biệt thự này là tài sản do tập đoàn V chủ quản. Giá được đẩy cao lên ngất trời là điều hiển nhiên. “Thích thì mua, chúng tôi không ép”, câu slogan của miệng của các nhà môi giới bất động sản. Hai, để được làm hàng xóm của một người tỷ phú, thì anh cũng phải là một nhà tỷ phú. “Không phải anh cứ vác cục tiền đến là chúng tôi bán”, câu slogan thứ hai của họ. Ngụ ý muốn nói rằng, những khách hàng tới mua đều được họ xem xét hồ sơ rất kỹ, từ nguồn tài chính, đến thân phận hay xuất xứ. Đa số những khách hàng được duyệt hồ sơ đều là những người có tên trong “bản đồ danh vọng”.

Khi Uyên Phương nghe Ngọc Dương nói xong, cô nghĩ đúng là người giàu nói gì cũng được. Mà người đây còn là siêu giàu nữa chứ. Lúc xưa cô có nghe chú Phúc Tân nói rằng, Tuấn Kiệt có mối quan hệ rất lớn với chính phủ. Nghe đồn thổi hình như anh là một trong các cổ vấn kinh tế của họ.

Trở lại với thực tại, lúc này Tuấn Kiệt đã thấy Uyên Phương bước vào nhà. Cô nhóc mang chiếc quần ngắn màu đen, cùng với chiếc áo thun có cổ màu xanh dương. Mái tóc xõa một bên vai, trên tay cầm chiếc túi xách nhỏ. Anh thấy cô hình như có trang điểm sơ qua thì phải.

Uyên Phương vừa bước vào nhà thì thấy ba anh cận vệ đang ngồi trên ghế sofa xem phim. Cũng chả lạ vì cô từng nghe mọi người nói Quốc Anh, Văn Bình và Duy An ở chung nhà với chủ tịch. Khẽ chào ba người họ, cô tiếp tục tiến vào phòng ăn, nơi anh đang ở trong đó.

Uyên Phương phải công nhận phòng khách nhà Tuấn Kiệt lớn thật. Đúng là nhà của giới siêu tài phiệt nó khác. Cô thấy Tuấn Kiệt đang đứng nhìn mình mỉm cười. Anh đang mang tạp dề màu xanh đen, trên tay cầm đôi đũa. Bên cạnh anh là một bà lão đang ngồi trên xe lăn.

“Thanh Vân.” Bà Kim Xuân vừa ngược mặt lên thì thấy con gái mình đi về.

Uyên Phương đang mơ màng thì bị tiếng kêu làm giật mình. “Dạ?” Cô thấy Tuấn Kiệt đưa ngón trỏ lên miệng rồi nháy mắt nói gì đó.

“Con đi đâu về vậy?” Bà Kim Xuân khẽ nói.

Tuấn Kiệt ngồi xổm xuống đáp thay. “Dạ bé Vân mới đi chơi về mẹ ạ.” Anh nhìn Uyên Phương nháy mắt rồi gật gật đầu như bảo hãy nói láo với mẹ mình.

Uyên Phương hiểu ý nên đành đóng phim. Cô nói lớn. “Dạ con mới về.”

“Con ăn gì chưa?” Bà Kim Xuân khẽ cười.

“Dạ chưa.” Uyên Phương ngồi xuống đối diện với bà.

“Để mẹ bảo thằng Phong dọn cơm cho con nha.” Chưa bao giờ bà Kim Xuân vui như lúc này.

Uyên Phương ngơ ngác. “Dạ?” Lần thứ hai cô ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Con đang nấu đây mẹ.”

Uyên Phương hiểu luôn. “Dạ, dạ.” Cô từng nghe cô Bích Hân nói về vấn đề này, nhưng không ngờ mọi việc lại đau thương đến như vậy.

“Sao mấy bữa nay mẹ không thấy con?” Bà Kim Xuân nắm tay Uyên Phương.

Tuấn Kiệt lại đáp thay. “Mẹ lại quên nữa rồi. Chẳng phải lúc sáng bé Vân đút mẹ ăn cháo đó sao.”

“Vậy hả, sao mẹ không nhớ.” Bà Kim Xuân nói giọng buồn bã.

Uyên Phương hít hít vài hơi. “Hình như có mùi gì khét.”

Tuấn Kiệt quên bém là anh đang nấu ăn. “Chết bà.” Anh cuống cuống đứng dậy tắt bếp.

Bà Kim Xuân trách móc. “Cái thằng hậu đậu vô tích sự này.” Bà nhìn Uyên Phương. “Nó có hay ăn hiếp con không?”

“Dạ không.” Uyên Phương khẽ cười. “Anh ấy cưng con lắm.”

“Vậy thì được.” Bà Kim Xuân nói. “Nếu nó ăn hiếp con thì nói mẹ. Mẹ đánh đít nó cho.”

Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. “Dạ.” Giờ thì cô có người bảo vệ rồi, anh đừng hòng mà ăn hiếp cô nữa.

Phải giả vờ nói để Thanh Vân đi tắm, thì bà Kim Xuân mới chịu cho Tuấn Kiệt dắt Uyên Phương đi. Anh bắt đầu dẫn cô nhóc đi tham quan ngôi nhà, ngoại trừ khuôn viên ngoài sân. Vừa đi, anh vừa bảo cô cứ giả vờ và vì sao phải giả vờ với mẹ anh. Rồi anh bảo cô nhóc xuống nhà ngồi chơi với các cận vệ. Anh muốn đi tắm cho bớt mùi dầu ăn và cháy khét khi nãy.

“Cho em mượn cái áo nha.” Tuấn Kiệt cầm chiếc áo sơ mi trắng lao nhanh ra khỏi phòng anh trai mình.

Sửa soạn chỉnh tề, anh liền xuống dưới nhà rồi dắt Uyên Phương ra ngoài sân. Mặc dù trời lúc này đã tối nhưng anh vẫn bật mắt cô lại. Anh muốn giữ bí mật với cô đến phút chót. Hai người cứ thế chầm chậm đi tới hậu viên. Còn Uyên Phương, cô chẳng biết Tuấn Kiệt có ý gì, chỉ càng thấy tò mò khởi lên trong lòng. Chưa kể là vụ bật mắt lại nữa chứ, cô không biết anh đang làm cái trò gì đây.

“Tối rồi.” Tuấn Kiệt buông tay ra.

Uyên Phương khẽ mở mắt, trước mặt cô là ánh sáng lấp lánh của các ngọn đèn. Một khoảng sân rực sáng bởi các dây đèn trang trí. Ngoài việc bắt dọc theo lối đi, Tuấn Kiệt còn bắt xung quanh khu vực chiếc bàn mình ngồi.

Uyên Phương thấy một chiếc bàn nhỏ được lót khăn trải bàn màu trắng. Trên đó, ngoài những đóa hoa hồng màu trắng, thì còn có thêm ba ngọn nến trắng nhỏ xinh xinh nữa. Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cô tình cờ ngược mặt lên trời, cô thấy những dây đèn led màu vàng lung linh chẳng khác gì những vì sao.

Tuấn Kiệt nhẹ nhàng kéo nhẹ chiếc ghế ra. “Mời em ngồi.” Một phong thái vô cùng ga lăng và đầy lịch lãm.

Trái lại với suy nghĩ của Tuấn Kiệt, Uyên Phương không ngồi xuống mà lại ôm chầm lấy anh. Cô không ngờ anh lại lãng mạn đến như vậy. Không ngờ anh lại chuẩn bị cho cô những thứ này. Cô không biết nói gì cả, vì hiện giờ lòng cô đang ngập tràn hạnh phúc.

Nói mãi mới chịu buông, cuối cùng Tuấn Kiệt cũng năn nỉ được cô nhóc ngồi xuống. “Em uống rượu được không?”

Uyên Phương chống hai tay dưới cằm nhìn anh đẹp trai. “Dạ được.” Giờ thì anh cho cô ăn gì, uống gì cũng được cả. Thậm chí ăn cô luôn cũng được.

Tuấn Kiệt mỉm cười, anh cầm chai rượu vang đỏ nhãn hiệu S rót vào ly cho hai người. Sau đó anh bắt đầu dọn ra món đầu tiên là bò bít tết. Trong lúc Uyên Phương đang ngồi ở phòng khách, thì Quốc Anh đã bí mật di chuyển chiếc xe đẩy thức ăn này ra vườn, rồi tắt đèn và sửa soạn lại một chút cho đúng với phong cách.

“Xin lỗi em nha, tại anh hậu đậu quá nên hơi cháy xém một chút.” Tuấn Kiệt ngượng ngùng.

Uyên Phương lắc đầu. “Em thấy ngon mà.” Giờ miếng thịt mà có đen thui hay đắng ngắt thì cô cũng thấy ngọt ngào.

Tuấn Kiệt giơ ly rượu vang lên. “Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

“Em cảm ơn anh.” Uyên Phương cụng ly.

Hai người sau khi thưởng thức xong các món ăn thì đi dạo. Tiếp tục từ chỗ chiếc bàn, hai người đi tiếp theo dọc những dãy đèn led, nơi Tuấn Kiệt đã bố trí từ trước.

“Anh tự tay làm mọi thứ sao?” Uyên Phương cười trong ngượng ngùng.

Tuấn Kiệt đưa tay cô nhóc lên miệng hôn nhẹ. “Có mấy anh em với mấy dì giúp đỡ nữa. Anh chỉ nấu nướng với trang trí thôi.”

Uyên Phương cúi mặt xuống. “Sao anh nấu ăn ngon vậy?” Cô thấy tài nấu ăn của mình như vụt đi, vậy mà anh cứ suốt ngày đòi cô nấu ăn cho.

“Thì ngày xưa anh được mẹ rồi các dì hướng dẫn. Em muốn ăn gì nữa không?” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Uyên Phương tựa đầu vào vai Tuấn Kiệt. “Dạ không.”

Tuấn Kiệt không nắm tay Uyên Phương nữa, mà giờ anh quàng tay qua eo cô. Hai người bước thêm một đoạn nữa thì dừng lại. Trước mặt hai người là một cái cây to, có một chiếc xích đu được móc trên cành và những dây đèn led được giăng xung quanh. Xem ra phía sau nhà là điểm đến cuối cùng của Tuấn Kiệt muốn dẫn cô nhóc tới.

Uyên Phương mở to mắt. “Đẹp quá.” Cô quay sang Tuấn Kiệt. “Em tới xích đu ngồi được không?”

Tuấn Kiệt gật đầu. “Anh làm mọi thứ cho em mà.” Đợi Uyên Phương ngồi xuống xích đu, anh liền tiến tới quỳ một chân xuống. Tay móc ra một chiếc hộp. “Em đồng ý lấy anh chứ?”

Uyên Phương sững người trong giây lát. Cô thật sự như muốn phát điên lên. Lần đầu tiên trên đời, cô cảm thấy mình như là người hạnh phúc nhất thế giới. Được người mình yêu cầu hôn, đối với Uyên Phương, không còn một lời nào có thể diễn tả cảm xúc lúc này của cô được. Cô muốn nói “tất nhiên là em đồng ý”, nhưng cô chả hiểu vì sao mình lại không thể mở miệng. Cứ ú ớ không nên lời, đầu thì gật gật liên tục.

Tuấn Kiệt mỉm cười hạnh phúc, anh nhanh chóng đeo nhẫn vào tay Uyên Phương. “Anh yêu em.” Anh hôn

nhẹ lên bàn tay đeo nhẫn của cô.

Uyên Phương sung sướng như phát khóc. Cô liền ôm chăm lấy Tuấn Kiệt. Khổ nỗi, vì anh đang quỳ, mà cô lại lao đến quá bất ngờ, khiến anh chẳng chuẩn bị. Thế là Tuấn Kiệt ngã rầm ra sau, lưng đập xuống bãi cỏ, còn Uyên Phương thì đè lên người anh.

Uyên Phương hoảng hốt. “Anh không sao chứ?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Anh không sao.” Vừa dứt lời, anh bất ngờ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn cô.

Hai người cứ thế nằm trên bãi cỏ hôn nhau. Ở phía sau họ, lúc này ba cận vệ đang ở trên lầu nhìn xuống. Người thì bật cười, người thì trầm trồ, kẻ còn lại thì đang giơ điện thoại quay phim.

“Chủ tịch lãng mạn nhỉ.” Duy An trầm trồ khen.

Quốc Anh thở dài. “Cuối cùng thì chủ tịch cũng đã tìm thấy hạnh phúc.”

“Cái này mà đưa cho mọi người xem thì hết sảy.” Duy An nở nụ cười nham hiểm.

31. Chương 31

Sau đêm cầu hôn đó, Uyên Phương thường xuyên đến nhà Tuấn Kiệt nhiều hơn. Ngoại trừ chủ nhật là cố định thì những ngày khác thỉnh thoảng cô lại đến thăm. Chủ yếu là cô tới đóng giả Thanh Vân để làm bà Kim Xuân vui lòng.

Tuấn Kiệt cũng thấy lạ, từ khi mẹ anh đăng trí, có rất nhiều cô gái đến chơi, nào là Thùy Chi, Thanh Hương, Hoàng Dung hay vợ anh chẳng hạn, nhưng chẳng một ai gọi cho bà nhớ đến Thanh Vân. Uyên Phương là người đầu tiên khiến mẹ anh lầm tưởng. Ngoại trừ vóc dáng của Uyên Phương gợi cảm hơn thì anh thấy khuôn mặt của cô và Thanh Vân cũng khá giống nhau. Cũng chính vì vậy mà Tuấn Kiệt đôi lần suy nghĩ về bản thân mình, không biết có phải anh yêu Uyên Phương vì cô giống Thanh Vân hay không.

Từ khi tưởng nhầm Uyên Phương là Thanh Vân thì bà Kim Xuân thấy rất vui. Bà cười nhiều hơn, đôi lúc còn biết chọc ghẹo Uyên Phương và Tuấn Kiệt. Thấy mẹ mình vui nên Tuấn Kiệt cũng vui. Ai nấy đều vui hơn từ khi Uyên Phương xuất hiện, ngoại trừ lần đầu tiên là cô khiến mọi người trong nhà cảm thấy khó chịu.

Trưa hôm đó là chủ nhật, sau khi đi ăn về thì Uyên Phương xin Tuấn Kiệt tới nhà chơi. Ngồi trò chuyện với bà Kim Xuân một hồi thì Tuấn Kiệt mắc công việc đột xuất nên phải đi đâu đó. Anh bảo cô lên phòng mình nghỉ cho khỏe. Chẳng biết ai khiến, cô lại vào phòng của Tuấn Kiệt nằm ngủ. Đến khi dì Như lên dọn dẹp thì liền “tá hỏa tam tinh”. Dì Như bảo Uyên Phương đừng nói chuyện này với ai, cứ bảo với mọi người là mình ngủ trong phòng của Tuấn Kiệt.

Lúc đó là dì Như, đến giờ cơm tối thì đến lượt dì Ba. Như thường lệ, đợi khi Tuấn Kiệt ngồi vào bàn ăn thì dì Ba sẽ đem ra ba phần thức ăn. Uyên Phương không biết, tưởng dì Ba đem ra cho mọi người dùng, nên thoải mái lấy ăn. Dì Ba há hốc trợn mắt định la lớn, nhưng may nhờ Tuấn Kiệt nháy mắt bảo thôi.

Từ lần đó, mỗi khi Uyên Phương tới nhà, nếu có Tuấn Kiệt thì bình thường, nếu không thì dì Như chạy tọt lên lầu khóa trái cửa phòng Tuấn Phong lại. Mà Uyên Phương cũng lạ, nhiều hôm buồn ngủ, cô định lên phòng nằm thì cứ nhè phòng đó mà vô. May nhờ dì Như khóa cửa nên cô mới mò sang phòng khác. Sau này mọi chuyện mới vỡ lẽ, hóa ra lúc Tuấn Kiệt dẫn cô đi tham quan nhà, anh giới thiệu tất cả mọi thứ, ngoại trừ căn phòng đó.

Còn đối với dì Ba, cứ mỗi lúc Uyên Phương dùng cơm cùng mọi người, thì bà lúc này đã tính ý. Bà đem cho Uyên Phương trước, sau đó mới đem ba phần kia ra cho Tuấn Kiệt. Uyên Phương đôi lúc cũng thắc mắc nhưng cô chẳng quan tâm lắm nên cũng không hỏi.

Lại nói về Tuấn Kiệt, từ sau bữa cầu hôn, mọi người ở văn phòng cứ tùm tùm nhìn anh cười. Một thời gian sau thì anh mới biết, té ra mọi người nhìn anh vậy là vì đoạn video của thằng khỉ cận vệ bán đứng mang tên Duy An. Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, từ Xuân Đức, Văn Thanh, Quốc Anh cho đến Bảo Khánh, ai nấy đều bắt anh phải tư vấn tình yêu cho mình.

Hết tư vấn cách tán tỉnh thì đến nhờ anh tư vấn hẹn hò. Nhiều lúc anh chỉ muốn xông ra giết tên chết bầm Duy An đó. Chỉ tại vì hắn mà giờ anh lại bị bêu rếu như vậy. Mà không chỉ có họ, đến cả Thùy Chi, Hoài Thư hay Thanh Hương cũng biết chuyện này. Còn điện qua chọc ghẹo anh và Uyên Phương tứ tung.

Thời gian qua đi, khi mọi chuyện bắt đầu lắng xuống thì chuyện khác lại ngoi lên. Vào một buổi sáng, sau khi Tuấn Kiệt vừa đi họp xong, vừa bước vào văn phòng thì anh nghe một tin mừng.

“Chủ tịch ơi, em có thai rồi.” Uyên Phương đứng dậy.

Tuấn Kiệt quay sang khẽ cười. “Em có thai rồi hả.” Anh bấu nhẹ má Uyên Phương.

“Dạ.” Uyên Phương cười tí mắt.

Tuấn Kiệt vừa mỉm cười xong thì thấy mình như đang là tâm điểm của cả căn phòng. Ai nấy đều nhìn anh bằng con mắt ngạc nhiên xen lẫn sững sốt. Biết mọi người đang hiểu lầm, cộng với cuộc đối thoại có vẻ hơi thần nhiên, Tuấn Kiệt cảm thấy thật đáng sợ.

“Mọi người đừng nghĩ vậy, tôi và Uyên Phương có thai trong game á.” Tuấn Kiệt nuốt nước bọt.

Vũ Huy chen vào. “Biện minh làm gì.”

Nhật Long, trợ lý về mảng thương mại khẽ cười. “Nên tặng quà gì đây ta?”

“Người ta thường mừng áo quần. Để ta xem thử có quần áo dành cho trẻ nhỏ nào đẹp không?” Tiến Trường, trợ lý về mảng thời trang châm ngòi cuộc chiến.

Uyên Phương phát ngượng. “Em có thai đâu mà mọi người nói vậy thế.”

“Đang mang trong mình long thể của chủ tịch, em phải nhỏ nhẹ chứ.” Lê Phúc nháy mắt.

Thành Mỹ đứng dậy. “Mọi người có thôi ngay đi không.”

Vậy mới được chứ, Tuấn Kiệt mừng thầm khi có người đứng về phía mình.

“Đừng chọc bé Phương nữa. Người ta nói giai đoạn mang thai luôn là giai đoạn quan trọng nhất, mọi người không nghe sao.” Thành Mỹ nhướng nhướng hàng lông mày.

Tuấn Kiệt cảm thấy như muốn thối tung cái văn phòng này, nhưng nghĩ lại Uyên Phương cũng đang có mặt nên anh đành lăm lăm bước đi. Thế là hàng tá người trong game chả hiểu vì sao mình lại bị chàng hồ đánh trọng thương. Uyên Phương then thùng nhưng không dám bước vào phòng chủ tịch. Cô mà như vậy thì càng làm mọi người chọc ghẹo hơn. Thế là cô đành nhắn tin với Tuấn Kiệt để tìm cách trả thù mấy người này.

Nhưng ở đời có mấy khi được như ý muốn, chưa kịp trả thù thì mọi người phải khẩn gởi bay ra thành phố Đ. Tuấn Kiệt phải tham dự hội nghị gì đó với mấy tập đoàn khác nên anh phải ở lại mấy ngày.

Uyên Phương lần này cũng được đi theo, chủ yếu là đi chơi, với lại để quản ông chồng đào hoa của mình. Anh đòi cưới nhưng khi cô về thưa chuyện lại cho ba mẹ và vợ chồng cô Bích Hân. Sau khi mọi người tính toán, họ bảo cô năm nay cưới không hợp. Thế là cô nói lại với Tuấn Kiệt, về mặt anh ấy lúc đó như sắp khóc. Vì chiều cô nên anh đành phải ngậm ngùi cay đắng.

Trở lại với Tuấn Kiệt, lúc này anh đang ngồi bấm laptop trên máy bay. Anh ngược mặt lên. “Sang đây ngồi với anh đi. Em ngồi đó anh làm việc không được.”

Uyên Phương đang chụp ảnh tự sướng nên liền tò mò. “Vì sao?” Cô đang ngồi đối diện với anh.

“Vì anh bận nhìn em nên không thể tập trung vào công việc.” Tuấn Kiệt đáp.

Uyên Phương nghe lời đi sang ngồi bên cạnh Tuấn Kiệt. Thế là thay vì chụp một mình, giờ thì cô chụp hai người. Ai đó miệng bảo làm việc nhưng khi cô gờ máy ảnh lên thì lại sắp mặt vào.

Đến sân bay, vừa bước ra khỏi máy bay thì Uyên Phương chợt run lên. Cô quên rằng thời tiết ở đây đang rất lạnh, mà cô lại quên mang theo áo ấm. Tuấn Kiệt nhìn sang thấy vợ mình mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, chiếc quần đen ngắn cùn, người thì đang đứng run lên bần bật. Bực mình, anh liền cởi áo

khoác mình ra và mang cho vợ.

“Thôi.” Uyên Phương ngược mặt lên. “Anh mang đi, lỡ anh bị đau thì sao.”

Tuấn Kiệt bậm môi lại. “Chính vì anh sợ mình đau nên em cần phải mang vào.”

Lời nói ầm áp của anh khiến cô chẳng thấy lạnh nữa. Định không mang nhưng nhìn mặt của anh có vẻ đang tức tối nên cô cũng đành miễn cưỡng. Sau đó đoàn xe thay vì chạy thẳng tới resort thì đổi hướng đi tới trung tâm thương mại. Tuấn Kiệt muốn mua áo quần cho Uyên Phương trước.

Bước vào cửa hàng thời trang, trong lúc Tuấn Kiệt nghe điện thoại, thì Uyên Phương đứng nhìn chằm chằm vào hai con “ma nơ canh”. Thật ra thì cô nhìn vào đồ cặp đôi kia. Hai cái áo tay dài màu xanh dương sọc trắng. Áo khoác kaki đen bên ngoài và chiếc quần dài kaki màu đen. Cô thích lấy bộ này nhưng sợ Tuấn Kiệt không thích. Anh lớn rồi, có còn trẻ như cô nữa đâu.

“Để em lấy cho chị thử nha?” Cô nhân viên bán hàng khẽ cười.

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ thôi.” Cô nghĩ mình nên lựa quần áo khác.

“Dạ nhờ cô lấy giúp.” Tuấn Kiệt bất ngờ lên tiếng.

Uyên Phương quay lại thì thấy anh đang đứng sau lưng mình. “Nhưng mà.”

Tuấn Kiệt hiểu ý nên khẽ cười. “Anh thích mang đồ cặp. Em chiều anh đi.”

Uyên Phương mỉm cười, không ngờ chồng cô lại tinh ý và cưng cô như vậy. Hai người sau đó mua thêm nhiều đồ cặp khác rồi mới về lại resort I. Vì Tuấn Kiệt phải đi họp nên cô nghe lời anh đi spa. Loay hoay một hồi thì cũng đến tối, Uyên Phương đang đói bụng thì Tuấn Kiệt bất ngờ gõ cửa rủ đi ăn.

Mời anh vào phòng, sau đó cô vội lao đi thay quần áo. Cô không ngờ chồng mình mang đồ “style” dành cho giới trẻ lại đẹp như vậy. Trông anh chẳng khác gì sinh viên mới ra trường có khuôn mặt già trước tuổi.

Vài phút sau, hai người đã có mặt dưới khu nhà hàng xa hoa của resort. Vừa bước vào trong, Uyên Phương thật không tin vào mắt mình. Tất cả mọi người đều ăn mặc sang trọng, không đồ vest thì cũng là đồ dạ hội. Từ những người đàn ông, cho đến các phụ nữ, ai nấy cũng khoác lên mình bộ quần áo lịch lãm và đầy lộng lẫy. Nhìn lại mình, Uyên Phương thấy cô chẳng khác gì “con nhà quê” mới lên tỉnh.

“Anh ơi, hình như mình đi nhầm chỗ phải không?” Uyên Phương sợ hai vợ chồng đi nhầm vào cái lễ tiệc nào đó.

Tuấn Kiệt khẽ đáp. “Không nhầm đâu em.”

“Sao em thấy người ta ăn mặc vậy, còn mình thì.” Uyên Phương ngượng ngùng không nói được. Cô thấy các cận vệ cũng “sơ vin” đóng thùng đầy lịch sự.

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Có sao đâu. Kệ họ, miễn chúng ta thấy thoải mái là được.”

“Nhưng em mang đồ xấu chết đi được.” Uyên Phương thấy các cô gái trẻ toàn mặc đầm hoặc váy. Chưa kể là khoác lên mình hàng tá trang sức nữa. Cô giống như nàng lọ lem đi lạc vào chốn hoàng cung. Đối với cô thì điều đó bình thường, nhưng cô sợ vì mình mà chồng phải mất mặt, mất thể diện với người ta.

Tuấn Kiệt hất mặt lên. “Ai nói em xấu, anh tán cho một phát giờ. Vợ anh đẹp nhất. Vợ anh mang gì cũng đẹp cả.”

Uyên Phương ngược mắt nhìn chồng mình. “Trong mắt anh thì em đẹp, nhưng trong mắt họ thì em là con vịt xấu xí.”

“Vậy càng tốt.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Anh không muốn người ta để ý vợ mình.” Mặc công anh lại nổi máu ghen.

Tuấn Kiệt kéo nhẹ ghế ra mời Uyên Phương ngồi xuống. Sau đó anh ngồi ở bên cạnh. “Em cứ bình thường và mặc kệ họ đi.”

“Họ là ai vậy anh?” Uyên Phương lúc này đã hết ngại.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Những nhà lãnh đạo với tài phiệt hợp chung với anh.”

“Vậy là những người giàu đều tập trung cả ở đây.” Uyên Phương trầm ngâm giây lát. “Mà họ làm gì giàu vậy anh?”

Tuấn Kiệt bêu nhẹ má cô vợ gốc nghèo của mình. “Anh biết đâu.”

Uyên Phương nhúm mày. “Thế sao anh giàu vậy?” Cô từng thắc mắc điều này từ lâu.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Vì ba anh giàu.” Thấy Uyên Phương giả vờ giận hờn không nói chuyện với mình nữa, anh liền nói. “Thật ra chính xác thì ông nội anh giàu. Ông để lại cho ba anh một khối tài sản kếch sù. Ba anh tiếp tục kinh doanh làm ăn rồi để lại cho anh.” Tuấn Kiệt nắm tay Uyên Phương hôn nhẹ một cái. “Giờ anh gắng chí làm việc rồi để lại cho con chúng ta.”

Định nói câu gì đó nhưng Uyên Phương thấy nhân viên đi tới nên đành khựng lại. Họ mỉm cười chào hỏi

rồi đặt lên bàn những thức ăn mà Tuấn Kiệt yêu cầu lúc chiều.

Ăn xong, Tuấn Kiệt đứng dậy. “Tôi với Uyên Phương về phòng trước, mấy cậu cứ ngồi ăn đi.” Anh nắm tay cô bước đi, mặc cho ánh mắt tò mò và suy nghĩ đen tối của các cận vệ.

Từ khu nhà hàng, hai người sẽ đi ngang qua sảnh chính đến thang máy rồi lên lại phòng. Tuấn Kiệt giả vờ ngắm nhìn quan cảnh để quay lại đằng sau xem thử có ai đang theo dõi hay không. Thấy không có ai, anh liền nắm tay Uyên Phương đi nhanh ra tiền sảnh. Sau đó bắt taxi lên mọi người để đi chơi riêng.

Xe dừng lại đường B, nơi con đường nằm sát bờ sông H đầy thơ mộng và xinh đẹp. Tuấn Kiệt nắm tay Uyên Phương đi dạo giữa trời đêm mặc cho thời tiết giá lạnh. Lần đầu tiên hai người thoát khỏi sự bủa vây giữa các cận vệ, lần đầu tiên hai người hẹn hò đúng nghĩa và cũng lần đầu tiên hai người cảm thấy mình như bao cặp tình nhân bình thường khác.

“Vợ lạnh không?” Tuấn Kiệt lo lắng.

“Em không lạnh. Còn anh lạnh không?” Uyên Phương khẽ cười. Khi không có các cận vệ ở bên thì hai người thoải mái trò chuyện mà không sợ bị chọc quê.

Tuấn Kiệt nắm chặt tay vợ mình. “Ở bên vợ, chồng thấy ấm áp vô cùng.”

Uyên Phương ngại ngùng. “Anh nói xạo.”

Tuấn Kiệt vội thanh minh. “Chồng nói thật chứ xạo hồi nào.”

Uyên Phương bĩu môi. “Thế anh cởi áo khoác ra đi.”

Tuấn Kiệt dừng lại, anh ngay lập tức cởi áo khoác ra.

“Ý, em nói đùa mà. Sao anh ngốc vậy?” Uyên Phương cản lại.

“Vợ bảo sao thì chồng làm như vậy.” Tuấn Kiệt khẽ cười rồi ôm chặt Uyên Phương. “Yêu vợ nhất.” Rồi anh chợt sững sốt. “Ôi, vợ xem đẹp chưa kìa.”

Uyên Phương quay người lại. “Ý, đẹp quá.”

Trước mặt hai người là cây cầu R đầy màu sắc lung linh và huyền ảo. Từng màu sắc lần lượt thay đổi là từng lúc cây cầu giống như đang chuyển mình và khoác lên một diện mạo mới. Một quan cảnh tuyệt đẹp mà ai cũng phải trầm trồ. Uyên Phương nhanh chóng lấy điện thoại ra lưu lại những khoảnh khắc này. Cô cùng chồng mình chụp đủ kiểu ảnh với nhau.

Bước đi thêm một vài đoạn, hai người thấy bên kia đường có tiệm kem B, một nhãn hiệu kem nổi tiếng. Trời lạnh và ăn kem, tuy hơi ngược chút xíu nhưng hai người đều náo nức chạy qua. Sau khi lựa một vài mùi kem thì hai người tiếp tục chương trình dạo phố giữa trời đông.

“Em thích ăn mùi chocolate.” Uyên Phương nũng nịu.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Của vợ này.” Anh đưa muỗng kem lên trước miệng cô.

Cứ thế, hai người vừa đi, vừa ăn kem. Chẳng mấy chốc thì cũng hết. Cảm thấy bụng chưa no, hai người tiếp tục đi tới xe đẩy xiên que bán dạo trên đường làm thêm một bụng nữa. Nào là cá viên chiên đến đậu hũ các kiểu. Đối với Uyên Phương thì đây là những món ăn vặt không lạ gì. Còn Tuấn Kiệt thì có một cảm giác hơi lạ lẫm.

“Anh lấy trước đi.” Tuấn Kiệt nhường cho một người khách khác lấy trước.

“Thế cảm ơn anh nha.” Vị khách mỉm cười.

Tuấn Kiệt cũng cười lại. “Không có gì đâu anh.” Sau khi lấy phần của mình xong, nhìn quanh chả còn chiếc ghế đá nào còn trống, Tuấn Kiệt liền đi tới chỗ vị khách mới nãy. “Hai chúng tôi có thể ngồi chung được không?” Anh thấy hai cha con này có vẻ dễ thương.

“Tất nhiên là được anh.” Vị khách ngồi nhích sang bên đầu kia. “Qua đây con.” Anh bảo con trai mình.

“Ba Dũng ăn đi.” Đứa bé mỉm cười.

Vị khách nhìn Tuấn Kiệt. “Tôi tên Minh Dũng. Vợ chồng anh mới tới đây du lịch hả?” Vị khách thấy giọng nói và phong cách ăn mặc của hai người không phải ở vùng này.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Đúng rồi anh. Tôi tên Quốc Anh, còn đây là Hồng Mỹ vợ tôi.”

Uyên Phương ngồi bên cạnh thắc mắc thấy sao không nói cô tên Thành Mỹ nhỉ.

Trò chuyện một lúc thì hai bố con xin phép đi trước. Tuấn Kiệt sau đó ngồi trên ghế đá tâm sự với Uyên Phương thì chợt nhận ra có điều gì đó không hay. Những ánh mắt tức giận đang nhìn chằm chằm vào anh và vợ. Anh nghĩ phen này chuẩn bị ăn “chửi” là cái chắc.

“Hai người bảo em đi về phòng mà.” Thành Nhân nhếch môi cười. “Sao lại đi nhầm ra tới tận đây. Resort gì mà kỳ thật, không hướng dẫn để cho hai người đi lạc.”

Uyên Phương thấy các cận vệ như muốn ăn tươi nuốt sống mình và chồng. “Sao đây anh?” Cô thì thầm

nói khẽ.

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Về thôi vợ.” Anh nắm tay vợ mình đứng dậy.

Quốc Anh nhăn nhó. “Anh chơi kỳ quá. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Tuấn Kiệt liếc mắt. “Các cậu cứ làm quá mọi chuyện lên à.”

“Sao họ biết chúng ta ở đây vậy anh?” Uyên Phương vừa đi, vừa thắc mắc.

“Chắc họ tra định vị điện thoại anh.” Tuấn Kiệt nói khẽ vào tai Uyên Phương.

Hai người sau đó lên xe và đi về lại resort, Quốc Anh vẫn còn giận hờn nên không thèm bắt chuyện. Thành Nhân thì ngược lại, anh chàng liên tục nói nhảm hai người.

Sau hai ngày hội họp, mọi người cũng về lại thành phố H. Sáng hôm sau Uyên Phương xin nghỉ ở nhà để nấu ăn cho Tuấn Kiệt. Cô tiếp tục làm cơm cuộn theo yêu cầu của anh. Hí hửng lên văn phòng vào đúng giờ cơm trưa, cô ngạc nhiên khi thấy các cận vệ ngồi đầy trong phòng nghỉ.

Uyên Phương mở cửa vào. “Anh.”

Gương mặt cô bỗng tối sầm lại khi thấy quan cảnh bên trong. Chồng cô đang ngồi trên ghế và một phụ nữ lạ nào đó đang ngồi trên bàn làm việc của anh. Cô ta ngồi đối diện lại với Tuấn Kiệt như đang trò chuyện. Nghe thấy tiếng gọi của Uyên Phương, Tuấn Kiệt ngược mặt lên đây ngạc nhiên. Người phụ nữ kia cũng quay lại và Uyên Phương thấy cô ta rất xinh đẹp và quyến rũ.

“Dạ em xin lỗi.” Uyên Phương cúi đầu chào rồi đóng cửa lại. Sau đó cô đi ra lại phòng nghỉ.

Quốc Anh ngạc nhiên. “Sao em lại ra đây?”

“Chủ tịch có khách.” Uyên Phương chột nhận ra. “Sao các anh không nói cho em biết?”

Anh Quân khẽ cười. “Tụi anh cố tình đó.”

“Vì sao?” Uyên Phương nhú mày. “Mà người phụ nữ đó là ai vậy?” Là ai mà lại dám ngồi trên bàn làm việc của chồng cô kia chứ.

Xuân Đức đáp. “Là vợ của chủ tịch.”

32. Chương 32

“Vợ của chủ tịch?” Uyên Phương há hốc ngạc nhiên.

Quốc Anh khuyên nhủ. “Em yên tâm, không có chuyện gì đâu.”

Uyên Phương ngồi thẩn thờ, cô chợt nhớ là Tuấn Kiệt từng có vợ và đã ly hôn rất lâu về trước. Lúc đó báo đài nói suốt về chuyện này. Uyên Phương không biết vì sao vợ cũ của Tuấn Kiệt lại xuất hiện, hay là anh quay lại với vợ cũ của mình và bỏ cô.

“Cái này là gì vậy em?” Thành Nhân tò mò.

Uyên Phương giật mình. “Dạ cơm cuộn.”

“Của chủ tịch sao?” Thành Nhân thấy tiếc vì mình chả có phần.

Uyên Phương lắc đầu. “Các anh ăn đi. Chủ tịch có phần khác rồi.” Cô quyết định cho ai đó ăn “không khí”. Ngay giờ chả đoái hoài gì đến cô, lo quan tâm vợ cũ nên quên cô rồi chứ gì.

Thế là các cận vệ xúm lại ăn hết bữa trưa của Tuấn Kiệt. Lúc này anh vẫn đang nói chuyện với vợ cũ của mình. Đến khi tiễn vợ mình ra thang máy, anh thấy các cận vệ đang tàn sát cơm cuộn, Uyên Phương thì ngồi cười đùa với mọi người. Hậm hực, anh liền quay lưng bỏ vào trong. Cứ tưởng “vợ yêu” Uyên Phương sẽ vào hỏi han, ai ngờ cô cũng bỏ về lúc nào không hay. Thế là trưa đó Tuấn Kiệt đành bỏ bụng đói làm việc và không ngừng ghen tức với các cận vệ của mình.

Tối đến, Uyên Phương lúc này vẫn còn nghĩ về chuyện lúc trưa, trần trọc mãi không chịu được, cô đành đi sang phòng cô Bích Hân để tâm sự. May thay, cô Bích Hân đang đọc sách chờ chú Tân về nên Uyên Phương có thể thoải mái trò chuyện.

“Cô ơi, cô biết vợ của anh Kiệt không?” Uyên Phương nằm ôm cô mình.

Bích Hân khẽ cười. “Có biết một chút.”

“Chị ta là ai vậy cô?” Uyên Phương tò mò.

“Chị ta là vợ của Tuấn Kiệt.” Bích Hân giả vờ trêu chọc cháu mình.

Uyên Phương nhăn mặt lại. “Cái đó con biết rồi. Cô nói chuyện khác đi.”

Bích Hân đóng sách lại rồi gỡ kính mắt ra. “Sao, cháu cưng của tôi đang ghen à?”

Uyên Phương giả vờ giận hờn quay lưng lại. “Cô này, không nói chuyện với cô nữa.”

“Không nói chuyện thì thôi.” Bích Hân mỉm cười.

Uyên Phương quay lại. “Cô.” Nhìn vẻ mặt Uyên Phương trông rất tội nghiệp.

“Thôi được rồi.” Bích Hân bấu má cháu mình. “Chị ta là Thanh Ngân. Vợ cũ của Tuấn Kiệt. Con gặp chị ta rồi sao?”

Uyên Phương gật đầu. “Lúc trưa chị ta tới văn phòng.”

Bích Hân hiểu ra vấn đề. “Hèn gì từ trưa đến giờ cháu tôi cứ hậm hực.” Bích Hân khẽ cười. “Con yên tâm, Tuấn Kiệt với chị ta không còn gì nữa đâu.”

“Con có buồn bực đâu.” Uyên Phương tiếp tục tò mò. “Mà sao lúc đó anh ấy lại cười chị ta?”

Bích Hân thuật lại mọi chuyện. “Thật ra ngày xưa Tuấn Kiệt không có thích Thanh Ngân. Do ba mẹ bắt ép quá nên Tuấn Kiệt mới đành cưới chị ta cho ba mẹ vui lòng. Lúc đó Tuấn Kiệt buồn lắm, cậu ta rủ cô đi tâm sự hoài à.”

“Rồi sao nữa cô?” Uyên Phương gắng hỏi.

Bích Hân ầm ờ giây lát. “Chị ta vốn là tiểu thư của gia tộc họ Phạm. Lúc đó tập đoàn P đang xảy ra tranh chấp quyền lực, nên ba mẹ Thanh Ngân mới tìm đến ba mẹ Tuấn Kiệt. Ba mẹ chị ta thì muốn tranh thủ cơ hội thông gia để củng cố sức mạnh của mình. Ba mẹ Tuấn Kiệt thì muốn có cháu để bồi. Thế là hôn nhân giữa hai gia đình được tiến hành.”

Uyên Phương nhíu mày. “Thế sao họ lại ly hôn?”

Bích Hân khẽ cười. “Thanh Ngân say Tuấn Kiệt như điên. Còn Tuấn Kiệt thì chẳng đoái hoài gì đến chị ta. Được một thời gian thì hai người bắt đầu rạn nứt. Ban đầu chỉ là ly thân. Sau đó sự tranh chấp của tập đoàn P lên đến đỉnh điểm. Gia đình Thanh Ngân bị lật đổ và mất hết tài sản. Ba Thanh Ngân bị vướng vào vòng lao lý với nhiều tội trạng. Thanh Ngân lại một lần nữa tìm đến Tuấn Kiệt.”

“Rồi sao nữa cô?” Uyên Phương nôn nóng khi thấy cô mình đột nhiên không kể nữa.

“Chuyện gia đình người ta, sao cháu tôi lại nhiều chuyện vậy?” Bích Hân tiếp tục trêu chọc.

“Cô.” Uyên Phương nhìn cô mình với ánh mắt năn nỉ.

Bích Hân bật cười ha hả. “Thì Tuấn Kiệt đồng ý giúp đỡ gia đình Thanh Ngân, với một điều kiện.”

Uyên Phương nhanh nhẩu. “Điều kiện gì vậy cô?”

“Là chị ta phải đồng ý ly hôn với Tuấn Kiệt.” Bích Hân nói. “Sau đó, không những gia đình Thanh Ngân được cứu, tài sản được giữ nguyên, ba Thanh Ngân được giảm nhiều tội trạng. Mà Tuấn Kiệt còn tiện tay thôn tóm luôn cả tập đoàn P. Một vụ M&A lớn nhất vào thời điểm lúc đó.”

Uyên Phương cảm thấy hãnh diện về chồng mình. “Ồ.”

Bích Hân thở dài. “Sau khi ly hôn, Thanh Ngân tặng cho Tuấn Kiệt một vụ lùm xùm về đời tư, khiến cho Tuấn Kiệt lao đao trong một thời gian dài.” Bích Hân vuốt mái tóc của Uyên Phương. “Cháu cưng của cô yên tâm, Tuấn Kiệt yêu con rất nhiều nên con không cần phải lo lắng việc Thanh Ngân xuất hiện.” Bích Hân muốn đả thông tư tưởng cháu mình.

“Con có lo đâu.” Uyên Phương giả vờ nói láo. Giờ thì cô thấy mình đã nhẹ nhõm.

Sáng hôm sau đi làm, Uyên Phương vẫn thực hiện các công việc hằng ngày của mình. Ai đó giận hờn không thèm nhìn cô. Ngay cả cà phê cô mang tới cũng chẳng thèm đoái hoài tới.

Uyên Phương chấp tay ra sau lưng. Miệng thì tùm tùm cười. “Chủ tịch giận em sao?” Cô biết tổng Tuấn Kiệt đang giận vụ trưa hôm qua.

Tuấn Kiệt lạnh lùng đáp. “Không.”

“Không.” Uyên Phương cúi người xuống nhìn Tuấn Kiệt. “Mà sao mặt chủ tịch nhăn nhó vậy?”

“Nhăn nhó vì nhịn đói từ trưa hôm qua tới giờ.” Tuấn Kiệt nói khía vụ cơm cuộn.

Uyên Phương chọc ghẹo. “Ủa vợ của chủ tịch không nấu ăn cho chủ tịch à?” Tối hôm qua có thêm nhần tin hỏi han cô đâu.

Tuấn Kiệt ngược mặt lên. “Vợ tôi lo nấu ăn cho người khác nên có quan tâm tôi đâu.”

Uyên Phương cảm thấy Tuấn Kiệt chưa hiểu ý của mình. “Hôm qua chị ấy không nấu ăn cho anh sao?” Cô muốn đính chính mình đang nói tới vợ cũ của Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt giờ mới hiểu câu “vợ của chủ tịch” là nói đến Thanh Ngân. “Tôi và Thanh Ngân không còn liên quan gì với nhau.” Tuấn Kiệt muốn khẳng định với Uyên Phương là chỉ có cô mới là vợ của anh.

“Chả phải chị ấy là vợ của chủ tịch sao?” Uyên Phương giả vờ hỏi.

Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Ly hôn lâu rồi.” Anh cảm thấy hình như vợ mình đang ghen. “Em lo gì hả?”

“Lo gì. Có lo gì đâu.” Uyên Phương chối ngay lập tức.

“Không lo thật sao?” Tuấn Kiệt không biết nếu Uyên Phương ghen thì sẽ như thế nào. Anh chợt muốn cảm nhận cảm giác đó một lần.

Uyên Phương phồng miệng lên. “Không.” Cô bĩu môi. “Mắc gì phải lo.”

“Trưa nay anh rảnh không?” Thanh Ngân bất ngờ mở cửa đi vào.

Uyên Phương quay lại và khá bất ngờ khi thấy vợ cũ của Tuấn Kiệt. “Chào chị.” Cô nói trong lúng túng rồi đi ra khỏi phòng.

Tuấn Kiệt định bụng kêu Uyên Phương nhưng rồi lại thôi. Anh khẽ nở một nụ cười nham hiểm. Đúng như những gì anh nghĩ, hình như Uyên Phương đang ghen khi thấy Thanh Ngân xuất hiện.

“Cũng không có bận.” Tuấn Kiệt đáp lời Thanh Ngân.

Uyên Phương lăm bắm gì đó trong miệng khi đi về chỗ ngồi. Cô không biết vì sao đã ly hôn rồi, mà chị ta cứ tới quấy rầy chồng của cô. Hậm hực trong người, Uyên Phương đành nhẫn nại xách điện thoại ra chơi game.

Thành Mỹ thấy được nên liền đẩy ghế tới. “Em mặc xác ả ta đi. Đừng buồn bực làm gì. Cứ vui lên. Mọi người sẽ luôn ủng hộ và đứng về phía em.”

Uyên Phương đang trò chuyện thì thấy Thanh Ngân khoác tay Tuấn Kiệt đi tới. Hai người tình tứ lướt ngang qua cô như vậy, bảo sao cô không lo, với không bực chứ. Ngạc nhiên nhất là Tuấn Kiệt, anh đi ngang qua cô mà chả còn thèm đưa mắt nhìn, như thể cô là người vô hình vậy đó. Nếu không phải vì đang ngồi trong văn phòng thì cô đã hét lên rồi. Thứ chồng đáng ghét.

“Anh định cưới cô nhóc đó thật sao?” Thanh Ngân nhếch môi cười. Cô đang dùng bữa với Tuấn Kiệt tại nhà hàng V. Sau khi nghe Tuấn Kiệt kể lại chuyện tình mình với Uyên Phương, cô cảm thấy có quá nhiều chi tiết bất cập.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Tại sao không?” Anh chẳng biết mình đang ăn sáng hay là ăn trưa nữa. Không phải vì muốn chọc Uyên Phương ghen thì anh chẳng muốn lết xác đi theo Thanh Ngân.

Thanh Ngân khẽ cười. “Có rất nhiều lý do. Chẳng hạn như cô nhóc đó có thật sự yêu anh không. Hay là anh chẳng qua dính phải đám thính của cô nhóc.”

Tuấn Kiệt hiểu ý Thanh Ngân đang cố dèm xấu Uyên Phương. “Đâu phải ai cũng như em nghĩ.”

“Cũng đâu phải ai cũng tốt như anh.” Thanh Ngân trả treo lại.

“Em lo cho anh sao?” Tuấn Kiệt nhếch môi.

Thanh Ngân đáp. “Tình nghĩa vợ chồng đâu phải một sớm, một chiều. Em nghĩ anh nên suy nghĩ kỹ lại việc cưới cô nhóc.”

Tuấn Kiệt thản nhiên nói. “Anh yêu cô nhóc, với anh như vậy là đủ rồi.”

Thanh Ngân nghiêng đầu nhìn Tuấn Kiệt. “Anh không sợ tài sản là lý do để cô nhóc yêu anh hả?”

“Uyen Phương không phải là hạng người như vậy.” Tuấn Kiệt khẳng định một cách chắc chắn.

Thanh Ngân bĩu môi rồi gật gật đầu. “Đấy là do anh nghĩ vậy thôi. Không lẽ anh chưa từng thắc mắc.” Cô chống cằm nhìn Tuấn Kiệt. “Có thật là cô nhóc không biết anh là ai không. Chẳng lẽ Bích Hân chưa từng kể với cháu mình. Có chắc là Bích Hân sẽ giữ bí mật cho anh và không xúi ép cháu mình đến với anh không. Chẳng lẽ anh chưa bao giờ có những suy nghĩ đó?”

“Tại sao anh phải nghĩ?” Tuấn Kiệt vẫn bình tĩnh trả lời.

“Anh không thấy là mình có thể bị lừa sao. Bộ anh chưa từng nghĩ mình đang rơi vào cái bẫy của cô cháu họ?” Thanh Ngân thấy Tuấn Kiệt thật khù khờ. “Giả vờ tình cờ gặp anh. Giả vờ không biết anh là ai. Dần dần rải cho anh một đám thính. Từ từ đưa anh vào một thế giới u mê. Khiến anh cứ nghĩ mình đã tìm được một chân tình thật sự.” Sau khi nghe Tuấn Kiệt kể lại mọi chuyện thì cô cảm thấy có quá nhiều vấn đề hoài nghi.

Tuấn Kiệt lắc đầu ngao ngán vì những thuyết âm mưu của Thanh Ngân. “Bữa nay em chuyển sang viết tiểu thuyết rồi à?”

Thanh Ngân thờ dãi chịu thua cho sự ngu ngốc của Tuấn Kiệt. “Anh tỉnh lại đi. Trên thế giới này không có người phụ nữ nào tốt như vậy thật đâu. Họ chỉ giả vờ tốt cho anh thấy mà thôi.”

“Em cũng giả vờ tốt với anh phải không?” Tuấn Kiệt đá xéo.

Thanh Ngân liếc mắt. “Đến cả ai tốt với anh thật sự, mà anh còn không nhận ra, thì em thua anh rồi.” Cô thở dài. “Em là người phụ nữ duy nhất đến với anh không phải vì tiền. Bộ anh không rõ hay sao?” Lúc xưa cô đã sống trên một mỏ vàng nên việc đến với Tuấn Kiệt, thật sự là không phải vì tiền.

“Em quên một điều.” Tuấn Kiệt khẳng khái nói. “Là anh yêu Uyên Phương. Có nghĩa là dù Uyên Phương có lừa dối hay giả vờ yêu anh vì tiền, thì anh cũng mặc kệ. Anh không quan tâm lý do Uyên Phương đến với anh là gì. Nhưng nếu anh biết được lý do thật sự đó. Anh sẽ làm đủ mọi cách để Uyên Phương không rời xa anh.”

Thanh Ngân nghe xong mà bẽ bàng. Cô nghe tin Tuấn Kiệt báo sắp cưới vợ. Cô liền vứt bỏ mọi chuyện để bay vào. Không phải vì cô muốn ngăn cản cái hôn nhân này. Mà là vì cô muốn tìm hiểu ai là người đã đánh thức được con tim băng giá của chồng cũ cô. Khi nghe Tuấn Kiệt thuật lại chuyện tình của mình, cô nghĩ hình như Tuấn Kiệt giống như đang bị mắc lừa. Cô nghĩ mình cần phải khai thông cho anh. Nhưng rồi khi nghe được anh bảo mình yêu Uyên Phương, chỉ cần như vậy là đủ, thì cô cảm thấy “lực bất tòng tâm”. Giờ thì cô chỉ còn một cách duy nhất, đó là Uyên Phương.

Tối hôm đó, Thanh Ngân điện thoại hẹn gặp Uyên Phương ngoài cà phê. Uyên Phương lúc đầu do dự nhưng rồi cũng đồng ý đi gặp. Tới cà phê R, bước vào trong, Uyên Phương đã thấy Thanh Ngân ngồi chờ mình từ trước. Uyên Phương không biết chị ta hẹn gặp cô để làm gì. Cô chỉ biết mình đồng ý gặp Thanh Ngân là bởi vì muốn tìm hiểu rõ mục đích của bà chị này.

“Em chào chị.” Uyên Phương chào hỏi lịch sự khi bước tới.

Thanh Ngân quan sát Uyên Phương từ trên xuống dưới. Đúng thật là nét đẹp của Uyên Phương xinh hơn cô lúc trẻ gấp nhiều lần. “Em biết chị là ai phải không?”

Uyên Phương gật đầu. “Dạ.” Sau đó cô gọi cho mình ly sinh tố dâu.

“Để khỏi vòng vo, chị nói luôn.” Thanh Ngân ngồi bắt chéo chân nhìn Uyên Phương. “Chị nghe nói em và chồng chị sắp cưới nhau?”

Uyên Phương hơi ngạc nhiên. Không phải ngạc nhiên vì chị ta biết cô sắp cưới. Mà ngạc nhiên vì cách xưng hô “chồng chị”. “Dạ vâng.”

“Tại sao em yêu chồng chị?” Thanh Ngân thắc mắc.

Lại là chồng chị. Anh ấy có còn là chồng chị nữa đâu, Uyên Phương nghĩ thầm rồi nói. “Dạ vì em yêu anh ấy.” Yêu thì là yêu thôi, cần phải có lý do sao, Uyên Phương không biết vì sao chị ta lại hỏi mình câu này.

Thanh Ngân nhếch môi cười. “Có thật là em yêu chồng chị không? Hay là vì lý do nào đó?” Cô vẫy tay

như bảo không cần trả lời. “Mà thôi, cứ cho là em yêu chồng chị đi. Vậy em biết được bao nhiêu, hiểu chồng chị được bao nhiêu?”

“Bao nhiêu là sao ạ?” Uyên Phương cảm thấy khó hiểu.

Thanh Ngân cảm thấy mình chưa nói rõ ý. “Em biết vì sao mỗi bữa cơm, chồng chị luôn dùng ba phần thức ăn không?”

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ không.” Cô thấy chuyện đó bình thường có gì đâu.

“Thế em biết áo quần anh ấy mặc là của ai không?” Thanh Ngân cảm thấy “cơ” này mình thắng chắc.

“Dạ của anh ấy.” Uyên Phương đáp nhanh. Sao tự nhiên lại đi hỏi cô mấy chuyện này.

Thanh Ngân đợi nhân viên đem nước ra xong thì mới lên tiếng. “Thế chắc em cũng không biết anh ấy không cho ai vào phòng cấm nhỉ. Hay mỗi đêm anh ấy hay cầm đàn sang phòng cấm để hát. Chiếc xe 67 không cho ai đi. Những tập tranh vẽ bày trong ngăn tủ không cho ai đụng vào. Em không biết những điều đó phải không?”

Uyên Phương lắc đầu. “Dạ không.” Những chuyện đó thì liên quan gì và rốt cuộc thì chị ta định muốn nói gì với cô.

Thanh Ngân mỉm cười đầy đắc ý. “Ngay cả những chuyện như vậy mà em còn không biết, thì em nghĩ gì khi nói yêu và đòi cưới chồng chị.”

“Tại sao lại không?” Uyên Phương cảm thấy bức trong người. Cô vò hai bàn tay ở dưới bàn lại. “Em yêu anh ấy. Anh ấy cũng yêu em. Em có thể minh chứng cho chị thấy, nhưng để làm gì.” Ý của Uyên Phương muốn nói, cô không cần chứng minh tình yêu của mình cho Thanh Ngân thấy.

Thanh Ngân bĩu môi. “Em nghĩ hôn nhân là chuyện đơn giản lắm sao.” Cô nhìn thẳng vào mắt Uyên Phương. “Yêu là một chuyện, còn hôn nhân lại là một chuyện khác. Không phải cứ như em nghĩ yêu là vậy, cưới nhau về cũng vậy, một màu hồng rực rỡ ở phía trước.”

Uyên Phương nói lên suy nghĩ của mình. “Em không thấy khác gì cả.” Uyên Phương nghĩ đã yêu nhau thật lòng, thì dù bây giờ hay sau này cưới nhau về cũng vậy thôi.

Thanh Ngân lắc đầu. “Vậy là em không biết rồi. Khi về ở chung với nhau, nhiều vấn đề mâu thuẫn và phức tạp sẽ xảy ra, điều mà trong lúc yêu chưa hề được bộc lộ. Những thói xấu, những suy nghĩ đối lập hay tính cách trái ngược nhau, sẽ dần dần xuất hiện và khiến cuộc sống vợ chồng của em sẽ đảo lộn hơn bao giờ hết.”

Uyên Phương cố tình đánh lại. “Đấy là chị và anh ấy. Không phải em và càng không phải sau này em và

anh ấy sẽ như vậy.” Uyên Phương muốn nói rõ cho Thanh Ngân biết là cô không phải là chị ta.

“Lúc chị còn trẻ, chị cũng nghĩ vậy như em.” Thanh Ngân nhếch môi cười. “Nhưng khi về sống chung với Tuấn Kiệt, chị mới vỡ lẽ ra nhiều điều. Chị từng vấp ngã nên chị muốn nói cho em biết.” Thanh Ngân nghiêm mặt lại. “Em và chồng chị không hợp đâu.”

“Hợp hay không thì em nghĩ nên do anh ấy nói thì đúng hơn.” Uyên Phương nhanh nhẩu đáp. Giờ thì cô không còn bức nữa. Người cô lúc này, máu ăn thua đã dồn lên tới não.

Thanh Ngân thấy Uyên Phương có vẻ đã cân bằng lại cuộc đấu. “Chồng chị có rất nhiều mặt trái và em thì lại không hiểu và không biết gì về chồng chị. Em nghĩ vì sao chị lại ly hôn.”

“Vì anh ấy không yêu chị.” Uyên Phương cướp lời nói nhanh.

Thanh Ngân gật đầu. “Em nói đúng.” Thanh Ngân nghĩ mình nên chơi chiêu đòn cuối cùng. “Có thể em thông minh thật, xinh đẹp hơn chị thật. Nhưng có khi nào em thắc mắc vì sao chồng chị lại yêu em không? Có khi nào em nghĩ mình giống người chị quá cố, người mà chồng chị yêu say đắm không?” Thanh Ngân đứng dậy. “Người không biết gì và người hiểu anh ấy muốn gì, em nghĩ anh ấy sẽ chọn ai?” Thanh Ngân nhếch môi. “Chị có việc nên phải đi trước. Mong em thông cảm.” Thật ra thì Thanh Ngân không có việc gì bận cả. Chỉ là vì biết mình thua thế nhưng cô vẫn cố tỏ ra mình nằm ở kèo trên.

Uyên Phương sau đó cũng đi về. Ly sinh tố dâu đem ra, cô vẫn chưa đụng một chút nào. Tâm trạng nào mà cô còn uống được kia chứ. Cô chỉ muốn nuốt ai đó vào bụng cho bỏ tức mà thôi.

Về tới nhà, nằm trên giường, Uyên Phương cứ nghĩ mãi về những lời bà chị già đó nói. Tự nhiên đòi gặp cô rồi để làm gì. Mắng cô, dạy đời cô, chê bai cô các kiểu. Cuối cùng bảo cô nên từ bỏ và chia tay với Tuấn Kiệt. Uyên Phương không hiểu vì sao lúc đó mình lại nhận lời, rồi để phải rước một đồng bực tức vào người. Tất cả mọi chuyện đều do Tuấn Kiệt cả, thứ chồng gì mà từ khi vợ cũ về, chẳng thèm quan tâm hay hỏi han cô như mọi bữa. Uyên Phương bực tức móc điện thoại ra gọi cho gã chồng đáng ghét.

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

Uyên Phương nói lớn. “Anh đang làm gì vậy?”

Tuấn Kiệt âm ờ. “Thì anh đang nằm trong phòng.”

Uyên Phương sực nhớ lại vụ “phòng cấm” gì đó. “Anh đang ở phòng cấm sao?”

Tuấn Kiệt không hiểu. “Phòng cấm gì?”

“Phòng cấm ở nhà anh ý.” Uyên Phương như muốn hét lên.

“Nhà anh làm gì có phòng cấm nào. Phòng khách, phòng ngủ, phòng ăn hay phòng đọc sách.” Tuấn Kiệt vẫn chưa hiểu được ý của vợ mình.

Uyên Phương tức quá nên đành nói thật. “Em vừa mới gặp vợ cũ anh về. Chị ta bảo nhà anh có cái phòng cấm.”

Tuấn Kiệt hét lên. “Em mới đi gặp Thanh Ngân sao?”

Uyên Phương ừm một tiếng.

“Sao em không nói anh?” Tuấn Kiệt cảm thấy điên tiết.

“Nói anh làm gì?” Uyên Phương thấy chồng mình thật vô duyên.

Tuấn Kiệt đứng dậy đi loang quanh trong phòng. “Nói cho anh biết chứ còn làm gì. Lỡ như em gặp nguy hiểm gì thì sao.”

Uyên Phương đành lại. “Mắc gì em phải nói cho anh biết. Anh đi đâu, anh cũng có nói cho em đâu.” Hay là anh chỉ nói với vợ cũ của mình thôi.

Tuấn Kiệt cứng họng. “Ờ thì anh sai. Từ nay anh sẽ báo cáo cho em hết. Em cũng vậy.”

“Mắc gì em phải báo cáo cho anh. Em không muốn cuộc sống mình bị quản chặt như vậy.” Uyên Phương nói lớn.

“Quản chặt gì đâu. Anh chỉ muốn biết em đi đâu để còn sai người bảo vệ.” Tuấn Kiệt cảm thấy lòng tràn đầy lửa đốt.

“Không.” Uyên Phương thản nhiên nói. “Em cần phải có cuộc sống riêng tư của mình. Em không thể đi đâu, hay gặp ai cũng phải thưa trình lại với anh. Càng không muốn có người đi theo bên cạnh.”

Tuấn Kiệt nói trong buồn bã. “Em không muốn hả?”

“Không.” Uyên Phương đáp nhanh.

“Vậy anh hiểu rồi.” Tuấn Kiệt nói xong thì cúp máy.

Lúc này Uyên Phương mới giật mình bình tĩnh lại. Sao tự nhiên cô lại nổi nóng với Tuấn Kiệt. Sao tự nhiên cô lại trả treo với anh, cố hơn thua với anh để làm gì. Anh cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi mà. Sao tự

nhiên cô lại nói những lời như vậy, lỗ như anh nghe lời không quan tâm cô, như điều cô muốn thì sao.

Đúng là giận quá mất khôn mà, Uyên Phương nghĩ thầm.

Cảm thấy mình sai, Uyên Phương liền nhanh chóng gọi lại cho Tuấn Kiệt. Nhưng tiếc thay, chồng của cô đã khóa máy. Lúc này anh đang buồn bực nên đã đi xuống phòng tìm rượu. Uyên Phương tự trách bản thân ngờ nghệch, giờ thì chồng yêu của cô buồn thật rồi. Không biết làm sao, Uyên Phương đành gọi điện cho Thành Mỹ để tâm sự.

33. Chương 33

Sau khi tâm sự với Thành Mỹ cả đêm, giờ thì Uyên Phương đã hiểu ra được nhiều chuyện. Cô đã biết những câu hỏi, những lời nói của “bà chị già” Thanh Ngân này có ý gì. Hơn hết là cô được Thành Mỹ tiếp sức cho mình trong cuộc chiến giành đức lang quân, người mà này giờ ngồi trên xe với cô chẳng thèm nói lời nào.

Vẫn gương mặt lạnh lùng, vẫn thần thái đứng đưng chẳng quan tâm và vẫn xem cô như là người vô hình, Uyên Phương nghĩ anh đang làm theo những gì cô muốn, không quan tâm. Đúng là cái miệng hại cái thân, Uyên Phương nghĩ chẳng sai.

Một lúc sau, Thành Mỹ đang ngồi làm việc, thấy Uyên Phương cứ buồn buồn như vậy, anh chàng liền thở dài rồi đi vào phòng chủ tịch. Anh muốn hàn gắn lại cái gia đình đầy rắc rối này.

“Đại ca.” Thành Mỹ bước vào.

Tuấn Kiệt lạnh lùng đáp. “Gì?”

“Đại ca với bé Phương giận nhau hả?” Thành Mỹ khẽ cười.

“Không.” Tuấn Kiệt thản nhiên đáp.

Thành Mỹ bữu môi rồi bước tới bàn tiếp khách. “Đêm qua bé Phương điện thoại cho em. Hỏi han rồi tâm sự nhiều chuyện về đại ca lắm.”

Tuấn Kiệt bước tới ngồi đối diện với Thành Mỹ. “Chuyện gì?” Anh tò mò muốn biết.

“Thì mấy cái chuyện đời tư của đại ca. Rồi những câu hỏi của bà chẳng tinh kia.” Ý Thành Mỹ ám chỉ “chẳng tinh” là Thanh Ngân.

“Chuyện phòng cấm gì đó phải không?” Tuấn Kiệt nhíu mày. Giờ thì anh biết phòng cấm là gì rồi.

Thành Mỹ nhấp nhẹ ngụm trà mà Tuấn Kiệt mới pha. “Dạ đúng rồi. Mà đáng lẽ ra trong việc này thì đại ca phải lên tiếng và có những hành động đứng về bé Phương chứ.”

Tuấn Kiệt hiểu ý nên khẽ cười. “Tôi muốn chọc Uyên Phương ghen nên mới giả vờ như vậy thôi.”

Thành Mỹ há hốc ngạc nhiên. “Đại ca thật là.” Thành Mỹ liếc mắt. “Hết chuyện muốn đùa rồi sao. Tự nhiên lại bày trò ra như vậy, để rồi bé Phương cứ buồn bã như vậy.”

Tuấn Kiệt nhún vai. “Em ấy có cần tôi quan tâm đâu. Nói tôi đừng xen vào cuộc sống riêng tư của em ấy còn gì.” Tuấn Kiệt giả vờ khưi chuyện, vì anh nghe tối qua hai người này tâm sự với nhau.

Thành Mỹ lắc đầu. “Bé Phương nói với em lúc đó giận quá nên nói bậy thôi. Chứ em ấy biết mình sai rồi. Sao bữa nay đại ca lại nhỏ nhen vậy?”

“Muốn biết cảm giác khi Uyên Phương ghen sẽ như thế nào.” Tuấn Kiệt mỉm cười.

“Rồi đại ca định đùa đến bao giờ?” Thành Mỹ gặng hỏi.

Tuấn Kiệt thở dài. “Đến đêm qua thì hết rồi.”

“Vậy sao sáng nay đại ca vẫn thái độ với bé Phương.” Thành Mỹ liếc mắt.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Chuyển qua giai đoạn hờn rồi.”

Hai người đang trò chuyện thì Thanh Ngân lại bước vào. Thành Mỹ thấy vậy nên liền đứng dậy bĩu môi bước đi. Ra ngoài phòng, anh chàng bước đến chỗ Uyên Phương.

Thành Mỹ chống tay lên bàn. “Đại ca không giận em đâu.”

Uyên Phương ngược mắt lên nhìn. “Nhưng mà.”

“Em yên tâm, đại ca vẫn yêu em và chỉ có mỗi mình em thôi.” Thành Mỹ nói ngắn gọn đủ để Uyên Phương hiểu.

Lại nói về Tuấn Kiệt, thấy Thanh Ngân bước vào, anh liền nhếch môi cười. “Bộ em nhớ anh lắm sao?”

“Anh không cần phải đá xéo em như vậy.” Thanh Ngân ngồi xuống chỗ của Thành Mỹ. “Em qua đây chỉ để từ biệt anh thôi.”

Tuấn Kiệt giật mình. “Em đi à?”

“Chứ em ở lại đây làm gì.” Thanh Ngân đáp.

Tuấn Kiệt nói khía. “Phá hoại gia đình anh.”

Thanh Ngân liếc mắt. “Anh nói như thể em xấu tính lắm ấy.”

“Chứ không phải tối qua em rủ vợ anh ra đàm đạo gì đó sao.” Tuấn Kiệt đi thẳng vào vấn đề.

“Chẳng qua là em muốn test thử cô nhóc đó thôi. Chứ ai thèm đi phá hôn sự của anh chứ.” Thanh Ngân hứ lên một tiếng.

Tuấn Kiệt tiếp tục nói móc. “Vậy sao em không ở lại test nữa mà lại đi về?” Anh tò mò muốn biết lý do thật sự.

Thanh Ngân lắc đầu. “Tuồng đâu sẽ xoay chuyển được tâm ý của anh. Ai ngờ công cốc chả được gì.”

“Anh nhớ là em bảo test Uyên Phương mà.” Tuấn Kiệt muốn nhắc lại câu hỏi khi nãy của mình.

Thanh Ngân trợn mắt. “Khiến anh không được, vợ cũ này đành đi nói chuyện với cô vợ mới. Kết quả cũng như vậy, nên vợ cũ này đành phải thua cuộc đi về.”

Tuấn Kiệt giả vờ thơ ngây. “Ủa Uyên Phương nói gì, mà lại khiến cho Phạm đại tiểu thư chấp tay chịu thua?”

“Anh thôi ngay cái thói đá xéo đó đi được không?” Thanh Ngân biết Tuấn Kiệt đã biết tổng rồi mà còn giả vờ hỏi.

“Anh có đá xéo gì đâu.” Tuấn Kiệt lại thơ ngây.

Thanh Ngân đột nhiên bật cười. “Trông anh khác lắm.”

Tuấn Kiệt không hiểu. “Khác gì?” Anh đoán Thanh Ngân đang nghĩ xấu về mình.

Thanh Ngân nói thật. “Khác anh ngày xưa.”

Tuấn Kiệt bất ngờ nhưng vẫn cố điềm tĩnh. “Ừa chứ anh ngày xưa và bây giờ khác nhau lắm hả?”

“Khác nhiều lắm. Ngày xưa anh không miệng mồm và vui vẻ như thế này. Lúc nào cũng lạnh lùng, nhẵn nhó và khó chịu.” Thanh Ngân ngẫm đoán. “Phải chăng là do cô nhóc đó. Nó gợi anh nhớ đến Thanh Vân.”

Tuấn Kiệt bỗng trầm mình xuống. “Chị anh và Uyên Phương, hoàn toàn là hai người khác nhau.”

Thanh Ngân biết mình vừa nói điều không phải nên liền chống chế. “Thôi em phải đi đây.” Cô khẽ cười. “Tạm biệt anh.”

Tuấn Kiệt âm ờ. “Em cần anh giúp gì không?”

Thanh Ngân ngạc nhiên. “Sao anh lại hỏi?”

“Em đừng nói với anh.” Tuấn Kiệt nhếch môi cười. “Là em bỏ lại tất cả mọi việc bay về đây, chỉ để xem thử vợ anh là ai nha?”

Thanh Ngân gật đầu. “Thì đúng rồi. Khi nghe anh điện báo sắp cưới vợ. Em liền muốn biết đó là ai. Là cô nào đã đánh thức được trái tim nguội lạnh của anh sống lại.” Cô chợt thấy tủi thân. “Ừa chứ anh tưởng em vào đây để nhờ vả gì anh à?”

Tuấn Kiệt khẽ cười. “Thanh Ngân ngày xưa đâu rồi?” Anh chống chế ngay lập tức.

“Thưa anh chồng cũ, em bây giờ không còn như hồi trẻ nữa nha. Nếu em muốn phá anh hay cướp anh, thì em có cần đợi đến già như lúc này không. Chẳng qua là em đã không có được anh, thì em muốn người có được anh phải hơn em gấp nhiều lần.” Thanh Ngân thở dài. “Thật buồn cho suy nghĩ của người từng đầu ấp tay gối với mình.”

Tuấn Kiệt mỉm cười. “Anh có suy nghĩ xấu gì về em đâu. Anh chỉ đơn giản là hỏi em cần anh giúp đỡ gì hay không thôi mà.”

“Anh giúp em như vậy là quá nhiều rồi. Em không cần gì cả, em chỉ cần anh thôi.” Thanh Ngân nói đùa.

Tuấn Kiệt dựng tóc gáy. “Ai đó mới nói.”

“Đùa thôi, làm gì căng vậy.” Thanh Ngân đứng dậy. “Mà em nói thật, đến giờ em vẫn không tin câu chuyện của Uyên Phương. Từ cuộc gặp đầu tiên đến những lần gặp tiếp theo. Gì mà trả nợ rồi thích nói chuyện với anh. Tất cả đều khiến cưỡng và chả hợp lý chút nào.” Thấy mặt Tuấn Kiệt trầm ngâm, Thanh Ngân nghĩ

mình nên dừng lại. “Thôi, em chỉ muốn khuyên anh nên cân nhắc kỹ lại thôi. Em đi đây. Tam biệt anh.”

Tuấn Kiệt ôm Thanh Ngân. “Tạm biệt em. Liên lạc thường xuyên nhé em.”

Thanh Ngân hứ lên một tiếng. “Ừa, chứ trước giờ không phải toàn là cô vợ cũ này chủ động hả?” Thanh Ngân thấy đa phần toàn là cô liên lạc trước.

Tuấn Kiệt nhanh nhẩu đáp. “Thôi được rồi. Giờ để anh chủ động tiễn em ra sân bay được chưa.”

“Có phiền chủ tịch Vương không?” Thanh Ngân bĩu môi.

“Dạ không ạ, thưa Phạm tiểu thư.” Tuấn Kiệt nói đầy cung kính.

Hai người đi ra khỏi phòng và tiếp tục lướt ngang qua Uyên Phương. Nếu như lúc tối Uyên Phương không nổi nóng, thì có lẽ bây giờ Tuấn Kiệt đã trình báo mình đi đâu. Thật sự thì anh không giận, anh chỉ buồn mà thôi. Có lẽ anh không nên xen quá sâu vào các vấn đề cá nhân của cô nhóc. Anh càng không nên tạo cho cô nhóc có những cảm giác tù túng hay bị siết quản.

Uyên Phương thấy Tuấn Kiệt lạnh lùng bước đi mà lòng cô chạnh lại. Cô cảm thấy mình ngu ngốc khi giờ đây Tuấn Kiệt không thèm quản cô nữa. Cả sáng giờ anh không thèm nhìn cô hay nói với cô một lời nào. Làm sao cô có thể tin những lời Thành Mỹ nói được. Biết đâu Thành Mỹ giả vờ nói vậy để an ủi cô thì sao.

Nói về Tuấn Kiệt, vì máy bay bị “deline”, mà cũng gần tới giờ trưa, nên anh đành dẫn Thanh Ngân đi ăn nhẹ cái gì đó. Trong khi đó Uyên Phương ở văn phòng phải xuống nhà hàng ngồi ăn cơm một mình. Không phải một mình cô, vì bên cạnh có nhiều cận vệ và trợ lý ăn cùng. Một mình cô ở đây, có nghĩa là không còn Tuấn Kiệt bên cạnh như lúc trước. Không còn người trò chuyện và quan tâm cô từng chút, từng chút một. Sao mới một ngày, mà đối với cô dài như một năm vậy.

Buồn bã, ăn cơm xong, Uyên Phương đi lên lại làm việc. Bước vào phòng chủ tịch, cô cứ thần thờ nhìn chiếc bàn của Tuấn Kiệt. Mọi bữa khi cô vào, anh luôn ngồi ở đó chăm chú làm việc. Cả người anh toát lên một vẻ thần thái gì đó trông rất đối cuốn hút với người nhìn. Đẹp, lạnh lùng, oai phong, lịch lãm, rất nhiều từ để diễn tả về vẻ đẹp của anh. Nhưng tiếc thay, giờ trước mặt cô chỉ là một chiếc ghế trống. Chẳng ai ở trong phòng, ngoài một mình cô cả. Cô đơn, đó là tất cả những gì cô cảm nhận được.

Đôi mắt của Uyên Phương chột đỏ hoe khi nghĩ về cái cảnh Tuấn Kiệt đang vui vẻ dùng bữa với Thanh Ngân. Hoặc biết đâu anh đang cùng vợ cũ của mình làm gì đó. Cô chẳng biết phải làm gì, cô cần phải như thế nào mới dành được lại anh. Từ khi bà chị đó xuất hiện, anh chẳng còn quan tâm và yêu thương cô như xưa nữa. Ngay cả mỗi tối, anh còn chả bận lòng để nhắn tin hay gọi chúc cô ngủ ngon. Có khi nào anh đã hết yêu cô rồi không. Có khi nào đúng như những lời bà chị đó nói, giữa người không biết gì và một người luôn hiểu anh ấy muốn gì, phải chăng anh sẽ không bao giờ chọn cô.

Về lại chỗ ngồi, Uyên Phương cứ buồn bã ngồi bấm máy tính. Cô cứ bấm đại, bấm càng, bấm cho có, lướt từ web này sang web khác. Cô không biết mình muốn gì. Chán nản, cô lại xách điện thoại ra chơi game.

Mọi khi cô chơi, Tuấn Kiệt đều ở bên cạnh. Giờ thì anh đang ở nơi đâu mất rồi.

Việt Ân thấy được nên liền gọi Vũ Huy. Hiểu ý, Vũ Huy liền nháy mắt với Văn Thanh. Cứ thế từ người này đến người khác, cuối cùng cũng đến được Thành Mỹ. Anh chàng quay lại thấy Uyên Phương đang nằm dài trên bàn làm việc. Lại chạnh lòng, anh chàng liền đi ra phòng cận vệ. Hỏi han Thế Hải và Anh Quân về tình hình của chủ tịch, Thành Mỹ sau đó liền móc điện thoại ra.

“Alo.” Tuấn Kiệt nói vào điện thoại.

Thành Mỹ ầm ờ. “Em xin lỗi đại ca trước nha.”

Mỗi lần như vậy là Tuấn Kiệt biết Thành Mỹ đang có vấn đề gì đó muốn nói. “Có gì cậu cứ nói đi.”

“Đại ca làm gì vậy. Đại ca định đến khi nào thì mới thôi. Đại ca có biết cả ngày hôm nay bé Phương như thế nào không? Đại ca có biết giờ Uyên Phương đang ngồi khóc không?” Thành Mỹ không biết Uyên Phương có khóc không nữa. Mà anh nghĩ có thù dật đi cũng được. Chủ yếu được việc là ok.

Tuấn Kiệt nghe đến việc Uyên Phương đang khóc mà anh bủn rủn tay chân. “Cậu nói thật không?”

“Muốn biết thật hay không thì đại ca về xem đi. Vậy nha, em phải vào làm việc đây.” Thành Mỹ cúp máy.

Ai đó hốt hoảng lao nhanh về văn phòng ngay lập tức. Một lúc sau bước vào phòng trợ lý, Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương đang nằm ủ rũ trên bàn, xót lòng chịu không được nhưng anh không biết phải làm sao. Mọi người đang nhìn chằm chằm vào anh, thì làm sao anh có thể tới ôm vợ mình được kia chứ.

“Thành Mỹ, nãy giờ có ai liên lạc với tôi không?” Tuấn Kiệt cố tình kiểm chuyện nói lớn. Anh làm vậy để đánh động cho Uyên Phương biết mình đang ở đây.

Uyên Phương nằm suy nghĩ, thấy tiếng chồng mình, cô liền ngồi thẳng dậy. Tuấn Kiệt liếc mắt sang, anh thấy vợ mình đúng là đang buồn thật. Khuôn mặt dễ thương, hồn nhiên hôm nào, giờ chất chứa đầy sự u sầu trong đó.

“Quốc Anh, cậu pha giúp tôi ly cà phê.” Tuấn Kiệt nói tránh như vậy để mong vợ mình hiểu.

Quốc Anh đứng sau lưng chủ tịch bật cười. Anh đợi chủ tịch bước đi thì quay sang Uyên Phương. “Em pha cà phê cho chủ tịch giúp anh nhé.” Anh hiểu ý của chủ tịch.

Uyên Phương khẽ đáp. “Chủ tịch nhờ anh mà.”

“Thì giờ anh nhờ lại em. Giúp anh đi mà.” Quốc Anh giả vờ năn nỉ. “Anh đau bụng quá.” Nói xong thì

Quốc Anh lao đi mất tiêu. Mặc cho Uyên Phương ngỡ ngác nhìn theo.

Một lúc sau, Uyên Phương mang cà phê vào cho chồng mình. “Cà phê của chủ tịch.”

Tuấn Kiệt cười thầm trong bụng. “Cảm ơn em.” Lòng anh hớn hở vô cùng nhưng gắng gượng kìm lại cảm xúc.

Uyên Phương sững người một vài giây rồi cũng mạnh dạn mở lời. “Em xin lỗi.”

“Xin lỗi chuyện gì?” Tuấn Kiệt giả vờ hỏi.

“Em xin lỗi chuyện tối hôm qua.” Uyên Phương vò hai bàn tay mình lại.

Tuấn Kiệt nhìn vợ mình. “Em nói đúng mà. Sao phải đi xin lỗi. Anh không nên xâm phạm quyền riêng tư và quản chặt em như vậy.”

Uyên Phương nhanh nhẩu nói. “Em muốn được anh quản chặt.”

Tuấn Kiệt gắng nhin cười. “Thôi, em không cần phải làm tôi vui lòng làm gì.”

“Em nói thật. Em muốn được anh quản chặt. Càng chặt, càng tốt.” Uyên Phương nói nhanh. Cô cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn.

Tuấn Kiệt nhìn thấy mắt vợ yêu mình mở to ra khi đang nói, khiến anh trào dâng nhiều cảm xúc trong lòng. “Làm sao anh tin em nói thật.” Anh lại nảy ý muốn trêu đùa.

“Anh không tin em sao?” Uyên Phương cảm thấy buồn.

Tuấn Kiệt nhớ lại những lời Thanh Ngân nói. “Có thật là em yêu anh không? Có thật là lúc đầu em không biết anh là ai không? Hay em chỉ giả vờ yêu anh vì tiền.”

“Anh nói em yêu anh vì tiền sao?” Uyên Phương nhấn mạnh từng chữ. Cô thật không ngờ anh lại nghĩ cô như vậy. Nước mắt cô tự dưng muốn tuôn trào. Cô nghĩ anh đã đưa ra sự lựa chọn của mình. Anh nói chẳng khác gì vợ cũ của anh cả. Cô phải làm sao đây, anh hết yêu cô rồi. Anh đang tìm lý do để chia tay với cô ư.

Tuấn Kiệt bĩu môi. “Biết đâu được.”

“Anh nghĩ em như vậy sao.” Uyên Phương rưng nước mắt. “Trước giờ, anh chưa bao giờ tin em phải không?”

Bởi vì chỉ có thể chưa bao giờ tin cô, thì anh mới có những suy nghĩ một cách nhanh chóng như vậy. Uyên Phương bật khóc. “Em ghét anh.” Cô quay lưng bước đi. Bởi vì cô ở lại làm gì khi anh không cần cô nữa. Giờ đây anh đã yêu người khác rồi.

Tuấn Kiệt lao nhanh tới nắm tay Uyên Phương lại. “Anh xin lỗi. Bây giờ anh nói đùa mà.”

“Anh tránh ra.” Uyên Phương cố vùng tay ra khỏi Tuấn Kiệt.

“Anh giỡn mà.” Tuấn Kiệt ôm chặt Uyên Phương. “Anh chỉ muốn chọc em thôi. Em đừng như vậy.” Giờ thì anh đã thấy cái ngu của mình.

Uyên Phương cố đẩy Tuấn Kiệt ra nhưng không được. “Anh đi mà chọc vợ anh ấy. Tôi yêu anh vì tiền mà. Anh chẳng phải nói vậy sao.”

Tuấn Kiệt vút ve lưng Uyên Phương. “Nếu em yêu anh vì tiền, thì anh sẽ kiếm thật nhiều tiền để em không rời xa anh.”

“Đó, chẳng phải anh vừa thừa nhận nói tôi yêu anh vì tiền sao.” Uyên Phương cảm thấy bức tức hơn.

Tuấn Kiệt cảm thấy Uyên Phương chưa hiểu ý mình. “Đã bảo là không phải rồi mà.” Anh buông Uyên Phương ra và nhìn thẳng vào mắt cô. “Cho dù em có lừa gạt anh, có yêu anh vì lý do gì, hay vì bất cứ thứ gì không phải anh, thì anh cũng chấp nhận tất cả, miễn là được em ở bên cạnh.”

Uyên Phương đẩy Tuấn Kiệt ra xa. “Lừa anh sao? Gạt anh sao?” Uyên Phương giơ cánh tay phải lên, nơi cô mang chiếc đồng hồ Tuấn Kiệt tặng. “Anh tặng em cái đồng hồ này, vậy anh có biết bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ em luôn nghĩ và nhớ về anh không. Anh cài định vị trong cái đồng hồ này, vậy anh có biết em đang lạc trong cõi tình si vì anh không.” Nước mắt Uyên Phương vẫn rơi. “Anh nói với em, nếu em bị bắt cóc thì anh sẽ đến cứu em. Vậy anh có biết em đang bị bắt cóc bởi chính anh không. Anh nói anh sẽ quản em, vậy sao anh lại để em bơ vơ một mình. Anh có biết mỗi lần anh giận em là em cô đơn thế nào không.”

Tuấn Kiệt chết lặng này giờ từ khi Uyên Phương nói. Anh không ngờ cô lại yêu anh nhiều như vậy. Càng không ngờ bản thân mình lại đối xử tệ với cô đến như thế. “Anh xin lỗi.” Anh ôm chăm lấy Uyên Phương. “Là anh ngu ngốc, là anh không hiểu chuyện, anh không hiểu em.”

“Anh đi mà xin lỗi vợ anh ý.” Uyên Phương hét lớn.

“Thì anh đang xin lỗi vợ anh đây.” Tuấn Kiệt vút ve tấm lưng của vợ mình để an ủi. “Thôi vợ yêu của anh đừng khóc nữa. Là anh sai, anh sai. Vợ đánh anh đi.”

“Ai là vợ anh chứ?” Uyên Phương cảm thấy hết giận. Cứ mỗi lần gã chồng này vút ve, rót mật vào tai cô thì cô lại rụng rời cả tay chân.

Tuấn Kiệt buông Uyên Phương ra rồi lấy tay gạt nước mắt trên mặt cô. “Đặng Thị Uyên Phương, đó là tên vợ yêu của anh.” Anh sờ nhẹ lên má cô. “Em tha lỗi cho anh nha.”

“Điện thoại anh reo kìa.” Uyên Phương thút thít nói.

“Kệ nó.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

Uyên Phương hồi thúc. “Anh nghe đi. Nãy giờ em thấy gọi mấy lần rồi đó.”

Tuấn Kiệt ôm vợ mình. “Kệ nó. Chả quan trọng.”

“Anh nghe đi. Lỡ có chuyện gì quan trọng thì sao.” Uyên Phương không muốn vì mình mà anh bị lỡ việc.

Tuấn Kiệt đành tuân lệnh vợ mình. Anh tới bắt điện thoại. “Alo.” Bên kia nói gì đó khiến anh rất vui. “Dì nói gì, mẹ con nhớ lại mọi chuyện rồi sao?” Anh mỉm cười. “Dạ vâng, con về ngay đây.” Anh cúp máy rồi quay sang Uyên Phương. “Mẹ anh nhớ lại rồi em ơi.”

“Thật sao anh?” Uyên Phương cũng mừng thay.

“Về nhà với anh.” Tuấn Kiệt khẽ cười đi tới.

Một lúc sau, Tuấn Kiệt cùng Uyên Phương về nhà. Vừa bước ra khỏi xe, anh đã thấy mẹ mình đang ngồi trước cửa. Anh không biết vì sao mọi người lại để mẹ anh ngồi ở ngoài này một mình như vậy. Trời đang có gió kìa mà.

“Con chào mẹ.” Tuấn Kiệt lên tiếng. Anh thấy mẹ mình như đang ngủ. Trông bà rất đổi mệt mỏi.

“Con chào bác.” Uyên Phương cúi đầu chào theo. Giờ thì cô không cần đóng giả Thanh Vân nữa rồi.

Bà Kim Xuân gượng đưa mắt nhìn con trai mình. “Kiệt sao. Con về rồi à.”

Tuấn Kiệt quỳ xuống bên cạnh mẹ mình. Anh không ngờ mẹ đã nhớ tên anh. “Sao mẹ lại ngồi đây? Để con đẩy mẹ vào bên trong, ngoài này gió quá.” Anh lo lắng mẹ mình có thể phát bệnh.

Bà Kim Xuân lắc đầu. “Mẹ thích ngồi đây.” Bà nhìn Uyên Phương. “Bạn gái con hả?”

Tuấn Kiệt mỉm cười. “Con dâu tương lai của mẹ đó.”

Uyên Phương cũng quỳ xuống bên cạnh Tuấn Kiệt. “Con chào bác.”

Bà Kim Xuân chậm chậm đưa cánh tay sờ lên má Uyên Phương. “Con xinh lắm.” Bà thều thào. “Mẹ giao con trai mẹ lại cho con đó.”

“Dạ.” Uyên Phương mỉm cười.

Tuấn Kiệt vui mừng. “Mẹ đói không? Để con lấy gì cho mẹ ăn.”

Bà Kim Xuân lắc đầu. “Mẹ không đói.” Bà xoa đầu con trai mình. “Tuấn Kiệt à.”

“Dạ con nghe mẹ.” Tuấn Kiệt nhìn mẹ mình.

“Mẹ xin lỗi con nha.” Bà Kim Xuân chợt rơi nước mắt.

Tuấn Kiệt thấy mẹ mình khóc thì liền hoảng hốt. “Sao mẹ lại khóc?” Anh lấy khăn tay vắt bên cạnh ghé lên lau nước mắt cho mẹ mình.

Bà Kim Xuân gắng gượng cười. “Mẹ xin lỗi con.” Giọng bà ngày càng yếu hơn. “Xin lỗi con vì bấy lâu qua mẹ tưởng lầm con là Tuấn Phong.”

“Không sao đâu mẹ.” Tuấn Kiệt thấy chả có gì lớn lao cả.

“Con tha lỗi cho người mẹ này nhé.” Bà Kim Xuân gắng gượng để nói. “Mẹ đã không quan tâm chăm sóc cho con. Không làm tròn bổn phận của một người mẹ.”

Tuấn Kiệt bật khóc. “Mẹ đừng như vậy mà. Mẹ luôn là một người mẹ tốt của con. Dù mẹ không nhớ con là ai, dù mẹ luôn gọi con là anh Phong nhưng con vẫn luôn yêu mẹ và thương mẹ nhất trên đời này.” Anh hôn nhẹ lên tay mẹ mình. “Là con trai này bất hiếu, con trai đã không làm gì được cho mẹ.” Anh lấy hai tay nắm chặt tay mẹ mình.

Bà Kim Xuân thều thào. “Thằng ngốc này.” Một cơn gió thổi mạnh qua khiến những sợi tóc của bà Kim Xuân bay nhẹ. Bà nhìn ra ngoài sân. “Con nhìn xem. Ba con, Tuấn Phong và Thanh Vân kia.”

Tuấn Kiệt quay sang và vô cùng hoảng hốt khi chẳng thấy ai. “Mẹ?” Nước mắt anh tuôn trào không ngừng.

Uyên Phương quay ra sau nhưng cũng chẳng thấy ai. Chỉ thấy gió thổi bay những chiếc lá nằm trên sân.

Bà Kim Xuân khẽ cười. “Mọi người đang mỉm cười với mẹ. Họ bảo mẹ đến lúc.” Chưa nói hết câu thì

môi bà Kim Xuân đã ngừng lại. Mắt bà khép đi. Những giọt nước mắt cuối cùng lăn nhẹ xuống trên má. Khuôn mặt bà như đang cười đầy mãn nguyện.

“Mẹ, mẹ ơi.” Tuấn Kiệt hét lớn

34. Chương 34

Tang lễ của bà Kim Xuân được diễn ra trong im lặng. Chỉ có những người thân thuộc, bạn bè thân thương, các cận vệ và trợ lý tham gia đưa tiễn. Mộ bà được xây bên cạnh chồng mình là ông Tuấn Anh, nơi gần đó là cặp song mộ của Tuấn Phong và Thanh Vân.

Cơn mưa nặng hạt khiến cho không khí càng tăng thêm phần nặng nề và sầu bi. Tuấn Kiệt nhìn mọi người hạ quan tài của mẹ mình xuống huyệt, mà lòng không ngừng đau xót. Những ký ức lúc xưa bắt đầu hiện về trong anh.

“Anh chàng ngốc chỗ em đi làm nào.” Thanh Vân đá vào chân Tuấn Phong.

“Tình cảm ghê ha.” Tuấn Kiệt đi ra mĩa mai.

Tuấn Phong liền danh lại. “Kệ chúng tôi.” Anh đá nhẹ vào mông em mình.

“Mẹ ơi, anh Phong đánh con.” Tuấn Kiệt nói lớn.

Bà Kim Xuân đi ra trừng mắt. “Đánh chết cái mồm anh đi.”

Ông Tuấn Anh chen vào. “Vợ tôi có phải là mẹ anh đâu.”

Tuấn Phong được nước làm tới nên liền thè lưỡi ra trêu chọc.

Một ký ức khác lại hiện lên.

Tuấn Kiệt nhìn ba mẹ mình. “Quà sinh nhật của con đâu?”

“Có cái cây này lấy không?” Bà Kim Xuân thản nhiên đáp.

Tuấn Kiệt nhăn nhó. “Mấy năm nay ba mẹ chả tặng quà sinh nhật gì cho con hết vậy.”

Ông Tuấn Anh chen lời vào. “Anh thấy chúng tôi có tặng quà cho anh trai của anh không?”

Tuấn Kiệt nói móc ba mẹ mình. “Chả biết con có phải là con trai của hai người không nữa.”

“Tất nhiên là không rồi.” Bà Kim Xuân đáp. “Tôi phải nói với anh bao nhiêu lần.” Mặt bà lạnh như tiền. “Là hai vợ chồng tôi nhặt anh ở ngoài đường đem về nuôi.”

Tuấn Kiệt chẳng biết kêu cứu ai, anh đành đổ sang người khác để gỡ gạc. “Nhà hàng gì mà nãy giờ chẳng thấy đem bánh kem lên. Thật là bực bội.”

Lại một ký ức khác.

Kim đồng hồ đã điểm, ông bà Tuấn Anh và Kim Xuân bắt đầu đi xuống. Từng bao lì xì được phát ra kèm theo những lời chúc cho mỗi người.

Ông Tuấn Anh mỉm cười. “Ba chúc hai con trai của ba, vạn sự như ý, an khang thịnh vượng.” Ông quay sang Thanh Vân. “Ba chúc con gái của ba cũng vạn sự như ý và ngày càng xinh đẹp hơn.”

“Dạ con cảm ơn ba.” Thanh Vân cười tí mắt.

Tuấn Kiệt chen vào. “Sao ba lại chúc chị Vân khác anh em mình nhỉ?”

Bà Kim Xuân nhìn Tuấn Kiệt. “Mẹ chúc con ngày càng ít xỉa xối người ta hơn.” Bà quay sang Tuấn Phong. “Mẹ chúc con vạn sự đều như ý.” Bà ôm Thanh Vân vào lòng. “Mẹ chúc con gái của mẹ ngày càng xinh đẹp và hạnh phúc.”

“Cảm thấy bị phân biệt đối xử.” Tuấn Kiệt lại lên tiếng.

Cứ thế, từng ký ức, từng ký ức hiện lên trong đầu của Tuấn Kiệt. Uyên Phương thấy anh sững người mà lòng cô lại đau xót. Suốt những ngày qua, cô thấy Tuấn Kiệt như người mất hồn, thật sự là cô chẳng biết làm gì ngoài việc an ủi anh.

Hạ huyết xong, mọi người lên xe đi về. Từ khi đám ma diễn ra, Uyên Phương hầu như ở nhà Tuấn Kiệt, ngoại trừ những lúc về nhà để ngủ. Thấy Tuấn Kiệt bảo mệt muốn đi ngủ, nên cô đành ngồi dưới phòng khách trò chuyện với Thùy Chi, Thanh Hương, Hoài Thư và mọi người.

Một lúc sau thấy trời cũng đã chập tối nên Uyên Phương thiết nghĩ mình cũng nên cần phải làm một giấc. Thế là cô lật đật đi lên phòng của Tuấn Kiệt để chào anh một tiếng.

Đứng trước cửa phòng gõ cửa nhiều lần nhưng không thấy động tĩnh gì, Uyên Phương bắt đầu bồn chồn,

lo lắng và linh tính có việc không hay. Lập tức mở toan cửa đi vào, cô thấy Tuấn Kiệt đang nằm dài trên giường và người vẫn mang bộ đồ tang.

Bước nhanh tới giường, Uyên Phương ngồi xuống lay nhẹ cánh tay của Tuấn Kiệt. Thấy anh không động đậy, cô liền gọi tên. Gọi mấy lần từ nhỏ đến to nhưng anh vẫn không đả động gì, cô liền hoảng hốt lay mạnh người anh hơn.

“Anh.” Uyên Phương nói lớn. “Anh ơi.” Uyên Phương hoảng hốt chạy nhanh ra phòng hét lớn. “Anh Quốc Anh ơi.”

Một lúc sau, Tuấn Kiệt thức dậy và nhận ra mình đang ở bệnh viện. Khi được đưa vào cấp cứu, sau một hồi kiểm tra, chẩn đoán và làm các thủ tục cần thiết, các bác sĩ kết luận anh bị ngất xỉu do suy nhược. Té ra từ lúc mẹ anh mất đến giờ, anh hầu như chẳng ăn gì. Cộng với sự lo âu, buồn bã, rồi thức trắng đêm, nên việc anh bị ngất cũng là điều hiển nhiên. Thế là anh làm mọi người một phen hú vía. Nhất là Uyên Phương, cô cứ nghĩ anh nghĩ quẩn gì đó, làm cô khóc điên nãy giờ.

Tuấn Kiệt sau khi tỉnh dậy, anh đòi về nhà cho bằng được. Mặc cho mọi người can ngăn, anh vẫn nằng nặc không chịu ở lại. Nghĩ cũng không có gì to tát, Quốc Anh đành nháy mắt với mọi người nên làm theo lời của chủ tịch. Trong lúc chạy xe về nhà, Quốc Anh gọi về dì Như nấu sẵn nồi cháo cho “bệnh nhân”.

Về tới nhà, bước vào phòng ăn, Tuấn Kiệt đành ngồi xuống bàn đợi cháo. Uyên Phương thì đi lại về nhà để lấy áo quần. Cô quyết định sang ở cùng với Tuấn Kiệt luôn, vì sợ anh nghĩ quẩn gì đó.

Dì Như bưng cháo ra, Tuấn Kiệt nhìn mà rơi nước mắt. Anh khóc cũng bởi lẽ giờ đây, chiếc bàn ăn hôm nào cả gia đình cùng ngồi, giờ thì chỉ còn có mỗi mình anh. Còn nỗi đau nào hơn nỗi đau này kia chứ, mọi thứ như chỉ như vừa mới hôm qua, vậy mà giờ.

Tuấn Kiệt tiếp tục nhớ lại những ký ức khi xưa.

Lúc đó là thời điểm gia đình tổ chức sinh nhật cho Tuấn Phong. Vì biết tối nay Tuấn Phong sẽ ra ngoài đãi bạn nên ba mẹ anh chỉ chuẩn bị những thứ đơn giản.

Tuấn Kiệt tặng anh mình chai dầu gội đầu. “Tặng anh này.”

“Không bao bì, không thiệp gì cả. Đưa không như vậy luôn sao nhóc.” Tuấn Phong giả vờ ngạc nhiên nhìn em mình.

“Trước sau gì anh cũng mở quà ra xem thôi. Cần gì phải bao bọc lại cho mệt.” Tuấn Kiệt chống chế cho mình.

Ông Tuấn Anh chen vào. “Bố con thối lắm sao, mà Kiệt lại tặng cho con chai dầu gội đầu?”

Tuấn Phong nói khứa. “Dầu gội đầu của con bị ai đó xài ké nên hết. Giờ nhân tiện vừa tặng quà sinh nhật, vừa có dầu gội đầu mới để qua xài tiếp.”

“Em tặng anh này.” Thanh Vân đưa hộp quà nhỏ lên.

Tuấn Phong mở ra và thấy trong đó có một chiếc ví da màu đen. “Cảm ơn em nha.” Anh quay qua nhìn ba mẹ mình. “Quà sinh nhật của con đâu?”

Ông Tuấn Anh giả vờ nhìn vợ mình. “Ủa, anh tưởng em mua quà tặng con.”

Bà Kim Xuân cũng giả vờ nhìn chồng mình. “Ủa, em lại tưởng anh mua.”

“Thế là chúng ta quên mua rồi sao.” Ông Tuấn Anh quay sang mỉm cười. “Thôi chết, ba mẹ quên mua mất rồi.”

“Ba mẹ đúng là trời sinh một cặp.” Tuấn Kiệt bĩu môi khi thấy ba mẹ mình đóng kịch với nhau như thật.

Bà Kim Xuân gấp miếng thịt. “Chúc mừng sinh nhật con. Xem như miếng thịt này là quà đi.”

Ông Tuấn Anh cũng nhanh trí. “Ba cũng chúc mừng sinh nhật con. Xem như những cọng rau này là quà đi.”

Tuấn Phong ngơ ngác nhìn ba mẹ mình. “Con cảm ơn ba mẹ. Con mừng đến nỗi cười không được luôn này.”

Tuấn Kiệt bật khóc khi nhớ lại ký ức khác. Lúc đó Tuấn Phong và Thanh Vân vừa mới mất.

Ông Tuấn Anh nói. “Con làm như vậy, lỡ như anh chị con quyền luyến không siêu thoát được thì sao?” Ông thấy con trai mình gấp thức ăn bỏ vào hai cái chén.

Bà Kim Xuân đau lòng nên đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Ông Tuấn Anh thở dài. “Ba biết con thương anh chị mình. Nhưng con làm vậy thì mẹ con càng buồn thêm.”

Giờ thì Tuấn Kiệt mới hiểu những điều ba mẹ mình nói. “Dạ con hiểu rồi.”

Bữa sau, Tuấn Kiệt không còn làm như vậy nữa. Nhưng khổ nỗi bà Kim Xuân thì lại không. Thấy không có chén cơm cúng dành cho Tuấn Phong và Thanh Vân, thế là bà tự tay đi lấy.

“Anh con thích ăn gà lẩm này.” Bà Kim Xuân khẽ cười. “Thanh Vân thì thích ăn cá này.”

Từ đó thì Tuấn Kiệt hiểu rằng, không chỉ mỗi riêng anh, mà ngay cả mẹ anh cũng muốn làm như vậy.

Tuấn Kiệt ăn vài muống cháo và tiếp tục nhớ chuyện xưa. Lần này thì ba anh mới mất.

“Mẹ không lấy cơm cho ba sao?” Tuấn Kiệt đau khổ.

Bà Kim Xuân lắc đầu. “Ba con bảo không muốn làm cho không khí nặng thêm.”

Tuấn Kiệt gấp thức ăn cho mẹ mình. “Mẹ ăn đi.”

“Nếu sau này mẹ mất, mẹ cũng muốn như ba con.” Bà Kim Xuân nói trong buồn bã.

“Mẹ này. Sao mẹ lại nói những chuyện như vậy?” Tuấn Kiệt không muốn mẹ mình nghĩ vậy.

Bà Kim Xuân rơm rớm nước mắt gấp thức ăn cho Tuấn Kiệt. “Thằng ngốc này, mẹ biết rồi.”

Trở lại với thực tại, Tuấn Kiệt phải biết làm gì đây. Cả gia đình anh, ai cũng đều bỏ anh mà đi. Sao gia đình anh phải bị tang thương như thế này. Sao chỉ có mỗi mình anh là được diễm phúc sống tiếp và sống trong sự giàu sang, còn mọi người thì lại không.

Quốc Anh và dì Như đứng từ xa nhìn Tuấn Kiệt vừa ăn, vừa khóc mà chỉ biết lắc đầu.

Lại nói về Uyên Phương, sau khi tắm rửa xong, cô lấy quần áo và các vật dụng cần thiết bỏ vào vali, rồi đi nhanh qua nhà của Tuấn Kiệt. Tới nơi, cô nghe Quốc Anh bảo Tuấn Kiệt đang nằm trên phòng nên liền đi lên.

“Anh ăn gì chưa?” Uyên Phương mở cửa đi vào.

Lúc này Tuấn Kiệt đang nằm trên giường khóc thầm. Anh vội lau nước mắt. “Sao em lại qua đây?”

Uyên Phương đi tới ngồi trên giường. “Tại em lo cho anh nên về nhà lấy quần áo sang đây chăm sóc anh cho tiện.”

“Anh bình thường mà.” Tuấn Kiệt không muốn thấy Uyên Phương cực vì mình. Lúc đám tang anh đã thấy cô vất vả như thế nào.

Uyên Phương đặt tay lên trán của Tuấn Kiệt xem thử có nóng không. “Bình thường gì mà bình thường. Anh có biết lúc này làm em lo lắng không.”

Tuấn Kiệt hiểu ý Uyên Phương muốn nói. “Em sợ anh chết hả?”

“Chứ sao nữa.” Uyên Phương nhăn nhó.

Trò chuyện một lúc thì Uyên Phương muốn Tuấn Kiệt đi ngủ sớm cho khỏe. Cô cũng về phòng của mình nằm nghỉ. Căn phòng này vốn dĩ là phòng của Thanh Vân trước kia. Lúc đám ma diễn ra thì Tuấn Kiệt hay bảo Uyên Phương lên đây nằm nghỉ. Thay bộ quần áo ngủ, chiếc áo dây màu trắng và chiếc quần ngắn màu hồng, Uyên Phương leo lên giường nằm. Thao thức mãi không nhắm mắt được, cứ xoay qua, xoay lại, cô bèn nảy ý cầm gối sang phòng Tuấn Kiệt.

“Anh ngủ chưa?” Uyên Phương cầm gối đi vào.

Tuấn Kiệt ngạc nhiên. “Em chưa ngủ hả?”

“Em sợ ma.” Uyên Phương nằm xuống giường. “Em sang ngủ với anh được không?”

Tuấn Kiệt bẽn lén và ngại ngần nhưng cố kìm lại trong lòng. “Được chứ.”

Uyên Phương nghe xong thì liền nằm xuống và kéo hết tấm chăn qua phía mình. Sau đó quay lưng lại với Tuấn Kiệt. “Anh không được làm gì em đâu đó.”

Tuấn Kiệt chỉ biết ờ một tiếng.

Một vài giây sau, Uyên Phương lại mở lời. “Anh ngủ chưa?”

“Chưa.” Tuấn Kiệt đáp nhanh.

Uyên Phương quay lại nhìn Tuấn Kiệt. “Sao anh chưa ngủ?”

“Lạnh.” Tuấn Kiệt đáp.

“Lạnh?” Uyên Phương thấy Tuấn Kiệt nằm co ro. Té ra là do cô chiếm hết tấm chăn nên anh không có cái gì để đắp. Cô liền đổ mặt kéo chăn qua đắp lại cho Tuấn Kiệt. “Anh hết lạnh chưa?”

“Vẫn lạnh.” Tuấn Kiệt đáp.

Thế là Uyên Phương nhích người tới ôm ai đó. “Ấm chưa?”

“Rồi.” Giờ thì đến lượt Tuấn Kiệt đỏ mặt.

Một giây lát sau, Tuấn Kiệt thở dài. “Em ơi, mình cưới nhau đi.”

Uyen Phương hoảng hốt. “Đâu được.”

“Vì sao?” Tuấn Kiệt cảm thấy thật sự sốc.

Uyen Phương nói. “Anh đang mắc tang mà.”

“Thì có sao đâu.” Tuấn Kiệt thấy lạ.

“Sao lại không.” Uyên Phương phân tích cho Tuấn Kiệt hiểu. “Anh đang để tang cho mẹ. Hết tang mới tính được chuyện cưới xin.”

Tuấn Kiệt giả vờ hỏi. “Thế anh phải thọ tang trong bao lâu?”

“Con trai thì ba năm.” Uyên Phương ầm ừ.

Tuấn Kiệt hét lớn. “Ba năm.” Anh phẫn nộ thay Uyên Phương. “Thế thì mất hết tuổi xuân của em còn gì.”

“Hình như bây giờ người ta chỉ để tang hai mươi bảy tháng thì phải.” Uyên Phương nhẩm tính.

Tuấn Kiệt vẫn không chịu. “Vẫn quá lâu.”

“Lâu cái gì mà lâu.” Uyên Phương đánh nhẹ lên ngực Tuấn Kiệt. “Anh phải biết kiên nhẫn chứ.”

“Anh sợ em...” Tuấn Kiệt chủ yếu lo cho Uyên Phương.

Không đợi Tuấn Kiệt nói hết câu, Uyên Phương liền cướp lời. “Sợ cái gì mà sợ. Nếu chúng ta yêu nhau thật sự thì ba năm có là đáng gì. Chỉ có những người không thật thì mới không kiên định thôi.” Cô hỏi ngược lại. “Hay là anh không định cưới em?”

“Cưới chứ sao không.” Tuấn Kiệt nhảy dựng lên trong người.

“Vậy thì anh còn lo gì nữa. Em tin anh, anh tin em. Cứ thế sau khi mãn tang, chúng ta sẽ làm đám cưới.”
Uyên Phương mỉm cười.

“Em chấp nhận vì anh mà chịu thiệt sao?” Tuấn Kiệt hôn nhẹ lên đầu Uyên Phương. “Yêu vợ quá.” Anh tò mò. “Mà sao vợ lại biết những chuyện này?”

Uyên Phương khai thật. “Em nghe cô Bích Hân nói. Lúc xưa cô cũng viện cớ để tang bà nội em để khất việc cưới xin của chú Phúc Tân. Em nghe cô nói xong nên lên mạng tìm hiểu.” Rồi Uyên Phương chợt nhận ra. “Ủa mà khoan, lẽ ra những chuyện tang lễ này, anh phải là người rõ nhất chứ?”

“Thì anh biết mà.” Tuấn Kiệt khẽ cười.

“Thế sao anh còn nói nhăng, nói cuội như người không biết vậy.” Uyên Phương bểu bụng Tuấn Kiệt. “Này giờ anh lừa em đúng không?”

Tuấn Kiệt thanh minh cho mình. “Không phải. Anh biết những chuyện này. Biết rất rõ là đằng khác. Nhưng anh sợ em chịu thiệt, anh không muốn em phải chờ. Do vậy anh mới mặc kệ chuyện kiêng cử để lo cho em.”

“Chính vì như vậy mới không nên đó.” Uyên Phương lạnh lùng nói. “Có thờ có thiêng, có kiêng có lành.” Cô lại bểu bụng Tuấn Kiệt. “Anh làm như vậy, lỡ như sau này gia đình chúng ta bị hệ thì sao?”

“Anh sai rồi, vợ đừng mắng anh nữa.” Tuấn Kiệt vút ve lưng Uyên Phương. “Vợ anh lớn thật rồi.”

“Thế trước giờ anh xem em là con nít hả?” Uyên Phương nổi đóa lên. Cô liên tục đánh yêu anh, miệng không ngừng la lối.

Tối đó, một niềm vui nho nhỏ khởi lên trong sự tang thương của gia đình. Một sự cứu vớt tâm hồn đau thương của Tuấn Kiệt, và hơn hết là sự khởi nguồn của những hạnh phúc và an nhiên sau này.

35. Chương 35

Nhờ có Uyên Phương, Tuấn Kiệt phần nào lấy lại được niềm vui cuộc sống. Anh nhanh chóng sốc lại tinh thần và không còn bi sầu như trước nữa. Mọi việc ở tập đoàn, anh đều giao lại cho Thành Mỹ và ban trợ lý. Lâu lâu anh mới ghé lên văn phòng một lần.

Ngoài việc cúng tuần cho mẹ, Tuấn Kiệt còn bỏ tiền ra nhờ các sư thầy làm các lễ cầu siêu cho gia đình. Như vậy, ngoài những lúc thực hiện các nghi lễ, thời gian còn lại, anh hay ra ngoài vườn chăm sóc cây cảnh. Nói đúng hơn thì việc chăm sóc đều do chú Bảy làm cả. Anh chỉ đi theo học hỏi rồi phụ chú trồng một vườn hoa.

Anh chả biết mẹ mình thích hoa gì, anh cứ trồng đại đủ các loại hoa. Chú Bảy hướng dẫn anh rất nhiều thứ, rồi “thị phạm” cho anh xem. Uyên Phương thì ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe, mặc dù cô chả hiểu gì. Cô đơn giản chỉ lo chuẩn bị trà nước và khăn để lau mồ hôi cho chồng mình mà thôi. Hai người chả khác gì một cặp vợ chồng son mới cưới.

Thỉnh thoảng Tuấn Kiệt hay chở Uyên Phương về thăm nhà. Trò chuyện với Bích Hân và ba mẹ Uyên Phương. Và cái mối quan hệ rắc rối này cũng bắt đầu từ đây. Tính ra, nếu Tuấn Kiệt cưới Uyên Phương thì anh phải kêu Bích Hân bằng cô. Đối với Tuấn Kiệt thì chuyện đó chả sao cả, nhưng đối với Bích Hân thì đó là cơ hội để cô dạy dỗ “thằng cháu già” này. Cứ thế, mỗi lần gặp Bích Hân thì Tuấn Kiệt đều bị ăn hiếp. Uyên Phương phải can nhần thì Bích Hân mới thôi.

Ngược lại, khi Uyên Phương cưới Tuấn Kiệt, Thanh Hương và Hoàng Dung đều phải kêu cô bằng mợ. Thùy Chi thì vẫn thản nhiên kêu Tuấn Kiệt bằng anh và Uyên Phương là em. Tính ra, chả ai ngờ người mà ngày xưa Tuấn Kiệt bông bế trên tay, thì hôm nay lại trở thành vợ của anh.

Thời gian qua đi, cúng tuần, cúng bốn mươi chín ngày rồi đến giáp năm, cứ thế, có rất nhiều việc xảy ra trong thời gian đó.

Đầu tiên là các thói quen của Tuấn Kiệt. Việc cúng cơm cho anh chị mình, giờ đây anh không còn làm nữa. Khi các sư thầy đến nhà làm lễ, họ mới phát hiện ra và nói với anh đó là điều không nên. Sau khi được các sư thầy giảng giải, Tuấn Kiệt hiểu ra rất nhiều điều. Kể từ đó mỗi lần tới bữa, trước khi ăn, anh đều mang một mâm cơm lên phòng thờ. Không những anh cúng cơm cho ba mẹ, anh chị, mà còn cho ông bà tổ tiên nữa. Như vậy vừa đúng nghi lễ, vừa không phải phạm kỵ gì hết. Đối với các vật dụng, những thứ không còn hữu dụng thì đều được Tuấn Kiệt đem đi đốt hoặc đem bỏ. Té ra từ xưa giờ, những chuyện này anh quên không tham vấn các sư thầy, mà đúng hơn là anh không muốn hỏi.

Uyên Phương trong thời gian này cũng đã nắm rõ và hiểu được nhiều chuyện của Tuấn Kiệt. Ngoài việc chăm sóc anh, cùng anh tới văn phòng, thì cô cũng bắt đầu học hỏi thêm các công việc nữ công gia chánh.

Chuyện xảy ra tiếp theo đó là “cuộc sống vợ chồng” của hai người. Một hôm trên đường tới văn phòng làm việc. Quốc Anh quan sát thấy mắt Tuấn Kiệt quầng thâm, gương mặt thì đầy mệt mỏi.

Lo lắng cho thân thể của chủ tịch, Quốc Anh liền quay lại. “Sao trông chủ tịch mệt mỏi vậy?”

Tuấn Kiệt đưa cặp mắt buồn ngủ lên nhìn. “Tối qua mất ngủ.”

“Sao chủ tịch lại mất ngủ?” Quốc Anh miệng hỏi nhưng mắt thì nhìn sang Uyên Phương.

Tội cho ai đó ngờ ngác không hiểu gì.

Tuấn Kiệt nói mớ. “Lúc tối tôi mơ thấy một con ác mộng. Bị một con heo nặng mấy trăm kg đè lên người. Thế là tỉnh giấc luôn.”

Trong khi Quốc Anh ngơ ngác, Anh Quân đang lái xe cũng chưa hiểu, thì Uyên Phương lại cúi xầm mặt xuống như bị chọc giận. Tối đó, Tuấn Kiệt được thưởng một chiếc chăn riêng để đắp.

Tuấn Kiệt thấy Uyên Phương quay lưng lại với mình nên liền nhích tới. “Cho anh đắp chung với.”

“Đẹp đi. Anh đắp chăn của anh đi.” Uyên Phương tức giận.

“Không thích.” Tuấn Kiệt chui vào chăn của Uyên Phương cho bằng được. “Thích đắp chăn chung với em. Anh quen hơi rồi.”

Uyên Phương quay lại đẩy Tuấn Kiệt ra. “Kệ anh. Mắc công bị heo dè rồi la lối.” Cô biết tổng lúc sáng Tuấn Kiệt đã xéo chuyện cô ngủ gác chân qua người anh.

“Anh thích bị heo dè.” Tuấn Kiệt nói xong thì hôn Uyên Phương.

Tối đó nàng heo lần đầu tiên bị chàng hổ làm thịt.

Sáng hôm sau, Quốc Anh vẫn tiếp tục thấy Tuấn Kiệt mệt mỏi. Anh liền tiếp tục hỏi. “Tối qua chủ tịch lại gặp ác mộng sao?”

Tuấn Kiệt lắc đầu. “Nai vàng ngơ ngác, đập chết bác thợ săn.”

Ai đó tủm tỉm cười trong vui sướng.

Dường như chỉ có mỗi chàng hổ là mệt, còn nàng heo vẫn bình thường. Cảm thấy mình quá già, không còn trẻ trung như xưa, Tuấn Kiệt quyết định đi tập gym để lấy lại sức khỏe và vóc dáng như lúc xưa. Sức khỏe tăng cường thì không thấy, mà sự “sân si” trong người Tuấn Kiệt lại tăng lên thấy rõ. Những đứa “PT” cơ bắp cuộn cuộn trong phòng gym không ngừng ve vãn vợ anh. Khổ nỗi Uyên Phương lại thơ ngây chẳng biết gì. Cô cứ nghĩ họ đang chỉ dẫn cho mình nên chẳng quan tâm đến ai đó đang điên tiết lên.

Lần sau đi tập, Tuấn Kiệt lúc này đã chuẩn bị trước thủ đoạn dành cho các “PT”. Cứ anh nào mà tới la liếm vợ anh, thì Quốc Anh, Hữu Nam và Hồng Thái sắp lại để trị. Tập gym chưa được bao lâu thì Tuấn Kiệt cũng phải bỏ ngang. Uyên Phương vợ anh, một bữa tối tự nhiên khóc bù lu, bù loa lên, khiến anh đang ngồi trên giường xem tài liệu cũng phải vứt laptop chạy tới hỏi han.

“Sao em khóc?” Tuấn Kiệt lo lắng.

Uyên Phương dấm túi bụi vào ngực Tuấn Kiệt mà không nói năng gì cả. Cô đi tới ngồi trên giường, mặc cho anh đi theo sau, miệng không ngừng hỏi “vì sao”.

“Vợ nói anh nghe đi.” Tuấn Kiệt năn nỉ.

“Do anh hết á.” Uyên Phương lại bù lu, bù loa lên.

Tuấn Kiệt không hiểu. “Sao lại do anh?”

Uyên Phương nhìn Tuấn Kiệt. “Em có thai rồi.”

Tuấn Kiệt nghe xong mới ngớ người. Giờ anh mới nhận ra, khóc gì mà chả thấy giọt nước mắt nào. “Em có thai thật sao?”

“Chẳng lẽ em lừa anh.” Uyên Phương nói lớn.

Tuấn Kiệt ôm Uyên Phương bật cười. “Không phải, do anh mừng quá ấy mà.” Anh tò mò. “Mà con trai hay con gái vậy em?”

“Đã khám đâu mà biết.” Uyên Phương lại hét lên.

“Em đừng giận, đừng giận. Coi chừng tổn hại đến thai nhi. Là anh sai, anh sai.” Tuấn Kiệt xoa xoa bụng của Uyên Phương.

Sáng hôm sau, hai người đi tới bệnh viện khám thai. Sau một lúc thì cũng có kết quả. Đứa con đầu lòng của hai người là con gái. Trong khi Tuấn Kiệt mừng quýnh lên thì Uyên Phương lại meo máo như muốn khóc.

“Em khó chịu chỗ nào sao?” Tuấn Kiệt sợ Uyên Phương đau chỗ nào đó.

Uyên Phương lại mắng nhiếc. “Do anh đó.”

Tuấn Kiệt trầm ngâm giây lát. “Ồ, là do anh. Anh xin lỗi.”

Về tới nhà, vừa lên phòng, Uyên Phương đã móc điện thoại ra gọi cho tùm lum người.

“Ba mẹ ơi, con có thai rồi.”

Cuộc gọi kế tiếp. “Cô ơi, con có thai rồi.”

“Chị Hoài Thư ơi, em có thai rồi.”

Cứ thế, Uyên Phương gọi người này đến người khác để thông báo việc mình có thai. Trong khi đó ở văn phòng, ban trợ lý cũng nhận được tin. Tất cả mọi người đều ngưng việc lại.

Vũ Huy bàn với Ngọc Dương. “Chúng ta nên thiết kế phòng dành cho em bé theo kiểu nào đây?”

Hoàng Dũng điện thoại cho ai đó. “Em hỏi mấy chị em giúp anh, khi mang thai thì cần những gì, làm gì và chuẩn bị cái gì.”

Văn Thanh thì nhanh chóng nắm bắt cơ hội. “Mấy cậu lấy hình tượng người phụ nữ mang thai mà triển khai cho các kế hoạch marketing đi.”

Lê Phúc thì bàn với Bảo Khánh. “Cậu xét từng chữ cho kỹ nha. Những thông tin về việc mang thai hay đi khám ở bệnh viện, đánh sập hết cho tót.”

Anh Phát thì liên lạc với phòng game. “Mọi người dừng tất cả các dự án hiện tại lại. Bắt tay vào việc thiết kế ra những game dành cho phụ nữ mới mang thai và sinh con.” Một vài giây sau. “Tôi không cần biết cái gì cả. Làm ngay cho tôi hoặc ngày mai tôi bảo Vũ Huy với Ngọc Dương sang.”

Nhật Long thì nói với Tiến Trường. “Trường, em bảo mọi người thiết kế những bộ quần áo dành cho phụ nữ mang bầu và trẻ sơ sinh cho anh.”

Tiến Trường gật đầu. “Dạ em hiểu rồi. À mà anh nhớ cho các trung tâm thương mại treo những tấm áp phích to to chút nha.”

Ngọc Thành thì liên lạc với Tuấn Kiệt. “Chủ tịch cần em chuẩn bị các giấy tờ cần thiết cho vợ và con chủ tịch không?”

“Cậu biết rồi sao?” Tuấn Kiệt không ngờ lại nhanh như vậy.

“Cả phòng ai cũng biết rồi ạ.” Ngọc Thành bật cười.

Thành Mỹ thì đang gọi cho Uyên Phương. “Con trai hay con gái vậy em?”

Uyên Phương đáp. “Dạ con gái anh.”

Thành Mỹ mừng thay. “Con gái đầu lòng là nhất rồi. Mà em nhớ cho anh với anh Quốc Anh là ba mẹ đỡ đầu nha.”

“Tất nhiên rồi ạ.” Uyên Phương mỉm cười.

“Giờ có thai rồi nên em phải đi đứng cẩn thận đó. Để anh bảo mẹ anh kho cho em một nồi cá bống ăn lấy thảo.” Thành Mỹ nói.

Trong khi đó, Bích Hân, Nhật Thanh, Như Ý và Tuyết Vân nhận được tin thì ngay lập tức gọi cho Tuấn Kiệt chúc mừng. Mọi người đòi lên lịch hẹn làm một bữa tiệc chia vui.

36. Chương 36

Khoảng ba năm sau.

Lúc này Tuấn Kiệt đang ở nghĩa trang. Anh mặc trên người bộ vest đen, gương mặt đầy nước mắt nhìn tấm bia mộ.

“Em vừa mới tâm sự với ông bà nội và ba mẹ xong. Giờ em tới thưa với anh và chị.” Tuấn Kiệt nhìn mộ anh trai mình. “Hôm nay là ngày em làm đám cưới với Uyên Phương vợ em. Anh chị vui cho thắng em này nha.”

Tuấn Kiệt đốt hai điếu thuốc, một điếu cầm trên bát nhang anh trai mình. Điếu còn lại anh đưa lên miệng rít một hơi.

“Chuẩn bị đám cưới em đó chị.” Tuấn Kiệt nhìn mộ chị mình. “Em cũng không ngờ mình sẽ cưới vợ.” Anh thở dài trầm ngâm giây lát. “Từ khi chị đi, Uyên Phương là người đầu tiên mang lại cho em cái cảm giác muốn che chở, bảo vệ và yêu thương. Khiến em tìm lại được cái lý tưởng, mục đích sống và lẽ sống của đời mình.”

Quốc Anh đi tới. “Dạ thưa chủ tịch.” Anh chàng ằm ờ vì sợ mình làm phiền. “Chúng ta trễ giờ rồi.”

“Thôi em chào hai người. Em phải về làm lễ đây.” Tuấn Kiệt vái lạy rồi bước đi.

Một lúc sau, Tuấn Kiệt về lại nhà mình, nơi diễn ra lễ đám cưới bí mật giữa anh và Uyên Phương. Hai người không mời bạn bè nào cả, chỉ có những họ hàng thân thiết, ban trợ lý, các cận vệ và những người thân thương được mời tới.

Thanh Hương thì đi cùng với Xuân Đức, hai người họ kết hôn khoảng hai năm trước. Giờ thì Thanh Hương đang mang bầu đứa con đầu lòng.

Thùy Chi và Hoàng Dung thì vẫn bí mật quen nhau. Pháp luật và định kiến chưa cho phép họ kết hôn. Mặc dù hai người đã sống chung với nhau từ lâu.

Quốc Anh và Thành Mỹ cũng cùng hoàn cảnh.

Hoài Thư và Văn Thanh thì kết hôn gần được ba năm. Hai người đã có với nhau một đứa con trai.

Tất cả mọi người đều đã kết hôn hoặc tìm được ý chung nhân của mình. Riêng gã miệng mồm Thành Nhân thì vẫn chưa tìm được ai. Miệng lúc nào cũng bô bô nhưng thực chất thì vẫn đơn côi cho đến bây giờ.

Tuấn Kiệt lúc này cùng Uyên Phương bước ra sân, nơi ban trợ lý cùng với các cận vệ đứng ra thiết kế và trang hoàng lễ đám cưới cho hai người. Từ những chiếc bàn, đến những đóa hoa hồng hay những chiếc bóng bay, tất cả đều mang phong nền màu trắng và màu xanh dương. Hai màu sắc xen lẫn và tô điểm cho nhau.

Tuấn Kiệt bồng trên tay con gái cưng của mình, Uyên Phương thì mặc chiếc váy cưới màu trắng khoác tay anh bước đi. Chiếc váy cưới được Nhật Thanh thiết kế cho người mang bầu nên vòng bụng hơi phồng to lên một chút. Cô đang mang thai đứa thứ hai và là con trai.

Hai người đi trên tấm vải màu trắng, được trải dài từ sân đến lễ đài. Đi ngang qua hai dãy bàn, nơi mọi người đang hò hét chúc mừng, Tuấn Kiệt cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, Uyên Phương thì e thẹn nên chỉ tùm tùm cười trong ngại ngùng. Con gái rượu của hai người thì liên tục bật cười, mặc dù vẫn chưa biết gì.

Sau khi đợi Tuấn Kiệt và Uyên Phương tuyên bố xong, những cận vệ bất ngờ đốt pháo nổ um sùm. Thành Nhân lén khui sâm banh xịt vào mọi người. Không khí hân hoan hơn bao giờ hết.

37. Chương 37: Hết

Nhiều năm sau.

Lúc này gia đình của Tuấn Kiệt đang ở trong phòng. Anh đang ngồi trên giường xoa bóp chân tay cho Uyên Phương. Vợ anh đang mang thai đứa con thứ ba và cô đang nằm trên giường cầm điện thoại xem hài kịch.

Uyên Phương bật cười ha hả. “Anh xem vui chưa này.” Cô tua lại đoạn video và đưa cho anh xem.

Tuấn Kiệt xem xong, mặt không biến sắc. “Ồ vui.”

Uyên Phương thấy chồng mình như nói cho có. Mặt mày thì nhăn nhó như đang chịu cực hình. “Vui của anh đó sao?”

Tuấn Kiệt sợ vợ mình giận nên liền nhe hai hàm răng ra như đang cười. “Vui mà.”

“Anh không yêu em nữa đúng không?” Uyên Phương giả vờ giận hờn.

“Không có.” Tuấn Kiệt thanh minh ngay.

Uyên Phương bĩu môi. “Anh chối làm gì. Em già, em xấu nên anh không yêu nữa chứ gì.” Cô ngồi dậy nhìn con gái mình. “Con gái, ba không yêu mẹ con mình nữa. Mình ra gầm cầu ở đi.”

Thanh Ngọc, con gái đầu của Uyên Phương và Tuấn Kiệt. Cô nhóc đang ngồi vẽ bậy trên giường. “Gầm cầu là gì vậy mẹ?” Vì mọi người ngủ chung nên hai chiếc giường to lớn được kê sát vào nhau.

“Gầm cầu là nơi đẹp lắm. Có rất nhiều người vô gia cư ở dưới đó. Mẹ con mình ra đó ở đi.” Uyên Phương giả vờ nói láo.

“Vậy mình đi ra đó chơi đi mẹ.” Thanh Ngọc vẫn tiếp tục vẽ bậy.

Uyên Phương nhìn con trai mình. “Tuấn Minh, con đi với mẹ và chị không?”

Tuấn Minh, con trai của hai người đang ngồi chơi xếp hình trên giường. “Dạ, con đi theo chị.”

Uyên Phương nhìn xuống bụng mình. “Con trai đi với mẹ và hai anh chị không?” Cô tự trả lời luôn. “Con trai bảo đi.” Cô nhìn Tuấn Kiệt. “Mẹ con em đi cho anh vừa lòng.”

Tuấn Kiệt như sắp khóc. Anh hôn nhẹ lên vai của Uyên Phương. “Thôi mà, đừng bỏ anh một mình mà. Em nói gì anh cũng nghe hết.”

Một lúc sau khi đang ngủ, Tuấn Kiệt nghe thấy tiếng ồn, anh liền đi xuống dưới nhà xem thử. Vừa bước xuống cầu thang, anh thấy hai người nam nữ đang đứng trước cửa trò chuyện gì đó. Anh dụi mắt để muốn nhìn cho thật kỹ và anh không thể tin được, khi trước mắt anh là Tuấn Phong và Thanh Vân.

“Xong rồi.” Tuấn Phong mặc áo sơ mi trắng với quần đen. Anh vừa cột giây dầy cho Thanh Vân xong.

“Đi nào.” Thanh Vân hớn hờ.

Tuấn Kiệt lao nhanh ra với bộ dạng sững sốt. “Anh, chị.” Anh nói không nên lời.

Tuấn Phong khẽ cười. “Ấy thằng nhóc.”

Thanh Vân mỉm cười. “Chào Kiệt.”

“Anh chị.” Tuấn Kiệt gắng mở lời. “Hai người.”

Tuấn Phong đá đít em mình. “Em ở nhà nha. Anh chị đi đây.”

“Hai người đi đâu?” Tuấn Kiệt nói trong buồn bã.

Tuấn Phong nắm tay Thanh Vân rồi nghiêm nghị nhìn em mình. “Đến lúc anh chị phải đi rồi.”

“Không.” Tuấn Kiệt lắc đầu. “Em không muốn hai người đi. Em muốn hai người ở lại với em.”

Tuấn Phong khẽ cười. “Không được đâu.”

“Anh chị đừng đi mà. Ở lại với em đi. Em không muốn hai người đi.” Tuấn Kiệt bật khóc.

Tuấn Phong bấu má em mình. “Em đã tìm được hạnh phúc của mình rồi, em phải để anh chị đi tìm hạnh phúc của mình chứ. Anh chị chỉ ở được bên cạnh em được một thời gian thôi.”

“Nhưng.” Tuấn Kiệt muốn nói gì đó nhưng không được.

Tuấn Phong gật đầu khẽ cười. “Anh chị phải đi đây. Em ở lại nha.”

Thanh Vân vỗ tay. “Vân đi nha Kiệt.”

Tuấn Kiệt bật khóc muốn nói gì đó nhưng không kịp. Anh giật mình trở lại với thực tại và nhận ra đó chỉ là một giấc mơ. Một giấc mơ rất thật, không phải vì anh bật khóc ngay tại thế giới thực, mà là vì anh có thể cảm nhận được nó, cảm nhận bằng chính con tim và tâm thức của mình.

Bước xuống giường, anh đi thẳng ra ban công và nhìn xuống dưới sân. Nắng chiếu nhẹ qua khung cửa, một ngọn gió thổi mạnh qua khiến những chiếc lá trên mặt đất bay tứ tung.

Tuấn Kiệt khẽ nói. “Anh, chị.” Nước mắt anh khẽ rơi xuống.

Uyên Phương cũng thức tỉnh, cô dụi mắt thấy Tuấn Kiệt đang đứng ở ban công. “Sao anh đứng đây?” Cô lật đật đi tới.

Tuấn Kiệt quay qua. “Anh chị của anh.” Tuấn Kiệt thút thít. “Họ đi rồi.”

Uyên Phương cũng buồn theo. “Anh đừng khóc nữa. Anh phải mừng cho anh chị chứ.” Cô đưa tay lau nước mắt trên mặt Tuấn Kiệt. “Giờ anh chị có thể hạnh phúc bên nhau ở một thế giới nào đó rồi.” Mặc dù cô không biết vì sao anh lại nói như vậy, nhưng cô nghĩ hai người họ xứng đáng được hạnh phúc.

Tuấn Kiệt gật đầu. “Ồ ha.” Anh khoác tay qua ôm Uyên Phương rồi hôn nhẹ lên đầu cô. “Anh phải vui mới đúng chứ.”

“Anh chị của anh thế nào?” Uyên Phương tò mò.

“Trông họ vui lắm.” Tuấn Kiệt đáp.

Uyên Phương gặng hỏi. “Anh chị có già hơn không?”

“Không.” Tuấn Kiệt khẽ cười. “Họ vẫn như vậy. Vẫn xinh đẹp và hiền dịu.”

Tuấn Kiệt và Uyên Phương cứ đứng đó trò chuyện với nhau. Đúng như lời của Tuấn Phong nói, Tuấn Kiệt đã tìm thấy hạnh phúc của đời mình.

Hạnh phúc hóa từ bi thương.

- _____

Cảm ơn các bạn đã quan tâm theo dõi. Hẹn gặp lại các bạn ở tác phẩm tiếp theo, “Chỉ Là Anh Giấu Đi”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-bi-thuong>